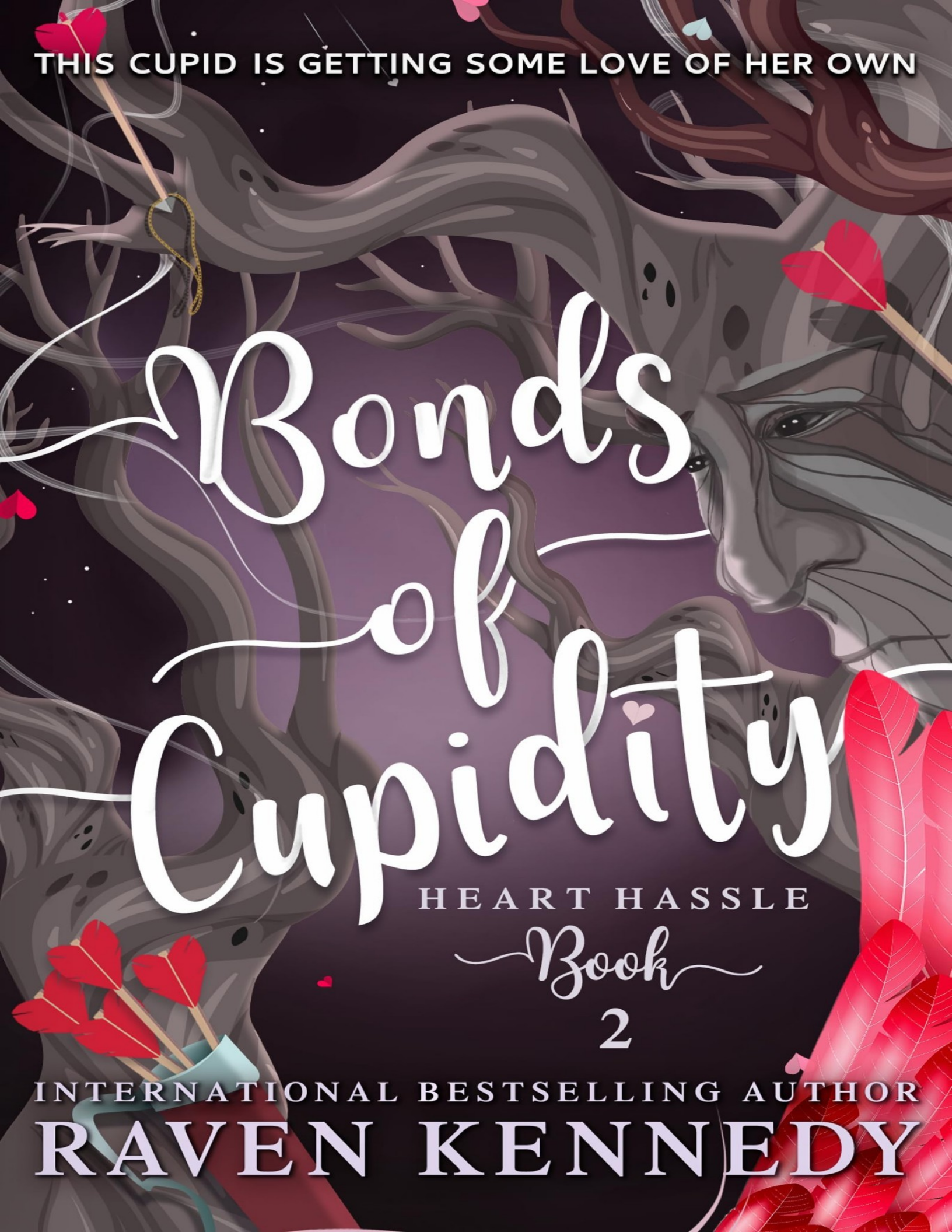

THIS CUPID IS GETTING SOME LOVE OF HER OWN
Bonds of Cupidity
HEART HASSLE
Book
2
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIBIR BAĞLARI

KALP SIKINTISI KİTAP İKİ

RAVEN KENNEDY

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34

Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48 Bonus
Sahne

Okuduğunuz için
teşekkürler Teşekkür
Also by Raven Kennedy
Yazar Hakkında

Copyright © 2018 by Raven Kennedy

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır. Bu eser veya herhangi bir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: Edited by Polished Perfection

YAZARIN NOTU

Bu, kadın ana karakterin birden fazla eşle sonuçlanacağı, *neden* fantastik romantik komediyi seçtiğine dair yavaş bir yanmadır. Açık dil ve cinsel durumlar içerir ve 18 yaş ve üzeri izleyiciler için tasarlanmıştır. Bu seri tamamlanmıştır.

Aşk tanrısı yanlış olan herkese. Ve gerçekten doğru anlayanlara.

BÖLÜM 1

Herkes bana bakıyor.

Ama *seksi göründüğüm için bana bakıyorlarmış* gibi değil. *Cehennem gibi* bir yol. *Birlikte takılmak için eğlenceli olup olmadığını merak ettiğim* bir şekilde bile değil.

Bilgin olsun, takılmak için eğlenceliyimdir. İstediğine sor.

Ya da, demek istediğim, aslında, sadece tanıdığım üç kişiye sorun - şu anda esir tutulan üç çok ateşli genfine.

Peki, tamam. Üçünden ikisine sor. Ronak muhtemelen beni eğlenceli olarak sınıflandırmazdı. Çünkü ruj sürüp kıçından öpsem bile eğlence nedir bilmez.

Ama Evert ve Sylred kesinlikle eğlenceli olduğumu düşünüyorlar. Genellikle. Çoğu zaman. Yani, en azından yarısında.

Her neyse, şu anda bana bakan düzinelerce fae'ye geri dönelim. Kasaba meydanında başım dik yürürken onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Pembe saçlarım belime kadar iniyor, ama onları kulaklarımın arkasına sıkıştırmak kesinlikle bir hataydı. Sivri olmayan, fae olmayan kulaklarımın.

Sadece yüksek fae'ler gibi pastel renkli bir tenim yok, aynı zamanda çok kısayım. Fae'ler beni ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlar. Gerçekten herhangi bir fae türüne benzemiyorum.

İçlerinden biri, ne tür olduğunu bilemiyorum, yolumu kesmek için öne çıktı. O (ya da o?) üzerimde bir ağaç gibi yükseliyor, yüksek fae'lerden bile daha uzun. Bakıra benzeyen parlak bir cildi, kolları ve bacakları boyunca kürkü ve demir çiviler gibi dişleri var. Süper çekici.

"*Nesin* sen?"

Psh. Sanki konuşacak biri de o.

"Emelle, tanıştığımıza memnun oldum," diyorum elimi uzatarak.

Ona beşlik çakmaya hazırmışım gibi elimi kaldırmam gerekiyor, çünkü boyu o kadar uzun. Yine de elini uzatmıyor. Ezik gibi geri indirmem gerekiyor.

Garip.

"Bir Emelle mi?" diye soruyor, bakır rengi teni buruşuk bir şekilde kaşlarını çatarak. "Bu Emelle fae'sini hiç duymadım. Sen bir it misin?"

"Hey, sen kime it diyorsun? Kürklü olan sensin, dostum."

Birinin soluğunu duyuyorum. Başımı çevirdiğimde etrafımızda toplanan seyirciler olduğunu fark ediyorum. Görünüşe göre, tüm kalabalık durmuş, değiş tokuşumuzu izliyor. Hepsi cevabımın ne olacağını merak ediyor.

Açıkçası bu biraz rahatsız edici. Bazıları kadar tuhaf görünmüyorum. Şuradaki adamın süngere benzeyen bir burnu var. O burun delikleri hijyenik olamayacak kadar gözenekli.

Bakır kürklü adam kendisine köpek denmesine kızmış görünüyor. Tam boyuna kadar doğrulur ve kollarını önünde kavuşturur. Ve dört tane var.

Uzuvlarını gördüğümde sinirim hemen yatışıyor. "Tanrım, dört kol!" diye haykırıyorum. "Bu işleri çok kolaylaştırıyor olmalı. Dört kolum olmasını çok isterdim. Bazen bir şey taşırken bu kaşıntı ortaya çıkıyor," diyorum ve sağ kolumdaki bir noktayı gösteriyorum. O nokta benim ilk kaşıntımın elli yıldan fazla sürdüğü yerdi ve Bedenim yokken kaşımamın bir yolu yoktu. Elli yıl boyunca kaşındığını hayal edebiliyor musun? Evet, işkenceydi.

"Her neyse, bir şey taşıyor olacağım, değil mi? Yani iki elim de dolu ve bu noktayı kaşımak için herhangi bir yolum yok. Bu da işleri gerçekten zorlaştırıyor. Ama dört kol çok kullanışlı. Kelime oyunu yaptım. Eminim aynı anda hem bir şeyler taşıyıp hem de bir şeyleri çiziyorsundur, haksız mıyım? Bu gerçekten bir şey olmalı. Cidden, tebrikler."

Bana bakıyor ve göz kırpıyor.

Bu tepkiyi çok veriyorum. Ağzımdan kelime kusma gibi bir durumum var. Kronik bir durum.

Etrafından dolanıyorum. "Tamam o zaman, sana ve kollarına iyi günler."

Ben daha iki adım atamadan önüme başka bir fae çıkıyor ve bu seferki yarı ahtapot gibi görünüyor çünkü *sekiz* kolu var. Ciddi ciddi, şimdi de bunu yüzüme vuruyorlar.

"Ne tür bir fae'sin sen?" diye soruyor.

Bu sorudan kaçınmaya çalışıyorum ama kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Gördükleri diğer fae'lerden farklı göründüğümü biliyorlar ve bunun nedeni benim gerçek bir fae olmamam. Bu diyara hiç ait değilim. Ben bir aşk tanrısıyım. İstediğim tüm o ilgi? Evet, şimdi anlıyorum.

Kanatlarım şu anda gözlerden saklı ve tanrılara şükürler olsun, çünkü onları ortaya çıkarırsam, oyun gerçekten sona erer. Kanatlarım diğer fae kanatlarına hiç benzemiyor. Parlak kırmızı ve tüylüler ve eğer kendim söylersem düpedüz güzeller.

Ama onları burada giyemem. Prens Elphar beni ararken ve başıma ödül konmuşken olmaz. Birileri beni kanatlarımdan tanıyacaktır. İstenmeyen dikkatleri üzerime çekmeye devam edersem, kanatlar olmadan da saray muhafızları üzerime çullanır. Kalabalığa bir tür cevap vermem gerekiyor, bu yüzden yalan söylüyorum.

Gergin bir şekilde boğazımı temizliyorum ve etrafa bakan kalabalığa bakıyorum. "Umm, ben yarı yüksek fae'yim," diyorum, kesinlikle onların özelliklerinden biri olarak geçebilecek pastel pembe saçlarımı göstererek.

"Yarı yüksek fae mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Hiç bir yüksek fae'nin itleri olduğunu görmedim. Onlar biz diğer fae'ler için fazla iyiler," diyor ve başlarını sallayıp onaylarcasına sesler çıkaran kalabalığa bakıyor. "Diğer yarısı ne?"

Biraz öksürüyorum ve etrafından dolanmaya çalışırken aynı anda "İnsan" diye cevap veriyorum. Tabii ki kalabalık geçmeme izin vermiyor, bu yüzden meraklı Fae'lerden oluşan bir duvar tarafından tuzağa düşürülüyorum.

"Ne dedi?"

"Yarı goblin mi dedi?"

"Sanırım Huaca dedi."

"Huaca olamaz. Derisi taştan değil."

Kalabalık, ben ellerimi çırparak dikkatlerini çekene kadar yorum yapmaya devam ediyor.

"Ben yarı insanım, tamam mı?" Bağırıyorum.

Düzinelerce Fae hemen susup bana bakmaya başladı. Evet, insan-adamlar burada pek yaygın değil. Ya da popüler, görünüşe göre, alaylarına göre.

Yaşadıkları şoktan faydalanarak eğilip iki fae'nin kolları arasından geçerek çemberi yarmayı başarıyorum. Gerçekte ne olduğumu öğrendiklerinde tepkilerinin ne olacağını kesinlikle bilmek istemiyorum. Bu tam bir felaket olurdu.

Daha fazla ilgiye ihtiyacım yok ama el yapımı kürk kıyafetim ortama uyum sağlamama hiç yardımcı olmuyor. Krallık adasında yaşayan insanların çoğu gerçekten varlıklı ve pahalı kumaşlar giyip her zaman şık giyiniyorlar. Islak köpek gibi kokan canavar kürkü pek de moda sayılmaz.

Sivri olmayan kulaklarımı örtmek için saçlarımı salıyorum ve kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyorum. Yere baktığımda ayaklarımın da çıplak olduğunu hatırlıyorum. Evet, muhtemelen bunu daha iyi planlamalıydım.

Sırtıma bağladığım sadağı havaya kaldırıyorum ve etrafta sallanan okların çıkardığı sesleri duyuyorum. Bu benim aşk tanrısı setim değil ama yine de elimde bir çeşit silah olması güzel. Fae prensi sarayda beni büyüyle patlattığında setimi kaybettim. Kim bilir o pislik onunla ne yaptı. Bu sefer onu Aşk Okları dışında bir şeyle vurmak isterdim.

Ve evet, ben ok ve yay kullanan bir baş belasıyım. Ne de olsa ben bir aşk tanrısıyım. Bu benim olayım.

Çocuklar sürgün adasından alınıp buraya getirildiklerinde, güvenli bir mesafeden uçarak onları takip ettim. Onlardan çok uzakta olamam, yoksa hastalanmaya başlar ve tekrar görünmez olurum.

Her ne kadar bunu bilmeseler de onlar benim fiziksel dünyaya demir atmamı sağlıyorlar. Kraliyet itlafının zorluklarıyla zaten yeterince yüzleşiyorlar. Hayatım onlarınkine de bağlı olduğu için ekstra bir yükle yüzleşmelerine izin veremem.

Kötü bir şey olmadan önce kendimi demirlemek için başka bir yol bulmam gerekecek. Her nasılsa.

Adamlarımın kaleyi çevreleyen taş duvarın üzerinden geçirilmesini ve ardından esir kulelerine doğru götürülmesini izledim. Kuleleri görebiliyorum.

buradan kuleler. Çok uzakta değiller.

Sadece duvarı aşmanın bir yolunu bulmalıyım ya da en azından bir sonraki adımda nereye götürüleceklerini bilmek için gözcülük yapmalıyım. Ama Fae'ler beni sürekli durdurursa adamlarımı gizlice bulamam.

Bağırışlar ve çığlıklar beni takip etmeden önce kalabalığın arasından çok uzaklaşamadım ve etrafım yine işgüzar fae'ler tarafından sarıldı.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve etrafıma bakındım. Hepsi benim hakkımda konuşuyor, çok fazla göz ve sesle bana bakıyorlar. Köşeye sıkıştırılmış hissetmekten hoşlanmıyorum. Üzerime domates fırlatılacakmış gibi bakılmasından da hoşlanmıyorum.

Kendime not: Bu saçmalıkla uğraşmak için çok uzun zamandır görünmezim. Ve biraz profesyonel olmayan bir aşk tanrısı olarak, kalabalığı nasıl idare edeceğimi bilmemin tek bir yolu var. Dudaklarımda bir gülümseme.

"Olay mı çıkarmak istiyorsun? O zaman olay çıkaralım."

Derin bir nefes alıyorum, ciğerlerimi alabildiğine dolduruyorum ve ardından kalabalığın yüzüne doğru kocaman bir pembe Şehvet-Nefesi üflüyorum.

Hepsini yakalamak birkaç nefesimi alıyor, ama işim bittiğinde gözleri yanan bir arzuyla parlıyor ve uygun bir partner bulmak için etrafa bakıyorlar.

Birkaçı benimle ilgileniyor ama ben onların aşk dolu ilgilerini başka birine yönlendiriyorum. Kalabalıktaki değişim neredeyse gülünç. Artık kalabalık sadece bana odaklanmadığına göre, etrafta dolaşıyorum, parmağımı ekstra bir itmeye ihtiyacı varmış gibi görünen bazı insanların üzerinde gezdiriyorum ve anlaşmayı gerçekten mühürlemek için onlara birkaç Flört Dokunuşu yapıyorum.

Bu işe yarıyor gibi. Geri döndüğümde herkes beni unutmuş oluyor. Bayanlar kıkırdıyor, erkekler hareketleniyor, diller dolaşıyor, eller sevişiyor ve birkaç grup hiç vakit kaybetmeden sokağın ortasında işe koyulmuş gibi görünüyor.

Huh.

Fae aleminde seks partileri başlatmak insanlarla olduğundan *çok* daha kolaydır.

Neredeyse yerde yatan bir çifte takılıp düşüyordum, bir kadın bir erkeğe sarılmıştı. Adamın gömleğini ortadan yırtıyor ve saldırmaya başlıyor.

memeleriyle. Kendi kendime gülümsüyorum ve ellerimin tozunu alıyorum. İşte kalabalık kontrolü diye buna derim.

Kargaşayı atlatana kadar çiftlerin arasından geçiyorum. Umarım bir süreliğine dikkatleri dağılır ve şehvet seli geçince beni hatırlamazlar. Pazar tezgâhlarına ulaşıyorum, insanlar alım satımla meşgul oldukları için bana pek dikkat etmiyorlar.

Ateşlediğim şehvet sahnesi çok gerilerde kalana kadar devam ediyorum. Şimdilik kalabalığın dikkatini başka yöne çekmiş olabilirim ama bu sonsuza dek sürmeyecek ve aşk tanrısı güçlerimi sokak ilişkileri yaratmak için kullanmaya devam edemem. Fae'ler cinsel olarak açık olabilirler, ama onlar bile bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklardır. Daha iyi uyum sağlamalıyım.

Mükemmel kombinasyonu bulana kadar tezgahları araştırıyorum. Kıyafet satan bir adam. Çadırın içine girip etrafa bir göz atıyorum. Her yerde yelpaze gibi kumaş ve ayakkabıların yanı sıra birkaç boy aynası var.

"İyi günler."

Beni karşılayan fae adama bakmak için dönüyorum. İpek bir tunik ve şapka giyiyor ve parlak mavi kanatları var. Pixie.

Zayıf ve benden biraz daha uzun, sivri kulakları, çenesi ve burnu var, ama korkunç görünümlü fae'lerden biri değil ve bunun için minnettarım. Eğer planım işe yarayacaksa, onu baştan çıkarabilmeliyim. Umalım da benden etkilenmiş olsun. Cazibemi kullanma zamanı.

"Merhaba," diye nazlı nazlı gülümsüyorum ona. "Ooh, üzerindeki bu renkli tişörte bayıldım," diyorum, parmağımı dikkatlice göğsünde gezdirerek Flört Dokunuşumun tenine işlemesine izin veriyorum.

Gümüşi bir tutam halinde çıkıyor. Hiçbir şey fark etmiyor; bana bakmakla meşgul.

Kızarıyor ve boğazını temizliyor ve parmağıma baktığında, hızlıca bir Şehvet patlaması üfleme fırsatını değerlendiriyorum. Pembe renk o göremeden hızla dağılıyor ve iri gözlerini kaldırmadan önce yavaşça nefes alıyor. Yüzüme tekrar baktığında, bakışları arzuyla kaplanmıştı. Bingo.

Parmağımı göğsünden çekiyorum ve onun yerine pembe saçlarımı döndürmek için kullanıyorum. "Sahip olduğun bu ipekleri çok seviyorum," diyorum çadırına bakarak. "Sence bu renklerden herhangi biri üzerimde güzel durur mu?"

Tam bir daire çizerek dönüyorum ve kıvrımlarıma aşağı yukarı bakmasına izin veriyorum. Bu kürk kıyafetin hayal gücüne bıraktığı pek bir şey yok. Göbeğim görünüyor, göğüslerim yukarı doğru itilmiş ve eteğim oldukça kısa. Fark etti.

Boğazını temizliyor ve gülümsüyor. "Sizi temin ederim ki bu renklerden herhangi biri size çok yakışır. İzin verin sizi giydireyim ve kendiniz görün."

Gözlerini tekrar göğüs dekolteme çekmek için bir elimi göğsüme koydum. "Oh, mümkün değil. Bugün sadece ziyarete geldim ve annem bir şey almama izin vermiyor. Böyle güzel şeyler giymeyi hak etmediğimi söylüyor," diyorum üzgün bir iç çekişle, bir elbiseye özlemle bakarken.

Adam kaşlarını çatar. "Saçmalık. Senin gibi eşsiz bir çiçek, güzelliğine uygun kıyafetleri hak ediyor."

"Eğer bir şey satın alırsam, annem kesinlikle beni cezalandırır."

Bir adım öne çıkıyor ve elini çıplak omzuma koyuyor. "O zaman bu benden sana bir hediye olacak."

Kirpiklerimi kırpıştırıyorum ve utangaç bir şekilde ona gülümsüyorum. "Bir hediye mi? Çok naziksiniz. Gerçekten almamalıyım."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum."

Gülümsüyorum. Bu aşk tanrısı güçleri harika. İyi ki sadece erkeklerden ya da belirli bir tür fae'den hoşlanmıyor, çünkü bu çok farklı olabilirdi. Sihrimi kullandığım insanlar en azından güçlerimin onlara ihtiyaç duydukları itici gücü vermesi için istekli olmalılar.

"Madem ısrar ediyorsunuz..."

"Biliyorum," diyor hızla, arkasını dönerek. "Ve ben en iyisiyim. Yani bedeninizi zaten biliyorum. Şuradaki perdenin arkasına geç, sana giysileri vereyim."

"Bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey!" Soyunma odasına doğru zıplayarak gidiyorum.

Sadağımı ve yayımı dikkatlice bir kenara koyduktan sonra kürkümü çıkarıyorum. Verdiği giysileri üzerime geçiriyorum. Önce önden bağcıklı bir korse ve ona uygun ipek bir külot.

İkisi de saçımla uyumlu yumuşak pembe renkte. Sırada eldiven gibi oturan ve kalçalardan dışarı doğru genişleyen, yumuşak kumaşı hafifçe yerde iz bırakan soluk mor bir elbise var.

Odadan çıkıyorum ve Pixie'nin incelemesi için arkamı dönüyorum. Sanki benim için seçtiği iç çamaşırlarını görebiliyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Çok güzel."

"Sen gerçekten en iyisisin," diye mırıldanıyorum.

Her şey güçlerimin bir karışımını ego okşamayla birlikte kullanmakla ilgili. Arzusunun nabzını hissedebiliyorum ve kokusunu da alabiliyorum. Neredeyse hapşırmama neden oluyor.

"Eski eşyalarımı koyabileceğim bir şey var mı?" Yerdeki kürk yığınını, ok ve yayımı göstererek soruyorum. Bu elbise onunla pek uyumlu olmazdı.

"Hmm, bende tam aradığınız şey var." Bir elinde bir kutu, diğerinde bir omuz çantası tutarak geri geldi. "Eşyalarını bunun içine koyabilirsin," diyerek çantayı bana uzattı.

Sadağımı ve yayımı içine koyuyorum ve sonra eski kıyafetlerimi de çantaya eklemek için alıyorum. Onları öylece geride bırakamam. Zihinsel nedenler ve hepsi. Kayışı omzuma doğru çekiyorum ve çantayı diğer tarafıma bırakıyorum. Rahatça sığıyor ve içinde ne olduğu düşünüldüğünde çok da garip değil.

"İşte," diyor ve hâlâ elinde tuttuğu kutuyu bana uzatıyor. Açıyorum ve bir çift güzel ipek gümüş terlik buluyorum. "Alabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve sonra diz çöküp sanki ben *Cinderfreakingella*'ymışım gibi şefkatle ayakkabıları ayağıma geçiriyor. Güçlerimi onun üzerinde kullandığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum, çünkü gerçekten çok tatlı birine benziyor. Kendi param olduğunda buraya geri dönüp ona düzgün bir ödeme yapmam gerekecek.

"İşte," diyor, doğrulurken. "Şimdi mükemmelsin."

Aynaya bakarken ona gülümsüyorum. Artık çok daha fazla Fae'ye benziyorum. Kimse ince farklılıklarıma çok yakından bakmadığı sürece, sokakta çok fazla göze batmadan yürüyebilirim. Kürk giysilerim ilk bakmalarını sağlayan şeydi ve sonra görünüşümün geri kalanı bakmaya devam etmelerini sağlayan şeydi. Kulaklarımı gösterme hatasını bir daha yapmayacağım.

"Teşekkür ederim!" Yanağına bir öpücük kondurarak haykırıyorum. Neredeyse kıpkırmızı oluyor. Bir şey duymuş gibi yaparak, "Annem arıyor," diyorum.

Yüzü endişeli bir hal alıyor. "Seni tekrar görebilir miyim?"

"Bilmiyorum," diyorum aceleyle çıkışa doğru ilerlerken. "Annem çok katıdır. Ama eğer sıvışabilirsem, bu gece siz kapanmadan önce sizi aramaya çalışacağım!" Gözleri parladığında bir suçluluk duygusu hissediyorum. Zavallı adam. Umarım beni çok fazla beklemez. "Tekrar teşekkür ederim!" Çadırdan çıkmadan önce el sallıyorum.

Tekrar sokağa çıkıyorum ve kısa sürede kalabalığın içinde kayboluyorum. Bu sefer kimse yoluma bakma zahmetine bile girmiyor ve biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Vay be. Şimdi tek yapmam gereken saray muhafızları beni görmeden genfin adamlarımın bulunduğu kuleye ulaşmak.

Her nasılsa.

BÖLÜM 2

Kule, kale duvarlarının içinde yer alıyor ve duvarlar tam zırhlı korkutucu fae askerleri tarafından korunuyor.

Bunca zamandır kuleye çok yakındım ama o lanet duvar bizi fersahlarca ayırabilirdi.

Taş duvarın dibinde gölgelerin arasında durmuş, yukarıdaki duvarda tur atan muhafızları izliyorum. Hepsi de her an birinin kafasını koparmaya hazırmış gibi ellerini kılıçlarının kabzalarına dayamış.

Gece saatler önce çöktü ama ben hâlâ bu noktada sıkışıp kalmış, kaleye girmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Kapıdan geçmesine izin verilen tek kişi önce aranıp temizleniyor, bu da benim için bir seçenek değil.

Birini baştan çıkarabilirim, ama muhafızlar bu kadar ciddi ve tetikte görünürken, görevlerinde bu kadar tetikteyken zihinlerinin ve bedenlerinin arzuya açık olacağı oldukça şüpheli ve şu anda bunu deneyecek kadar cesur değilim.

Gözlerimi kapatıyorum ve içimde saklı olan kanatlara odaklanıyorum. Güçlü bir itmeyle onları dışarı çıkarıyorum. Acı, kaybolmadan önce bir anlığına nefesimi çalıyor.

Kanatlarım tekrar dışarıdayken, tüylerimi karıştırıyorum ve bükülmeleri gidermek için onları uzatıyorum. Gerçekten ağır ve biraz hantal olsalar bile, onları tekrar çıkardığım için memnun bir şekilde kenarlarını ovuyorum. Onlarla kendimi daha çok kendim gibi hissediyorum.

Zamanlamayı olabildiğince mükemmel yaparak, üstümdeki iki muhafız duvarın diğer ucuna yürüyene kadar bekliyorum. Bir sıçrayışla havaya fırlıyorum. Kanatlarım çırpındıkça neredeyse sessizleşiyor ve mümkün olduğunca çok yükseklik kazanıyorum. Muhafızların beni fark etmemesi için duvarın çok üstüne çıkmalıyım. Yüksek Fae'lerin karanlıkta ne kadar iyi görebildiklerini bilmiyorum ve yakalanmak istemiyorum.

İleride mahkûm kulelerinin siluetlerini görüyorum. Dört taneler, hepsi aynı yükseklikte, çatılarında korkutucu sivri uçlar var ve birilerinin duvara tırmanmaya çalışması ihtimaline karşı yere daha fazla sivri uç yerleştirilmiş. Ölümcül dikenlerin arasında yere saçılmış kemikler, bu çabanın başarı oranını gösteriyor.

İyi bir görsel değil.

Hapishane kulelerinde hiç pencere yok ve etraflarında uçtuğumda kapılarının da olmadığını fark ediyorum.

"Bu harika bir şey," diye mırıldandım.

İkinci kuleye doğru uçmadan önce etrafımı tarıyorum. Adamlarımın tutulduğu kulenin burası olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Artık daha yakın olduğum için, içimde beni onlara bağlayan her neyse, içimdeki bir çekişle beni onlara doğru çekiyor.

Kulenin etrafında uçuyorum, bir giriş noktası, bir zayıflık, hatta inecek bir yer bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok ve dikenler herhangi bir şey denemem için çok keskin. Yakında bu taraftaki duvardan geçen muhafızlar olacak, bu yüzden hareket etmeliyim.

İsteksizce duvarın üzerinden geri uçuyorum ve yere çömeliyorum. Kalenin duvarlarının içinde kalıp yakalanma riskini göze alamam. Kanatlarımı tekrar vücudumun içine çekiyorum ve duvara yaslanıyorum. Dudağımı ısırarak, bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Sorun şu ki hiçbir fikrim yok. Ya kuleye açılan kapı büyü ile kapatılmış ya da giriş noktası yeraltında, her ikisini de aşmam mümkün değil. "Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"İşinizi belirtin."

Arkamı döndüğümde bir çığlık kopuyor. Fae muhafızının bana nasıl sinsice yaklaştığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama şüpheli bir alaycılıkla bana bakıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum. "Umm, iyi geceler."

"Ne?"

"Ne?" Yankılanıyorum.

Muhafızın çatık kaşları derinleşir. "Saray duvarlarında aylaklık etmek yasaktır. İlerleyin, yoksa sizi kendim taşırım."

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Evet, tabii. Sorun değil bay muhafız efendim." Geri çekilmeye başladım.

Ben arkamı dönmeden gözleri kısıldı. "Bekle."

Ayaklarım donuyor ve ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışıyorum ama başarılı olduğumdan emin değilim.

Sakin ol, Emelle. Sadece sakin ol.

O bana doğru yürürken ellerim titremeye başlıyor ve garip nefes aldığımı fark ediyorum. Lanet olsun. Soğukkanlı davranma tekniğim üzerinde gerçekten çalışmalıyım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Tatlı ve masum bir sesle soruyorum.

Ürkütücü fae gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne tür bir fae cinsisin?"

"Bilirsiniz işte, biraz ondan, biraz bundan. Ben bir itim, gerçekten. Babam bir itti, annem bir itti, hatta büyükannem ve büyükbabam bile itti. Anne *ve* baba. Biz sadece karışık büyük bir grubuz. Aile toplantılarımızı görmelisin. Oldukça vahşi. Kimse kimseye benzemiyor. Bu da bazılarının öpüşen kuzenler olmasını anlaşılır kılıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Kuzen olduklarını bilmiyorlardı. Bu konuda onları suçlayamam. Soy ağacı tam bir karmaşa."

Kaşları çatık duruyor.

Anlamsız konuşmalarımın yavaşça beyninden süzülüşünü izlerken tekrar gülümsüyorum.

Biraz zaman alır.

En zeki gardiyan bu değil.

"Her neyse, sen ve ben muhtemelen üçüncü dereceden kuzeniz ya da bunun gibi çılgınca bir şey. Bu da beni kendi öpüşmelerim için gerçekten endişelendiriyor. Büyükanneme ve büyükbabama hepimizi damgalamaya başlamalarını, böylece birbirimizi tanıyabileceğimizi söylemeye çalıştım.

diğerini görür görmez. Bence bu iyi bir fikir ama kuzen Brue bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor. Tabii, ikinci kuzenimizle evlendiği için öyle olmalı. O da bu konuda çok kızgın. Ondan kurtulamıyorum."

Gardiyanın sabrının tükendiğini görebiliyorum. Umuyorum ki tüm bu konuşmalar onu bana karşı o kadar sinirlendirecek ki-

"Git başımdan."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Evet, efendim. İyi nöbetler dilerim. Bir sonraki buluşmada seni arayacağımdan emin olabilirsin!"

Vay be. Çok yakındı.

Dönüyorum ve kasaba meydanına doğru koşarak uzaklaşıyorum. Şimdi çoğunlukla sessiz ve boş, sadece birkaç sokak lambası yolu aydınlatıyor. Adamlarımdan uzaklaştığım her adımda midemde derin bir ağrı büyümeye başlıyor.

Duvardan tehdit oluşturmayacak kadar uzaklaştığımda arkamdan dikkatlice bakıyorum ve nöbetçinin kapıdaki görevine döndüğünü görüyorum. Rahat bir nefes alıyorum ve cesaret edebildiğim kadar yakın durarak bir dükkânın arkasına oturuyorum.

Acıyı dindirmek için kollarımı göbeğimin etrafında kenetliyorum ama pek işe yaramıyor. Tek çare adamlarım ve şu anda hapsedildiklerinden ve onlara ulaşmamın bir yolu olmadığından, yakın zamanda bundan kurtulmanın gerçekten bir yolu yok.

Nasıl uykuya daldığımı bilmiyorum ama bir de baktım ki biri üzerime bağırarak beni uyandırıyor.

"Ne..."

"Oh, uyanıyor! Küçük serseri it uyanıyor!" Başımı kaldırıp, ellerini kalçalarına dayamış, çatık kaşlı fae kadına bakıyorum. Soluk turuncu tenli ve kedi gibi gözleri olan yüksek bir fae.

Başımı kaldırıp ona baktığımda boynumdaki kasılma omurgamdan aşağı acı verici bir sızı gönderiyor. Ahh. Bütün gece sert bir taş binaya yaslanıp uyursam böyle olur.

"Çenende salyalarla orada öylece oturma," diye tersliyor. "Binamdan defol!"

Çantam sırtıma düşerken, ayağımın üzerinde tökezliyorum. Kan dolaşımı yavaşça geri dönerken uzuvlarım karıncalanıyor.

"Özür dilerim,"

diye

mırıldanıyorum.

"Özür mü? *Özür*

mü?"

Sesi gittikçe tizleşiyor. Burun deliklerini birbirine sıkıştırsa sesi nasıl çıkar acaba? Burnuna baktığımı fark ediyor ve bilinçsizce burnunu siliyor. Gülümsememi tutuyorum.

"Bu son derece saygın bir iş. Buradaki en etkili ve saygın fae'lere hizmet veriyorum. Burada serserilerin takılabileceği bir yer kesinlikle yok. Nereli olduğunuzu bilmiyorum," diyor beni küçümseyerek, "ama burada, krallık adasında, fae'ler saygıdeğerdir. Sokaklarda kemirgenler gibi yatan Fae'ler kesinlikle yoktur."

Tanrım, bayan. Sanki ön camına sümük atmışım gibi davranıyor. Bir kız biraz kestiremez mi? Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki köşeden küçük bir turne grubu döndü.

İki saray muhafızını gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Sonra gözlerim onlara liderlik eden kişiye takılıyor ve neredeyse durup ayaklarımın dibine düşüyor. *Uh-oh*.

"Gunkope? Sesini duyduğumu sandım."

Elimde değil. Kıs kıs gülüyorum. Onun adı Gunkope. Bu kadar huysuz olmasına şaşmamalı. Gunkope etrafımda dönüyor ve hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi yapıştırıyor. O kadar alçaktan reverans yapıyor ki yeri öpse yeridir.

"Ekselansları! Özür dilerim. Ben de tam size dükkânı açmaya geliyordum. Bu serseriyi dikkate almayın. Daha fazla aylak aylak dolaşmaması gerektiğini bildiğinden eminim."

Altıma sıçmıyor olsaydım, gözlerimi deviridim.

Prenses Soora bana doğru bakıyor. Cezayir menekşesi saçları kurdelelerle süslenmiş ve elbisesi ipekten daha yumuşak görünüyor. Ama o fae gözlerini kırık bir kalp için ağlarken gözyaşlarıyla dolu görmüştüm ve şimdi ona tescilli maskesinin arkasından bakarken görebildiğim tek şey bu. "Anlıyorum."

Öyle mi? Umarım değildir. Prens Elphar'dan kaçarken geçmeme izin vermiş olabilir, ama şimdi benim hakkımda ne düşündüğünü kim bilebilir.

Lütfen beni tanımayın.

Bir başka yoğun çalışma anı daha yaşanıyor ama Gunkope istemeden de olsa imdadıma yetişiyor. "Majesteleri, neden gelip

Şimdi içeri girin, size elimdeki en yeni kokuları göstereyim. Ayçiçeğiyle karıştırılmış bir parfüm var, sanırım çok beğeneceksiniz."

Prensesin gözleri tekrar dükkân sahibine kayar. "Kulağa çok hoş geliyor, Gunkope."

Grup başka bir kelime etmeden ya da geriye dönüp bakmadan binanın arkasından uzaklaşıyor ve beni geride bırakıyor.

Tanrılara şükürler olsun.

Rahatlamış bir şekilde duvara yaslanıyorum ve deniz mavisi bir el kolumu sıktığında hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. Prensesin yüzü birden önümde beliriyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

"Seni hatırlıyorum."

Ağzım kuruyor ama hareket etmeye ya da konuşmaya
cesaret edemiyorum. Arkasından bir muhafızın sesi
geliyor. "Prenses?"

"Mendilimi düşürdüğümü şimdi fark ettim," diye sesleniyor.

"Onu arayacağım, Majesteleri."

Kolumu bırakmadan doğruldu ve köşenin arkasındaki nöbetçiye baktı. "Gerek yok, sanırım onu gördüm, sadece buraya doğru uçtu."

Beni duvardan uzaklaştırıp binanın diğer tarafına çekerek gözden uzak kalmamı sağladı.

"Buraya neden geri döndüğünü bilmiyorum ama burası güvenli değil. Gitmelisin," diyor aceleyle.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı ki iç geçiriyor. "Ben senin düşmanın değilim ama prens öyle. Onun seni bulmasını istemezsin. Git buradan."

"Yapamam."

"Prenses?" diye tekrar sesleniyor muhafız.

"Geliyorum, buldum!" diyor, cebinden bir mendil çıkarıp yumruğuna sarıyor. Bana dönüp bakıyor ve sesi fısıltıya dönüşüyor. "Eğer gidemiyorsan, o zaman saklanmalısın. Saraya çok yakınsın."

"Gidemem," diyorum inatla.

Muhafızların adımlarının yaklaştığını duyuyorum ve Prenses Soora telaşla bana bakıyor. "Gece yarısı. Kalenin batı duvarında bekle."

Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve gider. "Çok aptalca. Bunu hep düşürüyorum," dediğini duyuyorum korumaya, ayakları-

adımlar geri çekilir.

Yanaklarımı havayla doldurarak uzun bir nefes çekiyorum. Prenses Soora hakkında ne yapacağımdan emin değilim. Ona güvenebilir miyim?

İçgüdülerim evet diyor, ama içgüdülerim aynı zamanda Evert'in ev yapımı alkolünü içmenin de iyi bir fikir olacağını düşünüyor. En iyi yargıç olmayabilirim.

BÖLÜM 3

bana söylediği gibi gelip gelmeyeceğime karar vermek için gece yarısına kadar vaktim var. Bu arada, kesinlikle Madam'ın etrafında takılamam.

Gunky'nin dükkanı, yoksa muhtemelen beni çöplerle birlikte dışarı atmaya çalışacak.

Yavaşça uzaklaşıyorum, kale duvarlarının genel yönüne doğru ilerliyorum ve aylak aylak dolaşıyor gibi görünmeden yaklaşmaya çalışıyorum. Başka bir muhafızın beni tekrar orada takılırken görmesini istemiyorum. Ama çok uzağa da gidemem, çünkü tekrar görünmez olursam, geri dönebileceğimden emin değilim.

Tekrar Peçe'de görünmez bir aşk tanrısı olarak sıkışıp kalmak istemiyorum.

Düşüncesi bile içimi endişeli bir yalnızlıkla geriyor.

Kale duvarlarını görüş alanımda tutarak daha fazla dükkânın önünden geçiyorum. Gündüzleri de geceleri olduğu kadar çok muhafız var. Elbisem içinde uyuduğum için biraz kırışmış ve kir lekeleri yüzünden kaşlarımı çatıyorum. Sokakta yaşamak için giyinmediğim kesin.

Duvara paralel yürüyorum, kasaba meydanını ve mar- ket alanını geçiyorum ve sonra kendimi bir yerleşim bölgesinde buluyorum. Evlerin hepsi kapıları ve özenli çimenleri olan konaklar.

Kaldırımda bir bank bulup ağrıyan ayaklarımı dinlendirmek için oturuyorum. Elbisemin izi neredeyse kızarmış. Ucu yıpranmış ve rengi mordan çok kahverengiye dönmüş. Terliklerim de daha iyi durumda değil.

Bütün gün burada durup geçen insanları izliyorum. Çoğu bana hiç dikkat etmiyor. Gece çöktüğünde, açlık sancıları beni kavuruyor.

Adamlarımla birlikte sürgün adasından ayrıldığımdan beri yemek yemedim ve elli yılı aşkın bir süredir bedensiz bir aşk tanrısı olarak yemek yemedikten sonra, öğün atlamayı sevmiyorum.

Gecenin karanlığında yavaşça kaleyi çevreleyen surların batı tarafına doğru ilerliyorum. Havadaki gübre ve saman kokusundan, sarayın ahırlarının diğer tarafta olduğundan oldukça eminim.

Duvar bu tarafta alışılmış patikanın dışında, arkamda sadece küçük bir ormanlık alan var. Endişelenmem gereken tek muhafızlar duvarın tepesinden geçenler, bu yüzden zamanlamayı mükemmel yapıyorum, böylece onlar beni görmeden duvarın yanına yanaşıyorum.

Çimlerin üzerine oturup bekledim. Ve bekliyorum. Ve biraz daha bekliyorum. Açım, çapa ağrılarım var ve düşünebildiğim tek şey ters gidebilecek her şey. Sonunda, ay gökyüzünde parlak ve kocaman olduğunda, beni ayağa fırlatan bir ses duyuyorum.

Yaklaşık otuz adım önümde, duvarın bir kısmı dışarı fırlıyor ve gizli bir kapı gıcırdayarak açılıyor. Parmaklarım elbisemi kaldırıp kaçmam gerekebilir diye avuçluyor. Ama elinde fener tutan bir figür Prenses Soora'dan başkası değil.

"Acele et."

Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra hızla onu aslanın inine kadar takip ediyorum. Kapıdan içeri girdiğimde yaşlı bir fae kadını görüyorum. Kafasındaki kabarık kahverengi saçlarına bakarak onun bir ocak ocağı olduğunu hemen anlayabiliyorum. Kaşları bile kıvırcık.

O da ufak tefek, sadece bir metre boyunda ve saatlerce temizlik yapmaktan elleri nasır tutmuş. Onun türü bir şekilde bundan güç alıyor. Arkamızdaki taş kapıyı hızla kapatıyor ve ileriye doğru yol göstermek için prensesten feneri alıyor.

Tozlu kasalarla dolu dar bir mahzenden geçerken onları takip ediyorum. Üstteki bir kapıyı çekip açtıktan sonra kısa bir merdiveni tırmanıyoruz ve kendimizi sarayın ahırlarında buluyoruz. Düzinelerce uyuyan atın yanından geçerek ahırlardan çıkıyoruz, bir patikayı geçip kalenin küçük bir yan kapısından içeri giriyoruz.

Bir mutfağa girdiğimizde midem açlıktan hemen sıkışıyor. İçeride ne yemek pişiyor ne de kimse var, ama muhtemelen akşam yemeği için servis ettikleri yemeğin kalıntılarının kokusunu alabiliyorum. Etrafımda yanıma alabileceğim bir şeyler arıyorum ama hiçbir şey yok. Lanet olsun.

Mutfaktan çıktıktan sonra, kadınlar hala sessiz, beni bir hizmetçi merdiveninden yukarı, düz bir koridordan aşağı ve küçük bir odaya götürüyorlar. Sade, çıplak ahşap zeminli ve taş duvarlı bir oda ama temiz ve içinde düzenli bir yatak ve çalışma masası var.

Ocakçı kapıyı arkamızdan kapatıyor ve üçümüz de yakalanmadan buraya kadar gelebildiğimiz için rahat bir nefes alıyoruz. "Sanırım düzgün bir tanışma yapmamız gerekiyor. Ben Prenses Soora, bu da hizmetçim Duru."

"Ben Emelle."

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Emelle."

Duru'nun bu düşünceyi paylaşmıyor gibi göründüğünü fark ediyorum. Hatta gözlerimi oymakta bir sakınca görmeyecekmiş gibi bana bakıyor.

"Duru, sorun yok," diyor prenses, bakışmalarımızı fark ederek.

"O bir düşman olabilir prenses. Onu buraya getirmemeliydin. Ya seninle oynuyorsa? Ya seni büyük bir plan için kullanıyorsa?"

"Seni *asla* incitmem ya da sana ihanet etmem," diyorum, dürüstlüğümün ses tonumu doldurmasına izin vererek. "Beni tanımıyorsun ama yemin ederim seni kasten incitecek hiçbir şey yapmam."

Prenses sadece bir kez başını sallar. "Şimdilik burada kalacaksınız. Bu oda hizmetçiler için ve yatağın altındaki çekmecelerde bir üniforma bulacaksın. Seni leydi hizmetçisi yaptım, yani bana hizmet edeceksin. Merak etme, etrafta fazla insan olmayacak, özellikle de prensle. Odamı derli toplu tutmaktan kesinlikle sen sorumlu olacaksın ama Duru sana yardım etmek için burada olacak," diyerek ocağı işaret etti. "Şimdi, eğer seni büyülememe izin verirsen, seni daha yüksek bir Fae gibi gösterebilirim."

"Umm..."

Büyülemenin bende işe yaramadığını tecrübelerimden biliyorum ama öne çıkıp tenime dokunduğunda hiçbir şey söylemiyorum. Sihrinin etrafımda toplandığını hissedebiliyorum, ama sonra sönüp gidiyor.

Kaşlarını çattı. "Bu çok garip. Büyü sende işe yaramıyor mu?"

Omuz silkiyorum.

"Hmm. Şey, bu bir komplikasyon."

Ocakçı düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Pembe saçları yüksek fae gibi görünüyor. Teni değil ama boyayabiliriz prenses. Islanmamasına dikkat etmesi gerekecek ama eminim onu düzeltebilirim. Ayrıca ekstra yükseklik için topuklu giymesi gerekecek. Kulaklarının da gizli kalması gerekecek," diyor etrafımda dönerek. "Eğer burada kalacaksa, ortama uyum sağlaması gerekecek. Onun varlığının geri gelip size zarar vermesini istemiyorum prenses."

Ocakçıya nazik bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim, Duru. Kendine hakim olduğu sürece bu değişiklikler yeterli olacaktır." Prenses başını eğerek bana değerlendirici bir bakış atıyor. "Seni kırmızı kanatlarınla hatırlıyorum."

"Evet, doğru. Şu anda sadece saklanıyorlar." "Yani

onları yüksek fae'ler gibi saklayabiliyorsun? Güzel."

Tamamen şaşkın bir şekilde ona bakıyorum. "Neden bana yardım

ediyorsun?"

Cevap vermeden önce soruyu düşünüyor. "Belki yanılıyorum ama prense saldırdığınızda bunu benim için yapıyormuşsunuz gibi hissettim."

"Oh, şey... öyleydim."

"Neden?"

Omuz silkiyorum. "O hilekâr bir göt."

Prenses Soora'nın dudağı hafifçe seğiriyor. "Nesin sen? Kalenin büyülü bariyerlerini aşıp gizlendiğinize göre çok güçlü olmalısınız. Hiçbir varlık bu duvarların içinde görünmez kalamaz. Prensin sana yaptığı büyüden bahsetmiyorum bile. Öldürülmüş olmalıydın."

Bana düşünceli bir şekilde bakıyor ve ben de onun yoğun bakışları altında kıpırdanıyorum. "Nesin sen?"

"Sana söylesem bile bana inanmazsın."

Bu cevabın peşini bırakır. "Söyle bana, neden gidemiyorsun? Bir şey mi arıyorsun?"

Ona söylemeli miyim bilmiyorum ama Peçe'den gelen bir aşk tanrısı olduğumu zaten kabul etmedim, bu yüzden ona bir şey vermeliyim. Beni buraya getirerek benim için kendini tehlikeye attı. En azından ona bazı gerçeklerle karşılık verebilirim.

"Kraliyet itlaf duruşmalarına götürülen mahkûmları görmek için bekliyorum."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Ve bu mahkumları tanıyor musun?

İtlaf duruşmalarıyla karşı karşıya kalacak olanlar mı?"

Ondan ocağa bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum.

"Duru'ya güvenebilirsin, bana da güvenebilirsin," diye beni temin ediyor prenses. "Duru buralı değil. Kendi adama döndüğümde benim bakıcımdı. Onun sadakati bana, prense değil."

Prensten bahsedilince Duru homurdanıyor. "Bir engerek yılanına sadık olmayı tercih ederim. Isırılma ihtimalim daha az olur."

Ondan hoşlanıyorum.

"Dün sürgün edildikleri adadan buraya getirilen üç genfin erkeği. Onlar için buradayım. Onları bırakamam."

Prenses Soora başını sallıyor. "Pris- onerler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama gizlice bilgi almaya çalışacağım. Toplama işleminin bir hafta içinde yapılacağını biliyorum."

Bir hafta. Bir hafta boyunca burada, sarayda, prensle aynı çatı altında saklanmak zorundayım.

Dehşetim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü prenses usulca gülümsüyor. "Talimatlarıma uyduğun sürece güvende olacaksın. Duru? İhtiyacımız olan şeyleri toplayabilir misin? Belki onun için de biraz yiyecek."

Duru tereddüt ediyor, sanki beni onunla yalnız bırakmak istemiyormuş gibi, ama sonra başını sallayıp odadan çıkıyor.

Prenses Soora ve ben bir süre sessizce birbirimizi inceledik. Gerçekten çok güzel, ama gözlerinde bir hüzün de var. Bir süre sonra bu hüzün başka bir şeye dönüşüyor. Kararlılık.

"Korkarım sizi buraya tamamen fedakâr amaçlar için getirmedim."

Bu sesi sevmedim.

BÖLÜM 4

"Öyle mi? Bana yardım etmenizin diğer amacı nedir?" Prensese temkinli bir şekilde soruyorum.

Düşünceli bir şekilde uzun parmağını koluna vuruyor. "Mevcut monarşiye karşı bir hareket var," diyerek beni şaşırtıyor.

"Ne?"

"Diyarın dört bir yanındaki Fae'ler işlerin şu anki gidişatından memnun değiller. Bir isyan oluştu. Ve ben de onlardan biriyim."

Dört ayak üzerine düşüp yeri yalamaya başlasaydı beni daha fazla şaşırtamazdı. Vay be. Garip bir görüntü.

"Belki fark etmedin ama artık sen de o monarşinin bir parçası sayılırsın."

"Öyleyim. Kraliçe olduğumda içimde bazı değişiklikler yaratabileceğimi ummuştum. Prens Elphar'ın iş yapma biçimiyle bu planın sonuçsuz kalacağı artık çok açık."

"Ben bu işin neresindeyim?"

"Duruma göre değişir. Bana neden prensi gözetlediğini söyle."

Casusluk yapmadığımı, işimi yaptığımı nasıl açıklayabilirim? Beni sokaklardan almış olabilir ama Peçe'ye ait bir varlık olduğumu kabul edemem.

"Herhangi bir siyasi nedenle casusluk yapmıyordum."

"Bir suikastçı tarafından kiralandın o zaman? Kabul ediyorum, pek öyle görünmüyorsun ama bu da kılık değiştirmenin bir parçası olabilir."

Belalı bir suikastçı olma düşüncesi beni homurdanmaya itiyor. Ok ve yayda profesyonel olabilirim, ama diğer fiziksel beceriler konusunda,

Etkileyici olmaktan çok uzağım.

Ya da ortalama.

Tamam, oldukça berbatım.

"Evet, hayır. Bir suikastçı değil."

"Yani..." Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Bak, muhtemelen kulağa ürkütücü gelecek ama buraya esas olarak senin için geldim."

Mor kaşları havaya kalktı. "Ben mi?"

"Prensle mutlu bir evliliğiniz olduğunu görmek istedim." Bana inanmıyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Heck, *ben* zar zor-Bana inanın ve doğruyu söylediğimi biliyorum. Yine de o tam bir prenses, çünkü bana bunu açıkça söylemiyor. Diplomatik olmaya dikkat ediyor.

"Anlıyorum. Bu durumda, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"İkimiz de bunun senin hatan olmadığını biliyoruz. Prens tam bir ahmak."

"Gerçekten de öyle," diyor gözlerinde bir mizah parıltısıyla. "Peki beni ne için istiyorsun?"

"Görünmez olma ve zararlı büyülere karşı koyma yeteneğine sahipsin. Benim için casusluk yapmanı istiyorum."

Bu beni şaşırttı. "Yapamam. Yani, o görünmez şey..." Berbat açıklamalarım karşısında hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Tamam, bak. Muhtemelen deli olduğumu düşüneceksiniz ama her şeyi açıklayacağım. Ben bir aşk tanrısıyım."

Bana bakıyor ve kocaman gözlerini iki kez kırpıştırıyor. "Bu tür fae'lere aşina değilim. Karışık bir cins mi?"

"Ben bir Fae değilim. Dürüst olmak gerekirse buraya ait bile değilim. Ben Peçe'de yaşamalıyım - beni sizin fiziksel dünyanızdan ayıran boyutta. Eroslar güçlerini aşk ve arzuyu yaymak için kullanırlar. Biz temelde yüceltilmiş çöpçatanlarız."

Kaşlarını şiddetle çatıyor, gözleri morun daha koyu bir tonuna bürünüyor ve bu da onu aniden korkutucu gösteriyor. "Yani prensin ölmesi *senin* suçun-"

Sözünü kesiyorum. "Hayır! Tanrım, hayır. O kendi başına bir köpek. Onu düzeltmeye çalışıyordum, yemin ederim. Onu sana sadık yapmaya çalışıyordum. Denedim.

Her şey," diyorum, ses tonumdan acı hayal kırıklığım damlıyor. "Hiçbir şey yapışmaz. Bu adam bir oyuncak üzerindeki kayganlaştırıcıdan daha kaygan."

Bunun onun hayatı olduğuna inanamıyormuş gibi bana göz kırpıyor. Sanırım kayganlaştırıcı kısmı bir kraliyet prensesi için çok fazlaydı? Ama gözlerinin öfkeli rengi soldu, yani bu iyi bir şey.

"Yani bu yüzden mi görünmezdin? Bir Peçe varlığı olduğun için mi? Büyük bir güce sahip olduğunuz için değil mi?"

Biraz kıllandım. "Hey, harika bir suikastçı olmayabilirim ama beceriksiz de değilim. Bana kalırsa bir aşk tanrısının etkileyici güçleri vardır."

"Gibi mi?"

"Sanki 'slam-o-rama' demenizden daha hızlı bir seks partisi başlatabilirim."

Tamam, kulağa kafamda olduğu kadar etkileyici gelmedi. Ama yine de.

"...Pekala. Yani sen bir aşk tanrısısın. Sadece senin eşsiz... güçlü yönlerinle çalışmamız gerekecek."

Kendimi utandırmayacağım ve güzel saçlar ve kazanan bir kişilik dışında pek güçlü yanım olmadığını söyleyeceğim. "Tamam."

"Şimdilik endişelenecek bir şey yok."

"Kafamı karıştıran bir şey var," diye itiraf ediyorum.

"Neymiş o?"

"Ben biraz... şey, seni kontrol etmeyi seviyordum, bilirsin? Seni takip etmek, iyi olduğundan emin olmak." "Kontrol etmek" kulağa onu takip etmekten daha mı az ürkütücü geliyor? Umarım. "Geceleri seni izledim. Ağlıyordun. Hem de çok."

Gözleri sertleşiyor. "Soru nedir?"

"Sadece birkaç ay oldu. Prens seni sevmiyor diye her gece ağlarken nasıl oldu da isyanın başına geçip kellesini uçurmak istedin?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Ağladığımı mı sanıyorsun? *onu*?"

Kaşlarımı çattım. "Şey, evet. Kalp kırıklığını hissedebiliyordum." "Kalbim kırılıyordu. Ama onun için değil."

"Oh." Sonra, "*Ohhh.* Başka birini mi seviyordun? Prensle evlenmeden önce?"

Cevap vermiyor ama gözlerindeki gerçeği görebiliyorum.

"Bilmiyordum. Özür dilerim. O zaman neden Prens Prick ile evlendin?"

"Değişim isteyen Fae'ler için. Böylece güçlü bir pozisyonda olabilirim."

"Bunu bir süredir planlıyordun o zaman." Başını sallıyor.

"Sevdiğin kişi, o ya da o nerede?" Sertçe yutkunuyor. "Gitti."

"Prens..." Sorumun havada kalmasına izin verdim. Eğer prens onun sevdiği fae'yi öldürdüyse, bu ondan daha da nefret etmeme neden olur.

"Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Aşk tanrısı eğilimi. Kırık bir kalbi onarmaya ihtiyaç duymak, çok susadığında su içmeye ihtiyaç duymak gibidir," diyorum dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek. Ağız kuruluğunun kalp kırıklığının bir yan etkisi olduğunu kim bilebilirdi? "Ben hep senin kırık kalbinin prens yüzünden olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Ama kalbini onarmak için yapabileceğim bir şey varsa, ben buradayım."

Başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Ya da sadece ondan öç almak istiyorsan bile. Bunu çok iyi yapabilirim. En sevdiği muhafızıyla bir 'saman gezintisi' falan yapmak ister misin? Bu muhtemelen onu kızdırır. Ya da onu o iğrenç goblin kızlarından birine aşık etmeye çalışabilirim. Bu çok komik olurdu."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Sanırım şimdilik pas geçeceğim, ama teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

"Peki Emelle, asi aslan için yapabileceğin bir şey düşündüğümde sana güvenebilir miyim?"

"Yani, evet, ama buradaki amacınız tam olarak nedir?"

Gözlerimin içine baktı ve "Kral v e prensi devirmek tabii ki" dedi.

Yüzüm kızardı. "Ciddi olamazsın."

"Gerçekten de öyleyim."

"Ama seni öldürecek."

Birdenbire ağırbaşlı kadın gitti ve yerine ateşli bir prenses geldi. "Onu önce ben öldürmezsem olmaz."

Nefesimin altında ıslık çalıyorum. "Vay canına. Şu anda süper korkutucusun."

Sözlerim prensesi güldürüyor ve bu ses o kadar bulaşıcı ki ben de gülüyorum. Gülmek iyi hissettiriyor, ama sonra adamlarımın kuleye kapatıldığını hatırlıyorum ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor.

"Size yardım edeceğim, ama genfinlerime yardım edebilir misiniz?"

Bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Size yalan söylemeyeceğim. Onlar itlafı beklerken, hatta itlafta yarışırken bile pek bir şey yapamam. Ama elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Karnımdaki ağrı aniden şiddetleniyor ve acı içinde tıslamama neden oluyor.

Prenses Soora kaşlarını çatıyor.

"Hasta mısınız?" "Pek sayılmaz."

Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Beni bu şekilde kullanmak isterse diye tekrar görünmez olacağımı kabul etmek istemedim. Tamamen görünmez olup geri dönememe riskini göze alamazdım. Hayır, bunu şimdilik kendime saklamalıyım.

"Eğer genfinlerden, yani hapishanedekilerden çok uzaklaşırsam, o zaman kendimi iyi hissetmemeye başlıyorum."

"Anlıyorum. Korkarım ki herhangi bir büyüyü bozacak gücüm yok."

"Oh, sorun değil. Bunun için endişelenme. Ben halledebilirim." "Sizin için getirebileceğim herhangi bir bitki ya da tonik yok mu?" "Hayır, sadece onları görmem gerekiyor."

"Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. İtlaf sonrasına kadar beklemeniz gerekebilir."

Çekiniyorum. O kadar uzun zamanım var mı bilmiyorum. Görünüşe göre bu sadece bir mesafe meselesi değil, aynı zamanda bir zaman ayrılığı meselesi.

"Şimdi, hikaye şu ki, sen benim evimde benim hizmetçimdin ve seni buraya çağırdım. Kimse bunu sorgulamayacak, ancak burada herhangi bir karşılama beklemeyin, çünkü Duru dışında hiçbir şey alamayacaksınız. Hiçbir koşulda bu duvarların içindeki kimseye güvenmemelisin. Sadakat burada sadece yedi harfli bir kelimedir."

Son aşk maceram sırasında burada birkaç hafta yaşadığım için bunu çok iyi biliyorum. Burası bir insan hazırlık okulundan daha fazla arkadan bıçaklayan küçüklükle dolu.

"Anladım."

Duru kafasını tekrar odaya sokuyor. "Onun için her şeyi hazırladım prenses."

"Çok iyi, teşekkür ederim Duru." Bana dönerek, "Şimdi gitmem gerekiyor ama Duru seni hamama götürüp tedavi ettirecek. Artık orada kimse olmayacak. Derini boyayacak, böylece daha yüksek fae gibi görüneceksin ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alacak."

"Teşekkür ederim," diyorum ve çantamı çıkarıp yatağın üzerine bırakıyorum. "Ve senin için gizliliğin önemini vurgulamama gerek yok.

değil mi?"

"Hayır. Ben hallederim." Kaşlarını kaldırarak devam ettim, "Yani, hayır hanımefendi. Ekselansları. Prenses. Çok gizli isyan eşittir Emelle'in çenesini kapatması."

Dudakları benim şaşırtıcı belagatim karşısında eğildi. Onu suçlamıyorum.

Sonra odadan çıkıp gidiyor.

BÖLÜM 5

Duru'nun peşinden hizmetçi hamamına gidiyorum. Oda oldukça büyük ve taş zeminde birkaç işlemeli banyo var.

"Bütün hizmetkârlar burada yıkanır," diyor Duru, yanında hâlâ bir çanta taşırken. "İçeri gir ve şuradaki zinciri çek. Su gelecek. Soğuk olacak, o yüzden uyarayım."

İnliyorum. Soğuk banyolar. Varlığımın felaketi.

Kirlenmiş ve kırışmış elbisemi hızla çıkarıp taş banyoya giriyorum.

Küvetin yanındaki duvarda bulunan zinciri çekince duvardan bir tıpa çıkıyor ve soğuk su fışkırıyor. Yıkanacak kadar suyum olduğunda, tıpayı hızla deliğe geri takıyorum.

Duru hiç vakit kaybetmiyor. Bana güzel kokulu bir kalıp sabun fırlatıyor ve ben de hızla saçlarımı ve vücudumu yıkıyorum. Keşke kanatlarımı çıkarıp onları da yıkayabilseydim ama birinin gelip onları görmesi riskini almak istemiyorum.

Temizliği bitirdikten sonra çantasından bir şişe çıkarıyor ve banyo suyuna kırmızı sıvı dökmeye başlıyor. Şişenin içindekilerin tamamını boşalttığında, parlak pembe suya başını sallıyor.

"Yeterince iyi. Altına dal ve ı s l a n a b i l d i ğ i n kadar ıslan."

Derin bir nefes alarak kendimi suya bırakıyorum. Ciğerlerim şikayet etmeye başlayana kadar suda kalıyorum ve sonra çırpınarak yüzeye çıkıyorum.

"Tekrar," diye emrediyor Duru.

Duru cildimin yüksek fae'lerden geçecek kadar pembe göründüğünden emin olana kadar bunu tekrar tekrar yapıyorum.

"Yeterince iyi," diyor tekrar.

Kollarıma baktığımda tenimin artık fildişi değil, fuşya renginde olduğunu görüyorum.

"Saçların da biraz koyulaşmış," diyor Duru. "Dışarı çık, ama kurumaya bırakman gerekecek. Kendini havluyla silmek sadece rengin bir kısmını alır."

Kendimi küvetten dışarı atıyorum ve sonra yerde su birikintileri oluştururken garip bir yağmur bulutu gibi burada duruyorum. Vücuduma hükmeden ürperti ve tüylerimin diken diken olmasına engel olamıyorum.

"Bir yerlerde ateş var mı? Üşüyorum."

Üşümekten nefret ediyorum.

Duru yumruklarını geniş kalçalarının üzerine koyuyor. "Ah, tabii. Sizi prensesin özel odalarına götüreyim, böylece gerçek bir hanımefendi gibi ateşin başında ısınabilirsiniz. Belki ayak masajı da istersiniz?"

Alaycı ses tonuna sırıtıyorum. "Bu harika olur, teşekkürler."

Bana gözlerini deviriyor. "Yeterince kurusun. Bunu giy, ama boyayı silmemeye dikkat et. Kurudukça cildine yerleşecektir ama birkaç gün içinde seni tekrar ıslatmamız gerekebilir."

Üzerime çuval gibi oturan bir gecelik fırlatıyor. Hala nemli olan tenime yapışıyor ama çıplak olmaktan daha iyi.

"Ne, ipek yok mu?"

Gülümsemek istiyor, bunu söyleyebilirim. Yerde bıraktığı su birikintisinin onu biraz içten içe öldürdüğünü de söyleyebilirim. Bir ocakçı olarak içgüdüsü her şeyi titizlikle temiz tutmak.

"Hadi," diyor, su birikintisine özlem dolu bir bakış atarak. "Seni odana geri götürsek iyi olur. Gardiyanlar her iki saatte bir burayı tarıyor."

Beni odama geri götürüyor ve sonra taşıdığı çantanın içindekilerin geri kalanını boşaltıyor. Fuşya renkli yüzümü hemen bir gülümseme aydınlatıyor.

"Duru, benden gerçekten hoşlanıyorsun," diyorum aceleyle. Benim için aşırdığı yiyecekleri alıp ağzıma ekmek ve peynir tıkıştırmaya başlıyorum.

Duru başını bana doğru sallıyor. "Güzel tanrıça, yaban domuzu gibi yiyorsun. Homurdanmadığına şaşırdım."

Yanaklarım yemekle doluyken ona bakıyorum. "Senden hoşlanmamamı sağlamaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak. Beni besledin ve prensi aşağıladın. Artık en iyi arkadaş sayılırız."

Duru bana yine gözlerini deviriyor ama bu beni yanıltmıyor. "Benden hoşlanıyorsun, kabul et."

"Ağzın doluyken konuşmayı kes," diye azarlıyor. "Şimdi uyu. Sabah hizmetçinin seni uyandırmak için çaldığını duyacaksın. Üniformanı giy. Sana getirdiğim çantada bir çift topuklu ayakkabı bulacaksın. Bu kadar kısa sürede bulabildiğimin en iyisi ve tam olarak uymayabilir ama idare etmen gerekecek. Kendini daha uzun göstermek için onlara ihtiyacın olacak. Bir yüksek fae için çok kısasın. İlk zil çaldığında hazırlanmak için on dakikan var. Sonra, hizmetçinin yemek alanına gidip yemek yemek için on beş dakikan daha olacak. Seni orada bulacağım ve temizlik için prensesin odasına kadar eşlik edeceğim. Benim gözetimim altında olacaksın."

Ona iki parmakla selam veriyorum. "Evet, hanımefendi."

"Sakın geç kalma," diyor parmağıyla yüzümü göstererek. "Aklından bile geçirme."

"Güzel. Biraz dinlenin. Birkaç saat sonra zil çalacak."

Duru gitmek için kapıyı açtığında onu durduruyorum. "Hey," diyorum kocaman bir lokma ekmeği mideye indirirken. "Teşekkürler, Duru."

Bana öyle bir bakıyor ki, sanki bana ağırlık veriyor. "Sakın yakalanma ve prensesime ihanet etmeye cüret etme, yoksa seni kendim öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Vay canına. Muhtemelen beni temizlik malzemeleriyle boğardı.

"Umm, evet."

"Güzel. Sabah görüşürüz."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve yorganın altına girip yatağa karnımın üzerine çökmeden önce ekmeğin geri kalanını hızla yiyorum. Bu, dışarıda sert bir binaya karşı uyumaktan çok daha iyi.

Kanatlarımı serbest bırakıyorum ve bir iç çekişle onları uzatıyorum.

Bu daha iyi.

Temizim, karnım tok ve pembeyim. Gözlerimi kapatıyorum ve tek yapmak istediğim genfinlerimi korumak, kendimi an- chor etmenin yeni bir yolunu bulmak, aşık olmak ve epik bir seks yapmakken nasıl olup da bir fae isyanının ortasına düştüğümü düşünerek uykuya dalıyorum.

Hala seks kısmını hayal ederek uykuya dalıyorum.

Tam her şey yoluna girmişken, beni rüyalarımdan uyandıran rahatsız edici bir zil sesi duyuyorum.

Yastığı tutup başımın üzerine çekerek gürültüyü bastırmaya çalışıyorum. Tekrar o keyifli uyku haline geçmeye çalışıyorum ama çınlama sesi beni uyanık kalmaya zorluyor.

Lanet zil. Kim zil çalar ki zaten?

Hafızam bana geri geliyor ve bir başlangıçla doğruluyorum. "Kahretsin!"

Hizmetçinin zilinin ne zaman çalmaya başladığını ya da bunun ilk zil olup olmadığını bilmiyorum. Ayağa fırlıyorum ve geceliğimi yırtıyorum. Dün gece kanatlarımı açtığımda bilerek yırtmıştım ama olsun.

Kanatlarımı bedenime geri çekiyorum ve yırtık geceliği yerde bir yığın halinde bırakıyorum.

Yatağın altındaki çekmeceyi karıştırarak, giymem gereken çavuş üniformasını hızla üzerime geçiriyorum. Zillerin çalması durdu ama bu iyi mi kötü mü bilmiyorum. Gerçekten bir saate ihtiyacım var.

Elbise sıkıcı gri renkte kalın, kaba bir malzemeden yapılmış. Kumaş ayaklarımın altında toplanıyor. Duru'nun bana bıraktığı bağcıklı siyah botları alıp giyiyorum ve topuklarının en az beş santim uzunluğunda olduğunu fark ediyorum.

Ugh.

Ayağa kalkıyorum ama pembe yüzümün üzerine düşmemek için kendimi zor tutuyorum. Saçlarımı, yanları kulaklarımın üzerine tam oturacak şekilde geriye doğru çekiyorum ve ardından bağlıyorum.

Aynam yok, bu yüzden ne kadar aptal göründüğüm hakkında hiçbir fikrim yok, ama zaten geç kalma riskiyle karşı karşıyayım, bu yüzden hızla kapıya gidip çekerek açıyorum, ancak neredeyse öfkeli bir Duru ile çarpışıyorum.

Tökezleyerek durduğum yerden uzaklaşıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Geç kaldın! Kahvaltıyı kaçırdın."

"Özür dilerim! Zillerle aram pek iyi değildir. Ya da uyanmak zorunda kalmakla."

Duru hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor ve etrafında dönüyor. "Beni takip edin ve elinizi çabuk tutun."

Peşinden koşuyorum, yetişmeye çalışıyorum ama kabul edelim, yalınayak yürürken dengede bile duramıyorum.

Zavallı, yeni vücut bulmuş bedenim dört inçlik topuklu ayakkabılarla koşmaya hazır değil.

Ayak bileğim burkuluyor ve neredeyse bir dizi merdivenden aşağı düşüyordum, sadece tırabzana tutunarak dik durmayı başardım.

Duru omzunun üzerinden bana kızgın bir bakış fırlatıyor. "Oyalanmayı bırak da gel!"

"Duru, eğer bu sana oyun gibi geliyorsa, gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın," diye söylendim. Kahretsin, kısa bir şey için, kesinlikle hızlı hareket ediyor.

Hizmetkâr koridorlarından çıkıp sarayın ana bölümüne girdiğimizde ilk kez başka insanlar görüyorum.

Muhafızlar ve hizmetkârlar sarayın ihtişamı içinde yoğun bir şekilde çalışıyorlar. Birkaç meraklı bakıştan daha fazlasını ve hatta bazı açık alayları alıyorum.

Pembe kolumu bilinçsizce ovuşturuyorum, ama çoğunu tanımamın yardımı oluyor. Süpürge dolaplarının içinde gizli sevgililerinin buluşmalarını izlediğimde beni korkutamazlar.

Tamam, evet, o kaçamaklara ben sebep oldum. Bir günde 26'ya çıktım. Süpürge dolapları için yoğun bir gündü.

Duru bir kapının önünde durup beni çarşaflarla dolu bir dolabın içine götürdüğünde nefes nefese kalmıştım. Her şeyi ayıklamaya başlıyor ve sonra kumaşları kollarıma yığıyor. Yığın başımdan daha uzun olana kadar durmuyor.

"Hadi," diyor.

Yanımdan geçerken neredeyse yığını düşürüyordum ve üzerini göremiyordum, bu yüzden hala onu takip ettiğimden emin olmak için başımı sürekli hareket ettirip ona bakmaya çalışmam gerekiyordu.

Topuklarıma tekrar takıldığımda, tüm çamaşır yığını neredeyse benimle birlikte düşüyor, ama şans eseri ya da bakış açısına bağlı olarak şanssızlık, Duru'nun sırtına çarpıyorum ve düşüşümü durduruyorum.

"Tanrı aşkına, yeni doğmuş bir buzağı kadar dengesizsin," d i y e tıslıyor. "Sakın onları düşürmeye cüret etme."

Onlarla başa çıkıyorum ve tekrar doğruluyorum. "Hayır, anladım. Onları düşürmeyeceğim."

Oflayıp pufladığını ve bir kapıyı açtığını duyuyorum, ben de onu içeri kadar takip ediyorum. "Şunları şezlonga koy."

Bunu yapar yapmaz, etrafa bir göz atabiliyorum. Prenses Soora'nın odaları hiç değişmemiş. Kabul odasında sıcak bir ateş yanıyor, kitap rafları ve üzerinde nakış işlemeleri olan küçük bir masa var. Kapıların ardında dolabı, yatak odası ve banyosu var. Pencereler açık, içeriye temiz hava giriyor ve saksı bitkileriyle dolu güzel bir balkon görebiliyorum.

"Onun odaları benim favorim," diyorum.

Duru yığından birkaç çarşaf toplarken duraklıyor ve gözlerini bana dikiyor. "Sarayda çok oda gördün, değil mi?"

Evet. Hepsi. "Ummm, ne? Hayır. Yani, pek sayılmaz. Bir ya da altmış tane görmüş olabilirim. Bu en iyisi gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Çok güzel dekore edilmiş. Prenses Soora'nın iyi bir zevki var, değil mi?"

"Görünmezken prensesimi mi gözetledin?" diye açık açık soruyor bana.

"Casusluk çok çirkin bir kelime. Ben bunu gözlemlemek olarak düşünmeyi tercih ediyorum."

Duru alay eder ve nefesinin altında pembe saçlı hilebazlar hakkında mırıldanmaya başlar.

Kapıdan bir çift hizmetçi giriyor ve bana bakınca oldukları yerde duruyorlar. İkisi de ocakçı ama koyu mor hizmetçi elbisesi giyen Duru'nun aksine ikisi de beyaz giyiyor.

Biri erkek, diğeri dişi, ergenliklerini ancak geçmişler. Kafalarının her tarafına yayılan sıkı bukleler kısa boylarına yardımcı oluyor. Bu onlara en az 15 santim daha kazandırıyor.

"Kim o?" diye sorar kız dudağını bükerek.

"Bu Emelle," diyor Duru başını kaldırıp çarşafları düzeltmeden. "Bugün sana burada ihtiyacım olmayacak. Siz ikiniz koridorlara bakabilirsiniz. Halıları da aldığınızdan emin olun. Yukarı çıkarken bir leke gördüm."

Çocuk kendini daha yukarı çekmeye çalışır. "İki gün önce halıları kendim temizledim ve tek bir leke bile yoktu."

Duru ona dik dik bakıyor. "Bir leke vardı."

Çocuğun yanakları hafifçe kızarır ama ağzını kapalı tutar. Vay be.

Benekler ciddi bir iştir.

Kız kollarını kavuşturur. "Yüksek bir fae temizlik mi yapıyor? Bu konuda hiç iyi değiller."

Oh, Tanrım. Ocak temizleme politikası. "Hey, yüksek fae'ler gayet iyi temizlik yapabilir," diyorum savunmacı bir şekilde. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece kendime engel olamıyorum.

Hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi alay ediyor. "Yeter artık. Zaman kaybediyorsun," diyor Duru. "Git."

İki ocakbaşı dönüp gidiyorlar ama bana küçümseme dolu bir bakış daha atmadan önce değil. Tekrar yalnız kaldığımızda güldüm. "Tanrım, bir ocak temizleme bölgesi tartışmasına gireceğimi bilmiyordum."

"Onlara aldırmayın. Onlar sadece dışarıda. Burayı temizlerken salondakinden daha fazla güç alıyorlar. Dışarıda daha az parlak yüzey var."

Hah. Kim bilebilirdi ki?

"Eee? Orada öylece durma. Prensesin yatak takımını soyun. Önümüzde uzun bir gün var," diyor gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla. Vay canına, ocaklar temizliği gerçekten çok seviyor.

Uzun bir gün geçirdiğimiz konusunda şaka yapmıyordu. Yatak odası ve banyodaki çarşafları değiştirdik, yerleri ve duvarları fırçaladık, rafların tozunu aldık, pencereleri yıkadık ve bitkileri suladık ve çok fazla vardı.

Hizmetçinin çanları tekrar çaldığında, kollarım o kadar ağrıyor ki titriyorlar ve ayaklarım bütün gün rahatsız topuklu ayakkabıların içine tıkıldıkları için şişmiş ve ağrıyor.

Duru darmadağınık ve bitkin halime bakıyor. Kedinin sürükleyip getirdiği bir şeye benziyorum. Ocak büyüsünün Duru'yu her zamankinden daha enerjik göstermesinin de bir faydası yok. Yemin ederim on yaş atlamış. Tuvaleti fırçalarken resmen parlıyordu.

Kolumu kaldırıyor ve pazuma bakarak başını sallıyor. "Zayıf kollar. Ellerinde de nasır yok," diyor, kabarmış ellerime alaycı bir ifadeyle bakarak.

"Temizlik yapmak çok zor," diye sızlanıyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Buna alışsan ve deneyimsizliğini bu kadar belli etmesen iyi olur. Hizmetçiler daha azı için cezalandırıldı. Gel, yemek yiyelim."

"Şimdi benim dilimi konuşuyorsun."

Yemek yemek için hizmetkârın yemek odasına doğru ilerlerken Duru'nun peşinden gidiyorum. Tanrım, ayaklarım acıyor. Önümdeki yemek vaadi olmasaydı, koridorda çömelip günü bitirirdim.

Ya da belki bir muhafızın suratına biraz Şehvet üfleyip yolun geri kalanında beni taşımasını sağlayabilirim?

Herhangi bir muhafız bulup planımı uygulamaya koyamadan, hizmetkârların yemekhanesine varıyoruz.

İçeride yemek yiyen ve ziyarete gelen yüzden fazla hizmetli var. Açık büfe yiyeceklerle dolu uzun bir masa da dahil olmak üzere, banklı birkaç uzun masa kurulmuştur.

Bir tabak kaptıktan sonra Duru'yu takip ediyorum ve tabağa sığdırabildiğim kadar yemek dolduruyorum. Kahvaltıyı kaçırdığımdan beri açlıktan ölüyorum ve midemdeki sepa- rasyon ağrısı da yardımcı olmuyor.

Duru ve ben yalnız oturuyoruz ve fark ediyorum ki çok fazla bakış almamıza rağmen kimse bize yaklaşmaya hevesli görünmüyor. Duru uzun süre bakan herkese ters ters bakıyor.

"Sanırım yakın zamanda popüler masaya davet edilmeyeceğiz."

Duru cevap vermeden önce çorbasından bir yudum alıyor. "Dışarıdan gelenleri sevmezler ve sen de benim gibi bir yabancısın. Yine de en azından yüksek Fae'ye benziyorsun. Bu senin için iyi bir şey."

"Ocaklar da en az yüksek fae'ler kadar önemlidir."

Kasesine doğru homurdanıyor. Buhar zaten kıvırcık olan saçlarını daha da kıvırcıklaştırdı. "Başka hiçbir yüksek fae seninle aynı fikirde olmayacaktır, bu yüzden kimliğinin açığa çıkmasını istemiyorsan, bunu insanların seni duyabileceği bir yerde bir daha söylememeni öneririm."

Sesimi alçaltıyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. "İtlaf hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yok bir şey. Daha önce onlar için buraya hiç gelmemiştim."

Hayal kırıklığıyla biraz arkama yaslandım. Adamlarıma götürmek için içeriden bir formasyon bulabilirsem, belki üstünlüğü ele geçirebilirler.

"Peki ya hapishane kuleleri? İçeriye girmenin bir yolu var mı?"

Gözlerini bana dikti. "Aklından bile geçirme." "Onları görmem gerek."

Başını sallar. "Yakalanacaksın. O kulelere kimse giremez. Kral büyüyü yüzyıllar önce kendisi kurdu."

"Ama birinin oraya girmesi gerekiyor. Mahkumları içeri ve dışarı götürmek için.
Onlara yiyecek ve su getirmek için."

Düşünceli bir tavırla eliyle dalgalı saçlarını okşuyor. "Evet, sanırım mutfaktan biri yemeklerini getiriyor."

Bu benim giriş yolumdu. Gördün mü? Harika bir casus olacağım.

Duru gözlerimdeki parıltıyı görmüş olmalı ki başını sallıyor. "Eğer yakalanırsan..."

"Biliyorum, biliyorum. Prensesinizi bu işe bulaştırmasam iyi olur. İnan bana, yapmayacağım. Beni klozette boğmanızdan çok korkuyorum."

Gözlerinde tam da bunu yapmayı hayal ediyormuş gibi bir bakış var. Lanet olsun. Neden gidip ona fikir vermek zorundaydım ki?

Yemek odasının etrafına bakıyor ve sonra başıyla bakmamı işaret ediyor. "Toprak perisi, orada. Onu görüyor musun?"

Gözlerimi kısıyorum. "Kafasından ayçiçekleri çıkan kız mı?" "İşte o. Daha önce hücrelere gitmekten bahsettiğini duymuştum."

Tek yapmam gereken oradaki Çiçek Gücü'ne ulaşmak ve umarım beni kulelere götürüp adamlarımı görmemi sağlayabilir. Bunu kesinlikle yapabilirim. Muhtemelen. Yüzde otuz başarı şansı var.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Duru beni odama geri götürüyor ki yolda kaybolmayayım. Yalnız kaldığımda, topuklularımı çıkarıp kanatlarımı ittikten hemen sonra uykuya dalıyorum.

Hizmetçi olmak sabunlu topları berbat eder.

BÖLÜM 6

İlk günüm gibi birkaç gün daha geçti. Temizlikten ellerim ayaklarımdan daha çok su topladı.
rahatsız topuklardan.

Ayrıca yeniden pembeleşmek için tekrar banyoya girmem gerekiyor, ama kimse ne tür bir fae olduğumu sorgulamıyor, bu yüzden kılık değiştirmem işe yarıyor olmalı.

Ne yazık ki bağırsaklarımdaki ağrı giderek artıyor ve geceleri kollarımda ve bacaklarımda karıncalanma hissederek uyuyorum.

Dördüncü gün hizmetçinin çanları beni uyandırdığında paniğe kapılıyorum.

"Kahretsin!"

Yataktan fırlayıp ellerimi ovuşturmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Sağ elim gitti. Görünmez oldu. Tamamen yarı saydam. "Oh, kahretsin."

Yer değiştirmedikleri sürece çocuklardan eskisi kadar uzak değilim. Ya benden uzağa taşındılar ya da bu, onların varlığı olmadan çok uzun zaman geçirmiş olmamla ilgili bir mesele.

Her iki durumda da, bu fiziksel dünyaya tutunmak için çapalarıma ihtiyacım var, hem de hızlı bir şekilde. Ama kesinlikle görünmez bir elle etrafta dolaşamam. Sadece görünmez olmakla kalmıyor, aynı zamanda artık onunla fiziksel şeylere de dokunamıyorum. Bu kötü bir şey. Diğer elim de giderse, hiçbir şeyi tutamam ya da dokunamam.

Hızlıca giyiniyorum, bu arada tek elle bunu yapmak çok daha zor.

Sonunda düğmelerimi iliklemeyi başardığımda, kolumun elimin eksik olduğu gerçeğini gizleyecek kadar uzun olmadığını görüyorum.

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırarak ilham almak için odaya bakıyorum ve sonra bir ampul yanıyor.

Bir yığın kıyafet alıp ön kolumun üzerinde dengeliyorum, böylece elim kumaşın hemen altındaymış gibi görünüyor.

İşte. Şimdilik bu kadarı yeterli. Düşünüyorum da. Birinin ellerini ne sıklıkla fark edersin, değil mi? Yoksa bu ayakkabılar için mi söyleniyor? Oh neyse. Yeterince yakın.

Hizmetkârların odasından aceleyle çıkıp mutfağa gidiyorum. Kendime bir toprak perisi bulma vakti geldi.

Sabahın bu erken saatinde, büyük mutfak çılgınca bir faaliyetin gürültüsü içinde. Aşçılar emir yağdırıyor, tencereler ve tavalar tütüyor ve tükürüyor ve hizmetçiler sanki bir yarışta yarışıyorlarmış gibi birbirlerinin etrafında koşuşturuyorlar.

Kapının yanında geziniyorum, kenara itiliyorum ve birden fazla kez üzerime basılıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor diğer hizmetçilerden biri. "Sen prensesin özel hizmetçisisin. Mutfakta ne işin var?"

"Ben, umm..."

Vay canına, Emelle. Hazırlıklı olmanın yolu.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye geveledim. "Burada çalışan toprak perisinin isteyebileceğim bir bitkisi olduğunu söylediler."

Fae kaşlarını çatıyor. "Mossie'yi mi kastediyorsun?"

"Eğer kafa derisinden büyük sarı çiçekler çıkan oysa, evet."

"Sabahları bahçeye çıkıyor, gerekenleri topluyor. Şu tarafa git," diyerek mutfağın arka tarafındaki bir kapıyı işaret ediyor.

"Teşekkürler."

Cesetlerin arasından sıyrılıp kapıdan dışarı kaçıyorum. Dışarıda sebzeler, meyveler, otlar ve çiçeklerle dolu yemyeşil bir bahçe var. Etrafa dağılmış, bitki yetiştiren ve onları bugünün menüsü için toplayan birkaç farklı toprak perisi görüyorum.

Meyve ağaçlarının etrafında sallanan dev sarı çiçeklerden oluşan bir buket gördüğümde ona doğru koşuyorum.

"Mossie?"

Kız doğruldu ve döndü, parlak yeşil gözleri beni içine çekti. "Evet?"

Kimsenin duyamayacağı kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Muhtemelen ona gelmeden önce ne söyleyeceğimi planlamalıydım. Süper harika casusluk yeteneklerimi tazelemem gerekiyor.

Cevap vermemi beklerken avuçlarındaki toprağın tozunu alıyor ve meyve dolu sepetini tutmaya devam ediyor.

Ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum ama hâlâ kolumun üzerinde dengelediğim giysi yığınını sarsmamaya dikkat ediyorum. Gözlerinin sürekli ona kaymasından dolayı gülünç göründüğünü biliyorum.

Hmm...ne diyebilirim ki...

Siktir et. Her şeyi göze alabilirdim. "Bazen esir kulelerine yemek getirdiğinizi duydum."

Yeşil kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Evet..." "Benim de gelmeme izin verirsin

diye umuyordum."

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Sen, prensesin özel hizmetçisi, mahkûmun yemeğini teslim etmek için benimle gelmek ister misin?"

"Evet."

İfadesi şüpheci bir hal alıyor ve başındaki ayçiçeklerinin hepsi bana suçlayıcı bir şekilde bakmak için yer değiştiriyor. Vay be. Ayçiçeği bakışı. Göründüğünden daha korkutucu.

"Neden?"

Neden, neden, neden. Bir saniye onu inceledim. Dünya sprite'ları hakkında bitki yetiştirmek dışında ne biliyorum ki? Pek bir şey değil, ama sprite'lar yine de fae'dir ve fae'lerin her zaman dört şeyden hoşlandıkları garanti edilir: güç, partiler, seks ve oyunlar. Ayrıca genellikle rüşvete de hazırdırlar.

Ama Mossie'nin durumunda, sanırım bunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Çünkü kalbinin karşılıksız bir aşkın melodisiyle attığını duyabiliyorum.

"Şey, bir koruma var..." İmalı bir şekilde başlıyorum.

Şüpheli ifadesinin öfkeye dönüşmesini izliyorum. Bingo.

"Hangi koruma? Blix olmasa iyi olur," diyor aceleyle.

Ayçiçeklerinin yaprakları hafifçe kapanıyor. Sanki gözlerini kısarak bana saldırgan bir şekilde bakıyorlar.

"Hayır, hayır. Kesinlikle Blix değil. Bu başka bir gardiyan. Tamamen farklı biri."

Ve ona destek olmak için ekliyorum, "Blix zaten benim ligimin çok dışında. Toprak perilerini sevdiğini duydum."

Zekice değil, ama acelem var.

Çenesini kaldırıyor, çiçeklerinden birini sevmek için uzandığında öfkesi dağılıyor. Ayçiçekleri rahatlıyor ve güneşe bakmaya geri dönüyor.

"Evet, pekala. O konuda iyi şanslar," diyor acı bir şekilde. "Görev başındayken o muhafızların gözüne hiçbir şey çarpmıyor. En iyi çiçeklerimi yetiştirdim ve Blix onlara zar zor baktı bile."

Onun adına alay ediyorum. "Ne? Bu çok kaba. Çiçeklerin şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi."

"Biliyorum, değil mi?"

"Eğer benim de gelmeme izin verirsen, bu sefer seni fark etmesini sağlayabileceğimizi garanti ederim."

Her ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsa da gözlerindeki umut kıvılcımını görebiliyorum. "Öyle mi? Belki de artık onunla ilgilenmiyorumdur," diyor omzunun arkasına birkaç sarmaşık atarak.

"Tabii ki. Yani, senin gibi bir sprite kovalanmalı. Kur yapılmalı. Üzerine titrenmeli. Blix sana sahip olduğu için çok şanslı. Ama sahip olamayacağı bir şeyi istemesini sağlamaktan zarar gelmez, değil mi? Ona neyi kaçırdığını göster, kızım."

İlk kez gülümsüyor ve yeşil renkli küçük dişlerini ortaya çıkarıyor. "Son zilden sonra benimle mutfakta buluş."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Orada olacağım."

BÖLÜM 7

Duru beni almak için odama geldiğinde hasta numarası yapıyorum. O fark etmeden tek elle temizlik yapamam, Her neyse.

Gecenin son zili çalıp hizmetçinin din- ner'i sona erdiğinde, odamdan çıkıp Mossie'yle buluşmak üzere mutfağa gidiyorum.

Kendini her zamankinden daha fazla süslediği belli. Üzerinde toprak lekesi olmayan temiz bir elbise var ve çiçekleri yeni budanmış.

"Çok hoş görünüyorsun."

Ayçiçekleri neredeyse tüylerini diken diken ediyor. "Teşekkürler. Sana da."

Saçımı yeniden örmek dışında bir şey yapmadım ama yine de gülümsüyorum.

Bir sepet dolusu yiyecek alıyor ve bana bir yığın tahta tepsi uzatıyor. "Bunları alabilirsin. Hazır mısın?"

"Kesinlikle."

Beni dışarı çıkarmak yerine mutfağın dışındaki karanlık bir koridora götürüyor ve bizi bir mahzene sokuyor.

"Nereye gidiyoruz?"

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor. "Hapishane kulesinin en- trance'ına tabii ki."

"Demek yeraltında," diyorum ondan çok kendime. "Elbette."

Mahzene vardığımızda, zemindeki bir kapıyı açıyor ve dar bir merdiven setinden iniyoruz. Sarayın altında, corri-

karanlık, nemli ve küflüdür.

Mossie bana lütfen durmamı söylemeden önce defalarca hapşırıyorum, sanki bunu sadece onu kızdırmak için yapıyormuşum gibi. En azından bu konuda kibar.

Aynı dar koridorda bir süre ilerledikten sonra, üç gardiyanın oturup kağıt oynadığı bir odaya geliyoruz.

Biri ateş fae'si, saçları duman ve teni kor gibi parlıyor.

"Vay canına," diyorum kendimi durduramadan. "Duman saç. Bu hayranlık uyandırıcı. Fırçalamana bile gerek yok, ha? Saçımı taramaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum örgümü öne doğru çekerek. "Sonsuza kadar sürüyor. Ayrıca, hassas bir kafa derim var. Orası çok hassas oluyor, biliyor musun? Yine de dumanlı saçlarım olmasını çok isterdim. Hacim hakkında konuşun! Peki ya uyurken? Yastığın yanmıyor mu? Bahse girerim şapkalar da çok hilelidir."

Üç gardiyan da bana bakıyor.

Ateş perisi yüzünü bana çeviriyor ve sonra Mossie'ye dönüyor. "Ne oluyor lan?"

Mossie bir el sallıyor ve biraz huysuzca da olsa gülüyor. "Ona aldırmayın. O burada yeni. Kendi türü dışında pek fazla Fae görmedi."

Omzunun üzerinden bana "Kapa çeneni ve aptal olmayı bırak" dercesine geniş gözlü bir bakış fırlatıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim, sanırım biraz gerginim," diyerek masalarına yaklaşıyorum.

Ateş perisi başını sallar ve kart oyununa geri döner. "Devam et."

Mossie aceleyle ilerliyor ve bana da aynısını yapmamı işaret ediyor. Yemek sepetini kapının yanındaki uzun masaya yerleştiriyor, ben de taşıdığım tepsilere porsiyonları bölüştürmesine yardım ediyorum.

Tek elle yapmak o kadar kolay değil. Henüz fark etmedi, yani en azından bu var. Kolumu önlüğümün altında garip bir şekilde tutuyorum, elim cebimdeymiş gibi görünmeye çalışıyorum.

Küçük tepsilerdeki yemekleri servis ederken midem sıkışıyor. Her tepside gördüğüm en kötü görünümlü çorbanın yanında sadece küçük bir parça sert ekmek var. İğrençlik faktörünün yanı sıra, bir çocuğa yetecek kadar bile yiyecek yok.

"Nedir bu?" Tıslıyorum.

Sanki aptalmışım gibi, "Bu mahkûmların yemeği," diye

cevap veriyor. "Bu iğrenç. Ve yeterli değil."

"Onlar *mahkum*. Kraliyet ailesinin gerçekten umurunda mı sanıyorsunuz? Onlara ne vermemiz emredildiyse onu veriyoruz."

Çok öfkeliyim. O kadar ki kırmızı görüyorum ama yutkunuyorum.

"Hangisi Blix?"

Muhafızlar kendi aralarında konuşmakta, kartlarına dalmış durumdayken Mossie arzuladığı nesneyi işaret eder. Adamın masmavi bir teni ve okyanusa benzeyen gözleri var.

"Bir su perisi mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet, çiçeklerimin de biraz sulanmaya ihtiyacı var, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Bir kahkaha attım. Üçüncü muhafız goblin ile dev arası bir şeye benziyor. Şişkin ve hantal. Pek yakışıklı değil.

"O zaman Blix'in seni fark etmesini sağlayalım, olur mu?" Fısıldıyorum, cevap olarak sırıtıyor.

Elbisesinin içindeki göğüslerini ve başındaki çiçekleri istediği gibi ayarlıyor. Ve sözümün eri bir aşk tanrısı olduğum için, Mossie'yi de yanıma alarak Blix'in oturduğu masaya yaklaşıyorum.

Tökezliyormuş gibi yapıp onu da kendimle birlikte yere düşürüyorum ve neredeyse onu Blix'in kollarına itiyorum. Hemen yüzüne bir tutam Şehvet üflüyorum ve sonra doğruluyorum.

Şehvetin vücuduna vuruşunu izliyorum ve kollarındaki kıza sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

Bir saniye önce birbirlerine bakıyorlar ve bir saniye sonra sprite'lar birbirlerinin yüzlerini emmeye çalışıyormuş gibi öpüşüyorlar. Müthiş bir şey.

Diğer iki muhafız bir süre şok içinde bakar, sonra hantal adam gülmeye başlar. Ateş adam uzanır ve su perisinin kafasının arkasına bir şaplak atar. "Blix. Kes şunu ve dilini tekrar kendi ağzına sok."

Blix hafifçe nefes alarak geri çekilir. Önce Mossie'ye, sonra da yoldaşına mahcup bir ifadeyle bakar.

"Üzgünüm," diye homurdanıyor.

"Tutsaklara hizmet eden sen olabilirsin," diye alay ediyor ateş fae, Blix'in karşılık olarak inlemesine neden oluyor.

"Üzgünüm, gitmem gerek," diyor Mossie'ye, onu kucağından kaldırıp ayağa kaldırarak. "Görev çağırıyor."

Mossie öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş görünüyor ama başıyla onu selamlamayı başarıyor.

Hay aksi. Mossie mahkumlara hizmet ettiğini söylediğinde, gerçekten onlara hizmet ettiğini sanıyordum, sadece yemek getirdiğini değil. Oraya gitmeliyim.

"Sana yardım edebilirim," diye biraz fazla yüksek sesle bağırdım.

Dört fae de bana bakıyor. "Yani, benim hatamdı, ayağım takıldı ve Mossie'yi sana doğru ittim. İstersen mahkûmlara hizmet etmene yardım edebilirim."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Çocuklarımı gerçekten görmem gerek. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.

Blix cevap vermek için ağzını açıyor ama Ateş Fae ondan önce davranıyor. "Hayır. Kulelere sadece muhafızlar girebilir. Şimdi git," diyor küçümseyerek. "Eminim bir yerlerde cilalaman gereken bir taş ya da dövmen gereken bir kilim vardır."

Ona ters ters baktım. "Birincisi, taşı cilalamazsın, fırçalarsın. İkincisi, halıları dövmek sandığınızdan daha zordur. Eğer içeri girmeden önce ayaklarını halıya silmeyen o pisliklerden biriysen, umarım bir dahaki sefere banyo yaptığında bir kelp seni kaçırır."

Bana kaşlarını çatıyor ve ateşli teni daha koyu bir kırmızıya dönüşüyor. Elleri alevler içinde patlıyor. Vay be. Sanırım onu kızdırdım.

"Şaka yapıyor!" Mossie gergin bir kahkahayla hızlıca yanıma geliyor. "Şimdi gidiyoruz."

"Evet, poker oynamak gibi çok zor olan işine geri dönmene izin vereceğiz," diye alay ediyorum. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Beynim kesinlikle davranışımdan memnun değil. Çenemi kapatmam için bana bağırıp duruyor.

Ateş perisi adam bana biraz daha dik dik bakıyor ve evet, alevden elleriyle oldukça korkutucu görünüyor, ama hantal adam "Poker nedir?" diye hışırdayarak gerginliği kırıyor.

Doğru. İnsan kart oyunları buralarda pek bilinmez. Mossie cevap vermeme izin vermiyor. Sadece Blix'e el salladı ve beni odadan dışarı çıkardı.

Mahzene geri dönene kadar kolumu bırakmıyor ve sonra bana doğru dönüyor. "Bu da neydi böyle?"

"Özür dilerim, biliyorum. O itfaiyeci adam beni gerçekten sinirlendirdi."

Gözlerini deviriyor. "Ferno herkesi sinirlendirir. Ama o güçlü biri ve onun kötü tarafına geçmek istemezsiniz, inanın bana."

"Not edildi."

"Ama Blix..." İç geçiriyor ve gözleri ışıl ışıl parlayarak uzaklara bakıyor. "Harika öpüşürdü. Tadı göl gibiydi."

Burnumu sıkıyorum. Tadı gölet suyu gibi olsaydı bir öpücüğün harika olduğunu düşünür müydüm emin değilim ama ben kimim ki yargılayayım?

"Yardımınız için teşekkürler. İtmek iyi fikirdi." "Ne zaman istersen. Çöpçatanlık benim işim."

Mutfağa varıp yollarımızı ayırdığımızda, içimi tırmalayan hayal kırıklığına engel olamıyorum. Bu çaba tam bir fiyaskoydu. Eğer kulelere sadece muhafızlar girebiliyorsa, adamlarımın yanına nasıl gideceğim? Sabah uyandığımda vücudumun bir kısmı daha kayıp mı olacak? Bu iyi bir düşünce değil. Ya dudaklarım kaybolursa? Ya da göğüslerim? Onlara ihtiyacım var.

Odamın kapısını açtığımda yalnız olmadığımı görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Kutsal ateş topları, beni korkuttunuz."

Prenses Soora pencereden dönüp bana bakıyor. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

Kapıyı hızla arkamdan kapattım ve kayıp elimi gözlerden saklayarak önünde durdum. "Burada ne yapıyorsun?" Kulağa nasıl geldiğinden utanıyorum. Krallığın lanet olası prensesiyle konuşurken muhtemelen daha güzel konuşmalıyım. "Özür dilerim, yani size nasıl yardımcı olabilirim Ekselansları?"

Ellerini önünde kavuşturuyor. Muhteşem olmakta çok iyi. Acaba hiç muhteşem görünmüyor mu? Belki midesini üşüttüğünde? Bağırsaklarını kusarken muhteşem görünmek zor olmalı. Yine de, bunu yapabilecek biri varsa, o da odur. Hatta muhteşem bir ağlayıcı. Çok tatlı burnunu çekiyor ve mor yanakları vardı.

"Buraya nasıl alıştın?" diye soruyor. "Herhangi bir sorun var mı?" "Her şey yolunda," diyorum ona.

Acaba kulelere yaptığım geziden haberi var mı? Ama nasıl bu kadar çabuk öğrenmiş olabilir? Belki de başım beladadır. Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. En azından bir kraliyet mensubunun yanımda olmasına ihtiyacım var.

"Bana genfin mahkumları için burada olduğunuzu söylemiştiniz." Kahretsin. Biliyor. "Evet. Yani evet, Majesteleri."

"Siz bana bunu söyledikten sonra biraz araştırma yaptım ve şu anda kulelerde sadece üç genfin olduğunu öğrendim. Covey Fircrown'un soylu evi."

"Evet."

Küçük alanımda dolaşmaya başlıyor ama hareketleri beni geriyor. Beni dışarı mı atacak? Belki beni de bir hücreye koyar?

Ugh. Ben hapishane için yaratılmamışım. Ben pembeyim, Tanrı aşkına.

"Kovanı uzun yıllar öncesinden tanımıyorsan, ki bence bu doğru değil çünkü daha yeni bedenlendin, bu da onlarla kısa süre önce tanıştığın anlamına gelir. Bu da sürgün adalarının üzerindeki bariyeri bir şekilde aştığın anlamına geliyor."

Oh. Demek bunun için buradaymış. Yine de neye varmaya çalıştığını bilmiyorum.

"Evet, öyle. Büyü gibi bir şey. Bazı sihirler bende işe yaramıyor."

"Ama bazı sihirler yapar?"

"Çocuklar, yani genfinler üzerimde büyü kullandığında işe yaradı." Arachno'nun bana içirdiği iksirden bahsetmeyeceğim.

"Hmm. Ne olursa olsun, en güçlü bariyerlerimizin sizin üzerinizde hiçbir etkisi yok gibi görünüyor. Onların içinden kolayca geçebilirsiniz."

"Sanırım öyle."

Yürümeyi bıraktı ve tekrar bana döndü. "Bir adaya uçmanı, bariyeri geçmeni ve benim için bilgi toplamanı istiyorum."

"Hangi ada? Ve ne tür bilgiler?"

"Muhbirlerimden biri bana prensin gizlice kullandığı bir ada hakkında bilgi verdi. Ne için kullandığını bilmiyoruz ama bir tür silah yaptığına dair fısıltılar var.

O adada ne olduğunu bilmem gerekiyor ve bariyeri indirerek alarm vermeden oraya erişebilecek tek kişi sensin."

"Ama bu kadar gizliyse, muhtemelen bir bariyerden daha fazlasıyla korunuyordur," diye belirtiyorum.

"Bu doğru. Bu yüzden bariyerin etrafında bir koruma çemberi oluşturmaları ihtimaline karşı yanınıza almanız için kişisel korumalarımdan birini size ödünç vereceğim. Kendisi aynı zamanda rehberiniz olacak. Bu adanın nerede olması gerektiğine dair kabaca koordinatlara sahip."

Lanet olsun. Bunların hepsi benim maaş seviyemin çok üstünde. Bekle, asiler para alıyor mu? İçimden bir ses hayır diyor.

"Size yardım etmek istiyorum Prenses Soora, ama bu tür şeyler için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim."

Öne çıktı ve elimi tuttu. Neyse ki hala orada olan eli. Bu garip olabilirdi.

"Bunu yapmana ihtiyacım var Emelle. Eğer Prens bir çeşit silah yapıyorsa, bunun ne olduğunu ve planlarının ne olduğunu bilmem gerekiyor. Muhalefet ve değişim çağrısı konusunda en yüksek sesle konuşan fae adalarının tamamını ortadan kaldırmak için kullanacağına dair konuşmalar var. Eğer başarılı olursa, sadece binlerce kişiyi öldürmekle kalmayacak, aynı zamanda isyanı da bastırmış olacak. Pek çok iyi fae ölecek."

Bir nefes üfledim. Ona yardım etmem gerektiğini biliyorum. Sadece ona borçlu olduğum için değil, prensin de bu işten sıyrılmasını istemediğim için. Sadece bir sorun var.

"Umm, tamam, sana yardım etmek istiyorum, ama küçük bir sorun var."

Merakla bana bakıyor ve ben de diğer kolumu kaldırıp ona uzatıyorum. Neyin eksik olduğunu anlamadan önce bir an şaşkınlıkla yere bakıyor. Mor dudaklarından bir nefes kaçıyor. "Elin! Ne oldu?"

"Bir nevi... tekrar görünmez oluyorum."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kontrol edemiyor musun?"

Başımı salladım ve gerçeği söyledim. "Bunun genfinlerle bir ilgisi var. Görünüşe göre, benimle ten tene temas kuran ilk fae oldukları için, aynı zamanda bu dünyaya demir atmamı sağladılar. Prens Elphar'ın bana vurduğu büyü her neyse kalıcı değildi, ama büyü adamların üzerine sızdı ve benim bu dünyada istediğim kadar kalabilmemi sağladı.

Onlara yakın duruyorum. Eğer onlardan çok uzun süre ayrı kalırsam ya da çok uzaklaşırsam..." Ne olduğunu göstermek için elimle işaret ediyorum.

"Geri gelebilir misin?"

"Şu anda hepsine dokunursam kolumu geri alabilirim. Eğer tamamen görünmez olursam... Bilmiyorum. Sanmıyorum." Dudağımı ısırıyorum.

"Bu çok rahatsız edici, Emelle."

Homurdanıyorum. "Evet, yüzyılın yetersiz ifadesi. İnanın bana, kimsenin beni göremeyeceği Peçe'ye geri dönmek için hiç acelem yok. Ve daha da kötüsü, genfinler bir eş aldığında, beni onlara bağlayan büyü büyük olasılıkla çözülecek ve mahvolacağım. Hem de iyi anlamda değil."

Kaşlarını çatıyor ve tekrar yürümeye başlıyor. "Bu sorunlu bir durum."

"Biliyorum. Onları görmek için b u gece gizlice kulelere girmeye çalıştım ama planladığım gibi gitmedi."

"Gardiyanlar dışında kimse oraya giremez. Ben bile" diye itiraf ediyor.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyorum. "Onlardan ne kadar uzak kalırsam o kadar çok şeyim yok olacak. Ve eğer o adaya gidersem, kesinlikle gitmiş olacağım. Orası çok uzak. Adamlara geri dönsem bile, tamamen cisimsiz hale geldikten sonra geri dönebilir miyim bilmiyorum."

Prenses Soora iç çeker ve gözlerini ovuşturur. "Bu her şeyi değiştirir. Düşünmem gerekiyor. Eğer bilgiyi bana geri iletemezsen seni göndermemin bir faydası olmaz."

"Ayrıca, bilirsiniz, bu diyarda hayatta kalmayı gerçekten çok isterim." Hafifçe gülümsüyor. "Gerçekten de öyle. Onlar biliyor mu? Genfinler?"

Başımı sallıyorum ve gülümsemesi hüzne dönüşüyor. "Birisi bana kendimi bir şeye ya da başka birine bağlamanın bir yolu olabileceğini söylemişti. Eğer bana bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsen, o zaman sana yardım eder ve silah adasına uçarım."

"Bunun nasıl yapılabileceğini biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Prenses Soora, "İtlaf denemeleri yakında başlıyor," diye belirtiyor. "Evet ve benim de onlarla birlikte orada olmam gerekiyor."

Bir kez başını sallıyor. "Pekâlâ. Bunu düşünmeme izin ver, yarın

seni tekrar arayacağım. O zamana kadar iyi olacak mısın?"

Hiçbir fikrim yok. "Evet. Kesinlikle."

"Tamam. Şimdi seni yalnız bırakacağım. Dinlenin ve yarın odanızda kalın. En kısa zamanda seni almaya geleceğim."

"Elbette."

Odamda tekrar yalnız kaldığımda soyunuyorum ve yatağa uzanmadan önce kanatlarımı çıkarıyorum. Belki prensesin yardımıyla yeni bir çapa bulabilirim. Umalım da ondan önce kaybolmayayım.

BÖLÜM 8

Huzur içinde uyurken aniden kapı çalındı ve uyandım. Ayağa fırladım ve sendeleyerek kapıya gittim, kapıyı açtım.
gözleri kamaşmış ve beyninin farkında olmayan bir adam.

Önümde Prenses Soora'nın kişisel muhafızlarından biri duruyor. Bunu söyleyebilirim, çünkü bana bezelye horozunu hatırlatan ev renklerini giyiyor ve göğüs zırhında bir menekşe mührü var.

O yüksek fae değil, bu çok açık. Yüksek Fae'ler zayıf ve zariftirler. Bu adam zayıf değil. Ya da zarif. Bir ayı gibi yapılı ve birbirlerine hiç benzemeseler de iri cüssesi bana Ronak'ı özlemle anımsatıyor.

Ancak Ronak mükemmel yontulmuş kaslarıyla iriyken, bu fae aynı derecede etkileyici kaslarıyla daha iri ve daha geniş. Kafa derisinin ortasında kalın, uzun tüylü bir mohawk var ve saçları bir dur işareti kadar parlak kırmızı.

Ayrıca septumunda altın bir halka piercingi var. Burnundaki piercingi göstererek, "Tanrım, acımış olmalı," diyorum. "Acıdı mı? Boş ver, buna cevap vermene bile gerek yok. Ben de öyle bir piercing yaptırsam ağlardım. Bir keresinde bütün gün bu dövme salonunu izliyordum, çünkü dövmeli erkeklere karşı bir ilgim var, bu yüzden izlemek için mükemmel bir yerdi, anlıyor musun?"

Bildiğini söylemiyor, ben de omuz silkip devam ediyorum. "Neyse, sonra bu kız göğüs uçlarını deldirdi. Meme uçlarını! Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, bir de *şurasına* piercing taktırdı," diyorum kasıklarımı işaret ederken alaycı bir fısıltıyla. "Ben bile bilmiyordum

o zaman yaptı. Şimdi *bu* burundan daha kötü olmalı, öyle değil mi?"

Hâlâ cevap vermiyor, ben de devam ediyorum. "Ağlamadı ama kafasının iyi olduğuna eminim. Kıkırdayıp durdu ve haşlanmış yumurtadan bahsetti. Bu normal olamaz. Ama bir daha piercing yaptırırsam, önce uyuşturucu alacağımdan emin olabilirsin. Piercing yaptırırken uyuşturucu aldın mı? Bekle... Fae'lerin ne tür uyuşturucuları var? Bahse girerim Fae uyuşturucuları harikadır."

Beklentiyle ona bakıyorum ama ifadesinden onu susturduğumu anlayabiliyorum.

Sonunda gözlerimi burnundaki piercingden ayırdığımda, yüzünün oldukça yakışıklı olduğunu ve irislerinin etrafında saçlarıyla uyumlu bir kırmızı çember olduğunu fark ediyorum. Ayrıca o gözlerin göğsüme kilitlendiğini de fark ediyorum.

Aşağı bakıyorum ve arkası yırtık geceliğimin bir noktada aşağı kaydığını ve göğüslerimin üst yarısının sergilendiğini fark ediyorum. Hızla gömleğimi yukarı çekiyorum ama gözleri onun yerine arkamdaki kırmızı kanatlara kayıyor. Yaltaklanıyorum.

Lanet olsun. Yabancılara kapıyı açmadan önce gerçekten düşünmeliyim. "Umarım seni prenses göndermiştir?" Soruyorum.

Başını salladığında
rahat bir nefes aldı. "Güzel. İçeri gel o zaman."

Yanımdan geçebilmesi için dönüyorum. Odama doğru bir adım atıp bana yaklaştığı anda donup kalıyor. Tüm hantal vücudu geriliyor ve başını bana doğru çeviriyor.

Önsöz söylemeden burnunu boynumun kıvrımına getirdi ve
Beni *kokluyor*.

Evet. Kokluyor.

Tenimde gezinen nefesinin sıcak havası karşısında olduğum yerde donup kalıyorum.

"Şu anda ne oluyor?"

Elimden geldiğince gizlice burnumu koltuk altıma götürüp her ihtimale karşı kokluyorum. Hmm, kötü kokulu bir şey almıyorum. Bir kez daha kokladıktan sonra, büyük bir isteksizlikle geri çekiliyor ve gözbebeklerinin etrafındaki kırmızı halkaların çok daha büyük olduğunu ve bir tür... nabız gibi attığını fark ediyorum.

"Gözlerin garip şeyler yapıyor. Aklını mı kaçırıyorsun? Psikotik bir dönem mi geçireceksin? Sana kötü mü kokuyorum? Çünkü cidden, banyo yaptım. Bunu garipleştirmeyi bırak."

Burun delikleri alevleniyor ve tekrar nefes alırken gözlerini kapatıyor. Gözlerini açıp bana baktığında gözlerindeki kızarıklık yatışmış gibi görünüyor. Çok alçak, çakıllı bir sesle, "Kötü kokmuyorsun. Senin kokun..." Doğru kelimeleri bulamayınca sözünü yarıda kesiyor. "Sen benim eşimsin."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve şaşkınlıkla ağzımı açıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden eli enseme dolanıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Vay be.

Öpücük yumuşak, kibar ya da inatçı değil. Öpücüğü bana tek bir şey hissettirmek içindi.

Ve evet, bana sahip çıkmasına izin verdim, çünkü çok iyi öpüşüyordu. Yüz çeviren, saç çeken, dil emen türden iyi bir öpücü.

Ayrıca, her nefes alışında, sanki koku alma duyusuyla beni içine çekmeye çalışıyor.

Gözlerimi açmam ve onu itmek için yeterli güce sahip olmam birkaç sıcak ve ağır saniye alıyor. Kımıldamıyor.

Benim zavallı küçük itişimin herhangi bir etki yaratması için çok büyüktü. Ve kabul edelim, gerçekten denemiyordum.

Tabii o zaman sadece sağ elimin hâlâ kayıp olmadığını, görünmezliğin omzuma kadar yayıldığını fark ediyorum. Ağzının içinde ciyaklıyorum ve benim sıkıntılı sesim üzerine gözlerini açıp geri çekiliyor.

Şok içinde koluma bakıyorum. "Oh hayır, oh *hayır*, *oh hayır*."

Omzumu tutuyor, kolumun olması gereken yerdeki boşluğu görüyor ve kaşlarını çatıyor. "Prenses Soora beni bu konuda uyarmıştı," diyor o alçak sesiyle. "Beni sana göndermesinin nedeni buydu. Seni koruyacak ve tamamen gitmen ihtimaline karşı göz kulak olacağım."

Fiziksel dünyadan tamamen yok olabileceğimi duymak beni çıldırtıyor ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum. Yanağımı okşamak için yaklaşan nazik eliyle beni ona bakmaya zorluyor.

Eli o kadar büyük ki yüzümün yarısını pençeliyor ve hıçkırarak gülümsememe neden oluyor. "Ben iyiyim," diyorum. Gözlerimi siliyorum ve geri çekiliyorum, eli uzaklaşıyor.

Çok samimi selamından dolayı dudaklarımın şiştiğini hissedebiliyorum. "Yani... bu öpücük hakkında şikayet ettiğimi duymayacaksın çünkü ikimiz de bundan hoşlandığımı biliyoruz, ama umm, sen kimsin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Genelde böyle biri değilimdir. Ben onurlu bir fae'yim, yemin ederim. Eşin kokusu beni şaşırttı," diyor ciddiyetle.

Gözlerinin küstah selamını affetmem için bana yalvarışı içimi eritiyor.

"Ben Okot, sevgilim."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Sevgilin mi?"

Başını sallıyor.

"Evet. Ben bir lamassuyum. Eşimizin kokusunu aldığımızda, onu hemen tanırız. Senin kokun. Sarhoş edici. Seni tekrar öpmek istiyorum."

Sırıtıyorum. "O kadar iyiydi, ha?"

"Elbette," diyor ciddi bir şekilde. Gözlerini başımın hemen yanından geçiriyor. "Kanatların kırmızı."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet. Tıpkı saçların gibi. Ve gözlerin.

Eşleşiyoruz."

Şimdi sırıtma sırası onda. "Evet."

Gri pencereden dışarı baktığımda, saatin henüz erken olduğunu fark ediyorum. İlk zil henüz çalmadı. Odam o varken küçücük görünüyor. Cüssesi o kadar çok yer kaplıyor ki neredeyse komik görünüyor.

"Ee, Okot. Prenses Soora bizden ne yapmamızı istiyor? Gördüğün gibi kötüye gidiyorum," diyorum kaybolan omzumu kaldırarak.

"Kaybolmana izin vermeyeceğim," diyor ciddiyetle.

Aww.

"Bu çok hoş ama bunun durdurulabileceğinden emin değilim." "Bir yolunu bulacağız."

Tanrım, daha yeni tanıştık ve şimdiden benim şampiyonum oldu.

Biliyordum. Çok sevimliyim. Genfin'lerle ilk izlenimim tek seferlikti. Ya da üçlü, her neyse. Mesele şu ki, bu adam

ve bu konuda oldukça heyecanlıyım. Ne yazık ki çocuklar bunu görmek için burada değiller.

"Keşke seninle yıllar önce tanışsaydım. Ne yazık ki farklı bir alemdeydim. Ve farklı bir fiziksel düzlemde. Bu eş olayına daha önce atlardım."

Kaşlarını çatıyor. "Daha önce mi?"

"Evet," diye iç geçiriyorum hayal kırıklığıyla ve yatağıma geri oturup bir elimle saçımdaki dağınık örgüyü çözüyorum.

Saçlarım karıştığında ve hayal kırıklığıyla bir ses çıkardığımda, Okot arkama oturup işi devralırken yatağın daldığını hissediyorum. Saçlarımı yavaşça gevşetirken gösterdiği nezaket, onun hantal görüntüsünden o kadar farklı ki gülümsememe neden oluyor.

"Neden az önce?" diye sorar sessizce, ses tonundaki gerginlik belirgindir.

Tereddüt ediyorum. "Prenses Soora sana benim ne olduğumu mu söyledi?"

"Etti. Ama bana gizlilik yemini ettirdi, o yüzden endişelenmene gerek yok. Bana senin bir aşk tanrısı olduğunu söyledi, ancak bunun tam olarak ne olduğunu bilmediğimi itiraf etmeliyim. Ayrıca prensin güçlü büyüsünün burada tezahür etmenize neden olduğunu ve çapalarınızdan uzak tutulduğunuz için büyünüzün azaldığını söyledi. Bu bilgiyi sadece bana emanet etti. Prenses ve ailesine uzun yıllar hizmet ettim. Bana güvenebilirsiniz."

Başımı salladım. "Bu âleme ait olmadığım ve çapalarıma ulaşamazsam muhtemelen birkaç gün içinde tamamen yok olacağım gerçeği bir yana... Bilmen gereken bir şey daha var."

"Bu da ne?" diye soruyor, kalın parmakları kafa derimi yoğuruyor ve içimi ürpertiyor. Sanırım açık konuşacağım. Lafı dolandırmayı sevmem. Zaten çalı ne yaptı ki bu kadar hırpalanıyor? Hiçbir şey, işte bu.

"Şey, bakın, bir genfin sürüsü var..."

BÖLÜM 9

"Ave bu genfinler benim için önemli hale geldi. Mesela, *süper* önemli, eğer ne attığımı anladıysanız," diye açıklıyorum.

Okot'un parmakları başımın üzerinde hareketsiz duruyor. İfadesini ölçmek için dönüp ona bakıyorum. Sanki kavanozdan son kurabiyeyi alıp üzerinde tepinmişim gibi bakıyor.

"Oh, öyle bakma. Özür dilerim. Şu kokan eş olayını bilmiyordum. Belki de sadece bir tesadüftür? Belki de aşk tanrısı farklı koktuğu için beni eşin *sanıyorsundur*?"

Başını sallıyor. "Hayır." Eğiliyor ve başımın ucundan omzumun kenarına kadar içime çekiyor. "Hayır. Bu koku. Beni çağırıyor. Sen benim eşimsin."

Boğazımı temizliyorum çünkü bu koklama olayı beni gerçekten etkiliyor. İyi ve seksi bir şekilde. Koklamak samimi bir şey gibi görünmüyor ama bir şekilde onunla öyle.

Bir yastık yığınının içine uzanmak istiyorum, o inatçı çenesini tenimde gezdirirken ve burnunu şehirde gezdirirken.

Boğazını temizliyor. "Bu genfinler... hapishanedekiler onlar mı?"

"Evet."

Yapmak istediğim son şey onu incitmek. Birinin bana kalbini açması için ne kadar beklediğimi Tanrı bilir. Ama gerçeği söylemezsem ona haksızlık etmiş olurum. O çok sevimli ve tamamen etkilenmemiş, tüm bu lanet olası dünyadaki diğer fae'lere benzemiyor.

Saray. Onda yapmacıklık yok ve bu hoşuma gidiyor. Kalbini koluna takıyor ve ne demek istiyorsa onu söylüyor, tıpkı benim gibi.

Ve bana beni sonsuza dek elinde tutmak istiyormuş gibi bakması, benim de onu elimde tutmak istememe neden oluyor. Anlık aşkı mı sorguluyorsun? Psh. O boku içeride boşalttım. Bir keresinde iki kişiyi sadece dört dakika içinde aşık etmiştim. Bir benzin istasyonunda. Onlar acılı sosisli yerken. Evet. Ben böyle belalıyım.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Ama bu iş nasıl yürüyecek bilmiyorum-"

Okot yüzü boynumun kıvrımına gelecek şekilde eğilip tekrar derin bir nefes aldığında sözlerim kesiliyor. Koca adam doymak bilmiyor.

Bana bakmak için arkasına yaslandığında sesi öncekinden daha da hırıltılıydı. "Şimdi de sen."

Kalbim dakikada bir milyon kez atıyor. "Ne?" Sesim ne zaman bu kadar nefesli oldu?

Başını yana eğiyor ve boynunu bana doğru uzatıyor. "Şimdi de sen."

Birden utandığımı hissediyorum, ama ateşli yüzündeki ifade beni yine de kendine çekiyor ve daha ne olduğunu anlamadan kokusunu içime çekiyorum.

Ve... kutsal dost kokusunun anası. Az önce inledim mi?

"Kokuyorsun... Kokuyorsun..." Onu tekrar koklamadan önce kelimeleri bile çıkaramıyorum. "Sıcak kokuyorsun. Ağaçlardaki güneş ışığı gibi. Ya da kışın yanan bir ateş gibi. Baharatlı. Ama gelmiş geçmiş en tatlı baharat gibi. *Ohmygods*."

Onun kocaman pençesinin tekrar başımın arkasını kavradığını hissediyorum ve sonra ikimiz de aynı anda birbirimizi içimize çekiyoruz.

"Bunu düşündüm," diyor burnunu yanağıma dayayarak. Piercing'inin soğuk metalini kızarmış tenimde hissedebiliyorum.

"Hmm?" Sesim boğuk çıkıyor ve burnum hâlâ boynuna gömülü. Azgın bir vampirmişim gibi. "Neyi düşündün?" "Seni genfinlerine bırakmamı."

Gözlerimi açtım ve geri çekildim. Hayal kırıklığı içimi kapladı. Evet, onunla yeni tanıştım. Ne olmuş yani? Onu tutmak istiyorum, lanet olsun. "Oh."

"Düşündüm ve bunun olmayacağına karar verdim." Umut alevlenir.

"Hangi kısmı?"

"Ben gidiyorum. Sen benim dostumsun. Ben de senin. Eğer kalbinde başkalarına karşı sevgi varsa, onları kabul ederim," diyor romantik bir edayla. "Sana zarar vermedikleri sürece. Eğer sana zarar verirlerse, onları bitiririm." Bu son kısmı öyle bir maço yoğunluğuyla söylüyor ki, bunun boş bir tehdit olmadığını anlıyorum. Ve cüssesine bakılırsa, Ronak'ın bile onunla kafa kafaya gelmekte zorlanacağını biliyorum. Bu düşünceyi pekiştirmek için kocaman pazusuna vuruyorum.

Yine sırıtıyorum. Elimde değil. Bu iri yarı, yakışıklı ayıcık Fae beni eşi olarak ilan etti. Çok güzel kokuyor ve saçımla oynadı. Ayrıca, bir tanrı gibi öpüyor.

Sanki bununla savaşacakmışım gibi? *Lütfen.*

"Peki, tamam o zaman. Bana uyar."

Kabul etmeme şaşırmış görünüyor. "Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet. Biz arkadaşız. Yapmamız gereken özel bir eş olayı var mı?"

"Çiftleşmemiz yakınlaştığımızda onaylanacak."

Çiftleşme seksi kulağa harika geliyor. Ama gerçekten yeni tanıştık ve... "Bunu masaya yatırabilir miyiz?"

Yüzü düşer. "Eşim olmak istemiyor musun? Eşleşmeyi reddediyor musun?"

Hayal kırıklığına uğramış bakışları karşısında hemen açıklamaya giriştim. "Hayır! Yani, evet. Yani... Tanrılar." Sinirli bir nefes aldım.

Harika kelime becerileri, Emelle. Gerçekten birinci sınıf şeyler kusuyorum.

"Söylemeye çalıştığım şey, birbirimizi tanımamızı çok istediğim. Eşleşmeyi reddetmiyorum. Hem de hiç. Seni reddeden herkes var olmuş en büyük aptal olur. Ve bunu sadece çok ateşli olduğun için de söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçek bir artı. Mohawk ve piercing benim için bunu yapıyor."

Sırıtıyor.

"Ve öpüşme becerilerine bakılırsa, seninle seks yapmanın harika olacağına eminim. İnanın bana, onlarca yılımı biraz huşu, biraz seks isteyerek geçirdim. Ama daha on beş dakika önce tanışmış olmamızın yanı sıra, şu anda görünmez gibiyim ve genfinlerim itlafla karşı karşıya ve ben sadece-"

Elini boynuma dolayarak beni durduruyor. Başparmağı boğazımı nazikçe okşuyor. Dokunuşu sahiplenici ama tatlı ve endişemin içimden çekilip gittiğini hissediyorum. "Daha fazla açıklama yapmana gerek yok. Seni uzun zamandır bekliyordum. Birlikte geçireceğimiz zamanın kıymetini bileceğim. Ne zaman hazır olursan, o zaman eşleşmemizi onaylayacağız. Aceleye gerek yok. Sen beni reddetmediğin sürece ben mutluyum. Tamam mı?"

Rahat bir nefes alıyorum. "Tamam. Anlayışın için teşekkürler."

"Seni tekrar öpebilir miyim?" diye soruyor.

Hiç sormayacak sandım.

Dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Ne olduğunu anlamadan yatakta sırtüstü yatıyorum, ellerim onun kırmızı mohawk'ına dolanıyor ve iki eli de yüzümün yanlarını tutuyor. Tanrım, bu adam. Korkutucu görünebilir ama cidden çok tatlı biri.

İşler daha fazla ilerlemeden kapım bir kez daha çalınıyor ve ardından Duru aniden içeri dalıp kaşlarını çatarak bize bakıyor.

Eğilip Okot'un kafasının arkasına bir şaplak atıyor ve homurdanarak ayağa kalkmasını sağlıyor. Kendisinden bir metre daha uzun olmasına rağmen, onun bakışları altında iyice azarlanmış görünüyor.

Elleri kalçalarında, kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzeltirken bize tribünlerin arkasında yakaladığı iki azgın g e n ç m i ş i z gibi bakıyor. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Üzgünüm Leydi Duru, ama Emelle Cupid benim eşim."

Sanki soyadımmış gibi aşk tanrısı dedi ve sorabileceği her sorunun cevabıymış gibi beni eşi olarak ilan etti. Tarzını sevdim.

Duru bıkkınlıkla iç çekiyor ve sonra yerdeki kirli kıyafetleri toplamaya başlıyor. Ortalığı toplamaktan kendini alamıyor. "Eşin olsun ya da olmasın, Prenses Soora seni buraya Bayan Emelle ile birlikte olasın diye göndermedi."

Okot doğruldu. "Evet, hanımefendi."

Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturmaya çalışıyorum ama sonunda sol kolumu garip bir şekilde karnıma yaslıyorum. Ugh. Tek kollu olmak berbat bir şey. "Hey, ona bağırma. Belki de *onunla* ilişkiye giren *bendim*."

Duru yeni tanıştığım bir adama karşı gösterdiğim acınası korumacılığa homurdanıyor. Önlüğünün köşesini kullanarak pencere pervazımın tozunu almaya devam ediyor. "Sorumsuz taraf kim olursa olsun, bu saçmalıklar için vaktimiz yok. Prenses az önce bana haber gönderdi."

"Ne haberi?"

"İtlaf. Bugün başlıyorlar."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Bugün mü?"

Dört ayak üzerine düşüyor ve zeminde taşın bir parçası olduğundan emin olduğum bir noktayı ovmaya başlıyor. Çıkmayınca kaşlarını çatıyor. "Evet. Giyin ve kanatlarını sakla. Okot ve ben seni geçide götürebiliriz. Mahkûmlar bir saat içinde ayrılacaklar."

Lanet olsun. Bunu doğru zamanlamalıyız yoksa ben gidiciyim.

Okot paniğimi görmüş olmalı, çünkü elini yanağıma koyarak beni kendisine bakmaya zorluyor. "Neyin var?"

"Onlardan o kadar uzakta olamam. Eğer yaparsam, güle güle, Emelle. Ben olmadan geçitten geçemezler."

Kaşlarını çatarken kalın kırmızı kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim."

Hâlâ yerdeki lekeyi temizlemekte olan Duru'ya dönüyor. "Nasıl ve ne zaman nakledildiklerini tam olarak bilmemiz gerekiyor."

Duru ayağa kalkıyor ama hâlâ o noktanın kendisine meydan okuduğuna inanamıyormuş gibi yere bakıyor. "İtlafa katılan tüm mahkûmlar kulelerin yakınındaki bir geçitten naklediliyor."

"Ne zaman?"

"Dediğim gibi, bir saat içinde."

"Yeterince iyi değil," diyor. "Tam zamanlamayı bilmemiz gerekiyor." "Sana gardiyan gibi mi görünüyorum?" diye tersliyor.

Birbirlerine ters ters bakıyorlar ve ben dikkatlice aralarına giriyorum. "Pekâlâ, siz ikiniz. Sadece elimizdeki soruna odaklanalım." Görünmez uzvuma bakıyorum. "Ya da *kolumdaki* soruna."

Kimse benim berbat şakama gülmedi. Okot'a bir bakış attım. Ne dost ama. Gülümsemeye çalışıyor ama ikimiz de çok geç olduğunu biliyoruz.

"Onlarla birlikte mahkûm geçidinden geçmemin bir yolu var mı?" Umutla soruyorum.

Duru başını sallıyor ve kıvırcık kaşlarını ovuşturuyor. Kaşlarını dürtmek ve ne kadar hızlı kalkacaklarını görmek istiyorum. "Hayır, kesinlikle olmaz. Oraya yaklaşırsan hemen yakalanırsın."

"Tamam... o zaman bir şekilde zamanlama yapabilir miyiz, böylece ben kendi portalımdan geçerken çocuklar da onlarınkinden geçebilir mi?"

Duru ve Okot düşünceli bir şekilde sessizleşir.

Bir süre sonra Duru parmaklarını şıklatıyor ve "Twiddlefairies" diyor.

"Tanrı seni korusun."

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Bana iç geçirdi. "Twiddlefairies'i kullanabiliriz. Mesafe ne olursa olsun birbirleriyle iletişim kurabilirler. Birini mahkûmların olduğu yere, diğerini de bizim yanımıza gönderebiliriz."

"Görülmeyecekler mi?"

"Hayır. Çok küçükler, bir kelebekten daha büyük değiller." "Tamam, mükemmel. Onları nasıl alabiliriz?"

Önlüğünün köşesini yalıyor ve onu kullanarak kapı kolumu parlatmaya başlıyor.

Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum. Tuhaf, cinsel imalı bir şekilde değil.

"Brüksel lahanasını seviyorlar," diye düşünüyor.

Arkamdan Okot alay ediyor, "İmkânsız. Kimse brüksel lahanasını sevmez."

Duru omuz silkiyor. "Ben de öyle duydum."

Hiç brüksel lahanası tatmadım ya da bir twiddlefairy görmedim, bu yüzden ben kimim ki bu konuda fikir beyan edeyim?

"Tamam... şu iğrenç filiz şeylerinden biraz alıp twiddle'ları cezbetmeye çalışabilir miyiz?"

Duru başını sallıyor ve ellerini indiriyor. Kapı tokmağım artık neredeyse pırıl pırıl. *Kapı tokmağım*. Vay be.

"Emelle, gitmeye hazırlan. Sakatlanma eğilimini gizleyecek bir şeyler giy."

Bunu söylemenin süslü bir yolu.

"Ve ben yokken dil ticareti yapmak yok," diyor Okot ve benim aramdakini işaret ederek.

"Evet, hanımefendi" dedim.

Oflayıp pufluyor ve gidiyor. Kapı arkasından kapandığı anda Okot yüzümü tutuyor ve beni tekrar öpmeye başlıyor.

Kendimi geri çekiyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Eğer benim dostumsan, tüm şakalarıma gülmek zorundasın," diye uyarıyorum.

Yüzü asılıyor ve ciddiyetle başını sallıyor. "Elbette, sevgilim. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Gülümsüyorum. Bu eş olayı eğlenceli.

BÖLÜM 10

Portal havada asılı duran dikey bir girdap gibi. Sarayın avlusunda kurulmuş ve bir sıra fae var. muhafızlar tarafından temizlendikten sonra her bir dakikada bir geçiyor. Okot ve Duru'yla birlikte en önde duruyorum ama Duru'nun başını her sallayışında bir fae'nin beni geçip önden gitmesine izin veriyorum.

Geçit ulaşımını denetleyen muhafızlar bana meraklı bakışlar atmaya devam ediyor, ancak Okot yanımda olduğu için geçme konusundaki tereddütlerimi sorgulamıyorlar.

Okot'un boyun eğmeyen yüzüne bakıyorum. O muhafızların yerinde olsam ben de ona bir şey demezdim. Duru'nun kabarık saçlarının arasına gizlenmiş minik twiddlefairy'yi dinlerken başını hafifçe eğdiğini görüyorum. Başka hiç kimse perinin varlığından haberdar değil.

Başını tekrar salladığında iç çekiyorum ve arkamdaki üç hizmetkârdan oluşan gruba dönüyorum. "Önden buyurun."

Fae'ler bana meraklı bakışlar atıyor ama muhafızlara yaklaşmak ve geçitten geçmek için yanlarından geçip gidiyorlar. Sanırım bakışlarının bir kısmı giysilerimle ilgili. Bu kıyafetle bir biberin koltuk altından daha ateşliyim.

Üzerimdeki pelerin kış için tasarlanmıştı ama kayıp kolumu gizleyen tek şey buydu. Burada bunaltıcı güneşin altında dururken her dakika bir saat gibi geliyor ve ağrıyan ayaklarım bir kez daha topuklu ayakkabılara dolanıyor. Yine de kıçımı harika gösteriyor. Sonunda bir kolunu belime dolayıp beni tutana kadar Okot'a giderek daha fazla yaslandığımı hissediyorum. Tanrım, çok yardımcı oluyor.

Tüm bu lanet meraklı fae'ler etrafta olmasaydı, sırtına atlar ve beni taşımasını sağlardım. Ne olursa olsun bunu yapmama izin vereceğine dair bir his var içimde.

Pek konuşmaz ama Okot'un az konuşan bir adam olduğunu öğrendim. Benim aksime. Ve görünüşe göre sıradaki diğer herkesin. Herkes itlaf hakkında heyecanla konuşuyor, bu da benim gerginliğimi artırıyor. Şimdiden bahislerin oynandığını ve hangi mahkûmların galip geleceğine dair spekülasyonları duyabiliyorum. Görünüşe göre, iki düzineden fazla "yarışmacı" var. Diğer mahkûmları tanımıyorum ya da benim adamlarımın karşısında nasıl duracaklarını bilmiyorum ama özellikle Ejderha adında biri hakkındaki söylentiler hoşuma gitmiyor. Söylediklerine bakılırsa, acımasız bir orospu çocuğu. Onu adamlarımın yakınında istemiyorum.

Duru başını tekrar eğip twiddle'dan duyduklarına kafa sallamaya başlamadan önce dört grubun daha geçmesine izin veriyorum.

"Sırada onlar var," diye fısıldıyor Duru. "Hazırlanın ama biraz oyalanmanız gerekecek."

Başımı sallıyorum ve muhafızların yanına gidiyorum. "Sonunda hazır mısın?" diye soruyor içlerinden biri.

Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Oh, evet. Sadece gerginim, anlıyor musun? Bu benim ilk portalım ve hepsi bu. Sanırım portal kirazımı patlatacağını söyleyebilirsin."

Gardiyan tükürüğü yanlış tüpe gitmiş gibi öksürmeye başlıyor. Kocaman gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve yeşil yanakları kızararak kararıyor.

Okot ters ters bakarak yüzünü işaret ediyor. "Hayır."

Muhafız yüzünü buruşturuyor ve Okot onu yere sermesin diye aklına doluşan tüm şehvet dolu düşüncelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini hızla benden kaçırıyor. "Pekâlâ, bu... umm... Sadece isimlere ve unvanlara ihtiyacım var."

"Memur Okot. Prenses Soora'nın özel muhafızı, Prenses Soo- ra'nın özel hizmetkârları Duru ve Emelle'e eşlik etmek üzere görevlendirildim," diye cevap veriyor Okot, hâlâ gözlerini dikmiş bakarak.

İkinci muhafız her şeyi yazmaya başlarken, birincisi çekingen bir şekilde başını sallıyor ve benden başka bir yere bakmıyor.

Duru elimi tutuyor ve sıkıyor. "Şimdi geçiyorlar!" diye fısıldıyor.

Çılgınca muhafızlara bakıyorum ama hâlâ isimlerimizi yazıp kontrol ediyorlar. Lanet olsun. Lanet olası evrak işleri yüzünden görünmez olmayacağım.

Muhafızlar beni durduramadan, onları geçip geçide doğru ilerliyorum ve atlıyorum.

Portallar gariptir. Islak hissediyorum. Sanki bir balçık havuzuna atlamışım gibi. Ve yine de cildim pudralı hissediyor? Sonra bir dönme hissi var. Sanki dünya dönüyormuş da ben sabit kalmışım gibi. Bir de düşme var. Kesinlikle düşüyorum. *Yoksa yükseliyor muyum?*

Portal beni dışarı fırlatıyor ve sert bir şekilde ayaklarımın üzerine düşüyorum. Benim (ve ayaklarımın) talihsizliği, hala topuklu ayakkabı giyiyor olmam, bu da her iki ayak bileğimin de ani çarpışmada dönmesi ve yüz üstü yere düşmem anlamına geliyor.

Nefesim kesiliyor, ama daha kendi başıma ayağa kalkmayı düşünemeden, güçlü kolların beni sardığını ve ayağa kalkmama yardım ettiğini hissediyorum.

Ağrıyan ayak bileklerimden irkilerek kaşlarını çatmasına neden oluyorum. "Yaralanmışsın." "Topuklar berbat."

Duru hemen arkamızdan giriyor ve sonra sıkılmış bir muhafız bizi kışkırtıyor. "Devam edin."

Okot beni kucağına alıp taşımadan önce acı içinde bir adım atıyorum. Kollarında adeta eriyorum ve onu içime çekmek için yüzümü göğsüne gömüyorum. "Bu eş kokusu olayı gerçekten inanılmaz."

Saçlarımı koklarken göğsünde bir onaylama gümbürtüsü hissediyorum. "Siz ikiniz şunu keser misiniz?" Duru tersliyor.

Yeni adaya bakıyorum. Bir yamacın tepesindeyiz. Çok aşağıda, devasa bir amfitiyatro görüyorum. Bu şey çok büyük.

"Orası itlaf yarışmasının yapıldığı yer mi?"

"Evet," diye cevaplıyor Duru, hoşnutsuzlukla aşağıya bakarak. "Bana sorarsanız sadece özenle hazırlanmış bir infaz bloğu. Bu şatafata aldanmayın. Prens sürgün edilen o fae'lerden hiçbirinin yaşamasını istemiyor. Bu itlaf oyunlarını öyle tasarlıyor ki, içlerinden çok azı hayatta kalmayı başaracak."

Midem endişeyle bulanırken bile kararlılıkla çenemi sıkıyorum. "Adamlarım başaracak."

Okot bizi çeviriyor ve uzaklaşmaya başlıyor. Tepenin diğer tarafında inşa edilmiş yüzlerce kare ahşap bina görüyorum.

"Bunlar ne?"

"Bunlar, itlaf bitene kadar herkesin bir hafta boyunca kalacağı kulübeler."

"Prens ve prenses bile bunlardan birinde mi kalıyor?"

Duru bana "Hayır, salak" der gibi bir bakış attıktan sonra arkamızdaki bir noktayı işaret ediyor. "Kraliyet ailesi orada kalacak."

Burası bir kale.

Tabii ki bir kale. Highvale'deki krallık adasındaki saray kadar büyük değil ama küçümsenecek bir şey de değil.

"Evet, bu daha mantıklı," diyorum.

Gri taştan kale çimenlerin üzerinde tek başına duruyor, tek bir toprak yol onu ahşap kulübelere ve daha uzaktaki amfi tiyatroya bağlıyor.

"Durumun kötüye gittiği için Okot'la birlikte kamaralardan birinde kalacaksın," diye açıklıyor Duru. "Benim yerim prensesin yanı, o yüzden prenses sana bir mesaj getirmek istemediği sürece burada olduğumuz sürece seni pek göremeyeceğim."

"Tamam."

Duru aramıza bakıyor. "Uslu durun. Gözlerden uzak durun ve işte burada," diyor ve Okot'a doğru bir çanta itiyor. "Tazelenmeye ihtiyacın olursa diye biraz daha boya ve yeni kıyafetler bulacaksın. İtlafı izlemeye gittiğinde, bir ser- vant gibi değil, daha küçük bir soylu gibi giyinmen gerekecek, yoksa izleyemezsin. Okot genfinlerinizin nerede tutulduğunu öğrenmeye çalışabilir. Ama sakın yakalanmayın."

"Benden hoşlandığını biliyordum."

Duru alay ediyor ama bir gülümsemenin ortaya çıkmaya çalıştığını görüyorum. "Prensesime hâlâ bir iyilik borcun var ve eğer ölürsen bunu yerine getiremezsin."

Sırıtıyorum. "Gerçekten çok yumuşaksın."

"Ve eğer yakalanırsan, seni tanıdığımı inkar edeceğim."

"Kes şunu, sadakatin yüzümü kızartıyor."

Gözlerini deviriyor ve tepeden aşağı şatoya doğru yürümeye başlıyor. "Ve toplum içinde birbirinizi bu kadar çok koklamayın. Bu uygunsuz bir davranış," diyor omzunun üzerinden.

"Yani fae'ler bir partinin ortasında terli terli seks yapabiliyor ama eşler birbirinin kokusunu alırsa bu uygunsuz mu oluyor?" Okot'a bakarak soruyorum.

Omuz silkiyor. Fae'ler gariptir.

"Hey, ne olduğunu söylemiştin?" "Ben bir lamassuyum."

"Oh...doğru. Lamassu. Duh. Tabii ki."

Bana bir bakış fırlattı. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Bir ipucu bile yok."

Kocaman dişlerini göstererek sırıtıyor. "Sana göstereceğim. Ayakta durabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve o da beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Ayak bileklerimde hafif bir sancı var ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Ben böyle dayanıklıyım.

Okot birkaç adım geri çekildi ve sonra kamburunu çıkardı. Göz açıp kapayıncaya kadar önümde duruyordu ve bir baktım ki devasa kanatlı bir boğa onun yerinde.

A. Dev. Uçuyor. Boğa.

"Vay canına. Aman Tanrım," diye haykırıyorum.

Sonra kendi kasıtsız şakama kıs kıs gülüyorum, çünkü çok komik biriyim.

Tıpkı insan formunda olduğu gibi, hala parlak kırmızı mohawk'ı ve burnundaki altın halkası var. Kocaman. Toynakları yüzüm kadar büyük.

Mohawk'ındaki uzun saçları saymazsak, geri kalanı simsiyah. Yaklaştığımda yeri eşeliyor. Onu sevmek için elimi kaldırıyorum ama tereddüt ettiğimde başını eğip burnuyla elime sokuluyor ve beni güldürüyor.

"Çok tatlısın."

Hoşnutsuzlukla homurdanıyor.

"Ah, doğru. Demek istediğim... sen çok güçlüsün. Vahşisin. Vahşi. İçten pazarlıklı. Büyük. Ve, umm..." Ne diyeceğimi bilemez halde burnumdan nefes veriyorum. "Bu kadar erkekçe tanımlama yeter mi? Ben tükendim."

Tekrar homurdandı, sanırım ben de temize çıktım. Uyarıda bulunmadan, tekrar fae formuna dönüştü.

"Etkileyici. Sen şimdiye kadar gördüğüm en iyi görünümlü uçan boğasın."

Bana bakmak için başını eğiyor. "Lamassu formumdan memnun olmanız beni memnun ediyor."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Beni memnun eden tek şekli bu değil.

"Bir gün beni uçuracak mısın?"

Başını sallar. "Elbette, sevgilim." Sevgili.

Gah. Her seferinde beni yakalıyor.

Sonunda, bu aşk tanrısı kendi aşkını yaşıyor. "Gel, dinlenebilmen için kamaranı bulalım."

Bu kendimle ilgilenme olayına gerçekten alışabilirim.

"Onları görmem gerek," diyorum ve koluna dokunarak onu durduruyorum. Sanki bunu söyleyeceğimden korkuyormuş gibi iç geçiriyor. Bir süre sonra yüzümdeki kararlı ifadeyi inceledikten sonra başını sallıyor. "Öyle olmasını sağlayacağım."

BÖLÜM 11

Okot sözüne sadıktır. Bir kulübe talep ettikten kısa bir süre sonra, adamlara ulaşmanın bir yolu olup olmadığına bakmak için ayrılıyor.

Bu arada, Duru'nun benim için paketlediği daha güzel bir elbise ve topuklu ayakkabılar için hizmetçi üniformamı değiştiriyorum. Tenim hâlâ yüksek bir Fae'ye yakışacak kadar koyu pembe, yani en azından bu konuda endişelenmeme gerek yok ama bir soyluya yakışacaksam kendime biraz çeki düzen vermem gerekiyor. Daha düşük seviyedeki soylular bile etrafta kıvırcık saç örgüleri ve çıplak yüzlerle dolaşmazlar.

Okot akşama kadar kulübeye dönmedi. O içeri girdiğinde küçük ahşap alanda volta atıyorum ve neredeyse yerimden sıçrayacağım. "Nerelerdeydin? Çok endişelendim! Yakalandığını falan sandım."

Kafası karışmış gibi başını bana doğru eğiyor. "Özür dilerim, sevgilim. Seni üzmek istememiştim."

"Ne oldu? Saatlerdir yoktun." "Gel," dedi, elini

bana doğru uzatarak.

Ona meraklı bir bakış attıktan sonra küçük elimi onunkine koyuyorum ve o da beni dışarı çıkarıyor.

Hâlâ tepedeki portaldan gelen fae'ler var, bu yüzden sıra sıra kulübeler spa'larını talep etmek için gelip giden fae'lerle dolu. Söylentilere göre itlaf sabah ilk iş olarak başlayacakmış, ancak ne zaman ve ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok.

Okot beni kulübelerin yanından geçirip amfitiyatroya kadar götürüyor. Geceleri uğursuz görünüyor. Büyüklüğü göz korkutucu. Bir muhafız duruyor

ama tek yaptığı biz yanından geçerken Okot'a başını sallamak.

İçeride beni kıvrımlı bir geçitten geçirerek sahne arkası olabilecek bir yere götürüyor. Ama yeşil oda yerine hapishane hücreleri var. Burada başka bir gardiyan nöbet tutuyor ve sabit bakışları Okot'unkilerle buluşuyor.

"On dakika. Bu kadar."

Okot başını sallıyor ve beni hücrelerin olduğu geçide doğru çekiyor. Gardiyan kapıyı arkamızdan kapatıyor ve içerisi eskisinden daha da karanlık oluyor. Duvarda tek bir fener asılı ama ışıktan çok gölge saçıyor.

Geçitte ilerledikçe, karnımdaki sürekli ağrının önemli ölçüde azaldığını fark ediyorum. Vücudum da karıncalanıyor, hem de beklentiden daha fazlasıyla. An-şorlarımın büyüsünün beni ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Kayıp kolum vızıldıyor.

Hücrelerin önünden geçerken hepsinin diğerlerinden biraz farklı olduğunu fark ediyorum. Bazıları parmaklıklar arasından görülebiliyor, bazıları tamamen taş ya da ahşapla kapatılmış, bir tanesi ise tamamen demirden yapılmış. Biz geçerken bazı yarışmacılar bize bakıyor ama hiçbiri bir şey söylemiyor. Koridorun en sonunda onları buluyorum. Hücrelerine doğru koşuyorum, ellerim parmaklıkları kavrıyor ve içimi kaplayan hıçkırığa engel olamıyorum. Sesle birlikte, sert zeminde yatan üç figür kıpırdıyor Biraz.

"Okot, şu feneri getirebilir misin?" Fısıldıyorum.

Ben hücrenin içine bakmaya devam ederken o feneri almak için dönüyor. Geri döndüğünde, daha iyi görebilmem için feneri hücrelerinin yanına asıyor. Gördüğüm şey çenemi sıkmama neden oluyor.

Adamlarım sert taş zeminde kıvrılmış yatıyorlar. Kirliler ve ne kadar rahatsız ve aç olduklarını tahmin edebiliyorum. Onlara bir palet yatak ya da bir battaniye bile verilmemiş. Köşede içi su dolu olmadığından emin olduğum bir kova var.

"Çocuklar?" Sesleniyorum, sesim titriyor.

Sesimi duyunca, uykuları hemen sona ermiş olan üç kafa alarm durumuna geçiyor. Evert o kadar hızlı kalkıyor ki hareketlerini takip bile edemiyorum. Bir anda önümde bitiveriyor, yorgun yüzü beni bir daha göremeyeceğinden korkuyormuş gibi içine çekiyor.

"Lanet o l s u n , Scratch. Çok endişelendim."

Gözlerimden süzülmeye başlayan yaşlara engel olamıyorum. "Ben de," diyorum sesim çatlayarak. "Sizi çok özledim çocuklar."

Yüzünü, kalın siyah sakalını, parlak mavi gözlerini ezberlemeye çalışıyorum. Gamzeleri saklanıyor ama orada olduklarını biliyorum. Parmaklıkların yanında Evert'e katılmak için gelen Sylred ve Ronak'a bakıyorum. Üçü de tekrar karşımdayken tek yapmak istediğim onlarla birlikte hücreye sıkışmak.

"Ağlama," diyor Sylred sessizce.

Evert, "Evet, ağladığında beni öldürüyorsun," diye ekliyor.

Gözyaşlarımı silmek için ellerimi kaldırıyorum ama beceriksizce duruyorum. Emelle, hâlâ bir kolun eksik. Bu konuda daha açık olabilir miyim?

Ronak'ın gözleri boş koluma odaklandı. "Ne oldu?"

Güçlü elleri parmaklıkları parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavrıyor. Ron-ak'ın yoğun bakışları kalbimin biraz teklemesine neden oluyor. Adam alfa moduna geçtiğinde heyecanlanıyor.

"Yok bir şey," diyorum, hızla uzaklaşarak.

Yeterince hızlı değilim. Ronak'ın eli parmaklıkların arasından fırlıyor ve kolumun olması gereken yerdeki boş kumaşı kavrayarak beni ileri doğru çekiyor.

Okot aniden arkamdan yaklaşıp diğer kolumu nazikçe ama sıkıca kavrıyor. Bir halat çekme yarışında ip olmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Ona el sürmeyin," diye homurdanıyor Okot.

Sanki üç genfim birden onun varlığını fark ediyor ve havayı çatlak bir gerilim dolduruyor.

Evert'in bakışları benden Okot'a kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. "Bu kim lan, Scratch?"

Hmm. Onları nasıl tanıştıracağım... Cevap vermek için ağzımı açtığımda Okot'un yaklaştığını ve göğsünün sırtıma bastırdığını hissediyorum. Yardım edemiyorum ama ona karşı rahatlıyorum ve bu hareket kimsenin dikkatinden kaçmıyor.

Az önce yüzlerinde kıskançlık ifadeleri mi gördüm? Biraz canlandım. Onları kıskandırmayı sevmemeliyim ama...evet. Bayılıyorum.

"İyi misin?" Okot diğerlerinin bakışlarını görmezden gelerek bana soruyor.

"Ben iyiyim." Okot hafifçe gevşiyor ve hatta kolumdaki tutuşunu bırakıyor, ama eğilip saçlarımın kokusunu içine çekmeden önce değil.

"Ne oluyor lan? Koklama onu," diye tersler Evert. "Sorun yok. Biz koklarız. Bu bizim olayımız," diye açıklıyorum.

Genfinler daha çok kaşlarını çatıyor.

"Pekâlâ. Tanıştırayım. Okot, Evert çok fazla 'siktir' diyen kişi. Sylred iyi olan. Ve şu sürekli kaşlarını çatan kaslı olan da Ronak. Çocuklar, bu Okot. Ben onun eşiyim," diyorum kaşlarımı sallayarak.

Üç genfin de bana kuşkuyla bakıyor. Evert burnunun kenarını sıkıyor ve sanki benimle başa çıkamıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Nefesinin altından saydığını duyabildiğime eminim.

Sylred'e bakar. "Bir haftadır yok. Lanet olsun. Hafta. Ve bir *eşi mi* var?"

"Ben buradayım, benimle konuşabilirsin."

Hâlâ Sylred'e bakarak başını sallar. "Hayır, bakamam. Çünkü sana bakarsam ona bakmam gerekecek ve ona bakarsam da boğazına yumruk atmak isteyeceğim. Ve senin sözde *arkadaşının* cüssesine bakılırsa, bu muhtemelen benim için iyi bir son olmaz."

Kıs kıs gülmekten kendimi alamıyorum. "Onun boğa formunu görmelisin."

Evert başını arkaya yatırır ve iç çeker. "Harika. Lanet olası bir lamassu." Sylred, Okot'un elini sıkmak için parmaklıkların arasından elini uzatıyor.

"Ben Sylred. Tanıştığımıza memnun oldum." Gördün mü? Her zaman iyi olan.

Evert, Ronak'ın üzerine yürüyor. "Bu senin hatan."

Ronak kaşlarını çatar. "Benim hatam mı? Bu nasıl benim hatam olabilir?"

"Sen bir pisliktin ve şimdi onun lanet bir eşi var!"

Ronak çenesini sıkar. "Siktir git."

"Hayır, *onu* becermek istedim ama siz bana suçluluk duygusu saçmalığı yüklediniz, bu yüzden yapamadım. Size böyle olacağını söylemiştim. Gideceğini söylemiştim. Ve size söyledim, eğer böyle bir şey olursa bu işle işim biter. Gidip dişi bir genfin kuyruğunu mu kovalamak istiyorsun? Git kovala. Benden bu kadar."

Evert kızgın. *Gerçekten çok* kızgın. Ronak'a dik dik bakışı midemi bulandırıyor ve neredeyse eminim ki onlar

canavar moduna geçip birbirlerine saldırmak üzereler. Yaralanmalarını istemiyorum.

Bundan da öte, son birkaç haftadır yeniden inşa ettikleri geçici barışı bozmalarını istemiyorum. Aralarında bir dostluk olduğunu biliyorum ve bunu mahvetmelerine izin vermeyeceğim. Benim yüzümden değil. Benim yapıştırıcı olmam gerekiyordu. Ben onların kalplerini iyileştirecek aşk tanrısıyım. Onları daha da ayıran değil.

"Dur bir dakika," diye araya giriyorum. "Geri dönelim. Öncelikle, gittiğimi kim söyledi? Ben gitmedim. Bunca zamandır seni görmeye çalışıyordum. Ulaşılması zor bir kovansınız, biliyor musunuz? Ve üçünüzün ayrılmasını istemiyorum. Sana bunu zaten söyledim, yeniden üye? Kovandan ayrılmıyorsun, Evert."

Bana ters ters bakıyor. "Ne istersem onu yaparım." Tanrım, çok sinir bozucu. Ayrıca böyle baktığında çok seksi oluyor.

Gözlerimi ona diktim. "Durun. Üçünüzün birbirinize ihtiyacı var. Bu itlafı atlatmak zorundasınız ve bunu yapmak için birbirinizin arkasını kollamanız gerekiyor. Ama ondan sonra bile üçünüz birbirinize aitsiniz. Gitmeyeceğim ama sürüyü dağıtırsanız bir daha hiçbirinizle konuşmam."

Üçü de kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Anlaşıldı mı?" Soruyorum.

Evert çenesini sıkar ama sertçe başını sallar.

"Güzel."

"Peki ya sen?" Evert tersledi.

"Peki ya ben?"

"Scratch. Senin bir eşin olamaz," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"O burada, yani tabii ki olabilirim."

"O umurumda bile değil. Ben seni önemsiyorum. Burada senin için endişelenmekten deliye döndüm. Bizimle kalman gerekiyordu. Bizim adamıza geldin, unuttun mu?"

"İlk Olmayan'ın beni bir okla vurmasını nasıl unutabilirim?"

"Bunun peşini asla bırakmayacağım," diye mırıldanıyor Ronak nefesinin altında.

"Yani gerçekten bu dostluk saçmalığına devam mı ediyorsun?" Evert, Okot'a ters ters bakarak sorar.

"Evet. Beni kokluyor ve bana sevgilim diyor," diyorum. "Bu çok hoş."

"Bizden ne haber?"

Kaşlarımı çattım. Bu tepkiyi beklemiyordum. Elbette, Evert ve ben flört ettik, ama hepsi benim onlar için daha fazlası olamayacağımı açıkça belirttiler ve ben de bu aşk tanrısının biraz sevgiye ve kendi seksine ihtiyacı olduğunu açıkça belirttim.

"Son duyduğumda, güçlerinizi ve kovan bağınızı düzeltmek için bir genfin eşi bulmanız gerekiyordu. Eşiniz konusunda yardımcı olmak için aşk tanrısı büyümü kullanacağıma dair size söz vermiştim ve bu sözümün arkasındayım."

Her ne kadar bu düşünce ağzımda acı bir tat bıraksa da. Hepsi bana hiçbir şey ifade etmeyen bir bakışı paylaşıyor. "Yani gitmeyeceğim," diye tekrarlıyorum. *Gidebileceğimden* değil ama bunu bilmelerine gerek yok. "Hâlâ istediğin bu mu?" Sessizce soruyorum. "Bir genfin eşi bulmak mı?"

Lütfen hayır de. Lütfen onun yerine beni istediğini söyle. Ronak ters bir şekilde başını sallar. "Evet."

Evert ona sert bir bakış fırlatır. "O işi bıraktığımı söyledim. Sikmişim büyüyü. Bizde yeterince var."

Ronak iç geçiriyor ve Sylred yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Ama-"

"Scratch," diye araya giriyor Evert. "Yeter. Bunu sonra konuşuruz. Ama bizi terk etmeyeceğini söyledin, bu da lanet olası bir eşe ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor. O yüzden ondan kurtul."

Gözlerimi kısıyorum. "Yani hepiniz gidip bir eş bulabiliyorsunuz ama ben bulamıyor muyum? Bu işler böyle yürümüyor, seni bencil herif. Benim için mutlu olmalısın. *O* beni istiyor."

"Peki ya seni istediğimi söylersem?" diye çıkışır. Pekala. Bunu beklemiyordum.

Beynim yetişemeden ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor. "Beni mi istiyorsun? Ne olarak?" Sinirlenerek meydan okuyorum. "Hızlı bir sevişme mi? Belki başlangıçta bunu teklif ettim, ama şimdi bundan daha fazlasını istiyorum. Ve sen bana daha fazlasını sunmuyorsun. Bu karar bir birlik meselesi. Sadece bir Evert meselesi değil. Ve grup zaten bana karşı oy kullandı."

Ne cüretle sanki bu benim suçummuş gibi davranır? Sanki onları yeniden yönlendiren benmişim gibi, oysa hepimiz bunun tam tersi olduğunu biliyoruz.

"Kovanı parçalamayacağınızı zaten tespit ettik. Bu yüzden, bir kovan olarak bana daha fazlasını teklif etmediğiniz sürece, bu konu kapanmıştır."

"*İnanılır* gibi değil," diyor Evert kollarını havaya kaldırarak. "Syl. Sen devral. Benimle aynı fikirde olmadığı şeyleri yaptığında onunla konuşamıyorum."

Derin bir nefes aldım. "Bak, kavga etmek istemiyorum. Lütfen. Sadece sizi görmek istedim. Sizin için endişeleniyorum."

"İyi olacağız Emelle," diye beni temin ediyor Sylred.

Beni sarıp sarmalaması için göğsüne kapanmayı o kadar çok istiyorum ki.

"Süper güçlerini kullanıp buradan kaçamaz mısın?" Ronak'a sordum.

Başını sallıyor ve bir parmak eklemini hücre demirine vuruyor. "Demir ve sihirle aşılanmış hücreler. Bunların içinde kimsenin gücü işe yaramaz."

Bu berbat bir şey.

Başka bir şey söylenemeden Okot araya giriyor. "Fazla vaktimiz yok."

Onları bu kadar kısa sürede tekrar terk etmek zorunda kalma düşüncesi beni öldürüyor.

Okot'un gözleri acı dolu ifadem karşısında yumuşadı. "Onları tekrar görmen için seni geri getirmeye çalışacağım."

"Yapacak mısın?" Tekrar ağlayarak soruyorum.

Ugh. Nasıl bu kadar hızlı ağlayabiliyorum? Süper hızlı gözyaşlarım olmalı. "Tabii ki. Bunlar eşimin kalbine sahip olan genfinler. I eşimi mutlu etmek için her şeyi yaparım."

Okot'un sözleri adamları hemen etkiledi. Üçü de kaskatı kesildi ve değerlendiren bakışlarının beni yaktığını hissettim. Sanırım onları ne kadar önemsediğimi bir yabancıdan duymayı beklemiyorlardı.

Garip bir şekilde boğazımı temizliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Evet, her neyse... Sizi gerçekten özledim ve ayrıca sizi görmeye gerçekten ihtiyacım vardı ve..."

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diyor Ronak ve kolumu çekiştirerek sözümü kesiyor. "Kolunu kaybetmişsin. Tıpkı Arachno'nun adasından döndüğünde olduğun gibi. Bize nedenini söyle."

Evert ve Sylred'in bakışları Ron- ak'ın hâlâ tuttuğu kumaş parçasına kilitlenir.

"Oh, bu eski şey mi?" Sahte bir kahkaha atarak omuz silkiyorum. "Bu... umm... bazen olur."

Onlara gerçeği söyleyemem, özellikle de şu anda endişelenmeleri gereken bir sürü şey varken. Yarınki itlaf için kafalarının dik olması gerekiyor.

Ayrıca, benimle kalmayı seçmeleri için onları suçlamayacağıma dair kendime zaten söz verdim. Gitmemi istemeyebilirler ama bu beni eşleri olarak almak istedikleri anlamına gelmiyor. Onları bu konuda suçlamayı reddediyorum.

Neler olduğunu itiraf etmek yerine, parmaklıkların arasından hızla diğer -hâlâ somut olan- koluma uzanıyorum. "Sadece bana dokunmanızı istiyorum. Lütfen."

Ronak elini uzatarak diğerlerini uzakta tutuyor ve sonra bana dönüyor. "Bize nedenini söyle."

"Her zaman bu kadar zor olmak zorunda
mısın?" "Her zaman bu kadar inatçı olmak
zorunda mısın?"

"Onlara söylemedin mi?" Okot şaşkınlıkla soruyor.

Genfinler bana tekrar ters ters bakmaya başladığında, başımı kaldırıp Okot'a ters ters bakıyorum.

İlk çift kavgamızı yapmak üzere miyiz? Bekle. Aslında bu kulağa eğlenceli geliyor. Aile içi şeyler beni heyecanlandırıyor. Kavga ettikten sonra, ateşli ve öfkeli bir seks yapabiliriz. Ya da çılgınca makyaj seksi. Kulağa çok eğlenceli geliyor. Birini diğeriyle birlikte alayım, lütfen.

Kimi kandırıyorum ki? Genfinlerim hapisteyken seks yapamam. Önce güvende olmaları lazım. Güvende ve canlı, sonra seks yapacağım. Tüm seksi. Günlerce seks.

Bakışlarım karşısında Okot'un ifadesi değişiyor. "Ne var?" diye soruyor, bir nanik edasıyla.

Sırlarımı açıkladığı için yüzümü buruşturuyorum. "Sadece... sakin ol." Kaşlarını çattı. "Bu *soğukkanlı davranmanın* ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neredeyse-
ly summer. Dışarısı çok sıcak."

Sırıtıyorum, kocaman yanaklarını sıkma dürtümü zar zor zapt ediyorum. "Böyle sevimli şeyler söylediğinde sana kızamıyorum."

O da bana sırıtıyor ama Evert ellerini çırpınca an yarıda kesiliyor. "Hey! Ayrılın." Beni işaret ediyor. "Scratch, bize neler olduğunu, kolunun hangi cehennemde olduğunu ve neden sana dokunmamıza ihtiyacın olduğunu söyle. Sonra da buraya gel ve beni öp, çünkü seni çok özledim."

Son kısmı neredeyse homurdanarak söylüyor ama bunun bir önemi yok çünkü

Ohmygodshewantstokissme. Çığlık atma isteğimi zar zor bastırıyorum.

Cevap veremeden hapishane kapısının açıldığını duyuyoruz ve gardiyan bize doğru bağırıyor. "Zaman doldu!"

Bu anlık dikkat dağınıklığını kullanarak elimi hızla Evert'in koluna, sonra Sylred'in göğsüne sıkıştırıyorum ve ardından Ronak'ın eline bir tokat atarak şaşkınlıkla elbisemi bırakmasına neden oluyorum.

Hemen karnımdaki ağrı kayboluyor ve kayıp kolum tekrar ortaya çıkıyor. Rahat bir nefes aldım ve kolumu hareket ettirdim.

"Vay be. Bu daha iyi oldu. Tanrılara şükürler olsun."

Evert yeniden ortaya çıkan uzvuma gözlerini dikmiş bakıyor. "Ne oluyor lan?" "Gidelim!" diye bağırıyor gardiyan.

Okot elimi tutarak, "Üzgünüm, ayrılmak zorundayız sevgilim," diyor.

"Bekle!" Yanaklarımı parmaklıklara bastırıyorum, yüzümü olabildiğince içeri sokuyorum, böylece Evert'in dudaklarına bir öpücük kondurabiliyorum, sonra Sylred'inkine ve hatta Ronak'ın yanağını bile alabiliyorum.

"Yarın dikkatli ol. Sakın yaralanayım ya da öleyim deme. Anladın mı?"

Okot beni uzaklaştırıyor ama kalbimin üç parçasını geride bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Kazanmak zorundasınız, tamam mı? Birbirinizi koruyun!" Okot beni daha da uzağa götürmeye devam ederken bağırarak söylüyorum.

"Bizim için endişelenme Emelle," diye karşılık veriyor Sylred. "Sadece kendine dikkat et."

"Ve sen de ona iyi baksan iyi olur, lamassu. Ona bir şey olursa, boğazına yumruk atmaktan fazlasını yaparım," diye ekliyor Evert.

Benden yarı gülüş, yarı hıçkırık kaçıyor, ama ben bir şey söyleyemeden kapıdan geçiriliyorum ve gardiyan kapıyı kapatıp sürgülüyor.

arkamızda. Okot ona bir şey uzatıyor ve beni amfi tiyatrodan çıkarmadan önce başını sallayarak teşekkür ediyor.

Kulübemize kadar uyuşmuş bir şekilde yürüdüm.

İçeri girdiğimizde, Okot küçük mutfağa gitmeden önce beni küçük kanepeye oturtuyor. Titreyen ellerime dumanı tüten bir fincan çay koydu. "İç."

Dediğini yapıyorum ama tadını alamıyorum. Yutkunurken boğazım yanıyor ama gözyaşlarımla dolan gözlerim kadar değil.

Okot yanıma oturuyor ve kocaman kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor. Hücrelerde tartışmaya değer pek çok an olmasına rağmen konuşmuyor, bana hiçbir şey için baskı yapmıyor.

Benim için burada olmaktan memnun, bana sessiz bir rahatlık veriyor. Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Birbirimizi henüz çok iyi tanımıyor olabiliriz ama bu -şu an tam burada- bana binlerce kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor.

Çayımı bitirip gözyaşlarım kuruduktan sonra Okot beni kucağına alıyor ve duvara dayalı küçük yatağa yerleştiriyor. Beni yatırıyor ve alnımdan öpüyor, hafifçe nefes alıyor.

"Şimdi uyu, sevgilim," dedi bana. Ben

de öyle yaptım.

BÖLÜM 12

Görünüşe göre, kraliyet itlaf oyunlarına katılan daha az asil bir yüksek fae gibi davrandığınızda, bir hediye çantası alıyorsunuz.

"Aman Tanrım," diye ciyaklayarak sandalyemin üzerindeki kadife keseyi karıştırıyorum. "Okot, bunu hisset," diyorum ve ipek göz maskesini yüzüne sokup yanağına sürüyorum. "Çok yumuşak."

Okot, iyi huylu bir boğa çocuğu olarak, istediğim kadar yağma hakkında fangirl yapmama izin veriyor, çünkü gerçekten, bugün alabileceğim her türlü dikkat dağıtıcıya ihtiyacım olduğunu biliyor.

"Oh, bu da ne?" Camdan huni görünümlü bir şey çıkararak sordum.

"Bir monoküler."

Elimde çeviriyorum ve sonra küçük ucunu gözüme götürüyorum.

Nefesim kesildi. "Kutsal süper görüş! Aşağıda her şeyi görebiliyorum," diyerek cihazı arenanın zemin katına doğru tutuyorum.

Objektifi kaydırarak bir şeyler bulmaya çalışıyorum - ilk itlaf oyununun ne olacağını ele verecek herhangi bir şey, ama aşağıda sert topraktan başka hiçbir şey yok.

Monokülerimi bir kenara bırakıp çantayı biraz daha karıştırıyorum. Tek porsiyonluk bir şişe peri şarabı, tahta koltukta popomun ağrımaması için üzerine oturabileceğim küçük bir yastık ve yaklaşık iki nokta beş saniyede içime çektiğim bir torba şekerlenmiş fındık var.

Okot'un yanına oturduğumda, gerginlikten neredeyse yerimde zıplıyordum. Muhafız kıyafeti yerine gündelik kıyafetler giymiş-

Okot, altın düğmelerle süslü siyah gömleği ve başının sağ tarafına doğru sarkan uzun mohawk'ı ile iyi görünüyor.

Sıramızın sonunda, amfitiyatronun yaklaşık yarısında oturuyoruz. Burada en az beş bin Fae olmalı. Monokülerimi kraliyet oturma locasını taramak için kullanıyorum. Arenanın tam ortasında, üzerinde altın ve beyaz goblenler asılı. Tahtlar ön tarafta oturuyor, ancak hala boşlar.

"Daha önce hiç itlafta bulundun mu?" Okot'a sordum.

"Bir kere. Yaklaşık on beş ya da yirmi yıl önce."

Onu dürtüyorum. "Ve..."

Açıklamak istemediğini anlayabiliyorum ve sadece bu bile endişeyle alt dudağımı ısırmama neden oluyor. "Ne kadar kötü?"

Hafifçe iç çekiyor. "Bu iyi değil. Hiçbir zaman iyi olmadı. Sahte merhamet adına rakipleri kırmak, sakatlamak ve öldürmek için anlaşmışlar. Acımasız olacak. Kendinizi hazırlamalısınız."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Burada benimle olduğun için mutluyum."

Kocaman eli benimkini kavrıyor. "Sen benim eşimsin ama aynı zamanda prenses tarafından benim korumam altına alındın. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

"Arkadaşlık sisteminin hayranıyım."

Büyük bir gong çalıyor ve toplanan kalabalığı susturuyor. Monokülerimi çıkarıyorum ve başımı kraliyet locasına doğru çeviriyorum. Kral Beluar Silverlash şu anda ortadaki tahtta oturuyor ve oğlu Prens El- phar da yanında duruyor. Prenses Soora'nın prensin boş koltuğunun yanındaki daha küçük tahtta oturduğunu görebiliyorum.

Prens Elphar stadyumda toplanan fae'leri daha da susturmak için maviye çalan elini kaldırıyor. Hepsi ona doğrultulmuş binlerce monokülerden yansıyan parıltıları görebiliyorum.

Elini boğazına götürüyor ve boğazını çevreleyen ışıltılı bir büyü görüyorum. Sesi kalabalığa doğru yükseliyor, herkesin konuşmasını duyabileceği kadar yükseliyor.

"İtlafın kraliyet duruşmalarına hoş geldiniz. Yirmi beş soylu fae'nin hainceeylemleri nedeniyle sürgün edilmesinin üzerinden beş yıl geçti. Ama biz adil ve adaletli bir monarşiyiz. Bu yüzden bugün, o soylulara ikinci bir şans veriyoruz. Saygın konumlarını yeniden kazanmak için mücadele etme, kraliyete olan sadakatlerini tazeleme ve topluma yeniden katılmayı hak ettiklerini kanıtlama şansı."

Herkes mest olmuş bir şekilde onu izliyor. O gülümsediğinde yanımdaki Fae kızları kıkırdıyor. Yine de o büyüleyici gülümsemesi, "Ancak, itlafta başarısız olanlar için ölümleri, hükümdarlıklarına ihanet ettikleri için tanrılardan intikam almak olacaktır. Öyleyse, yüzyıllara yayılan bir gelenekle aramızdaki değersizleri ayıklayalım. Ayıklama başlasın!"

Gong tekrar çalıyor ve kalabalık çılgına dönüyor. Fae'ler ayağa kalkıyor, tepiniyor, çığlık atıyor, alkışlıyor. Yüceltilmiş bir ölüm ringini kutluyorlar. Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Aniden, amfitiyatronun ortasındaki boş toprak şekil değiştirir. Birbirinden çok farklı dört arazi şeridi aniden birbiri ardına beliriyor. Önce yemyeşil çimenler, ağaçlar, çalılar ve insan boyunda çiçeklerle benek benek.

Ondan sonra yüz metre boyunca oniks gibi görünen cilalı, siyah bir zeminden başka bir şey yok. Sonra sakin, kristal berraklığında sudan oluşan mükemmel kesilmiş bir yol. Son olarak, kıpırdamayan ateşten bir duvar. Alevler sanki bir şey bekliyorlarmış gibi duraklamış görünüyor.

Gong tekrar çalıyor, dişlerim diken diken oluyor ve sonra bir portal beliriyor. Yarışmacılar birbiri ardına geçitten geçiyorlar. Hepsinin boyutu, şekli, cinsiyeti ve fae türü farklı. Benim üç adamım en son adım atanlar.

Monokülerimi onların üzerinde tutuyorum. Ronak oradaki en büyük fae'lerden biri ve açık ara en güçlü görüneni. Son bir haftadır yeterince yemek yememelerine rağmen heybetli ve güçlü görünüyor. Evert ve Sylred de en az onun kadar vahşi görünüyorlar.

"İlk yarışmanın kuralları çok basit," diyor Kral Beluar'ın sesi. "Tüm yarışmacılar dört elementin her birinden geçmelidir. Yarışmacıların başka bir yarışmacıya zarar vermesi yasaktır. Eğer elementlerin her birinden başarıyla geçemez ve sona ulaşamazsanız, topluma yeniden kazandırılmaktan diskalifiye edilirsiniz ve bu nedenle öldürülürsünüz. Gong sesiyle başlayabilirsiniz."

Kral tekrar oturuyor ve tüm gözler tekrar yarışmacılara dönüyor. Monokülerimi tutarken elim titriyor. Gong tekrar çaldığında, tüm yarışmacılar koşmaya başlıyor.

İlk grubun toprağı temsil eden yeşil alana ulaşmasını izliyorum. Ayakları çimenlere değdiği anda yerden devasa toprak kolları fırlıyor ve bir grup yarışmacıya çarparak onları stadyumun bir ucundan diğerine uçuruyor.

İkisi tekrar ayağa kalkamıyor.

Aralarında benimkilerin de bulunduğu bir başka yarışmacı grubu daha toprağa basıyor. Toprak bir anda ayaklarının altında sallanıp yuvarlanıyor ve herkesi yere düşürüyor.

Ronak, Sylred'i de yanına çekerek tekrar ayağa fırlamadan önce bir saniyeliğine yere düşüyor. Evert bir saniye sonra ayağa kalkıyor ve üçü birlikte hızla geçip gidiyorlar. Şimdi başka yarışmacılar da koşuyor ve toprak onları sağa sola savuruyor.

Ağaç dalları çarparak aşağı iniyor, çok yaklaşan herkese vurmaya çalışıyor. Nereden çıktığı belli olmayan sarmaşıklar başkalarının etrafını sarıyor ve gözlerimin önünde onları boğuyor.

Yeryüzü aniden açılıp onu bütünüyle yuttuğunda bir fae tamamen ortadan kayboluyor. Her nasılsa, benim adamlarım, çok sayıda diğeriyle birlikte, komünikasyonun ikinci bölümüne geçmeyi başarıyor.

Bu bölüm ilkine hiç benzemiyor. Yerde sadece siyah bir taş var, o kadar parlak ki içinde fae'lerin yansımalarını görebiliyorum. Yarışmacılar üzerine bastığında hiçbir şey olmuyor. En son fae toprak elementinden çıkıp taşın üzerine basana kadar hiçbir şey olmuyor.

Yarışmacılara karşı güçlü, şiddetli hava patlamaları, her birini yere düşürüyor. Adamlarım neredeyse yolun yarısına gelmişlerdi ama hava onları iterek tekrar başa dönmelerine neden oldu.

İşte o zaman taş zeminin gösteriş için olmadığını anlıyorum. Ne kadar kaygan olduğu için orada. Hava bu kadar şiddetli bir şekilde iterken kimse üzerinde tutunamaz.

Saçlar savruluyor, giysiler vücutlarından kopuyor, yüzlerindeki deri bile geriye savruluyor. Kimse ayakta duramıyor. Denedikleri anda acımasız hava onları tekrar deviriyor.

Ronak önde, Sylred ve Evert arkasında, her biri karınlarının üzerine yatmış, topuklarını ve parmaklarını kazarak

sondan daha uzağa üflüyor.

"Hadi, hadi. Bir şeyler yap," diye mırıldanıyorum.

Sylred'in Evert'e uzandığını, ön kolunu tuttuğunu görüyorum. Evert'i kendine doğru çekiyor, kasları şişiyor. Evert'in yüzü Sylred'inkinin hemen yanına geldiğinde, sarı saçlı genfin Evert'in kulağına bir şeyler bağırdığını görüyorum. Evert başını sallayıp diğer yarışmacılara bakarken, Sylred de aynı mesajı iletmek için Ronak'ın ayağını tutuyor.

Evert'in başka bir yarışmacıya uzanışını ve ona bir şeyler haykırışını izliyorum. Sylred'in mesajı sistematik olarak birbiri ardına iletiliyor, ta ki tüm yarışmacılar kollarından, bacaklarından, ayaklarından ve ellerinden tutularak birbirine bağlanana kadar.

Bağlantıyı kullanarak, en arkadaki fae uzuvlardan oluşan bir merdiven gibi her bir bedene tırmanmaya başlar. Ronak'ın olduğu yere geldiğinde kendini öne atıyor ve Ronak onun bacağını tutuyor.

Bu fae zincirinin yavaş ama emin adımlarla ilerleyişini hayranlıkla izliyorum. Arkadaki fae cesetlerin üzerinden tırmanıp öne ulaştığında, bir sonraki kişi de aynı şeyi yapıyor ve sonunda hepsi sona ulaşıyor.

Ve belki de bu fae'lerden bazıları iğrenç şeyler yaptı. Belki bazıları sürgün edilmeyi hak etmiştir. Ama ilk gelenler hava bölümünü geçmeyi başardıklarında bile, her bir mahkum o tehlikeli havadan çıkarılıp tekrar sert zemine indirilene kadar hiçbiri yoluna devam etmiyor.

"Birbirlerine yardım ettiler," diyorum şaşkınlıkla. "Yardım ettiler. Onurlu davrandılar."

Kraliyet locasına doğru bir bakış fırlattım. "Prens Elphar bu durumdan pek memnun görünmüyor."

Okot bakışlarımı takip ediyor. "Yapmaz. O yarışmacıların her biri tarafından tehdit ediliyor. Yaptıklarının yanına kâr kalacağını bildiği için her zaman haksız yere fae'leri hapseder ve sürgün eder. Görünüşe göre genfinlerin bu kez onun düşünce tarzına tamamen yabancı bir şekilde hareket ederek onu alt etti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birlik oldular. Zamanın sonuna kadar o bölümde sıkışıp kalırdı. Başkalarına yardım etmek ve birlikte çalışmak aklının ucundan bile geçmezdi."

Sylred'e zihinsel bir öpücük vererek dikkatimi tekrar arenaya çeviriyorum. Bir zamanların durgun, sakin su havuzu şimdi çalkalanan, girdaplı, öfkeli bir kütle. Küçücük bir dikdörtgen şeridin içindeki en tehlikeli denizler gibi.

Fae'lerin üzerine çöküyor, onları boğmaya çalışıyor, girdaplarda döndürüyor ve başlangıca geri püskürtüyor. Ancak hava bölümündeki yarışmacılar arasında yaşananlar bu elemente de taşınmış gibi görünüyor.

Herkesin bir kez daha sudan çıkmak için birlikte çalışmasını izliyorum. Ronak hiçbir ağırlığı yokmuş gibi Evert'i kaldırıyor ve sudan dışarı fırlatıyor. Sırada Sylred var, neredeyse onun üstüne düşüyordu.

Ronak, beni çok şaşırtarak, üç fae'yi daha alıyor ve onları karaya fırlatıyor, sonra da korkunç bir girdabın içine çekiliyor.

Tam onu suyun altına çekerken, solungaçları ve perdeli ayaklarıyla övünen başka bir fae, peşinden suya geri dalıyor.

Nefesimi tutuyorum, Ronak'ın kafasının yeniden ortaya çıkmadığı saniyeleri sayıyorum.

Göğsüm yanmaya başladı. Hala nefes almıyorum.

Nerede o?

Su, yere çarpan ve tribünlere su püskürten öfkeli, vahşi bir varlık. Ciğerlerim hava istiyor ama onları reddediyorum. O da alana kadar olmaz.

Kahretsin, Ronak, eğer ölürsen.

Bunu yapana kadar nefes almayacağım.

Yüzeye çık, lanet olası!

Gözlerimin önünde siyah noktalar belirirken, balıksı fae'nin armut topladığını görüyorum ve bir saniye sonra Ronak nihayet öksürerek ve sıçrayarak yüzeye çıkıyor.

Rahat bir nefes aldım.

Kenardaki fae'ler uzanıp onları sudan çıkarıyor.
Ronak döner ve yaklaşık bir galon su yakar.

Tekrar ayağa kalktığında, diğer fae'lerle aynı hizada duruyor ve hepsi de yarışmanın dördüncü ve son bölümüne bakıyor.

Dev ateş duvarı.

"Lanet olsun."

BÖLÜM 13

Lanet olası bir ateş duvarını nasıl geçecekler?

Ellerim kolçakları o kadar sert kavrıyor ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Okot fark ediyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Nefes al, sevgilim.

Bunu da atlatacaklardır."

Onu dinlemeye çalışıyorum, gerçekten. Ama vücudum doğru nefes almayı kesinlikle unutmuş. Bunun yerine hızlı hızlı nefes alıp veriyor.

Fae yarışmacılardan biri, örgülü saçları ayak bileklerine kadar inen bir kadın, öne doğru ilerliyor ve ateşe doğru bir kesme hareketi yapmaya çalışıyor. Olağanüstü durgun alevler aniden kükreyerek canlanır ve onu bir saniye içinde yakar. Çığlık atacak zamanı bile olmadı.

Boğazımdan küçük bir gıcırtı sesi geliyor ve dehşet omurgama tırmanıyor. Alevler artık hareketsiz değil. Bunun yerine, büyük bir cehennem gibi öfkelenip kükrüyorlar ve yarışmacılar, dallar kendilerine doğru yaladıkça ondan geriye doğru sendeliyorlar.

Adamlarım etraflarına bakınıyor, sanki bir yol, bir hile bulmaya çalışıyorlar. Diğer yarışmacıların hiçbiri alevlerin içinden geçmeye çalışmıyor.

Onları suçlamıyorum.

Yine de, başka bir fae öne doğru belirsiz bir adım atıyor ve elini önüne doğru kaldırıyor. Ne tür bir fae olduğundan emin değilim, ama sonra avucundan alevleri söndürmeye çalışan su püskürten fıskiyeler görüyorum. O zaman bir çeşit su fae'si.

Onu ileri göndermek iyi fikir ama hiçbir şey olmuyor. Ateş tükürmüyor ya da püskürmüyor bile. Onun akışından tamamen etkilenmemiş.

Ne yapacağını şaşırmış bir halde elini bırakıyor ve ben de diğer mahkûmların bir araya g e l d i ğ i n i , birbirleriyle hararetli bir şekilde konuştuklarını ve bunu anlamaya çalıştıklarını görebiliyorum.

Bir peri kanatlarını serbest bırakır ve gökyüzüne fırlar, bunun yerine duvarın üzerinden uçmaya karar verir. Tepeye ulaşana kadar belki de çözmüştür diye düşünüyorum. Duvarın üzerinden geçmeye başlar başlamaz, bir alev kurbağa dili gibi dışarı fırlar ve onu bir sinek gibi yakalar.

Formu yere düştüğünde sadece kor ve külden ibaretti.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Her yerim terliyor, kalbim hızla çarpıyor ve hâlâ doğru düzgün nefes alamıyorum. Bir insan bunu nasıl atlatabilir ki?

Doğru ya. Onlar değil.

Bir peri erkeği hıçkırıklar içinde kül yığınının üzerine diz çöküyor. Küllerin bir kısmını kaldırıp elleriyle sıkıyor ve çığlık atıyor. Kraliyet locasına doğru bakar ve devasa arenada yankılanan vahşi bir kükreme sesi çıkarır. Prens acımasızca sırıtıyor.

"Bu korkunç," diye fısıldıyorum.

Okot uzanıp elimi tutuyor ve tırnaklarım battığında ve onu çok sıkı sıktığımda hiç şikayet etmiyor.

Perinin çığlıkları artık duyamadığımız hıçkırıklara dönüştüğünde, aniden sendeleyerek ayağa kalkıyor.

"Aman Tanrım, o-"

Bir, iki, üç yarışmacı onu durdurmaya çalışır ama faydası yoktur. Kederi çok güçlü, hedefi çok kararlı. Kayar ve hepsini iterek geçer.

Bir saniye bile tereddüt etmeden havalanır ve alevlerin içine atlar. Hemen yanıp kül oluyor.

Ölüme koştu. Onu istiyordu. Peri kızını takip etmesi gerekiyordu. Midem bulanıyor.

Gözlerimi kısarak ateşe bakıyorum ve sonra bir kolumu kaldırarak onu işaret ediyorum, tıpkı tribündeki diğer pek çok kişinin de aynı şeyi yapmaya başladığı gibi. "Bak." Ateşin değişmesini gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izliyorum.

Bir sahne perdesi gibi geri çekilir ve tam da perinin kendini feda ettiği yerden ayrılır. Şimdi, ardında dar bir yol kazınmıştır ve ateş bir kez daha durgundur.

Yarışmacılar tereddüt etmez. Tek sıra halinde, yangın duvarının onlar için açtığı geçitten geçerek ileri doğru koşmaya başlarlar.

"Anlamıyorum."

"Bu bir mesajdı," diyor Okot.

"Ne mesajı?"

"Merhametten önce fedakarlık. Yaşamdan önce ölüm. Sadece o izin verirse yaşarlar ve o da buna ancak ağır bir bedel ödedikten sonra izin verir."

Üç adamım sona ulaştığında, tuttuğumu bilmediğim nefesim içimden çıkıverdi.

"Yani birinin öleceğini bile bile ateşe girmesi mi gerekiyordu?"

"Evet."

Prens Elphar'ın sesi tekrar çınladığında gözlerimi kraliyet locasına çeviriyorum. "Bu, kraliyet itlaf denemelerinin ilk bölümünün sonuna işaret ediyor. Yirmi beş yarışmacı girdi ve on altısı çıktı. Bu gece kutlama amaçlı bir şenlik ateşi yakılacak. Yarın, yarışmacılarımıza bir gün dinlenme izni verilecek. İtlafın ikinci bölümü ertesi gün başlayacak."

Herkes amfitiyatroyu boşaltmaya başladığında gözlerimi yere dikiyorum. Adamlarım kirli, ıslak ve yorgun. Ama hayattalar.

Yüksek bir fae bir geçit yaratana ve yarışmacılar saray muhafızları tarafından teker teker geçitten geçmeye zorlanana kadar kalıyorum.

Ayaklarımın üzerindeyim, balkona doğru eğilmişken üç genfim de aynı anda dönüp bana bakıyor, sanki bunca zamandır nerede olduğumu biliyorlarmış gibi.

Elimi kaldırıp onlara acınası bir el sallıyorum, o kadar uzaktan çok iyi görmeleri mümkün olmasa da. Sonra muhafızlar tarafından ite kaka ilerletiliyorlar ve geçitte kayboluyorlar.

"O muhafızın adı ne?" Sıkılmış dişlerimin arasından sordum. Adamlarımı tartaklamasına hiç gerek yoktu.

Okot asansörler onun monoküler. "Bu ve Prens'in doğru el.

Gammon."

"Ondan nefret ediyorum."

Okot elimi kolunun kıvrımına sıkıştırıyor. "Gel. Şenlik ateşi yakında başlayacak."

Diğer elimi karnımın üzerine koydum. "Hala sinirden hasta hissediyorum. Yemek yiyebilir miyim bilmiyorum."

"Biraz uzanmak ister misin?"

Beni buradan çıkarmak için merdivenlerden ilkine doğru götürmeye başladığında başımı sallıyorum. "Tek başıma oturup dertlenirsem kendimi daha kötü hissedeceğim. Beni tekrar onları görmeye götürebilir misin?"

"Senin için deneyeceğim."

Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum ve yanağına bir öpücük kondurabilmek için onu yeterince aşağı çekiyorum. "Sen çok tatlısın."

"Lamassuslar tatlı değildir," diyor huysuzca. "Lamassuslar eşlerini sonsuz bir sadakatle koruyan ve onlara tapan gururlu, vahşi bir ırktır."

"Evet ve bu duyduğum en tatlı şeydi."

Bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve başını bana doğru sallayarak beni merdivenlerden aşağı çekiyor. Doğal olarak nefes nefese kalıyorum.

Ben de takılıyorum. Defalarca.

Her seferinde beni yakalıyor.

Topuğum dönüp bileğim basamaklardan birine takıldığında, Okot önümde duruyor ve beni sırtına almak için kaldırıyor. O beni kalçalarımın altından kavrarken ben de kollarımı boynuna doluyorum.

"Bu daha iyi. Merdivenlerden nefret ediyorum. Ve topuklulardan. Ve yürümekten." "Hiçbirinde de çok iyi değilsin."

"İşte şimdi Ronak gibi konuştun," diyorum yüzümde bir gülümsemeyle.

Bugün karşılaştıkları ve hala karşılaşacakları korkunç şeyleri anında hatırladığımda gülümsemem azalıyor.

Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi Okot kalçalarımı hafifçe sıkıyor. "Senin Ronak bir savaşçı."

"Evet. Yani, sanırım? Onun gücü kuvvet ve o süper iyi bir dövüşçü. Hepsi öyledir."

"Bu onların kazanmasına yardımcı olacak," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, ama oyuna bahşiş verildi. Bu adil değil. Prens onları bir hafta erken getirerek kasıtlı olarak zayıflatıyor, ölüm tuzağına atmadan önce kırıntılarla ve berbat koşullarda yaşamalarını sağlıyor."

"Öyle bile olsa. Bugün hiç zayıflık göstermediler." Evet, umalım da öyle kalsın.

Durumun vahametinden sıyrılmaya çalışıyorum, çünkü bunun zaten adamlarıma bir faydası olmayacak. Ayrıca Okot'un bir Debbie Downer'la çiftleşmenin yükünü hissetmesini de istemiyorum.

Bu arada, zavallı Debbie. Ciddi bir tipleme. Eminim dışarıda çok eğlenceli Debbie'ler vardır.

Merdivenlerin dibinde Okot beni tutuyor, ben de onun sırtına yaslanıp rahatlıyorum. Birçok Fae bize tuhaf tuhaf bakıyor ama hiç umurumda değil. Sadece onlar için yürüyecek bir boğaları olmadığı için kıskanıyorlar.

"Beni her yere taşıyabilir misin? Bu çok daha iyi."

Okot'un gürleyen kahkahasını göğsümde duymaktan çok hissediyorum. "Benim için zevktir, sevgilim."

Zevkle iç çektim. "Pekâlâ. Hadi şu şenlik ateşine gidelim, kusana kadar tıkınalım ve bayılana kadar peri şarabı içelim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

BÖLÜM 14

"Y*Çooook* güzelsin," diye mırıldanıyor en sevdiğim yeryüzü perisi Mossie.

Sarmaşık saçlarını okşamak için öne eğildim ama ıskaladım ve onun yerine gözüne vurdum. Gözünün kızarması ve yaşarması dışında, gerçekten fark etmemiş gibi görünüyor. "Kes şunu. *Sen* çok güzelsin. Kafandan çiçekler fışkırıyor. Çiçeklere bayılıyorum."

"Ben de!" Mossie bir içki daha alarak "Ben de" diyor. "En sevdiğin çiçek hangisi?"

"Pembe," diye cevaplıyorum tereddüt etmeden.

Ciddiyetle başını sallıyor ve bir yudum daha alabilmem için şişeyi bana uzatıyor.

Peri şarabı, adadakilerin yaptığı o mayalanmış bal liköründen çok daha iyi. Çok, çok daha iyi.

"Bunu sonsuza dek içmek istiyorum. Bir peri şarabı havuzu yapmalı ve pipetle içinde yüzmeliyiz."

Alanın ortasında parlayan devasa şenlik ateşine bakıyorum. Teknik olarak hiçbir şey yanmadığı için bu şeyi neyin beslediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ama renkler sürekli değişiyor, yani ne tür bir büyü olursa olsun, güzel puanlar kazanıyor.

Alanın dört bir yanında ahşap banklar ve masalar kurulmuş ama artık geç oldu. Şenlik ateşi kutlaması saatler önce başladı, bu yüzden fae'ler şu anda çoğunlukla dans ediyor ve sevişiyor. Bu nüfusun beni aşk tanrısı olarak kaybetmekten hiç de rahatsız olmadığı kesin.

Mossie şarap şişesini alır ve çiçeklerini sulamak için başından aşağı dökmeye başlar.

Sallanmaya başlıyorlar, bu da beni bir kahkaha krizine sokuyor. Ağzımdan bir geğirti çıkıyor ve kısa kesiliyor. "Çiçeklerin sarhoş."

Onlara bakmaya çalışmak için başını arkaya yatırıyor, ama tabii ki bu işe yaramıyor ve sadece beni daha çok güldürüyor.

"Vızıldayan çiçeklerim var," diye tedarik ediyor.

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzüyorum. "Sıvalı bitkiler." "Sulu sürgünler."

"Bunu on kez hızlı söyle," diye meydan okuyorum.

Mossie burnuna vurarak *meydan okumayı kabul eder*. "Sloshed shoots, shloshed shootsh, slosheds shootses...shit."

Keyifle kıkırdıyorum.

Birkaç fae yanımızdaki ahşap banklardan kalkıp uzaklaşıyor.

Geri çekilen sırtlarına dilimi çıkarıyorum. "Partiyi mahvedenler."

"Daha fazla şarap içmeleri gerekirdi," diyor Mossie, tamamen yanımda durmak için.

"Şişelerini sen aldın," diye hatırlatıyorum ona. "Ah, evet."

Şenlik ateşi hâlâ tam anlamıyla yanıyor ama kraliyet ailesinden hiç kimse ortaya çıkmadı. "Kahrolası kraliyet ailesi," diye mırıldanıyorum.

"Sen söyledin," diyor başını sallayarak. "Bekle. Peki ya kraliyet ailesi?"

Tanrım, başım dönüyor. "Hiç göz kırpmalarınızı saydınız mı? Sanırım milyonlarca kez göz kırpmalıyız."

Mossie gözlerini aşırı derecede kırpmaya başlar ve bunu yaparken tüm yüzü kırışır. "Şu anda göz kırpmayı düşünmeden edemiyorum. Garip mi göz kırpıyorum?"

Tam bir yüz spazmının gücüyle gözlerini kırpıştırırken ona bakıyorum. "Evet, bir ya da yirmi çentik azalt."

Onun yerine gözlerini kırpıştırmaya başlıyor, sanki korneasına bir böcek sıkışmış gibi.

Başımı salladım. "Çok daha iyi."

"Vay be. Göz kırpmak zordur."

Yolun karşısındaki bir su perisine gözüm takılıyor ve hemen doğruluyorum. "Hey, bu senin hapishane kulesindeki süper ezilmiş muhafız sprite'ı n değil mi?" Şenlik ateşinin karşısını işaret ederek soruyorum.

Ya da en azından onu işaret etmeye çalışıyorum. Hedefim birkaç metre şaştı. "Sen

Onu *çok seviyorum*," diye şarkı söylüyorum.

Mossie bir çığlık atarak beni itiyor ve banktan yere düşmeme neden oluyor.

"Hey, kaltak," diye çıkıştım. "Bu hiç hoş değildi. Anti-havalı. Havalı değildi." "Şşşt!" diye tıslıyor, yeşil elini ağzıma kapatıyor. "Bizi duyacak!"

Elini ciyaklayıp koparana kadar yalıyorum. Ellerimi bankın üzerine koyarak kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum. Üç denememi aldı.

"Git kıçını çimdikle," diye

kıkırdıyorum. Koyu yeşil kızardı.

"Hayır!"

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın? İğrenç bir poposu mu var?"

Mossie kaşlarını çatıyor, omzunun üzerinden bir saç sarmaşığı savuruyor. "Bilmiyorum. Bakmadım. Bakmalı mıydım?"

"Umm, duh. Ya kötü bir tane varsa?"

Dehşete kapılmış bir halde elini ağzına kapatıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim bile!"

"Mm-hmm. Biliyorum. Bu yüzden ben varım."

"*Çok* zekisin."

Şaraptan bir yudum daha almaya çalışıyorum ama şişeyi sonuna kadar devirdiğimde boş olduğunu fark ediyorum. Emin olmak için boynuna bakıyorum, sonra da monok- ular gibi sallamaya başlıyorum. Şarap gözüme damlıyor ve bir çığlık atarak şişeyi yere düşürüyorum.

"Şişe boşmuş gibi davrandı," diye homurdanıp gözümü siliyorum. "Yalancı peri şarabı. Beni kör etmeye çalıştı."

Mossie dinlemiyor. Ayakta durmaya çalışmakla meşgul. Anlayana kadar birkaç kez düşüp tökezliyor. "Tamam," diye pantolonunu indiriyor, elbisesindeki kiri siliyor. "Bunu yapacağım."

"Tamam, güzel," diye başımı

salladım. "Ne yapacağım?"

"Poposunu. Çimdikleyeceğim."

"Kimin kıçı?"

Cevap vermek yerine elbisesinin içine uzanır ve göğüslerini yukarı kaldırır, böylece elbisesinin içinde daha yukarıda dururlar. Bir elini

göğüslerinde gezdiriyor.

çiçekler de, sadece iyi bir önlem için.

Aklıma bir fikir geliyor ve kasıklarını işaret ediyorum. "Hey! Senin de kadın bahçende çiçeklerin var mı?"

Sanki aniden kıyafetlerinin içini görebilecekmişim gibi elleriyle kasıklarını hızla kapatıyor. "Orası özel bir bahçe," diyor kibirle.

"Aman Tanrım, var! Vajina sarmaşıklarınız var! Ya da sanırım vulva sarmaşıkları? Ya da labia zambakları? Her neyse işte. Bakabilir miyim?"

Bana sert bir bakış gönderiyor. "Hayır, göremezsin," diye küstahça karşılık veriyor. "Şimdi. Nasıl görünüyorum?"

Ona iki baş parmağımı kaldırmak için ellerimi kaldırıyorum ama parmaklarımın işbirliği yapmasını sağlayamadan ellerim aşağıya düşüyor. Neyse. Anladığına eminim.

"Kıçını çok iyi çimdikleyeceğim," diyor gülümseyerek.

"Evet, öyle yapacaksın! Al bakalım, kızım."

"Edeceğim. Kıçını çimdikleyeceğim ve sonra onu özel kadın bahçemle ilgilenmeye davet edeceğim." Kaşlarını sallıyor.

"İşte ruh bu. Umarım iyi bir çiftçidir. Ya da sow- er. Ya da cinsel ima olarak da kullanılabilecek başka bir bahçe terimi."

Gülümsüyor ve tökezleyerek uzaklaşıyor, şenlik ateşinin etrafında kayboluyor ve görüş alanımdan uzaklaşıyor. Kıçını çimdiklemesini kıskanıyorum. Keşke şu anda birkaç güzel genfin kıçını çimdikleyebilseydim.

Yüzümü öne çevirdiğimde gökyüzünü görebildiğimi fark ediyorum. Ne zaman uzandım? Yoksa biri beni kandırıp yüzümün önüne bir tür gökyüzü-yıldız duvarı mı ördü? Pislikler.

"Kimmiş sik kafalı?"

Gözlerimi açtığımda baş aşağı duran bir Okot görüyorum. "İki burun halkan var. Ve burunların. Ve kafaların."

Sırıtıyor. "Ve çift görüyorsun."

Burnumu kırıştırıyorum. "Uh-uh. Bu benim aşk tanrısı güçlerimden biri değil. Hiç dikkat ettin mi? Beni tanımaya çalışıyor olman gerekiyordu," diye sızlanıyorum.

Sırıtışı daha da artıyor ve sonra vücudumun yerden yükseldiğini hissediyorum. "Aman Tanrım, uçuyorum!"

"Seni taşıyorum."

"Oh. Güzel. Çünkü kanatlarımı saklamam gerekiyordu. Ayrıca, uçmak *zordur*. Peri şarabı içmek çok daha kolay. Şarap içmekte iyiyimdir. Profesyonel bir şarap içicisi olabilirim. Şarabı severim. Hem de çok." Bu kelimeyi ağzıma aldığımda kaşlarımı çatıyorum. "Çok fazla. Çok, çok-
ta, alots lot lot lot lot." Hoşlanmadığım için burnumu kıvırıyorum. "Bu kelime çok tuhaf. Sanki artık hiçbir şey ifade etmiyor. Neyse, önemli olan şu ki, peri şarabını severim."

Alçak ve seksi bir sesle kıkırdıyor. "Fark ettim."

"Nuh-uh. Hayır, yapmadın. Saatlerdir yoktun," diyorum, bir elimi sağa sola sallayarak.

"Sence eşimin kendini içkiye vermesine izin verir miyim ve ona göz kulak olmak için yanında olmaz mıyım?"

Ona bakıyorum. Oldukça kırmızı çerçeveli gözleri var. Hepsi... kırmızı ve siyah falan. Bekle, bana bir soru mu sordu? Hatırlayamıyorum. Burun halkasını çekiştirmek istiyorum. Acır mı?

"Evet," diyor.

Nefesim kesildi. "Akıl mı
okuyabiliyorsun?" "Hayır. Bunu
yüksek sesle söyledin."

"Oh, o zaman bu o kadar da etkileyici değil."

O gürültülü kahkahası geri geliyor ve beni ona karşı ürpertiyor. "Üşüyor musun?"

Düşünebilmek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Hayır, sanmıyorum. Şarkı söylemek istiyorum. Eminim şarkı söylemede harikayımdır."

"Şarkı söyledin. Kimsenin tanımadığı birçok şarkı. Yine de sprite arkadaşın seninle birlikte şarkı söylemeye çalıştı. Sonra dans ettin. Ya da en azından ben dans ettiğini sanıyordum. Çok fazla zıplama vardı. Oldukça kalabalık bir izleyici kitlen vardı."

Öyle mi yaptım? Şimdi o bahsettiğine göre, biraz döndüğümü ve zıpladığımı hatırlayabiliyorum. Sanırım tavuk dansı bile yapmış olabilirim. Klasik.

"Evet, herkes harika olduğumu düşünüyordu."

Gözlerimi tekrar açtığımda çoktan kulübeye dönmüş olduğumuzu görüyorum. Beni yatağa yatırıyor, ayakkabılarımı çıkarıyor ve ağrıyan ayaklarımı ovmaya başlıyor. Yüzümü yastığa gömüyorum. "Ommgomdonsop."

Duraklıyor ve beni daha iyi duyabilmek için yüzüme doğru eğiliyor.

"Ne?"

Başımı yana çeviriyorum, böylece alçak sesle konuşmamış oluyorum. "Dedim ki, 'Aman Tanrım, durma."

Sırıtıyor ve sihirli boğa elleriyle ağrıyan ayaklarıma tekrar masaj yapmaya başlıyor.

"Sen çok iyi bir arkadaşsın," diye mırıldanıyorum.

Kırmızı çerçeveli gözleri eğlenerek parlıyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Birkaç dakika süren ve Evert'e kesinlikle anlatacağım, çünkü onu da suçlamak istediğim o müthiş ayak masajından sonra Okot duruyor ve beni yatağa yatırıyor. Hala bir şekilde elimde tuttuğum boş şarap şişesini nazikçe çıkarıyor.

"O maldan daha çok almak istiyorum. Mesela kasalar dolusu. Fae diyarında kasalarla mı satılıyor?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Ölçme sisteminizi bilmiyorum. Kile mi? Balya mı? Fırıncı düzinesi mi? Aşk tanrısı okulunda Fae matematiği öğretmiyorlar. Aslında, aşk tanrısı okulu yok. Olsaydı muhtemelen sınıfta kalırdım. Aptal aşk tanrısı."

Sesimi çok yüksek bir fısıltıya indiriyorum. "Süperlerime söylemeyin ama ben berbat bir aşk tanrısıyım. Başlangıçta değildim. Başlarda harikaydım. Pek çok şeyde harikayımdır, bilirsin."

Sanırım bir kahkaha duyuyorum ama kontrol etmek için gözlerimi açamıyorum çünkü çok ağırlar. "Şarkı söylemek ve dans etmek gibi mi?"

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum. "Her neyse, insanlar aleminde harika bir aşk tanrısıydım. İlk yirmi yıl boyunca."

Durdum ve düşündüm. "Tamam, belki sadece ilk on yıl? Peki, en azından ilk yedi yıl. Her neyse, zordu, biliyor musun? Tüm o aşkı etrafa yaymak, insanların tüm o güzel ve seksi zamanlarını izlemek. Çok kıskandım. Yalnızdım. Duyulmuyor, hissedilmiyor ya da görülmüyordum. Sonra bu diyara gönderildim ve yine iyi bir aşk tanrısı olmaya çalışacaktım, ama sonra aptal prens, aptal siyah kalbiyle kraliyet evliliği mutluluğu için tüm planlarımı mahvetti. O aptalın teki."

Yastığa daha sıkı sarılırken Okot'un yüzümdeki saçların bir kısmını okşadığını hissediyorum. "Nefes almak için kanatlarını aç, sevgilim."

Bir şekilde elbisemi, hiçbir şeyi yırtmadan bunu yapabilmem için yeterince gevşetmiş, çünkü o her şeyi düşünüyor. Serbest kaldıkları anda, rahatlama neredeyse anında oluyor.

Onları esnetiyorum, arkama yaslanmadan önce tüylerimin kabarmasına izin veriyorum. "Çok zekisin." Bir kahkaha atıyor ve tamamen yalnız geçirdiğim görünmez yıllarımdan bahsetmenin içimde açtığı büyük bir uçurumun farkına varıyorum.

"Okot?" Sessizce

söyledim. "Evet?"

"Benimle yatar mısın? Yalnız kalmak istemiyorum."

Biraz hışırtı duyuyorum, sonra örtüler geri çekiliyor ve Okot yanıma yerleşiyor. Kanatlarıma dikkat ederek beni vücuduna yaklaştırıyor ve kendine doğru çekiyor.

Hemen onun sıcaklığıyla sarmalanıyorum. Bana böyle değer veriyormuş gibi sarılması, ruhumdaki karanlık uçurumu kapatmaya yetiyor. Ona daha da sokuluyorum, yüzümü omzunun kıvrımlarına bastırırken kolunu yastık olarak kullanıyorum.

"Tekrar kaybolmak istemiyorum," diye

fısıldıyorum. "Eğer yaparsan, seni bulurum."

Dudaklarını alnımda hissediyorum, tam o sırada uyku geliyor ve beni sallanan dalgalar gibi sarmalıyor.

BÖLÜM 1 5

"Ölüyorum," diye mırıldanıyorum yatağa doğru. Birinin kafatasımın üst kısmını kesip içine bıçak döktüler. Çok acıyor.

Dilime yapışan berbat tattan dolayı öğürmemeye çalışırken kuruyan ağzıma biraz tükürük atmaya çalışıyorum. Sanki bütün gün terli erkek koltuk altlarına sıkışmış buğday saplarını çiğnemiş gibiyim.

"Oturup bunu içebilir misin?"

Okot'a bakmak için bir gözümü açıyorum ama açar açmaz küçük pencereden süzülen ışık zonklayan beynime bir bıçak saplıyor. Acıyla tıslıyorum ve gözümü tekrar kapatıyorum.

"Camı indir," diye bağırdım.

Okot kıkırdıyor ve yanıma oturduğunda yatağın alçaldığını hissedebiliyorum. Birkaç dakika sonra iki gözümü de açmayı başarıyorum ve ona bakıyorum. "Bir daha asla peri şarabı içmeyeceğim. Başım. Acıyor."

"Bunu içersen, yardımcı olur."

Oturmak kulağa korkunç geliyor. Uyumaya devam etmek istiyorum çünkü hareket etmemek çok daha iyi geliyor. Ama işemem gerektiğini fark ettim. Gerçekten çok kötü. Ayrıca, tam buğday-ter-ağız durumuyla ilgilenmem gerekiyor.

Tembelce bir kolumu kaldırıyorum. "Yardım edin."

Kolumdan tutup beni oturur pozisyona getirdi. "Başım dönüyor, başım dönüyor, başım dönüyor!"

"Hâlâ peri şarabının harika olduğunu düşünüyor musun?" diye takılıyor.

Ona ters ters bakıyorum ama başım zonkladığı için daha çok yüzümü buruşturuyorum. Bana bir fincan uzatıyor ve dudaklarıma doğru eğerek hepsini içmemi sağlıyor.

İşim bittiğinde ağzımı kolumla sildim. "Bu iğrençti."

"Evet."

"İçinde ne olduğunu bilmek istiyor
muyum?" Bana dürüstçe bakıyor.

"Hayır."

"Hmm." İçkinin vücuduma çarptığını hissettiğimde biraz canlanıyorum. "Hey, şimdiden başıma iyi geldi."

Gülümseyerek başını sallar.

"Güzel." "Tamam, işemem
lazım."

Yataktan fırlıyorum ve kapıya yönelmeden önce elbisemi hızla düzeltiyorum.

"Kanatların, sevgilim."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve gülümsüyorum. "Ah, evet. Bu biraz tuhaf olurdu, değil mi?"

Hızlı ve neredeyse acısız bir *çekişle* kanatlarımı vücudumun içine geri sokup dışarıdaki geçici evlere doğru ilerliyorum. Sekiz şarap şişesine eşdeğer miktarda işediğime eminim. Baş ve mesane sorunum halledildiği için kendimi çok daha iyi hissediyorum. Geri döndüğümde Okot bana bir tabak yemek veriyor, ben de içime çekiyorum. "Saat kaç bu arada? Ve herkes nerede? Pek fazla insan görmedim."

"Yarışmacılar bugün yarışmadığı için amfi tiyatroda bir şenlik var. Ve saat neredeyse altı."

Duraksıyorum, ekmeğin yarısı ağzımda. "Saat altıda mı? Gecenin çoğunu içerek geçirdikten sonra beni sabahın altısında mı uyandırdın? Sarhoş insanların uyumasına izin vermen gerekir. Bunu herkes bilir."

Okot kollarını kavuşturup sandalyeye yerleşirken gülümsemesi genişliyor. "Seni ben uyandırmadım. Sen kendin uyandırdın. Ve saat akşamın altısı."

Ekmeği bırakıyorum. "Ne? Bütün gün uyumama izin mi verdin?"

Fikrimi değiştirdiğimde kıkırdadı. "Buna ihtiyacın vardı, sevgilim. Ayrıca, sen sadece genfinlerin için endişelenir ve üzülürdün.

gün."

Beni orada yakaladı. "Hmm. Sanırım affedildin o zaman."

Başını eğiyor ve bir elini kalın kırmızı saçlarının arasında gezdiriyor. Beni inceleyerek, "Eşimin nasıl biri olacağını düşündüğümden farklısın," diyor.

Hemen savunmaya geçtiğimi hissediyorum. "Nasıl? Eşinin nasıl biri olacağını düşünüyordun?"

"Yumuşak sözlü. Ağırbaşlı."

Göz kırpıyorum. "Oh. Şey... Eminim daha yumuşak falan konuşabilirim. Yani fısıldamamı mı istiyorsun? Eminim fısıldama konusunda çok iyi olabilirim," diye fısıldıyorum.

Okot kahkahayı basıyor ve ben alınsam mı alınmasam mı tam olarak emin olamıyorum.

"Ne? Daha sessiz olamayacağımı mı düşünüyorsun? Kesinlikle olabilirim."

Daha da sert gülüyor, kırmızı gözleri parlıyor. "Hayır, hayır. Beni yanlış anlıyorsun," diyor kahkahasını durdurmaya çalışarak. Berbat ediyor çünkü kahkahası sürekli dışarı sızıyor. "Daha sessiz olmanı istemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum, sevgilim."

Sandalyemde doğruldum. "Oh?"

Başını sallıyor, gözleri için için yanıyor. "Evet, beklenmedik birisin ama bu hoşuma gidiyor. Sakın değişme."

Sırıtıyorum. "Şanslı olmaya çalışıyorsun, ha?"

Kahkahası hemen kesilir ve yüzü kızarır. "Ben... bu değildi... sen..."

Ayağa kalktım ve üzerine oturmak için yürüdüm. Kolları hemen bana sarılıyor. Onun kucağı olan koltuğuma bakıyorum. "Tanrım, eğer sen bir uçak koltuğu olsaydın, kesinlikle özel jet uçağı statüsünde olurdun. Ekonomi sınıfı değil. Business class değil. Birinci sınıf bile değil. Direkt özel jet."

Kaşlarını çattı. "Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bir el sallıyorum. "İnsan alemiyle ilgili şeyler. Önemli olan rahat ve ferah olmanız."

"Ah."

"Her neyse, seninle kesinlikle seksi zamanlar geçireceğim. Aynı anda hem koklaşıp hem de seks yapabiliriz. Destansı olacak," diye söz veriyorum ona.

Kızardığında sırıtıyorum. Ben, aşk tanrısı Emelle, bu vahşi görünümlü boğa adamın yüzünü kızartıyorum. Bir nefes alıyorum, bir sonraki bölümde nasıl davranacağından emin değilim. Duygularının incinmesini ya da kıskanmasını istemiyorum.

"Ama... genfinlerim bundan kurtulana kadar beklemem gerekiyor. Sorun olur mu?"

Büyük oyuncak boğa alnını benimkine yaslıyor. "Merak etme. Anlıyorum."

"Kızgın değil misin?"

"Sen benim eşimsin," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırdım. "Bunu söylediğini biliyorum ama emin misin? Ya sadece çok güzel kokuyorsam? Belki de boya yüzündendir?" Kaşlarımı çatarak pembe kollarıma bakıyorum.

"Boya değil."

"Belki de burada olmamam gerektiği için Peçe kokusundan kaynaklanıyordur."

"Burada olmanız gerekiyordu. Bundan hiç şüphem yok. Kader seni bu diyara getirdi."

"Ama-"

"Artık bu konuda endişelenmenize gerek yok. Lamassuslar eşlerini hemen hissedebilir ve ben de seni hissettim. Türümün çoğu eşlerini bulacak kadar kutsanmamıştır. Senin ne olduğun önemli değil. Sen benimsin."

Gülümsüyorum. "Tamam."

Başımın üstünü okşuyor ve sonra ikimizin de ayağa kalkabilmesi için beni kaldırıyor. "Şimdi, Duru bugün cildini yeniden boyaman için sana özel bir banyo ayarladı. Küvet yakında burada olur."

"Tamam, bu muhtemelen iyi. Biraz azalıyor."

"Seni tekrar hücrelere sokup sokamayacağımızı görmek için gardiyan tanıdığımla konuşabilirim ya da kendini daha güvende hissedeceksen sen yıkanırken dışarıda nöbet tutabilirim."

"Hayır, devam et. Mümkünse çocukları tekrar görmek isterim."

Kapı çalınır ve Okot cevap vermeye gider. İki hizmetçi çocuk tahta bir leğen getiriyor ve yarım düzine çocuk da ellerinde buharlı su dolu kovalarla onları takip ediyor. O kadar yolu taşımak zorunda kaldıkları için kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen ağırdı.

Okot çocuklara biraz bozuk para verdikten sonra kapıyı kapatıyor. Başımın üstünden beni tekrar öpmeden önce boya şişesini benim için karıştırıyor. O noktayı seviyor gibi görünüyor. "Yakında döneceğim. Duru ya da benden başka kimseye kapıyı açma ve bensiz dışarı çıkma."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum, dumanı tüten banyoya bakarak. Cennet gibi görünüyor.

Okot gittiğinde kapıyı arkasından sürgülüyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum. Banyoya girdiğimde başımı daldırabildiğim kadar daldırıp boyanın cildime ve saçlarıma işlemesini sağlıyorum.

Sıcak su harika hissettiriyor. Cildim koyu fuşya rengini alana kadar bir süre yıkayıp bekletiyorum. Çıktığımda, boyanın nüfuz etmesi için havayla kurutuyorum ve sonra saçımdaki düğümlerle uğraşmaya başlıyorum. Giyinip kulübenin içinde deli gibi volta atarken Okot nihayet geri geliyor.

Yüzündeki ifade ihtiyacım olan tek şey. "Onları görmeye gidemeyiz," diyorum kederle.

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Tanıdığım muhafız bu gece orada değildi ve bunu riske atmak istemiyorum. Prens için çok fazla göz var ve Prenses Soora'nın özel muhafızı olduğum için zaten pek sevilen biri değilim."

Hayal kırıklığına uğradım ama denediği için minnettarım.

"Peki, gecenin geri kalanında ne yapalım? Yakın zamanda uyuyamayacak kadar yorgunum."

"Kanatlarını açman için seni bir yere götürebilirim diye düşünüyordum."

Kaşlarım kalkıyor ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten mi? Güvenli olduğuna emin misin?"

"Özel bir yer buldum. Ve herkes şenlikte. Havalandığımızda, gece gökyüzünde kimse bizi göremeyecek."

Heyecan her şeyi e1e geçirir. "Aman Tanrım, gerçekten benimle uçacak mısın?"

"Yapabileceğimi umuyordum. Eğer kabul ederseniz."

"Şaka mı yapıyorsun? Kulağa çok eğlenceli geliyor! Hadi gidelim."

Kolundan tutup kapıya doğru çekiyorum. Aslında hareket ederek cömert davranıyor çünkü ikimiz de güçlü olmadığımı biliyoruz.

onu hareket ettirecek kadar.

Kapıya varmadan önce duruyorum ve Okot neredeyse tökezleyerek sırtıma çarpıyor.

"Sorun nedir?"

Kendime bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Kıyafetim. Bunun içindeyken kanatlarımı dışarı çıkarırsam elbisem yırtılır ve bende sadece iki tane var. Bunu mahvedersem Duru muhtemelen beni ovma fırçasıyla döver."

"Hmm." Okot düşünceli bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra çantasından gömleklerinden birini çıkarıyor. "Bu iş görür. Oraya vardığımızda bunu giyebilirsin."

"Mükemmel. Hadi gidelim."

Dışarıda, sıra sıra dizilmiş kulübelerin yanından geçiyoruz. Bazıları diğerlerinden daha büyük ve güzel, bu da daha yüksek sosyal statü anlamına geliyor. En uzaktaki kabinler çok daha küçük. Gerçek anlamda barakadan başka bir şey değiller. Sanırım bunlar hizmetçilerin kaldığı yerler.

Kulübeleri geçtikten sonra artık yolumuzu aydınlatacak fenerler yok. Yine de Okot beni hiç tereddüt etmeden bir tepeye doğru çekiyor ve sonra diğer tarafa indiriyor. Topuklarımı çıkarmak için tökezleyerek duruyorum.

"Bunlardan nefret ediyorum," diyorum, bir elimle ayakkabıları tutarken diğer elimi Okot tutuyor. Yalınayak yürümek iyi geliyor ama yine de tökezlemeden edemiyorum.

Yedinci kez tökezledikten sonra nefes nefese kaldım. "Denge konusunda beceriksiz olduğumu biliyorum ama nasıl oluyor da sen de tökezlemiyorsun? Burası zifiri karanlık."

"Karanlıkta görebiliyorum."

Başımı gölgesine doğru çeviriyorum. Hah. Bu her şeyi açıklıyor.

Tepelerin arasından bizi küçük bir tarlaya götürüyor. Otlar o kadar yüksek ki belime kadar geliyor. "İşte," diyor bana gömleğini uzatarak. "Bunu tersten giy ve kanatlarını aç."

Amfitiyatrodan oldukça uzakta olduğumuzu bilerek dediğini yapıyorum. Kimse beni görememeli.

Okot, bir centilmen olarak, ben elbisemi çıkarıp onun gömleğini giyerken arkasını dönüyor. Bitirdiğimi duyunca, ben kanatlarımı çıkarırken arkası açık olan ellerimi kapatıyor.

Onu ustalıkla bağlayıp kanatlarımın arasına sabitliyor ve geri çekiliyor. "İşte oldu. Nasıl hissediyorsun?"

Dönüp biraz zıplıyorum, sonra da kanatlarımı iyi hissetmek için esnetiyorum. "İyi hissettiriyor."

Bir kez başını sallıyor. "Hazır mısın?"

"Evet, ama uyarayım, çok iyi bir uçucu değilim. Çabuk yoruluyorum."

"Sorun değil. Ne zaman istersen dur."

Başımı salladım. "Şimdi inekleyecek misin?"

Yüz ifadesini göremiyorum ama çakıllı kıkırdaması beni gülümsetiyor. "Evet."

Bir an onun iri cüssesine bakıyorum, sonra bir bakıyorum kocaman kanatlı boğa bedenine dönüşmüş. Elimi burnuna sürtüyorum ve sonra geri çekilip arkamı dönüyorum.

Omzumun üzerinden bakarak ona sırıtıyorum. "Yapabilirsen beni yakalamaya çalış." Kendimi havaya fırlatıyorum, kırmızı tüylü kanatlarım sonuna kadar açılıyor. Beni yukarı, yukarı ve yukarı taşıyorlar ve sonra sadece karanlık gece gökyüzünün altında değil, içindeyim. Daha önce hiç çıkmadığım kadar yükseğe çıkıyorum ve Okot da peşimden geliyor. Arkamda uçarken eğlenen homurtularını duyabiliyorum, o kadar yakın ki sıcak nefesini ayak bileklerimde hissedebiliyorum.

Tam beni geçmeye çalışırken, sağa doğru bir çalım atıyorum ve sonra bir bulutun tam ortasından tekrar yukarı doğru ateş ediyorum.

Diğer tarafa geçtiğimde serin sis vücudumu sarıyor ve içimden neşeli kahkahalar yükseliyor. Okot'un burnu ayaklarıma dolanıyor ve ben heyecanlı bir çığlık atarak başka bir buluta doğru ilerliyorum.

Onun da üzerine çıktığımda saçlarımı ve yüzümü çiy damlaları kaplıyor ve Okot bana yetişiyor, kocaman, ıslak burnu bacağıma sokuluyor ve tenime doğru bir nefes çekiyor.

"Tamam, tamam. Sen kazandın," diye gülüyorum ona. Muhtemelen tüm zaman boyunca onun önünde kalmama izin verdiğini biliyorum, ama ne olursa olsun, kovalamaca canlandırıcıydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Bu kadar yüksekte ve ay daha fazla bulutun arkasına saklanmışken, yıldızlar gösteriyi çalıyor. Her yerdeler. Binlercesi. Karanlık tuvale karşı kristaller gibi ikizleniyorlar.

Onlara hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Okot'la yan yana uçarken ona bakıyorum, çünkü kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Yüzümdeki rüzgâr, kanatlarımın altındaki hava, tüm bunlar en mükemmel arka planın altındayken, onlarca yıllık açlıktan sonra ruhumu beslemeye yetiyor.

Her ne kadar eğleniyor olsam da hâlâ acemiyim ve sırtım ve kanatlarım çabucak ağrıyor. Okot konuşamıyor olsa da bunu bir şekilde hissediyor olmalı, çünkü bir bakıyorum, kocaman vücudu altımda.

Bacaklarımı sırtının iki yanına uzatıyorum, kanatlarının önüne kayıyorum ve ellerimi boynuna doluyorum. Başımı kıvrımlarına gömüp sıcaklığına gömülüyorum. Ona bu şekilde sarıldığımda ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyorum.

Kanatlarımı dinlendirmek için bedenimde geri çekiyorum ve Okot beni daha da yükseğe çıkarırken ona binmeme izin veriyor. Yıldızlar yakalamak için yeterince yakın görünüyor.

Tekrar yere indiğinde gözlerim uykudan ağırlaşmıştı. Tekrar normal formuna dönüyor ve atılmış elbisemi ve ayakkabılarımı aldıktan sonra Okot beni kollarının arasına alıyor, sanki beni tutmaktan hiç yorulmuyormuş gibi.

"Bilmiyorum," dediğini duyuyorum, kulağımı göğsüne dayamışken.

Bunu yüksek sesle mi söyledim? Tanrım, bunu hep yapıyorum. Ağzımı bir esneme kaplıyor.

"Dinlen, sevgilim. Ben yanındayım."

Kalp atışlarını dinliyorum. "Biliyorum."

Bedenim, onun sabit adımları ve beni saran güçlü kollarıyla uyuşmuş bir halde kendinden geçiyor. "Yıldızlarda uçtuğun için teşekkür ederim," diyorum sakin bir nefesle.

Başımın tepesine bir öpücük kondurulduğunu hissediyorum. "Senin için onları gökyüzünden koparırdım."

Tüm o yıllar boyunca aşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi umdum, diledim ve dua ettim.

Evet. Sanırım artık biliyorum. Şöyle hissediyorum.

BÖLÜM 16

Görünüşe göre, itlafın ikinci günü de en az ilk gün kadar berbat geçiyor.

Yine koltuklarımızdayız, hediye çantalarımız yok ve ben tırnaklarımı saplarına kadar ısırmış durumdayım. Okot şu anda dişlerimin merhametine kalmış parmaklarımı tutuyor ve çekiştiriyor.

Onun yerine sol el parmaklarımı çiğnemeye çalışıyorum ama o da o elimi tutuyor.

"Okot," diye bağırıyorum.

Omuz silkiyor, gergin kemirişime müdahale ettiği için hiç üzgün değil. Sakince beni okşarken iki elimi de kolunun altında, ön kolunun üzerinde tutuyor. "Henüz dışarı çıkarılmadılar bile. sevgili."

"Biliyorum," diye inliyorum, ayaklarımı gergin bir şekilde yere vurarak. "Beklemek berbat bir şey. Neredeyse izlemek kadar berbat."

"Bunu başaracaklar."

"Öyle yapsalar iyi olur, yoksa Peçe'ye geri döner, onları bu diyara sürükler ve o pislikleri aşk tanrısı olmaya zorlarım."

Okot kıkırdar. "Çatık kaşlı olan hiç de iyi bir aşk tanrısı olmazdı."

Ronak'ın kaşlarını çatarken insanların yüzüne Şehvet üflediği görüntüsüne gülümsüyorum. "Aman Tanrım, onu pembe saçlarımla görebiliyor musun?" Şu anki stresli koşullarda bile gülmekten kendimi alamıyorum. "Muhtemelen üstlerine çağrılır ve Aşk Oklarıyla insanları öldürmeye çalıştığı için bir hafta sonra işine son verilirdi."

"Belki diğer ikisi daha başarılı olur."

"Hayır, sadece Sylred."

Gong sesiyle dikkatimin dağılması bir oldu. Kraliyet ailesine bakmak için monokülerimi kaldırdığımda midemdeki iplik yığını anında yeniden huzursuzluk düğümlerine dönüşüyor.

Prens Elphar her zamanki gibi asil ve sakin bir şekilde ayakta duruyor. Koyu mavi saçları geriye doğru taranmış, teni gökyüzünün soluk mavisiyle eşleşiyor. Elini kalabalığın üzerine kaldırarak amfi tiyatroda sessizlik talep ediyor.

Çok olgun olduğum için boğazımı temizliyorum. Yüksek sesle. Sonra tekrar yapıyorum, çünkü siktir et onu. Bu küçük isyankâr sesimi duymuyor ama bu beni daha iyi hissettiriyor, bu yüzden arkamızdaki fae beni susturana kadar tekrar yapıyorum.

Okot döner ve onlara ters ters bakar. Susturmayı bırakırlar ve hızla başka tarafa bakarlar.

"Bugün itlaf denemelerinin ikinci günü. On altı yarışmacı katılacak. İki grup oluşturulacak. Kazanan grup yaşayacak. İtlaf başlasın!"

Gong sesi duyulur ve tıpkı geçen seferki gibi, yüksek bir fae tarafından bir portal açılır. On altı yarışmacı birbiri ardına, geçen seferkinden daha da kötü bir halde dışarı çıkar. Prensin yarışmalar arasında "dinlenmek" için zamanı olduğu hakkında söyledikleri açıkça yalandı.

Adamlarımın halini görünce dişlerimin arasından tıslıyorum ve elim ağzıma gidiyor. "Onlara ne oldu böyle?"

Sylred'in gömleği yırtılmış ve kan lekesi içinde ve kötü bir şekilde topallıyor. Evert'in ayakkabısı yok ve sol koluna derme çatma bir askı takmış. Ronak'ın gömleği tamamen yok ve Evert'in askısının da bundan yapıldığını fark ediyorum. Ronak'ın yüzü yara bere içinde, bir gözü şişmiş ve kapanmış.

Kim bilir ne kadar süre ve kaç kişi tarafından dövülmüşlerdir. Evert'in sihirli demir hücre yüzünden kesik ve sıyrıklarını dikmek için güçlerini kullanamaması durumu daha da kötüleştiriyor. Diğer yarışmacılar da pek iyi görünmüyor, o yüzden sanırım eşit fırsatta dayak yemişler.

Okot'un yüzünde acımasız bir ifade beliriyor. "Görünüşe göre prens, son yarışmada birlikte çalışan yarışmacıları takdir ettiğini gösterdi.

rekabet."

Gözlerim prense kayıyor, onun dövülmüş ve yaralanmış yarışmacılara bakarkenki kendini beğenmiş ifadesini izliyorum. Ellerim öfkeli yumruklar halinde kıvrılıyor. "Oh, ben ki-"

Okot çenemden tutup beni kendisine bakmaya zorlayarak sözümü kesiyor. Kırmızı gözleri sağa sola bakarak etrafta kimlerin olduğunu ve beni dinlediğini hatırlatıyor.

Kendimi sakin bir nefes almaya zorluyorum. Haklısın. Krallığın prensini sadık tebaasının önünde öldürmekle tehdit edemezsin. Özellikle de söz konusu tebaa Fae ise ve Fae'ler ortalığı karıştırmaktan başka bir şey sevmiyorsa.

Evet, beni bir saniyede teslim ederlerdi.

"Teşekkürler," diye homurdandım.

Okot başını sallıyor ve tam gong çaldığı sırada beni bırakıyor.

Arenanın tabanı hafifçe parıldar ve ardından yarışmacılar kaybolur, ancak sekizi bir tarafta sekizi diğer tarafta olmak üzere yeniden ortaya çıkarlar. Sihirli arena bir savaş alanına dönüştü.

İki takım karşıt renklerde giyinmiştir. Bir tarafın zırhı siyah, diğer tarafınki altın rengi. Benim adamlarım siyah giyiyor.

Bir şeylerin ters gittiğini tüm mahkûmların ellerindeki mavi parlayan kılıçlara verdikleri tepkiden anlayabiliyorum.

Bazıları kollarını sallıyor, bazıları kılıçları tuttukları yerden çıkarmaya çalışıyor, bazıları da dehşet içinde onlara bakıyor. Adamlarım onlara bir tür acımasız kabullenişle bakıyor.

"Ne oluyor? Ne oluyor?"

"Bu kralın gücü. Kılıçlar Beluar Kılıçları." "Bu ne anlama geliyor?"

Okot gözlerini yarışmacılardan ayırmıyor. "Bu, metalin kendi iradesine sahip olduğu anlamına geliyor. Yarışmacılar sadece taşıyıcı."

Yutkunuyorum. "Yani diyorsun ki..."

"Birbirleriyle ölümüne savaşmaktan başka çareleri yok."

Onlara bakarken gözlerim dehşet içinde açılıyor. "Bunu yaptılar çünkü geçen sefer yarışmacılar birbirlerine yardım etmişlerdi."

"Öyle görünüyor, evet."

Kraliyet locasına bakıyorum. Prens Elphar ve Kral Beluar kendilerinden fazlasıyla memnun görünüyorlar. Bunun sadece kitlelere bir gösteri olması için yapılmadığını anlıyorum. Bu ceza kişisel.

"Okot, bu yarışmacılar... neden sürgün edildiler?"

Duyulmaması için kulağıma doğru eğiliyor. "Duyduğum kadarıyla çoğu bunu hak etmiyor, sadece iki ya da üç tanesi hariç."

Acaba Ronak'ın prense saldırmasını "hak etmek" olarak mı görüyor? Sormadım.

Okot devam ediyor. "Prens sadakatsizliği, bir fae'nin prensin onunla yatabilmesi için karısından vazgeçmemesinden, tacı istediği toprak ya da parayla donatmamasına kadar her şey olarak sayar."

"Ve böylece onları sürgüne gönderiyor, yıllarca evlerinden, yeniden kaynaklarından ve ailelerinden uzaklaştırıyor ve sonra da ölüm oyunlarına mı atıyor?"

"Evet."

Yarışmacıların rakip takımlarıyla karşılaşmalarını ve arenanın yan tarafında sihirli bir şekilde beliren devasa ahşap skor tabelasını izliyorum, sanki bu önemsiz bir spordan başka bir şey değilmiş gibi. Kılıçların mavi ışıltısı metalin etrafında ürkütücü bir aura gibi dolaşıyor.

Sonra gong sesi. Isınma yok. Geçici savuruşlar ya da saptırmalar yok. Kılıçların gerçekten de kendi akılları var - ve onlar acımasız küçük piçler.

Sadece bir dişi fae kaldı ve uzun kılıcın onun için çok ağır olduğu açık. Onu ileri doğru çekerken neredeyse toprak zeminde sürükleniyor. Ağlıyor. Kılıcı tutmaya ve elinden çıkarmaya çalışırken gözlerinden düşen yaşları görebiliyorum.

İki eli de kılıcın üzerindeyken onu ileriye doğru sürükler ve ilerlemesini durdurmak için topuklarını kazsa da, arkasında toprakta sürüklenme izleri bırakarak ilerlemeye devam eder. Kılıç caydırılamaz.

Rakibi de kılıcından kurtulmaya çalışıyor ama o vuruş menziline girdiği anda kılıç sarsılıyor, kolunu kaldırıyor ve ona doğru savuruyor.

İzlemesi garip. Daha çok iplerle çekilen kuklalara benziyor. Herkese tam olarak kim olduğunu göstermek için ürkütücü bir gösteri.

şarj. Spoiler uyarısı: Kılıçları tutan Fae değil.

Dişi fae'nin kafasını kaybetmesi için tek gereken güçlü bir vuruş. Vücudu bir kan birikintisi içinde yere yığılır, kafası yuvarlanır ve skor tabelasında altın takım için bir puan yükselir.

Kalabalık alkışlıyor.

Çığlık atmak, ağlamak ya da gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum çünkü devam eden yedi dövüş daha var. Bazı yarışmacılar kılıçlarla diğerlerinden daha iyi çalışıyor gibi görünüyor. Ronak da onlardan biri.

Kana susamış olanın kılıç olduğunu bilmeme rağmen, Ronak onu rafine bir beceriyle kullanıyor. Görünüşe göre yarışmacılar kılıcın iradesine karşı ne kadar az savaşırsa, kılıç bir kukla ustasından ziyade kollarının bir uzantısı gibi davranıyor.

Ronak'ın rakibi ondan daha küçük ama belli k i kılıç kullanma konusunda biraz becerikli çünkü denk sayılırlar. Ronak'ın kasları esniyor, terden parlıyor ama çıplak göğsü bir bıçağın ucuyla kesilip kan derisinden aşağı süzüldüğünde irkiliyorum. Kalabalığın nefesi kesildiğinde, bunun nedenini bulmak için gözlerim dönüyor, ve bu manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Evert sırtüstü yatmış, sersemlemiş ve yerde nefes almakta zorlanıyor.

Farkına varmadan ayağa kalkıyorum, eğilirken parmaklarım parmaklığı kavrıyor. "Kalk, kalk, kalk."

Ama yaralı. Zaten yaralı olan kolu ayağa kalkmasını engelliyor ve diğer eli hâlâ kılıcı tutuyor.

Sağ baldırında derin bir kesik var ve kan birikiyor. Bu kadar çabuk kan kaybettiğine göre, bıçağın bir atardamara isabet etmiş olması gerekir.

Rakibi duraksar, Evert yerdeyken ona vurmak istemez ama kılıcın başka fikirleri vardır ve kolunu yine de kaldırıp öldürücü bir darbe indirir.

"Hayır!"

Kılıcın Evert'in kalbine doğru inişini izliyorum. Zaman yavaşlıyor.

Tüm bedenim hayal edilemez bir keder ve çaresizlikle geriliyor. Evert kendisine doğru gelen bıçağı izliyor, hiçbir şey yapamayacağını biliyor.

ve kaderini kabullenmek için gözlerini kapatır.

Kılıç iniyor.

Ve bir diğerinin bıçağına çarpıyor. Metalin çarpışma sesi kulak zarımda yankılanıyor. Gözlerimi kocaman açıp Ronak'a bakıyorum.

Kanıyor, vahşi ve tamamen yabani. Genfin hayvanı dövüşmek için ortaya çıktı. Kesik altın gözleri, dik kuyruğu ve boğazından fışkıran hayvani kükremesi tüm kalabalığı durduruyor.

Doğaüstü gücüyle, rakip kılıcı Evert'ten uzaklaştırır. Yarışmacının kolunu kavrar ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu arenanın bir ucundan diğerine uçurur.

Adam tahta duvara çarpar, vücudu kan, kemik ve parçalanmış tahta yığını içinde patlar.

Çarpışmada öldü.

Altın takım kendi dövüşlerini izlemek için geri çekilir ve sonra hep birlikte kılıçlarıyla isteksiz yarışmacıları Ronak'a doğru çekerler.

Görünüşe göre yeni hedefleri onu bitirmek.

Ama vahşi Ronak caymıyor. Altı erkek fae ona doğru gelse bile, hiç korkmuyor. Hayvani tarafı korku nedir bilmez.

Etrafını sardıklarında korkulukları daha da sıkı kavrıyorum, kıymıklar avuçlarımı kesiyor.

Güçlü ve iyi bir dövüşçü ama altı kişiye karşı mı? Ve bu altısı da onu öldürmeye niyetli öldürücü bıçaklar taşırken? Bunu nasıl atlatabilir?

Altı erkeğin yüzünde artık savaşmakta tereddüt etmediklerini görebiliyorum. Kılıçlarının itici gücünü kabullenmişler. Yaşama istekleri, öldürme tereddütlerinden daha güçlü.

Üç fae'den oluşan ilk dalga üzerine geldiği anda sıçrar ve havada dönmeye başlar. Kılıcını savurarak üçünü de tek bir hamlede yere serer.

Vay anasını.

Son üç kişi koşmayı bırakıp cesetlerin yere düşüşünü izliyor. Yüzlerinde şüphe ve korku titreşiyor.

Koşarak gittikleri ve çantada keklik olduğunu düşündükleri bir dövüş, birden o kadar da kesin bir galibiyet gibi görünmemeye başladı.

Ya Ronak? Her zamankinden daha hayvansı görünüyor. Omurgası kıvrılmış, tırnakları uzayarak korkunç keskin pençelere dönüşmüş ve keskin köpek dişlerinin diş etlerini deldiğini görebiliyorum.

Vay be. Daha önce hiç *bu kadar* hayvanlaştığını görmemiştim.

Hepsini av gibi takip ediyor. Etraflarında dönerken onlarla oynuyor, gözleri ve kuyruğu aynı anda hareket ediyor.

Geride durmuş, sarsılmış takım arkadaşlarının ayağa kalkmasına yardım eden ekibinin temkinli tavrını görebiliyorum. Sylred, kendini iyileştirmeye çalışan Evert'in yanında diz çöküyor.

Sonra altın takımdaki yarışmacılardan biri yerde yatan Evert'e bakmak için başını çevirme hatasını yapar ve Ronak tamamen sinirlenir.

Büyük bir kükreme havayı yırtıyor, soluduğum oksijeni titreştiriyor ve ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Ronak artık kılıcını bile kullanmadan ona doğru koşar ve fae'nin kafasını vücudundan koparır.

Son iki altın yarışmacı kaçmaya çalışıyor ama yanlış yaptıklarını görür görmez hiç düşünmeden Evert ve Sylred'in olduğu yöne doğru koşuyorlar.

Yaltaklanıyorum.

Ronak aralarına atlıyor, hayvani bir sahiplenmeyle kovanını koruyor. Birini göğsünden bıçaklayıp diğerine saplıyor ve bıçağı ona da saplamadan önce sırt üstü yere düşürüyor.

Saatler gibi gelen ama aslında birkaç dakikadan fazla olmayan bir sürede hepsinin işini bitirdi. İşi bittiğinde, cesetlerin ortasında nefes nefese kalmış ve kanlarına bulanmış bir halde, dehşet içinde ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Skorbord altı kez çalıyor. Gong sesi.

Kalabalığın tezahüratı rahatsız edici boyutlara ulaşır. Amfi tiyatro, ayak sesleri ve el çırpmalarıyla çalkalanıyor. Elemelerin ikinci günü sona erdi. On yarışmacının hayatı da öyle. Sekiz altın ve iki siyah. Sekizi Ronak'ın elinden.

Adamlarım bunu başardığı için rahatlamalı mıyım yoksa nasıl başardıkları konusunda dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum.

Geçit açıldığında ve hayatta kalan altı kişi götürüldüğünde, Sylred ve Evert'in Ronak'ı geçmesi için yeterince sakinleştirmesi gerekir. Muhafızlar bile ondan uzak durur.

Umutsuzca oraya uçmak istiyorum - hayvani tarafının geri çekilmesini sağlamak için - ama yapamıyorum. Onun yerine, Evert ve Sylred onu çekip çevirirken hırlamasını, tükürmesini, dişlerini gıcırdatmasını izlemek zorunda kalıyorum.

"Onu görmem gerek."

Okot kolumu tutarak gözlerimi arenanın zeminini kaplayan cesetlerden uzaklaştırıyor. "Yapamayız. En azından şimdilik."

"Yapmak zorundayım," diyorum çaresizce. "O vahşi, Okot. Yardım edebilirim. Onu bu durumdan kurtarmalıyım, yapmalıyım-"

Okot eğilerek göz göze gelmemizi sağlıyor ve çenemi tutarak beni onunla göz göze gelmeye zorluyor. "Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok. Onun kovanı var. Onunla ilgileneceklerdir."

"Ama pişman olacak," diyorum kaçmak isteyen boğuk bir hıçkırığın arasından. "Geriye dönüp ne yaptığını anladığında, bu onu incitecek. Pislik gibi davrandığını biliyorum ama o onurlu biri. Yaptığı şeyden nefret edecek."

Okot beni göğsüne çekip sırtımı ovuyor ve bize meraklı bakışlar fırlatıp giden fae'leri umursamıyorum. İstedikleri kadar balkondan atlasınlar, umurumda değil.

Bazıları bahislerden para topluyor, bazıları gülüyor, sanki az önce on fae'nin öldürülmesini ve bir genfin tamamen kaybetmesini izlememişiz gibi günlerine devam ediyorlar çünkü bir üyesi tehdit edildi.

"Bundan nefret ediyorum," diyorum ondan uzaklaşarak. "Rol yapmaktan nefret ediyorum." "Biliyorum. Ne yazık ki bugün rol yapmakla işimiz bitmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"İtlafın son bölümünün arifesinde kraliyet ailesinin bir balo düzenlemesi gelenektir. Herkesin katılması zorunludur."

"Tamam, baloya gitmek zorundayız. O kadar da kötü değil."

Okot yüzünü buruşturuyor. "Herkesin katılması zorunludur," diyor tekrar. "Yarışmacılar da dahil."

Ona bakakaldım. Ben, çocuklar ve prens, hepsi bir yerde. Siktir et bir Fae'yi. Boku yedik.

BÖLÜM 17

"O kadar gerginim ki altıma işeyeceğim."

Okot yanıma geliyor, kolum onun koluna dolanıyor. O elbisemi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Pantolon giymiyorsun," diye dikkat çekiyor.

"Peki, balo elbisem o zaman. Balo elbisemin içine işeyeceğim, Okot."

"Çok yazık olur, çünkü çok güzel bir balo elbisesi," diyor bana takdirle bakarak.

"Öyle, değil mi?" Yünlü kumaşa bakarak cevap veriyorum.

Soluk mavi ve gülünç bir pamuk şeker girdabı gibi görünmem gerekirken, tenime ve saçlarıma karşı elbise bir şekilde zarif görünüyor.

Okot onaylayarak mırıldanıyor. "Büyüleyici görünüyorsun, sevgilim."

Ona gülümsüyorum. Her zamanki sarkık kırmızı mohawk'ı geriye doğru kayganlaştırılmış, cilalı ama yine de kıç havası veriyor. Burun halkası da buna yardımcı oluyor. Bu bir kraliyet etkinliği olduğu için, hiç rahat görünmeyen ama çok seksi olan tam zırhını ve pelerinini giyiyor. Göğüs plakalarının nesi var bilmiyorum. Bana çok çekici geliyorlar.

"Sen de oldukça şahane görünüyorsun, boğa çocuğu."

Diğer yüzlerce asil fae gibi, gece gökyüzünün altında tepeye doğru ilerliyoruz. Yol boyunca bize rehberlik etmesi için meşaleler yanıyor. Sanki ilerideki lanet *kaleyi* bir şekilde kaçıracakmışız gibi.

Ana kapılardan geçtikten sonra, partinin ana salondan avluya yayıldığını görüyorum. Görünüşe göre

küçük geçici kale herkese sığmaz.

Yine de, avlu tam olarak çocukların masası değil. Her yerde buzdan heykeller, müzisyenler, akrobatlar, peri şarabı fışkırtan fıskiyeler ve yiyecekler var. Okot beni avluyu geçip diğer soyluların bulunduğu ana salona götürüyor.

Kristal, çiçekli sarmaşıklar ve parlayan mermerden oluşan gösterişli mekâna girer girmez yüzümü buruşturuyorum. "Dışarıda daha eğlenceli görünüyordu."

Okot etrafına bakınıyor, hepsi de şık giyinmiş, kibarca kaynaşan ve kıçlarında sopa varmış gibi dans eden soylu Fae'lere. Cidden, sırtları nasıl bu kadar dik durabiliyor?

Şu anda kesinlikle bir seks partisi başlatmalıyım. En azından bu beni daha iyi hissettirir.

Büyük salonda bir yemek alanı, bir dans pisti ve bir eğlence platformu bulunuyor. Müzik havayı dolduruyor ve eğer bu kadar gergin olmasaydım, dinlemekten bile keyif alabilirdim.

Kemerli geçitten yemek alanına doğru ilerlerken sakin ve derli toplu görünmek için elimden geleni yapıyorum ama başım her yöne dönüyor. "Çocukları göremiyorum."

"Burada olacaklar. Kraliyet ailesi de henüz gelmedi."

Bu beni şaşırtmadı. Prens Elphar transa geçmeyi sever. Sanki işaret verilmiş gibi, bir spiker müziğin durmasını ister. Kral Beluar, Prens Elphar ve Prenses Soora büyük merdivenden inip kraliyet masasına doğru yürürken herkes hareket etmeyi ve konuşmayı bırakır.

Yükseltilmiş kürsüde yerlerini alıyorlar ve kral hiç vakit kaybetmeden herkesin bir masa bulup oturmasını istiyor. Okot beni odanın ortasında, kraliyet mensuplarını iyi görebileceğimiz ama bize dikkatlerini çekecek kadar yakın olmayan bir masaya yönlendiriyor.

Prenses Soora her zamanki gibi rolünü oynuyor, her zamanki gibi zarif ve sakin bir fae olarak domuz kocasının yanında oturuyor. Kocası bakmadığında gözleri bana kayıyor ve masalarında yemek yemeleri için seçilen çok önemli no- blelere dikkat kesilmeden önce neredeyse belli belirsiz bir baş sallıyor.

İçerideki tüm fae'ler yerlerini aldıktan sonra Prens Elphar ayağa kalkar. "İtlaf denemelerinin sonuçlanmasını kutlamak için buradayız," diye anons ediyor odadakilere. Tüm giysilerini yeniden giymiş.

O kadar ağır görünen altın bir taç da dahil olmak üzere, boynunun ağırlığın altında bükülmediğinden emin olduğum bir zenginlik.

"Gelenek olduğu üzere, yarışmacılar şimdi ziyafeti izlemek üzere içeri girecekler."

Ziyafeti *gözlemlemek* mi? Bu hiç hoşuma gitmedi.

Eliyle yaptığı bir işaretle bir fae öne çıkıyor ve herhangi bir tableden boş bırakılmış bir alanın bulunduğu yükseltilmiş kürsünün yanına doğru adım atıyor. Yüzüme çarpan bir farkındalık tokadıyla, şu anda bir geçit oluşturmak için çalışan yeşil renkli yüksek fae'yi tanıyarak gözlerim açılıyor.

"Chaucel."

Okot başını bana doğru eğdi. "Ne?"

Yutkunuyorum. "Geçidi açan şu fae. O Chaucel."

Okot bakışlarımı takip ediyor. "Evet. Prensin özel asistanı."

"O gün oradaydı. Ben... Prensin büyüsü beni fiziksel hale getirdiğinde beni gördü. Daha sonra çocuklarla birlikte sürgün adasındayken beni aramaya geldi. Ondan saklandım."

Bir bok yığınının içinde, neredeyse ekliyordum ama kendimi durdurmayı başardım.

Akşam yemeğini mahvetmek istemem.

"Şu anki halinle bile seni tanıyacağını mı düşünüyorsun?"

Fuşya boyalı tenime bakıyorum. "Bilmiyorum. Tenim pembe, saçlarım daha koyu ve kanatlarım gizli. "Olmayabilir. Bana bakmak için o kadar uzun zamanı olmadı. Ama neye benzediğimi bildiğini varsaymak adil olur, çünkü arayan oydu ve bazı değişikliklerimi görebildiğini varsaymak da adil olur." Belki de Duru'dan beni maviye boyamasını istemeliydim.

Okot masanın altından uzanıp elimi sıktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yakalanma düşüncesi içimi ısıtmıyor. Dudağımı kaşıyarak Okot'a bakıyorum. "Bir koklamaya ihtiyacım var."

Dudaklarını bükerek bana doğru eğiliyor. Burnumu boynuna dayıyorum ve uzun uzun içime çekiyorum. Kokusunun sıcaklığı beni hemen rahatlatıyor. Dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıkıyor.

Tekrar arkama yaslandığımda gözlerim yavaşça açılıyor ve Okot başparmağıyla ensemi okşuyor. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Bu eş kokusu şeyinin ne olduğunu bilmiyorum ama şimdiye kadarki en iyi anksiyete ilacı.

Chaucel geçidi yapmayı bitirince geri çekiliyor ve prensin başını sallamasıyla geçit aniden genişliyor. İçinden o kadar parlak bir ışık yayılıyor ki, ben de dahil olmak üzere odadaki herkes şaşkınlıkla haykırıyor ve gözlerini kapatıyor.

Işık kaybolduğunda ve benekli görüşümü geri kazanmak için yeterince göz kırpabildiğimde, portalın kaybolduğunu ve yerinde bir kafes olduğunu görüyorum.

A. Lanet olsun. Cage.

İçeride benimkiler de dahil olmak üzere altı yarışmacı var. Toplama sırasında giydikleri siyah zırhın aynısını giyiyorlar ve hiçbirine temizlenmek için su verilmediği ya da yaralarına bakılmadığı açık.

Hiçbiri Ronak kadar olmasa da çoğu hâlâ kan içinde. Kirli ve dövülmüş görünümleri, sadece birkaç yüz metre uzakta oldukları ve kalenin gösterişli şatafatıyla çevrili oldukları için çok daha dikkat çekici.

Okot'un beni koltuğuma geri çektiğini hissetmeden önce ayağa kalktığımı bile fark etmiyorum. Olduğum yerde kalmak ve onlara gitmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum, ama bunu yaptığımda üçünün de bana değil, kraliyet masasına baktığını fark ediyorum. Bakışlarını takip ettiğimde, özellikle bir dişi fae'ye odaklanıyorum.

Masadaki diğer pastel renkli yüksek fae'lerin aksine, bu fe-erkek güneşte bronzlaşmış bir tene ve koyu renk gözlere sahip. Kanatları da farklı. Kelebeğe benzeyen kanatları yerine, saç rengiyle uyumlu kürkle kaplı ve sırtının arkasında ağır kırışıklıklar halinde katlanmışlar.

Biraz daha dik oturuyorum. Benim kanatlarım onunkilerden çok daha iyi.

Yine de ne kadar güzel olduğunu inkar edemem. Ancak yüzündeki kaba sırıtış beni hemen geriyor. Fark ettim ki

Şu anda benimkilere bakıyor, yani o zalim sırıtış onlara yönelik.

Bir ileri bir geri bakarken kaşlarım çatılıyor. "Tanrım, sırtından çıkan o kıllı kanatlar olmasaydı, ona benzediğini söyleyebilirdim-"

"Genfin," diyor Okot başını sallayarak. "O bir genfin."

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Ne? Ama onun kanatları var."

"Evet. Genfinler eş bağını kurduklarında kanatları ortaya çıkar."

Şaşırmaktan kendimi alamıyorum. Bu çok önemli gerçek bana bildirilmemişti. Fae kadınına dönüp bakıyorum ve birden hançerlerini kime doğrulttuklarını anlıyorum.

Delsheen. Aslında çiftleşecekleri dişi.

Ancak Ronak, son tören gerçekleşmeden önce onu prensle seks yaparken yakaladı. En kötü türden bir ihanete kapılan Ronak onlara saldırdı ve... bu da onların ilk etapta sürgün edilmelerine neden oldu.

Şu anda burada, bir kafeste olmalarının, itlaf sırasında yaşamları için savaşmalarının tek nedeni o ve şimdi prensin yanında otururken kendini onların önünde sergiliyor.

Evet, ondan çok nefret ediyorum.

Eğer kanatları varsa, belki de farklı bir sürüyle çiftleşmiştir. Bu muhtemelen erkekleri daha da kızdırır. Ron- ak'ın ifadesini ölçmeye çalışıyorum. Yüzündeki saf nefret mi? Yoksa şehvetin bir tonu da var mı? Elimde değil ama kıllanıyorum.

"Delsheen. Neden?" Söylediğini duymuyorum ama kelimeleri Ronak'ın dudaklarından okumak çok kolay.

Gözlerim aralarında ping pong yapıyor. Daha önce yanılmışım. Yüzünde gördüğüm sadece nefret ya da şehvet değil. İncinmiş. Ben de bunu görüyorum. Ronak'ın bir parçası hâlâ onu önemsiyor ve bunu en aşağılayıcı şekilde ona karşı kullanıyor.

Delsheen ona cevap vermek için sıkılmış bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırır. Prens kulağına bir şeyler söylemek için eğilir, dudaklarını boynunda gezdirir ve Delsheen başını geriye atıp gırtlaktan güler.

Oh, bu kaltak. Utanç verici bir kedi dövüşüne gireceğim kesin.

İkisi kafesin mükemmel manzarasında bu yakınlık gösterisini sergilerken, bu hareketin tamamen amaca yönelik olduğunu biliyorum. Prens Elphar onu buraya adamların oyununu bozmak için getirdi.

Dikkatlerinin dağılmasını istiyor ama bundan da öte, Delsheen'in ihanetini yüzlerine vurarak onları tekrar birbirlerine düşürmek istiyor. Aslında zekice bir hamle.

"O iyi. Hakkını vermeliyim," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Sanırım kraliyet ailesi bu gösteriden memnun, çünkü Kral Beluar ziyafetin başlamasını istiyor. Salondaki tüm fae'ler yarışmacıları sirk hayvanları gibi gösterip haklarında konuşurken, hizmetçiler içeri girip masalara yiyecek yığmaya başlıyor.

Kısa süre sonra tüm oda ağız sulandıran kokularla ve çatal bıçak sesleriyle doldu ama benim iştahım kaçtı. Yarışmacılara tek bir parça yiyecek ya da içecek bile verilmiyor. Her birimizin yiyebileceğinden çok daha fazla yiyecek tabak tabak ortaya konuyor ve yarışmacılar parmaklıkların ardında kirli, dayak yemiş, aç ve susuz bir şekilde otururken bu aşırı düşkünlük gösterisini izlemek zorunda bırakılıyorlar.

Çok kızgınım.

Hayır, sadece kızgın değilim. Çok öfkeliyim. Prensin üzerine atlamak ve onu yemek tabağımla öldüresiye dövmek istiyorum.

"Bu saçmalık."

Okot'un yüzündeki acımasız ifade benimkiyle eşleşiyor. "Evet ama burada değil. Şimdi değil," diyor sessizce ama kararlı bir şekilde.

Masamızda oturan diğer fae'leri işaret ediyor ve sanki bakışım açık bir davetmiş gibi, solumdaki erkek fae bana gülümsüyor. "Yemek hoşuna gitmedi mi?" diye soruyor boş tabağımı göstererek.

"İştahımı kaybettim," diyorum açıkça.

Gözlerimi kaçırdığımı görünce, bakışlarımı kafese doğru takip ediyor. "Ah, evet," diyor kibarca. "Korkunç bir manzara. Hainleri bu halde görmek eminim pek çok kişinin midesini bulandırır ama gelenek böyle. Krallığa haksızlık ettikleri için yabancılar olarak gözlemlemeye zorlanmaları onlar için iyi. En iyisi onları görmezden gelmek, tatlım. Muhtemelen yarını bile göremeyecekler. Bir palet altına bahse girerim

hepsinin öldürüleceğini söylüyorlar, umalım da haklı çıkayım! Şu anda mahkemenin gözünde değersizler."

Geriliyorum, her nedense şu anda avucumda tuttuğum ekmek bıçağını gözüne saplayacağımı düşünmeyen bu aptal yüksek fae'ye bakıyorum. Belki de pembe saçlarım ona *zararsız olduğumu* hissettiriyordur.

Dirseğimi masaya dayayıp bıçağı elimde tutuyorum. Şimdi yüzüne doğrultulmuş olan bıçağa tedirginlikle bakıyor. "Adın ne senin?" diye soruyorum.

Gözleri bıçaktan bana kayıyor. "Quorred."

"Hiç göz bebeğine bıçak saplandı mı Quorred?"

Gözlerini kırpıştırıyor, ağzı şokla aralanıyor. "Pardon?" diye kekeliyor.

Okot'un parmaklarının çenemin etrafına dolandığını hissediyorum, muhtemelen dışarı sızan deliliği durdurmaya çalışıyor. Yüzümü kasıtlı olarak Quorred'den uzaklaştırırken aynı anda bıçağı almak için parmaklarımı ayırıyor.

Yüzüm onunkiyle buluştuğunda öne doğru eğiliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bir adamı gözünden bıçaklamakla tehdit etmeni izlemeyi ne kadar sevsem de, şimdi zamanı değil," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Sadece küçük bir bıçak darbesi olacaktı." Bana sert bir bakış attı, ben de iç çektim. "Peki."

Dikkatimi o kadar dağıtıyor ki masamızın etrafında devam eden konuşmanın çoğunu kaçırıyorum, ta ki dişi bir yüksek fae "...ve kanatları da yok!" dediğinde sonunu yakalayana kadar. Şunlara bir bakın. Kesinlikle pisler. Muhtemelen tüm sürgünleri boyunca hiç yıkanmamışlardır. Ama sonra, onlar genfin. Onların türünden daha fazlasını beklemezdim zaten," diye şaka yapan dişi diğerlerini güldürüyor.

Öfke üzerime çöktü.

Artık buna dayanamıyorum. Bu her neyse onun bir parçası olmaya dayanamıyorum. Bu fae'ler o kafesin sakinleriyle açıkça alay ederken, yiyeceklerini büyük bir şakaymış gibi önlerinde sergilerken öylece oturmayacağım.

Öne doğru eğilerek, el değmemiş bir somun ekmeği kapıyorum ve bir çınlamayla tabağıma fırlatıyorum. Sonra masanın öbür ucuna uzanıp ete uzanmaya çalışan bir dişi fae'nin elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Bana öfkeyle bakıyor, sanki onu yakmışım gibi elini kavuşturuyor. Yüzündeki ifade beni güldürüyor.

O ya da bir başkası açgözlü ellerini uzatmadan önce mükemmel pişmiş kocaman et parçasını kapıyorum. Eti ekmeğin üzerine yığarken tüm masa sessizleşiyor ve benim berbat sofra adabıma aval aval bakıyor.

Masadakilere sahte bir gülümseme verdikten sonra ayağa kalkıp köpüren mavi sıvıdan bir sürahi kapıyorum. Okot beni durduramadan ayağa kalktım, bir elimde sürahi, diğerinde ekmek ve et tabağı dengede duruyordu.

Kafese doğru ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Umurumda değil. İşim bitti.

Attığım her adımda koridordaki gürültü azalıyor. Kafese ulaştığımda, burada iğne atsan yere düşmez.

Parmaklıkların arasından uzanarak sürahiyi solumdaki yarışmacıya veriyorum, sonra da ekmek ve eti diğer ikisine uzatıyorum. Adamlarıma bir şey vermeye cesaret edemiyorum.

Yarışmacılar ikramı alıyor, şaşkın ama temkinli gözlerle bana bakıyorlar. Şans eseri sağıma baktığımda, genfinlerimin ellerini boğazıma dolayıp beni boğmak istercesine bana baktıklarını görüyorum.

Sylred bile. Şu anda pek iyi görünmüyor. Oh, neyse.

Onlar açlıktan ölürken yüzümü tıka basa doldurmayı reddediyorum. Halkın aşağılandığı bu acımasız gösteride yer almayı reddediyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Evert tıslıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum. Çenem yukarıda, omuzlarım geride, yemek salonunun geri kalanına hayal edilebilecek en sert siktir git bakışını atıyorum.

"Ne?" Tersledim. "Salyalarıyla dikkatimi dağıtıyorlardı."

Bununla birlikte, yemek odasına geri dönüyorum ve hiçbir şey olmamış gibi Okot'un yanındaki masama oturuyorum. Sessiz sesler ve sivri bakışlar bana kilitleniyor ama umursamıyor ya da fark etmiyormuş gibi yapıyorum.

Tüm gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu bildiğimden, kendime ekmek ve et içermeyen yemek porsiyonları sunmaya başlıyorum. Ancak çatalımla bir parça meyveyi şişlediğimde ve bir ısırık aldığımda sesler normal seviyelerine dönüyor ve hareket yeniden başlıyor gibi görünüyor.

Okot bana doğru eğildi. "Bu çok küstahça bir hareketti, sevgilim."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi tabağımdan ayırmadan.

Daha fazlasını söylemek istediğini söyleyebilirim ama söylemiyor. Okot konuyu kapatıyor, bir kez bile bana ders vermiyor ya da kendimi aptal gibi hissettirmiyor. Son derece minnettarım. Ve paçayı kurtardığım için çok şaşırdım. Kafese dönüp bakmaya cesaret edemiyorum.

"Hepsi yiyecek bir şeyler aldı mı?"

Okot göz ucuyla kafese bakıyor. Birkaç dakika izledikten sonra başını sallıyor. "Evet."

Rahat bir nefes alıyorum. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyor. "Güzel." Adamlarımın midelerinde bir şeyler olduğunu bilmek, neredeyse yeterli olmasa bile, beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Omzuma dokunulduğunu hissettiğimde bu iyi duygu hızla benden uzaklaşıyor.

Arkamı dönüyorum ve bana b a k a n Chaucel ile yüz yüze geliyorum.

At üstünde seks. Bu ters kovboy kızın yolculuğu inişli çıkışlı olmak üzere.

BÖLÜM 18

"G İyi akşamlar," diyor Chaucel başını hafifçe eğerek.

Sahte bir gülümseme takınıyorum. "İyi akşamlar."

"Ekselansları Prens Elphar, kraliyet masasında bulunmanızı rica ediyor."

Çubukta cızırdayan bok.

Bana elini uzattı. "Benimle gelmek ister misin?"

Hayır. Kesinlikle istemem. "Benim için zevktir." Gülümsüyorum.

Okot'a bir bakış attıktan sonra Chaucel'in ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Elimi kolunun arasına alıyor ve beni kraliyet mensuplarının bulunduğu masaya doğru götürüyor. Kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzere.

Chaucel'in bana baktığını hissediyorum. "Senin dışında bu odadaki herkesi tanıdığımı itiraf etmeliyim."

"Oh, öyle mi? Kafanda tutman gereken çok fazla insan var."

Kaçamak cevabım karşısında gözlerini kısıyor. "Gerçekten."

Beni incelemeyi bırakmasını sağlamalıyım. T- bles'ı çevirme zamanı. "Bu kadar önemli bir pozisyonda olmanız, herkesin sizi tanıdığı anlamına geliyor. Burada çok saygı görüyorsun."

Egomu okşamam hemen istenen etkiyi yarattı. Chaucel göğsünü şişiriyor ve tekrar öne doğru bakıyor. "Evet, prens sadakate her zaman saygı duymuştur. Konumumu ve saygınlığımı hak ettim."

"Oh, evet. Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum.

Yükseltilmiş kürsüye ulaşıyoruz ve Chaucel dönerek kolumu bırakıyor. "Buyurun. Yemeğinizin tadını çıkarın," diyor uzaklaşmadan önce.

Kraliyet masasının önünde kesilmeyi bekleyen bir koyun gibi dikiliyorum. Elimden geldiğince reverans yapıyorum ama evet, kısa sürede reverans yapma konusunda berbat olduğumu öğreniyorum. Ayrıca topuklu ayakkabılarım yüzünden dengesiz bir şekilde sallanıyorum.

Yanaklarım zaten parlak pembeye boyalı olmasaydı, allığım işimi görürdü.

Prens Elphar kadehinin kenarından bana bakıyor. Duruşu rahat, bir kolunu sandalyesine dayamış, diğer koluyla da altın kadehini tutuyor. Resmi bir şekilde gülünç derecede yakışıklı, yüzü mükemmel simetrik. Lacivert saçları geriye taranmış ve ensesinde toplanmış, buz mavisi teni kusursuz.

Eliyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Diğer iki yüksek Fae soylusunun arasındaki koltuğa oturdum. Karşımda Delsheen oturuyor.

Ona bakma. Bakma ona. Bakma- Kahretsin. Baktım.

Yakından daha da güzel. Erkeklerin onunla çiftleşmek istemesine şaşmamalı.

Kanatları hariç, kendime hatırlatıyorum. Kanatları berbat.

Prens Elphar'ın parlak mavi gözleri beni inceliyor. Sanırım Duru'nun kılık değiştirmesinin prensi kandırmak için yeterince iyi olup olmadığını görmek üzereyim. Avuçlarım terlemeye başlıyor ve o bana baktıkça, gözle görülür bir şekilde kıpırdamamak için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyor.

Sonunda, "Adın ne?" diye sordu.

"Emelle, Majesteleri." Tanrıya şükür sesim titremiyor.

Fazla anlayışlı gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bileğimin iç kısmındaki ML cupid dövmesini fark etme ihtimaline karşı kolumu masanın altına saklıyorum. Bakışlarımı krala çeviriyorum ama o bizi tamamen görmezden geliyor. Kucağına tünemiş ve onu besleyen iki dişi fae ile çok meşgul.

Prenses Soora sol tarafta, narin lokmalar halinde yemeğini yiyor ve kulağına sahip olan önemli bir soyluyla sohbetin ortasında. Gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluşuyor. Dudaklarının incelmesinden, dikkatleri üzerime çektiğim için benden hoşnut olmadığını anlayabiliyorum.

Evet. En iyi casusluk anım değildi.

"Emelle," diyor Prens Elphar, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Yüksek fae gibi görünüyorsun."

Bu ifadeyle beni tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyorum, bu yüzden sadece bekliyorum.

"Yüksek Fae gibi görünüyorsunuz," diye tekrarlıyor. "Ama tam olarak yüksek fae değilsiniz. Birincisi, gözleriniz çok küçük. Ayrıca boyunuz çok kısa. Ve ayrıca bir yüksek fae'nin kesin özelliklerinden yoksunsun..." Duraklıyor, dramatik bir etki yaratmak için elini çeviriyor. "Grace."

Delsheen kahkahalarla gülüyor. Çok tatlı değil mi?

Tırnaklarıma bakıyorum. Lanet olsun. Hepsi kısa ve küt. Aptal aşk tanrısı benliğime not: O enayileri uzatıp sivrilt ki bir dahaki sefere yüzünü pençeleyebileyim. Sanırım düzgün bir kedi dövüşü için çok plan yapmak gerekiyor.

Başını eğiyor. "Nesin sen?"

Sıkılmış ses tonunu ve duruşunu korumasına rağmen, gözleri farklı bir hikaye anlatıyor. Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ben yarı yüksek Fae'yim, Majesteleri."

Bu onu daha dik oturtuyor. İki yanımdaki fae'ler bana bakıyor. "Yarısı mı? Peki diğer yarısı ne?"

Tanrım, umarım bu yalan işe yarar. "İnsan."

Prens Elphar şaşırdı. Başını birkaç koltuk aşağıda oturan Chaucel'e çeviriyor ve sonra bana dönüyor. "Sen bir buçukluk musun?"

"Evet, Majesteleri." "İmkansız."

Lanet olsun. Öyle mi? Bilmiyorum ki!

Prenses Soora konuşuyor. "Nadir ama imkânsız değil kocacığım," diyor kibarca.

Ona bir bakış bile atmıyor. "Buçukluklar doğdukları ilk yılı neredeyse hiç atlatamazlar," diyor. "Sen nasıl hayatta kaldın?"

Lanet olsun. Sanki oturup aptalca davranıp saklanmaya çalıştığım o lanet insandan dikkatleri üzerime çekme ihtimaline karşı sahte bir geçmiş hikayesi uydurmuşum gibi.

Sanırım ağzımı açacağım ve iyi bir şey çıkmasını umacağım. "Nasıl hayatta kaldığımdan emin değilim ama işte buradayım." Gülüyorum.

sinirli bir şekilde.

Evet. Her zamanki gibi harika.

Gözlerini bana dikti ve çok büyük oldukları için bu etki oldukça ürkütücü. "Ailen kim?"

"Öldüler. Öldüler." Güzel, Emelle. Gerçekten pürüzsüz. Boğazımı temizliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, kim olduklarından emin değilim."

Ha! Bu aslında söylediğim ilk dürüst şey.

"Annenin yüksek fae olduğunu varsayıyorum. Dünya'ya bir geçitten geçti, bir insanla çiftleşti ve buraya mı döndü?"

Vay canına, bu aslında oldukça iyi bir hikaye. Bununla devam edeceğim. "Evet, Majesteleri."

"Eğer o öldüyse, seni kim büyüttü?"

Tanrım, sanki beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyor. Doğru ya. Yakalamaya çalışıyor. Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Ocaklar."

Bu onu da şaşırtmış görünüyor. "Ocaklar mı?"

"Mm-hmm. Evet, ocaklar. Çocukluğumda ne kadar çok temizlik yaptığımı hayal bile edemezsiniz. 'Odanı temizle' kuralını gerçekten yepyeni bir seviyeye taşıyorlar. İtiraf edeyim, şimdi tam bir pasaklıyım. Yerleri süpürme düşüncesi bile beni çileden çıkarıyor."

Bu yalan söyleme işinde çok iyi olmaya başladım. Çok iyi bir casus olacağım.

Prens Elphar eğlenen bir kaşını kaldırıyor ama Delsheen bana dudak büküyor. "Domuz gibi yaşamakla gerçekten övünüyor musun? Sen gerçekten yarı insansın," diye kıs kıs gülüyor.

"En azından benim tüylü krep gibi görünen kanatlarım yok."

Kıllanıyor. "En azından sırtım çıplak ve işe yaramaz değilim," diye karşılık veriyor. "Sadece en alçak fae'lerin kanatları yoktur."

"Her zaman kanatların yoktu," diye hatırlatıyorum ona. "Kim seninle ömür boyu birlikte olmayı kabul etti ki zaten? Taziyelerimi sunmak isterim."

Öfkeyle peçetesini tabağına fırlatır. "Neden, seni küçük-"

"Hanımlar, hanımlar," diye araya giriyor Prens Elphar. "İyi oynayın."

Önümdeki fincanı kapıyorum ve içindekilerin tamamını bir yudumda içiyorum. Peri şarabı hemen kafama gidiyor. Gerçekten

Bunu yapmamalıydım ama siktir et. Bu ikisiyle başa çıkmak için alkole ihtiyacım var.

Adamlara bir göz atmayı çok istiyorum ama yapamıyorum. Prensin beni görmesine izin vermeye cesaret edemem. Ayrıca, Prens tarafından sorgulanışımı izlerken yüzlerindeki ifadeyi de görmek istemem herhalde. Evert muhtemelen şu anda aklını kaçırıyordur.

Prens Elphar kendi fincanından bir yudum aldıktan sonra fincanı önüne bırakıyor. Bir hizmetçi hemen bardağı doldurmaya geliyor ve onun Mossie olduğunu anladığımda gözlerim açılıyor. Bana *ne halt ediyorsun, soylu gibi giyinip kraliyet masasında oturuyorsun* bakışı *atıyor*. İpucunu yakalayacağını umarak başımı küçük küçük sallıyorum, ve neyse ki tek kelime etmeden dönüp gidiyor.

"Evet," diyor Prens Elphar ve dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. Gözlerimi kaçırmamdan rahatsız olmuşa benziyor. Başını Okot'a doğru eğerek, "Sen ocaklarda yetişmiş bir buçukluksun ve şimdi burada karımın özel muhafızlarından biriyle birliktesin," diyor.

"Evet, Majesteleri."

Bir parça meyve çiğniyor ve bir yudum daha şarap alıyor, bir yandan da beni süzüyor. "Meraklı bir arkadaş."

"Ben onun eşiyim."

Görünüşe göre onu şaşırtmayı bitirmedim. İlk kez Prenses Soora'ya dönüyor. "Bu doğru mu?"

Okot onunla bu konuda konuştu mu bilmiyorum ama ya konuştu ya da Duru ona söyledi, çünkü kadın "Doğru kocacığım. Daha yeni tanıştılar ve aralarındaki bağdan haberim oldu."

"Bir lamassunun kendi türü dışında bir eşe sahip olduğunu hiç duymadım."

Prenses Soora başını sallıyor. "Emin olmak için nadirdir."

Prens Elphar sandalyesinin koluna vurur. "Bu Emelle'in hayatında iki nadir olay demek. Ocaklılar tarafından kabul edilmesini de sayarsak üç. Yabancılara karşı doğal bir eğilimleri yok."

"Çok sempatik biriyim," diye şaka yapıyorum.

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Öyle mi?" Bu bir soru değil. Bir kadeh daha içmek için kadehini kaldırıyor. "Öyleyse, belki de senin or- phan statün ve bir yabancı olarak yetiştirilmiş olman

dışlanmışlara sempati duyma hissinizi körükledi. Bu nedenle mi kendinizi utandırma ve yarışmacılara yemek verme ihtiyacı hissettiniz? Eklemeliyim ki, sizin veremeyeceğiniz yiyecekler mi?"

Azarlaması önümdeki kristal kadeh kadar net. Bütün o küçük konuşmaların sonucu buydu. Ve bu adamın çok daha azı için insanları öldürdüğü biliniyor.

İki seçeneğim var. Çocuklar ve kendim için ayağa kalkmak ve bunun için kesinlikle cezalandırılmak ya da boyun eğmek ve belki de bu cezadan kurtulmak.

Beni sıkıca bağlayın ve bana kemer deyin, çünkü toka öyle.

Gözlerimin nemle dolmasına izin verdim. Evet, o kadar iyi bir ağlayıcıyım ki bunu istediğim zaman yapabiliyorum. Dua başlasın.

"Çok özür dilerim, Majesteleri," diyorum burnumu çekerek. "Bana ne oldu bilmiyorum. Davranışımdan dolayı çok utandım." Snif- fle, sniffle.

Şu anda mükemmel bir güzel ağlamam var. Prens Elphar gerçek, çirkin ağlamadan etkilenmezdi. Kesinlikle kafamı kaybederdim.

"Yarışmacıların sadece sizin merhametinizle yaşadığını biliyorum ve haddimi aştığım için utanıyorum. Lütfen beni affedin." Gözyaşı, burnunu çekme, burnunu çekme.

Yüzümü ellerimle kapatmam çok mu fazla olurdu? Ya da kendimi onun ayaklarına atmak? Şahsen, hoş bir dokunuş olacağını düşünüyorum. Gerçek tiyatro malzemesi.

Tepkisini ölçmek için kirpiklerimin arasından ona bir bakış atıyorum. Yeterince yatışmış görünüyor. İyi, çünkü bu zoraki burun çekmeler burun deliklerimi gerçekten kurutuyor.

Prens Elphar hâlâ beni alenen cezalandırmak isteyip istemediğini tartışıyor gibi görünüyor, ben de cephaneliğimdeki diğer şeyi kullanıyorum. Tam olarak iki şey.

Masanın üzerinde öne doğru eğilip göğüslerimi yukarı kaldırıyorum ve ona göğüs dekoltelerimi gösteriyorum. Delsheen beni boğazımdan bıçaklamak ister gibi bakıyor, bu yüzden kızlarımın oldukça iyi görünmesi gerektiğini biliyorum.

Prens Elphar'ın gözleri aşağı kayıyor ve oyalanıyor. Tüylerimi diken diken ediyor ama kafamın kesilmesinden iyidir. Dayanamadığım zaman arkama yaslanıyorum.

artık gözlerimi peçeteye silme bahanesini kullanamayacağım.

O da arkasına yaslandı, bana hükmünü vermeye hazırdı. "Yanlış yönlendirilmiş fikirlerinin beni bir daha rahatsız etmemesini sağla."

Phew.

Tatlı tatlı gülümsedim. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Arkamdaki birine işaret ediyor ve müzisyenlerin çalmaya başladığını duyuyorum. "Gelin, Leydi Delsheen," diyor ayağa kalkarak. "Sanırım yarışmacılar huzursuzlanmaya başladı. Onları bir dansla eğlendirmeliyiz."

Delsheen ayağa kalkarken bana muzaffer bir alaycı bakış fırlatıyor. Prens onu dans pistine götürürken koluna asılıyor.

Tabii ki bilerek kafesin önünde dans ediyorlar. Prensin Ronak ve diğerlerinden öç alma gösterisi. Prensin ne kadar usta bir oyuncu olduğunu öğreniyorum. Güç oyunlarından anlıyor.

Prens artık masada benimle konuşmadığına göre, etrafımdaki yüksek fae'ler tarafından tamamen dışlanmış durumdayım. Bu benim için sorun değil. Prenses Soora'ya özür dileyen bir bakış attıktan sonra dikkatlice Okot'a doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda, sanki başka bir yere gidemeyeceğimden emin olmak istiyormuş gibi eli kalçama kenetleniyor. Yanındaki fae ile konuşuyor ama dikkatinin tamamen benim üzerimde olduğunu söyleyebilirim.

Kibarca konuşmayı bitirdiğinde bana dönüyor ve kulağıma doğru eğiliyor. "İyi misin?"

Hayır. Korkuyorum ve kusmak istiyorum. "Evet, ben iyiyim."

Söylediklerimi anlıyor. Gelmiş geçmiş en tatlı jestle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Uygun olur olmaz buradan ayrılacağız."

Başımı sallıyorum. Sinirlerim tamamen yıpranmış durumda. Yapmak istediğim son şey biraz daha takılmak ama Okot haklı. Prens şu anda beni kefaletle serbest bırakırken görse şüphelenirdi.

Sonunda kafese bakmak için kendime izin veriyorum. Büyüyle güçlendirilmiş demir parmaklıkları görmek bile çirkin bir şekilde ağlamak istememe neden oluyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Ronak kollarını kavuşturmuş, kalabalığa dik dik bakıyor. Evert sırt üstü yatmış, ellerini başının altına koymuş ve prensin küçük oyunu umurunda değilmiş gibi gözlerini kapatmış. Sylred ise kafesteki diğer üç fae ile konuşmakla meşgul. O her zaman çok arkadaş canlısıdır. Bana bakmamaya özen gösteriyorlar, bunun akıllıca ve kasıtlı olduğunu biliyorum ama yine de bana bir bakış atmalarını dilemekten kendimi alamıyorum.

"Hadi dans edelim, sevgilim. Zamanın geçmesine yardımcı olur." "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Elimi koluna sıkıştırıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Seni tuttum."

Bizi dans pistinin arka tarafına, çok fazla gözlemcinin olmayacağı bir yere götürüyor. Fae'ler balo dansını andıran muhteşem hareketlerle etrafımızda süzülüyor.

Okot elimi ve belimi kavrıyor. Hareket etmeye başlıyor, elinden geldiğince bana rehberlik ediyor ama ben bocalayıp duruyorum ve onun ayağına basıyorum.

Diğer dansçıların kıs kıs güldüklerini duyduğumda yanaklarım utançtan yanıyor ve gözlerim yaşarıyor.

Okot bir parmağını çeneme götürüyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Boş ver onları. Onlar önemli değil."

Çenem titriyor ama ağlamamak için kendimi zor tutarak başımı sallıyorum. Bütün bu akşam terli erkek taşakları berbattı.

Basamakları biraz daha karıştırıyorum ve tam çığlık atacakken yanımızdaki sürtük bana yüksek sesle gülüyor.

Okot'tan uzaklaşmaya çalışıyorum ama belimden tutup beni kaldırıyor ve ayaklarım onunkilerin üzerine gelecek şekilde beni tekrar yere bırakıyor. Tekrar dans etmeye başlıyor ve benim tek yapmam gereken tutunmak ve ayaklarının beni hareket ettirmesine izin vermek. Belimdeki ve elimdeki tutuşu emin ve sabit ve şimdi gözlerim çok farklı bir nedenden dolayı yaşlarla doluyor.

"Önce beni yıldızlara uçurdun, şimdi de dans ettiriyorsun. Seni hak etmiyorum, Okot."

Yüzündeki en yumuşak ifadeyle bana bakıyor ve çenesinin altına sıkıştırmadan önce başımın tepesini öpüyor. "Beni hak etmediğinden değil. Kendi değerini henüz göremiyorsun. Ben görüyorum. Senin o genfin de görüyor, henüz itiraf etmemiş olsalar bile."

Sanırım kalbim onunla kucaklaşmak için göğsümden dışarı fırladı.

BÖLÜM 19

İşte bu. Ayıklamanın üçüncü ve son kısmı. Sadece altı mahkum kaldı ve bunların yarısı benim. Ish.

Amfitiyatroya girmek için sırada beklerken Okot elimi kolunun kıvrımında tutuyor.

Sıranın önüne gelip normal koltuklarımıza geçtiğimizde Chaucel önümüzde beliriyor. Kibirli ifadesi ve genel yakınlığı beni sinirlendirmeye yetmediyse, bir sonraki sözleri kesinlikle sinirlendirirdi.

"Prens Elphar bugün sizi kraliyet locasına davet etti." Siktir, siktir, siktir.

Otomatik bir gülümseme takınıyorum. "Ne kadar heyecan verici."

Chaucel peşinden gittiğimizden emin olmak için kontrol bile etmeden topuklarının üzerinde dönüyor. Okot ve ben isteksizce peşinden gitmeden önce bakışlarımızı paylaşıyoruz.

Yürürken ellerimi sıkıyorum, çok gerginim. Şu anda tüm o yarışmacıları besleme olayından gerçekten pişmanlık duyuyorum.

Prensle oturmak için kişisel bir davetiye almak mı? Evet, bu hiç iyi değil.

Niyetinin ne olduğunu kim bilebilir. O herkesle oynuyor ve benim onun oyun tahtasında olmak gibi bir arzum yok.

Chaucel bizi üç kat daha yukarı çıkarıyor. Her zamanki orta seviye, muhafazakâr koltuklarımız yerine, en üst kata, tam merkeze çıkıyoruz. Prens Elphar ve Prenses Soora zaten buradalar, Kral Beluar da öyle, ama tahtında horluyor.

Her zamanki gibi uzun geceliğine benzer bir şey giyiyor ve kumaşın altından topuzlu dizlerinin dışarı çıktığını görebiliyorum. Prenses Soora bana zar zor bakıyor ama kişisel muhafızına yakışır bir şekilde Okot'a başıyla selam veriyor. Prens kraliyet locasının arka tarafında, ekibiyle birlikte içki masasının etrafında duruyor.

İçeri girdiğimizi fark edince, kadehli elini bize doğru uzattı. "Ah, teşekkür ederim, Chaucel."

Chaucel başını eğip geri çekiliyor ama gözlerini üzerimden ayırmadan. O ya da prensin aradıkları kişinin ben olduğumu anlaması ne kadar sürer? Kılık değiştirmem aniden en iyi ihtimalle önemsiz gibi geldi.

İlerlememi sağlayan tek şey Okot'un sırtımın alt kısmındaki eli. Belinden eğilerek selam veriyor ve ben reverans yaparken bir kez daha tökezliyorum. Hizmetkârlardan birinin bu beceriksiz hareketimden dolayı yüzünü buruşturduğunu görüyorum.

Prensin etrafında yarım düzine yüksek fae erkeği var ve hepsi merakla bana bakıyor. "Buçukluk bu mu?" diye soruyor turuncu bir fae erkeği.

"Mmm," diye mırıldanıyor prens, beni izlerken. "Gelin, için ve eğlenin," diyor bize.

Aslanın ininde olduğumun tamamen farkında olarak ilerliyorum. Tacı başını bir yele gibi sarıyor ve yırtıcı mavi gözleri her hareketimi izliyor. En azından arkamda bir boğa var.

Okot hizmetkârın ikram ettiği iki kadeh şarabı alıyor ve birini bana uzatıyor. "Kutunuza davet ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Prens Elphar başını sallar ve Okot'un sırtını sıvazlar. "Karım bana bir zamanlar Hule'nin alayında görev yaptığınızı söyledi?"

"Evet," diye cevaplıyor Okot. "O iyi bir komutandı."

"Gerçekten de öyle. Sizi oğluyla tanıştırmama izin verin," dedi Prens Elphar, Okot'u çekerek. "Eminim ikiniz konuşmaktan keyif alacaksınız."

Başarılı bir şekilde ayrıldıktan sonra Prens Elphar tekrar yanıma geliyor ve yanına oturmam için işaret ediyor. Okot'a gergin bir bakış fırlatıyorum ama o konuşmakla meşgul.

Prens yanıma oturduğunda, fincanını benimkine doğru kaldırıp çınlatıyor.

"Neyi kutluyoruz?" Ben soruyorum.

"Elbette itlafın son kısmı. Heyecanlı değil misin?" Biraz bile değil. "Evet, Majesteleri."

Mükemmel dişlerini ortaya çıkararak gülümsüyor. İri, buz gibi gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bana dokunmamasına rağmen kendimi tamamen ürkmüş hissediyorum. "Hadi ama, ikimiz de biliyoruz ki her ne kadar saklamaya çalışsan da mazlumu destekleyeceksin."

Gerginliğimi omuz silkerek ve bir yudum alarak geçiştirmeye çalışıyorum. Dudaklarımda kalan şarap kalıntılarını yaladığımda ağzımı izliyor. "Herkes karanlık atı desteklemeyi sevmez mi?"

Tahtının koluna yavaşça yaslanıyor. "Kesin kazanana bahis oynamayı tercih ederim."

"Peki hangisi kesin kazanacak?"

Dudakları kibirli bir sırıtışa dönüşüyor. "Yarışmacılardan herhangi birinin kazandığını kim söyledi?"

Terli avucumu kucağıma siliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Hiçbirinin bundan sağ çıkamayacağından emin olduğunu mu söylüyor? Midem endişeyle çalkalanıyor ama bana cevap vermiyor. Bunun yerine içkisinden bir yudum alıyor ve seyircilerle dolu arenaya bakıyor. Okot'u kontrol etmek için omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ama görünürde yok.

Dehşet midemin dibine kadar iniyor. Nereye gitti bu adam? Prens elindeki kadehi bir hizmetkâra veriyor ve ayağa kalkıyor.

Bir elini boğazına götürdüğünde, avucundan çıkan büyüyü görebiliyorum. Sesi çınladığında, tüm amfi tiyatro onu rahatlıkla duyuyor. "Hoş geldiniz," diyor ve kalabalığı susturmak için bir elini kaldırıyor. "Altı yarışmacımız kaldı. Şimdiye kadar başarısız olan tüm fae'ler için tanrılar hükümlerini verdiler ve onları eksik buldular. Bugünden sonra, tanrıların kimleri yüce toplumumuza geri dönmeye layık gördüklerini göreceğiz. Ayıklama denemeleri başlasın."

Gong sesi beni yerimde zıplattı. Biraz işediğime eminim. Kapı açıldı ve yarışmacılar arenanın boş toprak zeminine çıktılar.

Altı kişi bir araya geldiğinde ve portal kaybolduğunda hiçbir şey olmaz. Yarışmacılar etraflarına temkinli bir şekilde bakarak yarışmanın başlamasını beklerler. Tribünlerdeki fae'ler fısıldaşmaya ve boyunlarını bükmeye başlar, beklentinin heyecanı gittikçe artmaktadır.

Kalbimin kafamın içinde attığını hissediyorum, çünkü biliyorum. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Büyük, korkunç bir şey. Prens beni fiziksel bedenime fırlattığından beri nefesimi tuttuğum bir şey.

Prense bakmak için başımı çevirdiğimde, o da bana bakmaya başlamıştı bile. Manikürlü elini cebine sokuyor ve birkaç zar çıkarıyor.

Avucundan bir tane koparıyor ve bekleme salonunda giderek artan gerginliğe aldırmadan uzatıyor. "Al bunu," diyor.

Avucundaki kalıba bakıyorum. Onu almak istemiyorum. Yanan bir kömür parçasını almayı tercih ederdim. Ama yine de alıyorum, çünkü başka seçeneğim yok gibi. Güzel beyaz cilalı ahşaptan yapılmış. Mükemmel bir şekilde küp şeklinde kesilmiş, düzeltilmiş ve dengelenmiş. Parmaklarımın arasında çeviriyorum, kenarlarını incelerken kenarlarını hissediyorum. Kalbim kafamın içinde çarpmaya devam ediyor.

Prens Elphar sohbet eder gibi, "Ben her zaman oyunlara düşkün olmuşumdur," diyor. "Peki ya siz?"

Elini koluma götürüp tek parmağıyla yavaşça okşamaya başlamasını izliyorum. Hesaplayarak.

Boğazımı temizliyorum. "Hiç oynamadım."

Başını öne eğiyor. "Sanırım bir gerçek. Bana söylediğin ilk gerçeklerden biri."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemiyorum. Parmağı kolumu okşamaya devam ediyor. Elime başını sallıyor. "Şiirsel bir oyun parçası, sence de öyle değil mi?

İki veya daha fazlasına zar denir. Ama sadece bir tanesine zar denir."

Parmaklarımın arasında döndürüp duruyorum, körlerin kabartma yazıyı hissettiği gibi oymaları hissediyorum. Etrafımda izleyici olarak duran fae'lere bakıyorum, şaşkın yüzlerini ve havaya kaldırdıkları monokülerlerini görüyorum, yarısı duraklayan yarışmacılara bakarken diğer yarısı prensi izliyor.

"Anlamıyorum."

"Oyun oynamadığınızı söylediniz, şimdi bir oyun oynayacaksınız. Zarı at."

İstemiyorum. İstemediğimi biliyorum. "Okot nerede?"

"Güvende. Şimdilik."

Tehdidin ne olduğunu anladım. "Bu semboller ne anlama geliyor?"

"Zarı attığında öğreneceksin."

Her zaman çok mükemmel ve yakışıklı görünüyor, ama bu kadar yakından, gözlerinde yanan vahşi nefreti görebiliyorum. Işıltılı heyecanıyla birleşince ortaya çıkan kombinasyon dehşet verici.

"Hangi yarışmacı için buradasınız?" diye soruyor.

Kalbim gözlerimin arkasında o kadar sert çarpıyor ki görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Başımın titrediğini hissediyorum. "Ben..."

Çıtlıyor ve daha da yaklaşıyor, koluma dokunuşu bir yılanın uzvumu sarması gibi. "Bir yalan. Yığına eklenecek bir tane daha. Tekrar soracağım. Hangisi olduğunu. Hangisi?"

Korkumu yutuyorum, teslim olmayı reddediyorum. "Yok, Majesteleri."

Koluma dokunuşu bir okşamadan keskin bir çimdiklemeye dönüşüyor, parmakları derimi kazıyor. Yılan beni boyun eğmem için sıkıştırıyor. "Hmm. Sadık bir yalancı. Ne muamma birisin sen. Ama önemli değil. Bunun kolay olmasını istemiyorum. Dediğim gibi, oyundan zevk alıyorum," diye fısıldıyor kulağıma tıslar gibi. "Ve böylece sırlarını eğlenceli bir şekilde öğreneceğim."

Korkum gözlerimden dışarı sızıyor ve yanağımda lanet olası bir nem izi bırakıyor. Gülümsüyor ve parmaklarımı terli avucumdaki oyun taşının etrafına kapatıyor.

"Oyun başladı. Piyonlar ve seyirciler ilk hamleyi bekliyor. *Sizin hamlenizi*. Çünkü o zarla, yarışmacıların karşılaşacakları her ne ise bunun sorumlusu sensin. Zarı sen atacaksın, Emelle. Hepsini hemen öldürmemi ve oyunu erken bitirmemi istemiyorsan, ki bu hiç de eğlenceli olmaz, zarı şimdi at."

Arkasında, Prenses Soora'nın mor yüzünün solduğunu görebiliyorum. Kutudaki diğer soylu fae'ler bile geri çekilmiş, temkinli bir şekilde değişimi izliyorlar. Kral hala uyuyor.

Gözlerim kapalıyken elimi uzatıyorum ve kalıbın düşmesine izin veriyorum.

BÖLÜM 20

Tkalıp yere düşer ve tahta kalasların üzerinde seker. Yuvarlanıyor, yuvarlanıyor ve yuvarlanıyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. Her şeyin çok daha kötüye gideceği dışında tam olarak ne olduğunu bilmediğim bu korkunç korku ve dehşet arasında sıkışıp kalacağım.

Yerde yuvarlanırken çıkardığı sessiz ses nedense o kadar yüksek ki dişlerimi sıkıyor. Kalıp duruyor ve diğer her şey de öyle.

Prens ayaklarının dibindeki kalıba bakıyor ve gördüğü şey yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oluyor. Zarı eline alıyor ve görmem için bana uzatıyor. Üst üste binmiş iki daireye benzeyen bir sembol gösteriliyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Nefes nefese soruyorum. Sırıtışı genişleyerek bir sırıtışa dönüşüyor.

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama o sadece daha da sıkıyor. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Kanatlarını saklayarak ve tenini boyayarak seni göremediğimi mi sanıyorsun?" Dudakları kulağıma değene kadar beni kendine çekiyor. "O kafese doğru yürüdüğünü gördüğüm an seni tanıdım. Kimse benimle oynayamaz. *Hiç kimse*. Hiç oyun oynamadığını mı söylüyorsun? Yanlış. Sen benimkini oynuyordun."

Beni korku içinde sallanırken bırakarak geri çekildi ve adamlarından birine bir tür işaret yaptı. Bir sonraki anda, arenanın zemini parıldamaya ve gürlemeye başladı. Devasa mon- ster göründüğünde herkesin nefesi kesiliyor.

Baykuş kafası gibi dönebilen kafatasının üzerinde tek bir gözü olan grotesk bir dev. Gri pullu derisi onu kaplıyor ve elinde kötü görünümlü bir balta tutuyor. Ağaç gövdesi gibi kolları ve bacaklarıyla bir metre boyunda, avına doğru ilerliyor. Arenanın dört bir yanından yarışmacılara doğru koşarak dağılmalarını sağlıyor. Ama sadece birini takip ediyor.

Sylred.

Sylred sağa sola kaçarak devden kurtulmak için elinden geleni yapıyor ama dev peşini bırakmıyor. Başka bir yarışmacı yoluna çıktığında bile dev onu tamamen görmezden geliyor. Hatta etrafından koşacak kadar ileri gider.

Tek düşünceliliği çok açık. Bu Sylred'in canavarı, başka kimsenin değil.

Dev, Sylred'i köşeye sıkıştırıyor ve devasa kolunu kaldırarak baltasını savuruyor. Silah inerken irkiliyorum ama Sylred bir şekilde yerde yuvarlanıp baltadan kaçıyor.

Bu sırada Ronak, Evert ve diğer iki yarışmacı saldırıya geçmeye ve arkadan koşarak uzuvlarından başka bir şey kullanmadan ona saldırmaya karar verdi.

Evert onun peşinden koşar, toprakta kayar ve sonra aniden durup yere çömelir. Ronak mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir hareketle ileri atılır ve Evert'in sırtına sıçrar.

Kusursuz bir zamanlamayla Evert, Ronak'ın yere çömeldiği anda yukarı doğru patlar ve ortak momentumlarıyla havaya fırlayıp devin kafasına yapışır.

Günlerdir demir bir hücrede kilitli olduğu ve yarı aç olduğu düşünülürse, nasıl hâlâ gücünü koruyabildiğini bilmiyorum ama Ronak bir şekilde devin boynunu acımasız bir hareketle kırmayı başarıyor.

Tepki vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Prens beni o kadar yakından izliyor ki, küçük bir rahatlama nefesi vermekten başka bir şey yapamıyorum.

Prens bana iki zar daha uzattığında gözümü bile kırpmamıştım. "At. Bu sefer iki tane."

Rahatsız edici oyun parçalarına bakıyorum. "Semboller. Her biri bir canavarı mı temsil ediyor?"

"Çok güzel, Emelle. Ve her zar bir yarışmacıya ait. Kimin ne alacağını sen belirleyeceksin. Şimdi onları yuvarlayın."

Başımı sallıyorum ve eğiliyorum. "Hayır."

Acınası direnişime gülüyor ve elimi tutup zarları içine sokuyor. Parmaklarımı zarların üzerinde kıvırıyor ve sonra elimi ters çeviriyor. Tırnaklarım avucumu kesene kadar zarları avucumun içinde tutuyorum.

Zarı atmak istemiyorum. Kimin üzerine bir canavar salınacağından sorumlu olmak istemiyorum. "Lütfen. Lütfen bunu yapmayın. Ben senin için bir tehdit değilim. O gün sana saldırmıyordum, gerçekten. Ve casusluk yapmıyordum!" En azından onun düşündüğü gibi değildim.

Ama prens bileğimi kavrıyor ve gözlerimin yaşarmasına ve parmaklarımın kendiliğinden açılmasına neden olacak kadar sert sıkıyor.

Zar düşer.

Onları alır ve fae'sine tekrar işaret eder. İki canavar daha belirir. Biri dev bir yılanı andırıyor, diğeri ise ateşten yapılmış bir figür. Ateşten dişi gözlerini tanımadığım yarışmacılardan birine, ekmeği verdiğim fae'ye dikiyor.

Yılan sarı gözlerini Evert'e diker. Ronak ve o onu alt etmeye çalışırlar ama yılan çok hızlıdır ve keskin dişleri vardır. En az yirmi ayak uzunluğunda ve tükürdüğünde ağzından buharlı bir zehirli asit püskürüyor.

Evert'in zar zor savuşturduğu bir darbeyle irkiliyorum ama prens elime üç zar daha sıkıştırıyor, zalim tutuşu parmaklarımı acıtıyor. Başımı çevirip dehşet içinde ona bakıyorum. "Üç tane daha."

Dudağım titrerken bile başımı meydan okurcasına sallıyorum. "Hayır, lütfen.

Bir seferde bu kadar çok olursa hepsi ölür!"

Bana sahte bir acıma duygusuyla bakıyor. "Emelle. Fark etmedin mi? Bütün bunların amacı bu," diyor amfi tiyatronun etrafını işaret ederek. "Bu sadece onları ne kadar kolay bitirebileceğimi göstermek için hazırlanmış bir oyun. Benim ve maiyetim için bir tür eğlenceden başka bir şey değil. Onların hayatta kalmasını istediğimi mi sanıyorsun? Herhangi birimizin onları gerçekten önemsediğini mi sanıyorsun?" Gülüyor ve bu ses yüzünü tırmalamak istememe neden oluyor.

Başını bana doğru sallıyor. "Acı çekmelerini *istiyorum.* Aşağılanmalarını. Onurlarının ellerinden alınmasını. Beni izlediklerini görmelerini ve beni eğlendirmek için burada piyondan başka bir şey olmadıklarını anlamalarını istiyorum. Ve buradaki her bir seyirci de bunun gerçekleşmesini izlemek istiyor, çünkü aşağıda kendileri olmadığı için içten içe minnettarlar."

"Peki ya ben?" Onun cezalandırıcı tutuşu altında irkilmemeye çalışarak meydan okuyorum.

"Üç zar daha atacaksın."

Bileğimi sıkarak onları tekrar bırakmam için beni zorluyor. Arenaya diğer ikisine katılmak için üç canavar daha geliyor. Kırmızı gözleri ve köpüren ağzıyla devasa bir tazı. Sonra yuvarlanan, kaygan ve yüzü olmayan, her yerinden demir çiviler fışkıran bir kütle var. Son olarak, belki de en korkunç canavar. Küçük bir Fae kızı.

Genç görünüyor. Masum. Tamamen melek gibi. Ta ki uzuvlarından bıçaklar çıkana ve kafatası ikiye bölünüp sıra sıra çivili demir dişler ortaya çıkana kadar.

Prens bileğimi bırakıyor ama yüzümü kabaca tutuyor. "Beni gözetledin. Garip büyülerle bana saldırdın. Kendi krallığımda saklanmaya çalıştın. Sonra da baloma gelme, şatomda durma ve yarışmacılarımı besleme cüretini gösterdin," diye tükürüyor. "Şimdi söyle bana, bu yemek gerçekten hangisi içindi? Beni baltalamak için birlikte çalıştığınız için mi? Yoksa sadece ona değer verdiğiniz için mi?"

Cevap vermeyi reddederek dişlerimi gıcırdatıyorum.

Mavi gözleri parlıyor. "Hâlâ meydan okuyor musun? Hmm. Ne kadar eğlencelisin." Zalim bir sırıtışla ağrıyan çenemi serbest bırakıyor. "İşlerin bu kadar kolay olmamasına bayılıyorum. Bu oyunda seni yenmekten büyük keyif alacağım."

Parmaklarını şıklatıyor ve dört muhafız aniden belirip beni kollarımdan tutuyor. "Bekle!" Onlara karşı mücadele ediyorum ama faydası yok. "Bekle, daha bitmedi! İzlememe izin verin! Kimin yaşadığını görmem gerek!"

Gardiyanların beni sürükleyerek götürmesini izliyor. "Hayır. Bu oyunun bir parçası. Bilmen gerekmiyor."

Muhafızlar beni el yordamıyla kutudan çıkardılar. Dışarı sürüklenmeden önce Prenses Soora'nın boş yüzünü zar zor fark ediyorum. Aşağıya, amfi tiyatronun altındaki hücrelere götürülürken kalabalığın çığlıklarının ve bağırışlarının giderek sessizleştiğini duyuyorum.

Panik içinde kanatlarım bedenimden fırladı. Aniden ortaya çıkmalarını kendi avantajıma kullanmaya ve muhafızları üzerimden atmaya çalışıyorum ama beni tekrar ileri sürüklemeden önce zar zor duraklıyorlar.

"Hiç böyle kanatlar görmemiştim," diyor içlerinden biri.

Beni karanlık koridorlardan geçirdikten sonra demir duvarlı bir hücreye atıyorlar. Beni içeri atarken uyguladıkları güç vücudumun ahşap zeminde sürtünmesine neden oluyor, bu sırada inciklerim ve avuç içlerim sıyrılıyor, ta ki duvara çarpıp durana kadar.

Ben daha acıyı üzerimden atamadan biri beni ayağa kaldırıyor. Muhafız kollarımı arkamdan çekerek acı içinde kanatlarıma bastırıyor.

Chaucel yanında başka bir muhafızla kapıdan içeri giriyor. Kanatlarımı görünce yeşil gözlerinin açıldığını görüyorum, sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ah. İşte tüm ihtişamıyla orada. Prense saldıran hain."

Biraz cesaret ve şirretlik numarası yapıyorum çünkü zayıf görünmek isteyeceğim son şey. Bir şekilde ona gözlerimi devirmeyi başarıyorum. "Bu kadar dramatik olma. Ona aşkla saldırdım."

Şey, Aşk Okları. Yaklaşık elli tane. Ama ölümcül değillerdi. Sanmıyorum.

"Prensi gözetlemen için seni kim gönderdi?" Chaucel

soruyor. "Annen," diye alay ediyorum.

Yanındaki muhafıza bakar. "Daha işbirlikçi olmasına yardım edersin, değil mi Gammon?"

Oh, evet. Adamlarımı tartaklayan serseri gardiyan. Ve bana doğru yaklaştığına göre, beni de hırpalamak üzere olduğunu tahmin ediyorum.

Bam!

Bağırsaklarıma yediğim yumrukla yere yığılıyorum ve şiddetli bir şekilde sarsılıyorum. Safra öksürüyorum, nefes almaya çalışırken gözlerim yaşla doluyor.

Acı. Kendime gelemeden beni tutan gardiyan beni doğrultuyor.

"Bunu tekrar deneyelim, olur mu?" Chaucel sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi hoş bir şekilde sorar. "Seni kimin gönderdiğini ve prensi neden gözetlediğini söyle bana."

"Hiç kimse. Ben değildim," diyorum yalvarırcasına.

Bu sefer Gammon sol yanağıma ters bir yumruk attı. Boynum şiddetle yana doğru kırılıyor ve yıldızları görüp kan tadı alıyorum.

Tanrım, bu adam profesyonel bir vurucu gibi.

"Seni kim ve neden gönderdi?" Chaucel

tekrarlar. "Hiç kimse! Yemin ederim."

Bir darbe daha, bu sefer tam gözüme. Acıyla haykırıyorum ama diğer muhafız kollarımı tuttuğu için kollarımı savunmak için bile kaldıramıyorum.

"Prense ne tür bir büyüyle saldırdınız?"

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ağlamak istemiyorum. İstediğim son şey onlara çaresiz gözyaşlarımın tatminini yaşatmak ama elimde değil. Sadece birkaç haftadır fiziksel bir bedenim var ve kesinlikle işkenceye dayanacak kadar güçlü değilim.

"Sana söylemiştim! Aşk büyüsü."

Gammon kanadıma saldırdığında bunu beklemiyorum.

Sağdakini eline alıyor ve yüksek bir ses çıkana kadar üst çıkıntıyı geriye doğru büküyor.

Çığlık atıyorum.

Acı beni eğilmeye ve yere kusmaya zorluyor. Chaucel yine konuşuyor, ama ben duyacak kadar kafamı toparlayamadan birkaç kez tekrarlamak zorunda kalıyor.

"İsyanı kim yönetiyor?" Chaucel soruyor.

"Bilmiyorum," diye ağlıyorum.

"Kim?" Chaucel bağırır.

"Bilmiyorum!"

Hem acıdan hem de adrenalinden nefes nefese kalıyorum ama Chaucel sadece başını bana doğru sallayıp iç geçiriyor. "Bunun olmasından korkuyordum. İşleri kendin için zorlaştıracağından. Yazık oldu gerçekten. Sen çok güzelsin. Güzel yüzünü kalıcı olarak mahvettiğini görmekten nefret ediyorum," diyor ve çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ve o muhteşem

yüzde kanatlar. Yalan söylemeye devam ederseniz ne yazık ki onları kesmek zorunda kalacağız."

Dehşet kaplıyor içimi. Yüzümdeki ifadeyi yakalıyor ve tekrar gülümsüyor. "Ah. Görüyorum ki dikkatini çekmişim. Sanırım bizi hayal kırıklığına uğratmaya devam edersen ve prense aradığı cevapları vermezsen ne olacağını düşünmene izin vermeden önce seni son bir ayrılık hediyesiyle baş başa bırakacağız."

Chaucel Gammon'a başıyla selam veriyor. Bu sefer tek bir vuruşla yetinmiyor. Yüzüme, kollarıma, karnıma, sırtıma ve kanatlarıma saldırıyor. Verdiği acımasız cezanın sayısını unuttum. Sonra yerde bir yığın halindeyim, görüşümde siyah noktalar yüzüyor ve gidiyorlar, hızlı bir dönüş vaadiyle hücre kapımı çarparak kapatıyorlar. Proba- Kanatlarımı kesmek için testere kullandı.

Hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşları, sümük, tükürük ve kan yüzümden damlayıp ahşap zemine karışıyor. Adamlarım yukarıda, belki de canavarlar tarafından paramparça edilirken, ben burada farklı türden canavarlar tarafından parçalanıyorum.

İyi olup olmadıklarını bilmiyorum. Prensin bunu benden almasından nefret ediyorum. Bilmemek de en az şu anki yaralarım kadar zayıflatıcı.

Sonra Okot'u hatırlıyorum. Sürünerek kapıya doğru gitmeye çalışıyorum, böylece Okot'un da burada kilitli olma ihtimaline karşı ona seslenebiliyorum ama acı çok fazla gelmeden önce birkaç santimden fazla hareket edemiyorum.

Büyük bir alkış tufanı arenadan hücremdeki zemine kadar titreşiyor ve içim çalkalanıyor. Alkışları her anlama gelebilirdi. Fae'ler hem ölümden kaçan hem de ölümle karşılaşan yarışmacılar için tezahürat yaptılar.

Burada ne kadar yattığımdan emin değilim, ama ruhumun derinliklerinde yatan sezgisel bir nedenden dolayı tam bilinçliliğe doğru sarsıldım.

Hissediyorum.

Çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi, vücudum aniden kopuyor.

Ve sonra ortadan kayboluyorum.

BÖLÜM 21

Hareket edemeyecek kadar şoktayım.

Sadece cisimsiz bedenime bakıyorum.

Ve bak.

Ve bak.

Ve biraz daha bak.

Peçe'ye geri döndüm. Fiziksel bedenimi kaybettim. Bu da çapalarımı kaybettiğim anlamına geliyor. Bu da demek oluyor ki ya gittiler ya da... *gittiler*.

Ama arenadaydılar. Benden çok uzakta değillerdi.

Bu da demek oluyor ki.

Hayır. Yapamam. Bu düşünceyi bitiremem.

Hücrede şok içinde donmuş bir halde ne kadar kaldığımdan emin değilim ama ayak sesleri duyuyorum ve kapım aniden açılıyor. Gardiyan içeriye bakıyor, ağzı açık, küfredip geri kaçmadan önce.

"Kaçak mahkum!" Oh,

evet. Beni kastediyor.

Ve artık bu hücreye hapsolmuş değilim. En azından bu soyut bedende sahip olduğum tek şey bu. Bir de artık yaralarımı hissetmiyor olmam. Bu büyük bir rahatlama çünkü onlar çok acıtıyor.

Yine de kendimi değerlendirdiğimde, jürilerimin kanıtlarını hala görebiliyorum. Çürük deri, çarpık kanat, kanlı dudak, şişmiş göz. Vücudum hala bıraktıkları gibi, sadece artık hissedemiyorum.

Kanadımı kontrol etmek için omzumun üzerinden baktığımda, Sevgi Oklarıyla dolu yeni bir sadak edindiğimi görmek beni şaşırttı.

benim güvenilir aşk tanrısı yayım. Bu kesinlikle bir avantaj. Yenilen bedenimde Peçe'yi sıfırlayamamam çok kötü, ama yayımı ve okumu geri almak bir kazanç.

Duvarların arasından süzülüp boş koridordan aşağı iniyorum ve deney odasına ulaşıyorum. Boş hücremi gören gardiyan şimdi diğer iki gardiyanla tartışıyor.

"Hemen gidip prense haber verin."

"Ona söylemeyeceğim! Benim gözetimimde kaybolmadı."

"Ben de ona söylemeyeceğim!"

"Orada olmadığına *emin* misin?"

Fae ona ters ters bakar. "Evet, eminim. Boş bir hücrede saklanabilecek gibi değil! Ayrıca, onu çok iyi dövmüşler. Kendi başına dışarı çıkamazdı."

Dayak yerken kollarımı tutan kişi o olmalı. Umarım prense gittiğimi söyleyecek olan odur. Prens Elphar'ın haberciyi vuracak bir hükümdar olduğuna eminim.

Bir kız umut edebilir.

"Hiç dışarı çıkamaması gerekirdi!" diye bağırıyor diğeri.

Onları kendi hallerine bırakıp amfitiyatronun üst katlarına uçuyorum. Fae'ler akın akın dışarı çıkıyorlar. Merdivenlerden yukarı uçuyorum, aralarından geçiyorum ve kraliyet locasına kadar gidiyorum.

Oraya vardığımda, içerideki tek Fae temizlik yapan iki hizmetçi kızdı. "Kahretsin."

Prensi ya da prensesi bulmalıyım. İçlerinden biri mutlaka benden bahsedecektir. O zaman ne olduğunu anlayabilirim. Arenanın zeminine bakıyorum, yarı ceset bulmayı umarak. Şansıma, bulamadım. Ama toprak kan sıçramaları, yanmış kraterler ve derin oyuklarla dolu. Fiziksel olsaydım, eminim çoktan ağlıyor olurdum.

Derin bir nefes alıyorum.

Yani, sayılır. Yine de nefes alma hareketi yapıyorum.

"Tamam, Emelle. Topla kendini. Düşün."

Amfi tiyatronun duvarlarının üzerinden uçuyorum, kapılarda sıraya girmiş bir yığın insanı izliyorum.

geldikleri yer. Kraliyet ailesinden kimseyi göremedim ama bu beni şaşırtmadı. Boş hücrem hakkında tartışan gardiyanları da göremiyorum. Sıraların etrafında birkaç tur atıyorum ama hala tanıdığım birini göremeyince kaleye doğru uçmaya karar veriyorum.

İçeri girer girmez, telaşlı hizmetkârların etrafı temizlemesinden kraliyet mensuplarının çoktan gittiği anlaşılıyor. Zindan olup olmadığını kontrol etmek için alt katlara, kalenin nemli bağırsaklarına kadar gidiyorum.

Okot'u aldılar. İyi olduğundan emin olmak için onu bulmalıyım. Ama ya zindanlar gerçekten iyi gizlenmiş ya da hiç yoklar, çünkü hiç bulamıyorum. Belki de bu geçici kalede hiç yoktur? Umarım öyledir, çünkü aksi takdirde Okot'u kimsenin bulamayacağı bir yerde çürümeye terk etme riskiyle karşı karşıya kalırım.

Her ihtimale karşı katların en alt seviyesine doğru süzülüyorum ama orada sadece taş ve toprak var. Kalenin dışına geri döndüğümde, ufukta yüzen adaların hepsine bakıyorum. Hiçbirini hatırlamıyorum.

"Harika. Tek kelimeyle harika."

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Krallığın adasına gitmek için hangi yöne uçmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anki halimle bir geçitten geçemem. Yine de deniyorum.

İşe yaramıyor. Tam içinden geçiyorum. "Kahretsin!" Yanımdaki tüm fae'lere, olabildiğince kolay bir şekilde geçitlerden geçerken bakıyorum. Ben de kulak kabartıyorum, itlafın nasıl sona erdiğini duymayı umuyorum, ama kimse ayrıntılara girmiyor ve birçoğu çoktan başka konulara geçti. Görünüşe göre, fae'lerin vahşice ölmesini izlemek önem listelerinde yeterince üst sıralarda değil.

Adamlarım *ölmüş* olabilir. Ve ben burada, Peçe'de sıkışıp kaldım, hiçbir şey yapamıyorum. Kırılmış ve görünmez, ölümcül bir düşman olarak alemdeki en güçlü fae'ye sahibim ve cephaneliğimdeki tek şey biraz sevgi ve arzu.

Ben lanet bir aşk tanrısıyım. Bu saçmalıklarla uğraşacak kadar donanımlı değilim.

Belki akıllı olsaydım, hemen şimdi giderdim. Uçabildiğim kadar uzağa uçar ve işimi yapmaya geri dönerdim. Başımı aşağıda tutar, güvende olduğum Peçe'de kalır ve tekrar aşk tanrısı olurdum.

Sadece bir sorun var. Tam olarak dört tane. Onları bırakamam. Ayrıca eski halime de dönemem. Artık biliyorum. *Hissettiğime* göre.

İtlaf adasını arkamda bırakarak gökyüzünde süzülüyorum. Tekrar aşağı bakana kadar Okot'un benimle uçtuğu hava sahasının aynısında uçtuğumu fark etmiyorum.

Keder kalbime saplanıyor. Okot benim yüzümden bu işin içine sürüklendi. Yanlış bir şey yapmadı ama muhtemelen benim yüzümden hapsediliyor, işkence görüyor ya da öldürülüyor. İçimdeki panik beni acele etmeye, gitmeye, gitmeye, gitmeye itiyor.

Krallığın prensi olması umurumda değil, Elphar'a adamlarımı benden almanın bedelini ödeteceğim.

Uzaktaki sayısız yüzen adaya bakıyorum. Sadece sayı bile şaşırtıcı. Ama bir yerden başlamalıyım, o yüzden kuzeyi seçiyorum. Herkes öyle yapmaz mı? Bir şey ararken gidilecek en doğru yön gibi görünüyor.

Ancak o yöne doğru gitmeye başladığım anda, bir yüksek fae sürüsü üzerime doğru uçtu. Şaşkınlıkla etrafımda döndüm. Batıya doğru gidiyorlardı ve hepsi tanıdık üniformalar giyiyordu.

Kraliyet hizmetkarları.

Ortalarına yakın durarak peşlerinden uçuyorum. Bu grubun ya geçidi kullanmasına izin verilmiyor ya da sadece uçmak istiyorlar. Uçmak muhtemelen onlara tüm işlerine güzel bir ara verdiriyor.

Erkek ve dişi olmak üzere bir düzine kadar varlar ve etrafta zıplarken gülüyor ve havada numaralar yapıyorlar. Fiziksel formumda olsaydım, onlara yetişmem mümkün olmazdı.

En az birkaç saat uçuyoruz. Sonunda uzaktaki etkileyici krallık adasını görüyorum. Dev bir nehir hemen yanından akıyor, su çok aşağıda bir yere iniyor. Pırıl pırıl şehir, yemyeşil bahçelere ve ormana doğru uzanıyor. Ve orada, kenarda, beni bir işaret feneri gibi ileriye çağıran devasa saray uzanıyor.

"Yol tarifi için teşekkürler," diyorum hizmetli sürüsüne.

Sanki geri dönmek istemiyorlarmış gibi şu anda oldukça yavaş uçuyorlar. Onları suçlamıyorum. Üç gün falan hizmetçilik yaptım ve hâlâ yorgunum.

Adaya iniyorum, şehrin meydanından geçiyorum, kale duvarlarını aşıyorum, ahırları ve avluyu geçiyorum ve doğrudan sarayın ön kapısından içeri giriyorum. Doğruca Prenses Soora'nın odasına gidiyorum.

Makyaj masasının önünde oturan tanıdık mor renkli soyluyu gördüğümde hemen yanına uçuyorum. İki hizmetçisi ona gece elbisesini giydirmek ve saçını düzeltmekle meşguldü.

"En azından seni buldum," diyorum ona.

Doğruca aynaya bakıyor ama aklının başka yerde olduğunu görebiliyorum. Yüzü her zamanki gibi ifadesiz. Onunla ilgili fark ettiğim bir şey, gerçekten hazır veya endişeli olduğunda bile hiç kıpırdamaması. Bunun için fazla pratik yapmış. Muhtemelen tüm hayatını, kendisi istemediği sürece hiçbir düşünce ya da duygusunun ortaya çıkmamasını sağlayarak geçirdi. Ama onu aşk tanrısı olarak izlediğim onca zamandan sonra, yalnız ve en savunmasız olduğu zamanlarda, onun ne söylediğini öğrendim. Bunu bilen tek kişi ben olabilirim.

Küçük bir şey. Zar zor fark ediliyor. Ama yeterince yakından izlerseniz görebilirsiniz ve ben şu anda görüyorum. Yanaklarının iç kısmını -küçük bir kısmını- dişlerinin arasına alıyor. Ve ısırıyor. *Sertçe.*

Yine de bunu çok ince bir şekilde yapıyor. Biri ona bakacak olsa, yanakları normalden biraz daha çukurlaşmış gibi görünür. Ama asıl vurucu olan, bunu aralıklı yapması. İçeri çek. Isır. Yeniden kiralıyor. Sonra tekrar yapmadan önce altmış, yüz, belki de iki yüz saniye bekliyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Kimsenin göremeyeceği yerlerde kendi yanaklarına vahşice vurarak, hayal kırıklıklarını gideriyor. Kanı daha sonra yıkayacak. Sonrasında yemek yemeyi ya da şarap içmeyi nasıl başarıyor bilmiyorum ama hiç yüzünü buruşturmuyor. Ağzı çok acıyor olmalı.

Eskiden yaptığım gibi sandalyesinin koluna tünüyorum. "Tanrım, keşke beni duyabilseydin. Keşke bana ne olduğunu söyleyebilseydin. Burada çıldırıyorum."

Kapı çalınıyor ve ardından özel korumalarından biri beliriyor. Zırhındaki menekşe rengi amblem göğsümü acıtıyor. Tüm ben

Okot'un aynı zırhı giydiğini, beni ilk kez gördüğünü ve bana arı dizleriymişim gibi baktığını görüyorum. Beni koklamasını özledim.

"Hazır mısınız, Majesteleri?"

Prenses Soora ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. "Ben hazırım." "Ne için hazırsın?" Ben soruyorum. Tabii ki kimse bana cevap vermiyor.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, düşündüğüm gibi yemek odasına gitmiyor. Onun yerine büyük salonun önünden geçip büyük bir partinin tüm hızıyla sürdüğü balo salonuna giriyor.

Tabii ki. Başka bir parti. Prens onlar için yaşıyor. Nasıl oturacağını ya da yalnız kalacağını bilmiyor. Sürekli etrafını oynaması için Fae piyonlarıyla çevreliyor. Her yer tıklım tıklım. Tavandan sarkan platformlarda dans eden, transparan giysiler içinde müzikle hareket eden pikseller var. Yüksek fae'ler, gnome'lar, bogle'lar, sprite'lar, ocaklılar, aklınıza ne gelirse, her türden fae kutlama için burada.

Bu parti, yemek masaları yerine, şeffaf perdelerin arkasında uzanan fae'lerin oturduğu şezlonglar ve alçaltılmış zeminlerle kurulmuştur. Herhangi bir şeyi gizlemek yerine, her türlü ahlaksız şeyi yapan siluetlerini öne çıkarıyor.

"Aşk tanrısı hislerim karıncalanıyor," diye mırıldanıyorum.

Burada neredeyse şehvetten kafayı buluyorum. Ayrıca herkesin içtiği pipoların içindeki her neyse, havada ondan kaynaklanan bir bulanıklık var. Tabii ki deneyecek bir bedenim yokken fae uyuşturucularını ortaya çıkaracaklar.

Odanın bir ucundan diğerine geçerek, kocasının her iki kalçasına tünemiş birer peri ile oturmakta olduğu altın ve krem rengi kürsüye doğru ilerliyor.

Prenses Soora onları tanımıyor bile. "Koca." "Karım."

Selamlama ilk banyomdan daha soğuk.

Bununla birlikte, kendi şezlongunu almak için ayrılıyor ve hemen dikkatini çekmek isteyen fae'ler tarafından kuşatılıyor. Ben prensi izlemek için kalıyorum. Mavi ellerini perilerin vücutlarında bir aşağı bir yukarı gezdirirken son derece rahat görünüyor ama maskenin ardındaki sıkılmış çeneyi ve sert gözleri görebiliyorum.

"Eminim kaçtığım için çok kızgınsındır, ha?" Kendimi beğenmiş bir şekilde söylüyorum. Kaçmanın bazı avantajları var.

Gözlerini girişe dikiyor ve bir grup fae'nin içeri girdiğini görüyorum. Prens Elphar ayağa kalkıyor ve iki perinin de şaşkın çığlıklarla yere düşmesine neden oluyor. Onları görmezden geliyor, gözlerini yaklaşan gruptan hiç ayırmıyor.

Kalabalığın üzerinden bakmaya çalışıyorum ama kürsünün alt basamaklarına varıp durana ve prensi bekleyene kadar onları iyi göremiyorum. Ağzım açık kalıyor ve sendeleyerek ilerliyorum. Evert'in kollarına atılıyorum.

Ve evet, tam içinden geçtim ve yere düştüm. Duramadan ayaklarım biraz yere değiyor ama kimin umurunda? *Çok* rahatladım. Ağlamak, çığlık atmak, onları aptalca öpmek ve beni bu kadar endişelendirdikleri için suratlarına yumruk atmak istiyorum.

Üçüne de dokunuyorum, belki sihirli bir çapa-mojo olur da beni bir şekilde kendi boyutlarına geri çekebilirler diye, ama işe yaramıyor. "Tabii ki olmaz."

Onlarla tekrar yüzleşmek için dönüyorum, gözlerim yoğun bir dikkatle yüzlerini inceliyor. "Hepiniz gerçekten farklı görünüyorsunuz. Yıkanmışsınız. Tıraş oldunuz. Ve saçlarınızı kestirdiniz."

Tamamen farklı genfinlere benziyorlar. Kuyrukları ve gözleri olmasaydı onları tanıyamayabilirdim. Beş yıl önce yasaklanan sakalları gerçekten vahşi ve dağınıktı ama şimdi Evert ve Sylred temiz traşlı.

Tuhaf bir şey. Ayrıca süper ateşli. Ama oldukça garip.

Ronak sakalını kısaltmayı tercih etti. Bu hoşuma gitti. Kafalarındaki saçlar da çok daha kısa. Ronak'ın kahverengi saçları hepsinden kısa. Orada neredeyse hiçbir şey kalmamış, bu yüzden en azından yüzünde biraz tuttuğuna sevindim.

Sylred'in sarı saçları biraz daha uzundur ve dağınık sivri uçlarla şekillendirilmiştir. Evert en uzun siyah saçını bırakmış. Ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi, saçlarını seksi bir şekilde yana yatırmış.

"Siz üçünüz iyi temizlenmişsiniz," diyorum boğuk bir sesle. Sonunda onların da iyileştiğini fark ediyorum.

Tanrılara şükürler olsun ki ölmemişler. Adadan ayrıldıktan hemen sonra bir portaldan geçmiş olmalılar.

itlafı kazandı. Bu yüzden aniden tekrar Peçe'nin içine atıldım. Çapalarım benden çok uzaktaydı. Zincirler koptu ve sürüklendim.

Ölmediler. İyiler. Bu gerçekler beynimde tekrar oynatılıyor.

Fiziksel dünyaya olan bağlılığımı kaybetmiş olabilirim ama *onları* kaybetmedim. Ve onlarla bir daha asla konuşamayacak ya da onlara dokunamayacak olsam bile, bunun için minnettarım.

"Sizi seviyorum pislikler," diye
fısıldıyorum. Beni duymuyorlar ve
bundan nefret ediyorum. "Diz
çökün."

Başımı prense çevirip ona ters bir bakış gönderiyorum.

Benimkiler dizlerinin üstüne çöktü, bir başka erkek Fae de öyle. İtlaftan kurtulan tek yarışmacı o olmalı. O da temizlenmiş, muhtemelen prensin önünde durmaya zorlanmadan önce saray hizmetçilerinden biri tarafından giydirilmiş.

Müzik ve eğlence durdu ve herkes gösteriyi izliyor.

"İtlaf denemelerindeki zaferiniz için tebrikler," diyor Prens El-Far. Sesi hiç de tebrik edici gelmiyor. "Yirmi beş mahkûm katıldı. Dördü hayatta kaldı."

Prens sanki bir aslana dönüşüp boğazlarını parçalamak istiyormuş gibi onları izliyor. Dördü de başlarını öne eğmiş, dizlerini mermer zemine dayamış. "Tam da ait olduğunuz yerdesiniz. Dizlerinizin üzerinde. Prensinizin önünde. Dönüşümleriniz için af dilemeye ve taca sadakat yemini etmeye hazırsınız," diyor daha sakin bir sesle, sesi şeytani bir eğlenceyle dolu. Ronak'ın yumruklarını sıktığını görüyorum. "Kral rahatsız, bu yüzden beyanlarınızı bana yapabilirsiniz."

Hepsi bir ağızdan konuşur. "Bu beyana tanıklık eden tüm fae'ler adına, kraliyete sadakat yemini ediyorum. Kraliyet itlafının yasaları aracılığıyla cezalandırıldım ve sınandım. Krallığın tanrıları suçlarımı bağışladı. Böylece kraliyet, haklı merhametiyle beni affetti. Şimdi kendimi tacın ve tanrıların iradesine teslim edeceğime yemin ederim. Çok yaşa kral. Çok yaşa prens. Çok yaşa krallığın prensesi."

Hepsi mükemmel bir uyum içinde söylüyorlar ki bu hiç de kolay bir başarı değil. "Bunu çok iyi çalışmışsınız."

Prens, sağır edici sessizlikte dizlerinin üzerinde birkaç dakika daha ter dökmelerine izin verir. Sonunda elini hareket ettirir ve "Kalkın" der.

Bunu yaptıklarında, her birinin gözlerinin içine bakar. "Görünüşe göre tanrılar bu diyara layık olduğunuzu tekrar kanıtlamanıza izin verdi. Başka bir şansınız olmayacak. Tacı bir daha rahatsız ederseniz, asil statünüz ne olursa olsun idam edilirsiniz."

"Denediğini görmek isterim," diye çıkışıyorum.

"Gidin. Zaferinizi ve topluma dönüşünüzü kutlayın."

Önünde eğiliyorlar ve sonra dönüp gidiyorlar. Adamları, kavga etmeyi uman kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum. Kürsüden uzaklaştıkları anda, Fae soyluları etraflarını sarıyor. Onları tebrik ediyorlar, sanki birinin hayatınız üzerine bahse girmesi inanılmaz derecede aşağılayıcı bir şey değilmiş gibi onlar adına kazanılan ve kaybedilen bahislerden bahsediyorlar. Bir de onlarla flört etmeye başlayan, hatta bazıları ellerini genfinlerimin üzerine koyma cüretini gösteren intihara meyilli fae budalaları var.

Evet, genfinlerim. Artık buna hiç şüphe yok ve bundan sonra başka bir eş bulmalarına yardım edeceğim konusunda ne kendime ne de onlara yalan söyleyemem. Bunu yapmamın imkanı yok. Aşk tanrısı olarak verdiğim sözü tutmamam gerekecek ama olsun. Zaten işimde berbatım.

"Şu anda hepinizin yüzünü ezberliyorum," diyorum, aptal somut bedenleriyle aptal dişilere gözlerimi kısarak. Neyse ki, genfinlerim adil hava hayranlarından kibarca ayrılma sağduyusuna sahipler.

Bunların bir gece önce kafese kapatılmış, herkesin küçümsediği ve alay ettiği aynı kirli, dövülmüş genfinler olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Şimdi onlara yaltaklanan bu aynı fae'lerin dün gece onlarla alay eden ve küçümseyenlerle aynı kişiler olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Bu fae'ler bir striptizcinin iç çamaşırı değiştirmesi gibi sadakat değiştiriyor. Her izleyici için farklı ama yine de aynı şekilde taklit.

BÖLÜM 22

Tsonraki yarım saat boyunca bitmek bilmeyen sahte nezaket ve övgülere devam ediyor. Ronak'ın çenesinin ayarından anlaşılıyor ki
ve Evert'in kısık ses tonu sabırsızlanmaya başladıklarını gösteriyor. Sylred kibar ve nazik kalmaya devam ediyor elbette ama o bile huzursuz görünüyor.

Dans etme taleplerini de (birçok kez) reddediyorlar ki bu durum karşısında kendimi beğenmişlikten başka bir şey yapamıyorum.

"Bahse girerim benimle dans edersin," diyorum.

Kesinlikle yaparlardı. Oldukça eminim. En azından onlardan bir twirl alabilirim.

Adamlar kalabalığa iyi davranırlar, ta ki aptalın biri Evert'e ikinci gün ona karşı bahis oynadığını ve bir ton para kaybettiğini ve Evert'in lütfen ona kaybını geri ödeyebileceğini söyleyene kadar.

Evert'in bakışları ölümcül bir hal alır. "Yaşamak için sana ödeme yapmamı mı istiyorsun?"

Ronak, yüksek fae'nin gösterişli kafasını ince boynundan koparamadan onu çekip uzaklaştırıyor. Şahsen ben bu kesintiden biraz rahatsız oldum ama bilirsiniz, yüksek sosyete adabı balo salonundaki kafa kesme olaylarını pek hoş karşılamaz. Ronak onları toplanan kalabalıktan ayırıp içki masasına doğru yönlendiriyor. Bardaklarını doldurup geri atarlar, sonra bir saniyeliğine yeniden doldururlar.

"Alo? Ne olmuş bana? Kaynaşmayı ve sarhoş olmayı beş saniyeliğine bırakıp benim hakkımda konuşabilir misiniz? Göz ardı edildiğimi hissetmeye başladım."

Üçüncüyü içmeden önce ikinci içkilerini bitiriyorlar. Ne zaman bir fae onlarla konuşmak için yanlarına gelse, fae ürkekçe uzaklaşana kadar ters ters bakıyorlar. Onları suçlamıyorum. Önceden vahşi ve acımasız görünüyorlardı. Şimdi temizlendiklerine göre, aynı derecede vahşi görünüyorlar. Seksi resmi kıyafetler içinde olmaları kaslarını ve kaşlarını gizledikleri anlamına gelmiyor.

Sylred sessizliği bozar. "Bunun tadı sürgün adasında demlediğimiz o lanet şeyden çok daha iyi."

Çocuklar sırıtıyor. "Tüm kalbimle katılıyorum," diyorum ona. Transparan göğsüme bakıyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Geliyor," diyor Ronak.

Üçü de kaskatı kesildi ve Delsheen'in onlara doğru geldiğini görmek için döndüm.

"Bu kaltak ne istiyor?" Evert ve ben aynı anda söyledik.

Ona sırıtıyorum ve omzunu okşuyorum. Elim içinden geçiyor ama sanırım yine de sayılır.

Delsheen tamamen parlak beyaz kürkten yapılmış bir elbise giyiyor. Yumuşak dökümüyle kıvrımlarını sarıyor. Elbisenin ön kısmı göğüslerini neredeyse çenesine kadar itiyor. Kendi küçük göğüslerime bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Merhaba çocuklar," diye mırıldanıyor onlara ulaştığında.

Tüylü kanatları yine sergileniyor ve kahverengi saçları kocaman bir pençeyle başının üstünde toplanıyor. Acaba saç aksesuarı da elbisesiyle aynı hayvana mı ait?

"Delsheen," diyor Ronak kırpılmış bir ses tonuyla.

Bir parmağını uzatıp göğsünde gezdiriyor. "Onu ısırıp koparacağım," diye tehdit ediyorum onu.

"Elbisemi beğendiniz mi? Paranın satın alabileceği en iyi kürk bu," diyerek dikkatleri düzgün formuna çekiyor.

Evert onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra etkilenmemiş bir şekilde omuz silkiyor. "Başka biri daha kötü kürk giyiyordu ve daha iyi görünüyordu."

Işınlıyorum.

Ofluyor ama onu görmezden geliyor. "Çok uzun zaman oldu, Ronak. Beni özledin mi?"

Ronak onun elini yakalar ve pantolonunun kemerine ulaşamadan inişini durdurur.

Surat asıyor. "Hadi ama, kızgın olamazsın? O küçük olay yıllar önceydi ve şimdi her şey bitti. Küçük patlamanızın bedeli ödendi ve çiftleşme törenimize devam edebilmemiz için her şey hazır."

"Ne oluyor lan?" Evert ve ben aynı anda haykırıyoruz.

Sylred ona kuşkuyla bakar. "Delsheen, bu kadar ciddi olamazsın. Bu 'küçük bir olay' değildi. Olanlar yüzünden *beş yıl* sürgün edildik. Ve sen dün gece prensle açıkça kendini sergiliyordun."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak ona dönüyor. Eminim göğüslerini daha da yukarı kaldırmak için yaptığı bir harekettir bu. "Sanki prensin oynamamı istediği rolü inkar edebilirmişim gibi. Dün gece göstermelikti, söz veriyorum."

Evert alay ediyor. "Sanki verdiğin sözlerin bir anlamı varmış gibi."

"Ne olmuş yani?" diye tersliyor. "Kanatlarım ortaya çıktı. Çiftleşme seremonimiz kısa sürdü ama benimkinin ortaya çıkması bağı tamamlamaya ne kadar yakın olduğumuzu gösteriyor. Bunu tamamlamamız gerekiyor. Bir genfin dişisi olarak bu senin bana karşı görevin."

"Son çiftleşme ritüelimizin arifesinde prensi becerdikten sonra hâlâ seninle bağ kurduğumuzu sanıyorsan, şirret olduğun kadar hayalperestsin de," diye homurdanıyor Evert.

Alay ediyor. "Büyü artık, Evert. Sadece bir düzüşmeydi. Ve o bir prens. Ne yapsaydım? Hayır mı deseydim?"

Evert gözlerini devirir. "Lütfen. Eminim kendini parlak bir tepside sunmuşsundur. Prens, sosyete merdiveninde tırmanacağın bir başka basamaktı sadece. Sen her zaman dalkavuk bir amcık oldun."

Delsheen'in yüzündeki son nazlı ifade de kaybolur. Ona öfkeyle bakar ve sonra Sylred'e döner. "Orada durup benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sorar.

Grubun iyi olanına yalvarmak akıllıca bir strateji, bunu ona vereceğim. Ama Sylred sadece omuz silkiyor. "O haklı, Delsheen."

Kırmızının üç tonuna döner. "Sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok," diye tersliyor. "Siz bu sürünün alfası değilsiniz. Soylu evlerde büyümediniz. Ron-ak ve benim nasıl bir baskı altında olduğumuz hakkında hiçbir fikrin yok. Ben bir dalkavuk olabilirim ama en azından evdeki meşhur oluklardan gelmedim. Sen bir hiçtin. Hiçbir şey.

Ronak seninle bağ kurana kadar. Seninle çiftleşmeyi düşündüğüm için bile ayaklarımı öpmelisin."

Tanrım, bu kaltak. Onu bulabildiğim en çirkin, en kokuşmuş, en fakir fae'ye aşık edeceğim. Ya da dumanı tüten seks sularıyla bir trolle. Her iki şekilde de.

Evert'ten yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Sylred'in bile gözlerinde sert bir parıltı var.

Delsheen onlara sahte bir tatlılıkla, "Bu yüzden içeri girmenizi öneririm," diyor. "Çünkü eve döner dönmez bu eş bağını bitireceğiz. Her şey ayarlandı bile. Gidelim Ronak."

Dördümüz de ona bakıyoruz. Delsheen'i ilk kez görüyormuş gibi inceliyor. Yüzüne baktı, soğuk maskesi yerindeydi ve sonunda "Hayır" dedi.

Yüzü kızarıyor. "Ne demek *hayır*?"

"Hayır, Delsheen. Seninle bağ kurmayacağız."

Onun yüzüne gülüyor. "Birleşik bir cephe, öyle mi? Bana hayır diyemezsin, unuttun mu? Sen alfasın. Bu da demek oluyor ki, senin için eşini seçecek olan hayvani tarafındır. Ve senin hayvanın beni uzun zaman önce seçti," diyor muzaffer ve boğucu bir sesle, ona doğru bastırarak. "Yani hayvanının öfkelenmesini ve sonsuza dek sana karşı savaşmasını istemiyorsan, bunu yapmaktan başka seçeneğin yok. Başka bir dişiyi reddedecek çünkü zaten beni seçti. Çiftleşme törenini bitirmek zorundasın. Hayvanın daha azını kabul etmeyecektir. Ayrıca, zaten başladığımız için, ben olmadığım sürece sihrini ya da kanatlarını alamayacaksın. O yüzden iyi bir alfa ol ve sürünü kontrol et, tamam mı?"

Uzanıp Ronak'ın kuyruğunu tutarken kendi kuyruğu da onun bacağına dolanmaya başlar. Evert nefesinin altında küfrediyor. Çocukların yüzündeki ifadeden, bu kuyruğa dokunma olayının çok büyük bir mesele olduğu anlaşılıyor. Ronak bir an için yenilmiş görünüyor.

Ta ki hayvani tarafı ortaya çıkana kadar. Ve

bunu gerçek anlamda söylüyorum.

Kükrüyor. Balo salonunun ortasında.

İnsanlar dramatik çığlıklar atar ve kaçarlar. Delsheen bile atlar. Müthiş bir şey.

Ronak'ın gözleri artık kendisine ait değil. Şimdi kontrol hayvanın elinde. Boynu hayvani bir şekilde yana doğru kıvrılıyor ve altın rengi gözleri kadının elinin hâlâ kuyruğunu tuttuğu yerde parlıyor.

Vahşi bir canavarınki gibi dudakları hırıltıya dönüşerek dişlerini gösteriyor. Hırıltısı derin, yüksek ve çok korkutucu, özellikle de herkesin hayvanının itlaf sırasında yaptıklarını gördüğü düşünüldüğünde.

Delsheen'in rengi solar ve kendi gözleri altın renginde parlar. Hemen inliyor ve kendi kuyruğu onun bacağından çözülürken, kuyruğunu yakar gibi bırakıyor. Başını eğiyor ve boyun eğerek siniyor. Adam hırlayıp dişlerini gösterdiğinde, kadın ipucunu alıyor ve geri çekilmeye başlıyor.

Yirmi adım uzaklaştıktan sonra dönüp hızla odadan çıkıyor. Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Evet! Koşsan iyi edersin!"

Ronak hırlamaya ve dişlerini gıcırdatmaya devam ediyor. Tüm vücudu gergin, sanki saldırmaya hazır gibi.

"Neye bakıyorsunuz siz?" Evert, etrafta toplanmış, dik dik bakan tüm fae'lere ters ters bakıyor. "Gidin dans edin falan. Kendi işinize bakın."

Ronak seyircilere hırladığında, Sylred onun önünde durmak için hareket eder ve görüşünü engeller. Ronak ona da hırlar.

Sylred ellerini kaldırır. "Sakin ol. Ronak, geri gel."

"Evet, alfa saçmalığını kesebilirsin, genfin. Onu çok korkuttun. Kuyruğunun kıçına ne kadar sıkıştığını gördün mü? Bir daha geri gelmeyecek," diyor Evert kıkırdayarak.

"Ronak," diye tekrar ikna eder Sylred.

Sonunda gözlerinden altın akar ve duruşu titrer.
Gözlerini kırptığında, kara gözleri sürüsüne bakıyor.

Hem şok olmuş hem de kafası karışmış görünüyor. "Hayvanım az önce Delsheen'i eş olarak alenen reddetti mi?"

Evert sırıtıyor. "Kesinlikle öyleydi. Harikaydı."

Sylred, "Alfaların daha önce seçtikleri bir eşi reddettiklerini hiç duymadım," diyor.

"Hayvanını gerçekten kızdırmış olmalı," diye ekliyor Evert neşeyle. "Güzel. Bu bokun bittiğine sevindim. Eğer senin aptal hayvanın hâlâ onu tutmak isteseydi, çok kızardım."

Ronak az önce olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırır.

Evert bardakları d o l d u r u r ve elden ele dolaştırır. "O çılgın kaltakla çiftleşen zavallı pisliklere kadeh kaldıralım."

Kadehlerini tokuştururlar ve içerler.

BÖLÜM 23

"A Tamam," diyor Evert, bir içki daha atarak. *Cidden, nasıl olur da çakırkeyif olmazlar?* "Ne halt olduğunu anlamamız gerek Scratch'e oldu. Onu şimdiye kadar görmüş olmalıydık, yoksa bir mesaj iletirdi. Belki de o Lamassu pisliğini bulmaya çalışmalıyız. Eğer onun eşiyse bile. Piç kurusu muhtemelen numara yapıyordur."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi deviriyorum.

Sylred kaşlarını çatar. "Bundan şüpheliyim. Lamassuslar eşleşmelerine karşı çok saygılıdır. Bu konuda yalan söylemeyi büyük bir saygısızlık olarak görür. Hem neden söylesin ki?"

Evert ona kuşkulu bir bakış fırlatır. "Çünkü o seksi. Belli ki."

"Konuya geri dönebilir miyiz?" Ronak araya girer.

"Ne? Öyle." Evert omuz silkiyor ve beni gülümsetiyor. Benim *seksi* olduğumu düşünüyor.

Bu his tamamen karşılıklı.

"Bir şeylerin yolunda gitmediğine katılıyorum. Şimdiye kadar bizi görmek için burada olmamasına imkan yok," diyor Sylred.

Evert's yüz büyür Taşlı. "Siktiğimin lamassu. Eğer o bir şey yaptı..."

Ronak kendinden emin bir şekilde, "Onu bulacağız," diye cevap verir. "Ben buradayım!"

Umutsuzca söylüyorum.

Keşke onlara ulaşmanın bir yolu olsaydı. Burada olduğumu bilmelerini sağlamak için.

"Kaybolan kol numarası da neydi?" Evert soruyor.

Diğer ikisi başlarını sallar. "Şimdi düşündüm de, onu hissedemiyorum. Genelde onu biraz hissederim," diye itiraf ediyor Sylred.

Ronak kaşlarını çatar. "Ben de öyle. Şimdi sen söyleyince, o zamandan beri onu hissetmedim..."

"İtlaf bittiğinden beri."

"Evet. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum." "İyi bir şey değil," diye yanıtlıyor Evert.

İnledim. "Ah, sizden çok uzaklaştığımda neler olduğunu size söylemeliydim."

"Sence prens onu tanıdı mı?" Sylred sordu. Başımı salladım. "Evet, evet!"

"Bilmemize imkân yok," diyor Ronak, bakışlarını prensin oturduğu yere çevirerek. "Ona sorabileceğimiz gibi değil."

"Eğer onu tanıdıysa ve o da ona bizden bahsettiyse..." Sylred patikaları

Ka

palı"Yapmazdı," diye yanıtlıyor Evert.

. "Hayır," diye onaylıyor Ronak. "Ayrıca, eğer prens onu sakladığımızı bilseydi

O olmasaydı, şu anda burada duruyor olmazdık."

Sylred, "Ama eğer onu ele *geçirirlerse*, ondan zorla bilgi almaya çalışacaklardır," diyor.

Hapsedilebileceğim ve işkence görebileceğim fikri dehşete kapılmış yüz ifadelerine sızıyor.

Evert küfreder. "Lanet olsun. Eğer ona zarar verirse..."

"Prens izliyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Hiçbir şeyi ele veremeyiz."

Keşke onlarla iletişim kurabilmemin bir yolu olsaydı. Ama fiziksel aleme nüfuz etmek için tek yolum...

Nefesim kesildi ve parmaklarımı şıklattım. Şey, bilirsin, pek sayılmaz. "İşte bu kadar!"

Onlara yaklaşıyorum, birinin başka bir soru sormasını bekliyorum. Çok beklemem gerekmiyor.

"Hâlâ itlaf adasında olduğunu ve bu yüzden onu hissedemediğimizi mi düşünüyorsun?" Sylred sorar.

Ona doğru uçuyorum ve yüzünde bir flört dokunuşu izliyorum. Kafasını şaşkınlıkla sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Olabilir," diye yanıtlıyor Ronak.

"Ya da belki de buradadır ve biz onu hissedemiyoruzdur," diyor Evert. "Geri dönmüş olabilir."

Ona doğru uçuyorum ve yüzüne büyük bir şehvet nefesi üflüyorum. Mavi gözleri cinsel açlıkla keskinleşiyor ve bacaklarını kaydırıyor. "Bu ne lan..." diye mırıldandı.

Sylred, Evert'in ani değişiminden habersiz, "Bu partiyi severdi," diye düşündü. "Sence şu anda yemek masasında karnını doyuruyor olabilir mi?"

Sonra yüzüne bir şehvet nefesi üflüyorum. Şimdi şaşırma ve sıcak ve rahatsız görünme sırası onda.

İkisi de pantolonlarının önünü düzeltip yer değiştirmeye devam edince Ronak kaşlarını çatıyor. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

"Şu anda bir kayadan daha sert sikişiyorum," diyor Evert ve beni kıkırdama krizine sokuyor.

Ronak'ın burnu tiksintiyle kırışır. "Çok fazla bilgi."

"Hayır, o haklı. Yani, ben de kendimi... tuhaf hissediyorum," diyor Sylred, hafifçe kızararak.

"Kızardığında çok sevimli oluyorsun,"

diyorum ona. "Nasıl tuhaf?"

Sonra yüzüne bir Şehvet Nefesi üflüyorum. Başı şaşkınlıkla geriye doğru kalkıyor ve göğsü kabarmaya başlıyor. Şimdi önümde üç tane çok ateşli, çok azgın genfin var ve ben görünmezim. Ne büyük kayıp.

Sylred onun ifadesini alır. "Sen de mi hissediyorsun?"

"Scratch burada olsaydı, onu içki masasının üzerine yatırır ve yürüyemeyecek hale gelene kadar becerir miydin?" Evert malzemeleri.

Sylred inliyor ve pantolonunu tekrar düzeltiyor. Ronak acı verici görünse de sadece başını sallıyor.

"Aww, hepiniz *beni* mi arzuluyorsunuz?" Mest olmuş bir şekilde soruyorum. "Biliyordum! Benden kesinlikle hoşlanıyorsunuz. Şimdi akıllı genfinler olun ve bunu çözün."

"Bekle bir saniye..." Sylred başlıyor.

Ronak başını sallayarak, "Şehvet Nefesi," diye ekledi. O bilirdi.

Evert etrafına bakar. "O burada. Tam burada, değil mi?"

Evert'in yüzüne kocaman bir şehvet üflüyorum. İnliyor ve hafifçe eğiliyor. "Lanet olası Scratch. Sensin. Beni burada öldürüyorsun."

Sylred, "Biraz daha özel bir yere gidelim," diye öneriyor.

Balo salonundan çıkıp sessiz bir oyuk bulana kadar biraz sert bir şekilde yürüyorlar.

"Tamam, Emelle burada ama bir sebepten dolayı yine Peçe'nin içinde ve dışarı çıkamadığını varsaymalıyız. Bu doğru mu?" Sylred biraz kararsız bir şekilde soruyor, sanki havadan konuşuyor olabileceği için utanmış gibi.

Ona daha fazla şehvet üfledim. Belki de Flört Dokunuşları'nı evet için ayırmalıydım... Oh neyse.

"Tamam. O zaman şehvet bir evettir," demek için

zorlanıyor. "Hayır nedir?" Evert sorar.

Flört dokunuşlu parmağımı omzunda gezdiriyorum. Kaşlarını

çatıyor. "Eee?" Sylred soruyor.

Ne yapacağını bilemez halde ellerini kaldırır. "Bilmiyorum amına

koyayım."

Sylred Ronak'a döner. "Diğer gücü neydi?"

Ronak başını sallar. "Hatırlamıyorum. Tek hatırladığım beni dört saat boyunca ereksiyon halinde bıraktığı."

Kıkırdıyorum.

"Eee?" Sylred Evert'e tekrar sorar.

"Bilmiyorum lan! Sadece... farklı hissettim." "Ne

gibi?" diye ısrar ediyor.

"Şehvet olanı onu becermek istememe neden oluyor. Az önce yaptığı diğer şey ise aptalca şeyler düşünmeme neden oluyor. Ona şiir yazmak ya da çiçek almak gibi saçma sapan şeyler."

"Romantizm konusunda kendini geliştirmen gerekiyor," diyorum ona.

"Flört," diyor Sylred, parmaklarını şıklatarak. "İşte bu

kadar." "Çok iyi," diyorum ona.

"Tamam, o zaman sadece evet ya da hayır soruları."

Evert, "Eğer bir kaç kez daha evet cevabını verirse, pantolonumun içine boşalacağım," diye itiraf ediyor.

"Bu grafikti," diyorum ona.

"Ona ne olduğunu bulmamız gerekiyor." "Tamam, yapacağımız şey

şu," diye araya giriyor Ronak. "Biz gidiyoruz-

partiye geri dönmek ve biraz daha görünmek, görünüşü rahatlatmak için. Sonra bir yere g i d e c e ğ i z .

kulak misafiri oluruz ve kendimizi utandırmadan onunla iletişim kurabiliriz, tamam mı?"

Sylred ve Evert isteksizce başlarını sallarlar. "Bu senin için uygun mu, Scratch?"

Ona bir şehvet öpücüğü gönderiyorum. Elleriyle yüzünü kapatıyor. "*Siktir*. Sorduğum için özür dilerim," diye mırıldandı.

Kıkırdamaya başladım. Bu çok eğlenceli. "Hazır mısın?" Ronak soruyor.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye yanıtlıyor Evert, acı çekmiş bir ifadeyle. "Ya da donmuş bir göle atlamak."

Sylred ona düşünceli bir bakış atar. "Prens Elphar. Delsheen. İtlaftaki yılan canavar. Senin annen. Annem. Burnu sızan o cüce-"

Evert ona ters ters bakar. "Ne oluyor lan?" Omuz silkiyor. "Yardımı oldu mu?"

Evert başını öne eğer. "Evet, biraz."

Sylred döner ve uzaklaşmaya başlar. "Bir şey değil. Şimdi gel bakalım, Stiff."

"Adım Stitch," diye karşılık veriyor Evert.

Hırıltısı onu takip eden kahkahayı örtbas etmiyor.

BÖLÜM 24

"Artık gidebilir miyiz?" Evert çok yüksek sesle söylüyor. En az iki saat oldu ve Evert'in başkalarıyla oynama sınırı. Sylred ona yan gözle bakıyor ve sonra sıkıcı bir mahsul büyümesinden falan bahseden soyluya gülümsüyor. Ya da belki hâlâ balık nüfusunun artışından bahsediyordur? Bilemiyorum. Çenesi düşük fae'nin ağzını açtığı otuz saniyeden sonra kendimden geçtim.

Bu partinin daha heyecanlı olacağını düşünürsünüz, perdelerin arkasında pipo içiliyor ve inlemeler duyuluyor. Ama hayır. Buradayız, ekin muhabbetine takılıp kaldık.

Soylu fae, Evert'in kaba müdahalesi karşısında ağzı açık kaldığında Sylred fae'nin sırtını sıvazlamakla yetiniyor. "İtlafla geçen uzun bir hafta. Eminim anlıyorsundur."

Fae çamurlu bıyığını okşarken rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyor. *Gerçek* çamur gibi. Ne tür bir fae olduğunu bilmiyorum ama sanki bir bataklıktan çıkmış gibi görünüyor. "Evet. Evet, elbette. Sürünüz adanıza dönmeyi dört gözle bekliyor olmalı."

Sylred başını sallar. "Kesinlikle. Bize izin verirseniz."

Çocuklar kaçmaya çalışıyorlar. Dans pistinin yanındaki yastıklı zeminde gerçekleşen çok ilginç seks partisine biraz dikkatim dağılıyor.

Başımı eğiyorum. "Huh. İlginç pozisyonlar." Sahneyi hatırladığımdan emin oluyorum. Bilim için.

Çocuklara geri dönmek için acele ediyorum ve tam Prenses Soora onları uğurlarken onlara yetişiyorum. Üçü de durup selam veriyor. Onlara nazikçe gülümsüyor ve her zamanki gibi hâlâ güzel ve dengeli görünüyor. Lavanta rengi saçları, maruz kaldığı onca danstan sonra bile kusursuz.

Arkasında tüm hızıyla devam eden seks partisinin seslerini duymazdan geliyor. Cidden, çok gürültülü. Sylred'in gözleri bile sürekli oraya kayıyor.

"Majesteleri," diye selamlıyor Ronak onu.

Parlak mor gözlerini sanki onları ölçüp biçiyormuş gibi üçünün üzerinde gezdiriyor. Arkasında, gözleriyle adamlarımı soymaya çalıştıklarından emin olduğum bir grup yüksek fae takipçisi var.

Koruyucu bir şekilde önlerinde duruyorum. Aslında görüşlerini engellemiyorum ama bu gibi durumlarda önemli olanın düşünce olduğunu hissediyorum.

"Ayıklama işlemini başarıyla tamamladığınız için tebrikler," diyor.

"Teşekkür ederim."

"Tüm sürünüzün kurtulmasına sevindim."

Sylred gözlerini kırıştırarak gülümseyerek, "Çok naziksiniz," diye cevap veriyor.

Gah. O lanet göz kırışıklıkları beni her seferinde yakalıyor.

Yakındaki pencereden dışarı bakıyor. "Güzel bir gece, sence de öyle değil mi? Ay son derece canlı."

Evert ayın neye benzediğini hiç umursamıyormuş gibi görünüyor ama bir şekilde gözlerini devirmeden durmayı başarıyor. Böyle saygılıdır.

Ronak başını sallar. "Evet, Majesteleri, öyle."

"Daha fazla keyif almak için sık sık özel avlumda yürüyüş yapmayı severim. Gece yarısının genellikle en aydınlatıcı zaman olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?" diye soruyor, onlara dikkatle bakarak.

Çocuklar birbirlerine bakarlar.

"*Oooh.* Şu anda casusluk yapıyorsun, değil mi?" Heyecanla söylüyorum.

Ronak dikkatle, "Biliyorum," diye cevap verir.

Prenses Soora başını sallar. "Affedersiniz, konuşmam gereken biri var. Tekrar tebrikler. Zafer kazanmanızı çok i s t e y e n bir hizmetçim vardı."

"Ben! Benden bahsediyor."

Evert uzaklaşırken üçü de onu selamlıyor ve peşinden de telaşlı takipçileri geliyor. Karılardan biri Evert'e bir kâğıt uzatıyor ve daha sonra süpürge dolabında buluşmak istediğini söylüyor. Kaşlarımı çattım.

Yanından geçen bir su perisini durdurur ve ona uzatır. "Al bakalım, dostum. Al bakalım."

Su perisi kağıdı alır, çiseleyen saçlarından üzerine su damlaları damlatır. "Teşekkürler!" diyerek Evert'e çocuksu bir sırıtış atar ve koşar adımlarla uzaklaşır.

"Aferin oğlum," diyorum Evert'e, omzunu sıvazlayarak.

"Prensesin ne dediğini anladınız, değil mi?" Onlara sordum. "Bu beni tanıdığının şifreli ifadesiydi, o yüzden gece yarısı kuyruklu kıçlarınızı kaldırıp onun avlusuna gitseniz iyi olur."

Sylred, "Sence prenses Emelle hakkında bir şeyler biliyor mudur?" demeden önce kimsenin duyacak kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafına bakınır.

"Çok daha iyi," diye homurdanıyor Evert.

Ronak gözlerini deviriyor. "Sarayın ortasındayken prenses hakkında böyle konuşmasan olmaz mı?"

Evert omuz silkiyor ve içmek için bir içki daha alıyor.

"Aww," diye gülümsüyorum. "Beni o kadar çok özlüyorsun ki huysuz bir alkoliğe dönüşüyorsun."

"Ona güvenmiyorum," diyor.

"Kovanın dışından kimseye güvenmeyiz," diye başını sallıyor Ronak.

Sylred, "Ama bir şeyler biliyor, bu çok açık," diye belirtiyor. "Ve bir şekilde yardım etmek istemiyorsa neden bizimle buluşma riskini alsın ki?"

Ronak, "Bu kraliyet mensuplarını asla bilemezsin," diye ısırır.

"Peki ya hizmetçisi hakkındaki yorumu? Scratch hakkında mı konuşuyordu?"

Evet demek için içkinin ortasında yüzüne şehvet üfledim. Boğuluyor ve öksürüyor, alkol çenesinden aşağı damlıyor. Çenesini silerken şu anda yüzmediğim bir noktaya ters ters bakıyor. "Kahretsin, Scratch. Adamı biraz uyar."

Ronak dudaklarını hafifçe eğerek, "Sanırım bu bir evet," diyor.

"Siktir git."

"Böylece her şey halloldu. Onunla buluşacağız ve ne söyleyeceğini göreceğiz. Ama hepimiz hemfikir olmadıkça hiçbir şeyi ele vermeyiz," diye yanıtlıyor Sylred.

O konuşurken kendimi onun tatlı dudaklarına bakarken buluyorum. "Daha önce ne kadar güzel dudakların olduğunu hiç fark etmemiştim. Sakalın onlara büyük bir kötülük yapmış."

"Gece yarısına ne kadar var?" Sylred

soruyor. "Yaklaşık yarım saat."

"Güzel. Hemen oraya doğru yola çıkalım."

Balo salonunun son yirmi metresini çıkmaları yirmi dakika sürüyor. Evert'in onlara bu kadar açık bir şekilde bakmasına bakarak Fae'lerin onları durdurmaya devam etmeyeceğini düşünürsünüz, ama sanki kendilerine engel olamıyorlar.

Sonunda dışarı çıktıklarında avluya yönelirler. Avlu, saray duvarlarıyla aynı taştan yapılmış ve yemyeşil bir bahçenin tam ortasında yer alıyor. Beklemek için çeşmenin yanında yerlerini alırlar.

"Biraz keşif yapacağım," diye haber veriyorum onlara, çünkü ben böyle süper bir casusum.

Etrafta uçarak etrafta dolaşan bir Fae olup olmadığını kontrol ediyorum ama kimseyi göremiyorum. İkinci dalışımı yaptıktan sonra, Prenses Soora'nın yaklaştığını görmek için tam zamanında adamlara dönüyorum. Takipçilerini başarıyla atlatmış.

"Prenses," diye selamlıyor Sylred onu.

"Bu taraftan," diyor durmadan, elbisesi her adımda sallanıyor.

Onları fıskiyenin yanından geçirip gül labirentinin girişine götürüyor. "Dostum, keşke bunları koklayabilseydim," diyorum yanından geçtiğimiz çiçek açmış güllere özlemle bakarak. "Çiçek koklamaya bayılırım. Ve meyve. Ve taze ekmek. Ve hemen hemen tüm yiyecekleri."

Prenses, labirentin, girdikleri küçük açıklık dışında her tarafı tamamen kapalı olan bir bölümüne ulaşana kadar durmuyor. Arkamızda, gül çalıları bir duvara yaslanmış durumda, yani orada birinin saklanıyor olması mümkün değil.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," diyor ve arkasını dönüp onlara bakıyor.

"Nasıl yardımcı olabiliriz, Majesteleri?" Ronak temkinli bir şekilde sorar.

"Açık konuşacağım," diyor. "Emelle'i şehirde kale duvarlarının yakınında dolaşırken gördüğümde tanıdım."

Üçü de cevap vermiyor ya da yüz ifadelerinden bir şey anlaşılmıyor ve o da iç geçiriyor.

"Bana güvenme konusundaki tereddütlerinizin farkındayım ama sizi temin ederim ki ben sizin tarafınızdayım. Ne yazık ki şu anda bu güveni tesis edecek zaman lüksüne sahip değiliz. Bu konuşabileceğimiz tek zaman olabilir, o yüzden bunu açık yüreklilikle yapalım," diyor sert bir şekilde.

Ronak kollarını kavuşturur ve korkutucu bir duruş sergiler. Prenses bir milim bile geri adım atmaz ama Ronak'ın bakışlarını kaşlarını kaldırarak karşılar. "Emelle'i tanıdığınızı söylediniz. Eğer onu tanıyorsan, bana neye benzediğini ve ne olduğunu söyle."

Hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Soluk ten, bu diyarda var olmayan kırmızı tüylü kanatlar, pembe saçlar, kısa boy-"

"O kadar kısa değilim."

"-ve bileğinin iç kısmında ML harfleri olan gümüş bir dövme var. O Peçe'den bir aşk tanrısı. Ayakları üzerinde biraz beceriksizdir ve başıboş dolaşmaya meyillidir." Çocuklar birbirlerine bakarlar.

"Evet, bu o." Alınmalı mıyım, alınmamalı mıyım emin değilim.

Prenses Soora başını sallar. "Emelle'i gizlice saraya soktum ve itlafı beklerken onu kişisel hizmetçim olarak gösterdim. Bana sizden ayrı kalamayacağını söyledi. Onun itlafa katılabilmesini ve bir soylu gibi davranabilmesini sağladım. Ona göz kulak olması için kişisel korumalarımdan birini verdim."

"Neden?" Ronak meydan okuyor. "Neden onun için bu kadar zahmete girdin?"

Prenses Soora omuz silkerek, "Sarayda aşk tanrısıyken bana göz kulak oldu," diyor. "Ama yalan söylemeyeceğim. Onu sunduğu fırsatlar için gördüm. Görünmezdi, belli ki adanızın bariyerlerinden el değmeden geçti ve fae büyüsü onu etkilememiş gibi görünüyordu."

"Ve sen onu..."

Cevap vermeden önce hepsine değerlendirici bir bakış atıyor. "Geçmişinizi biliyorum Covey Fircrown. Ve prense karşı bir sevginiz olmadığını da biliyorum."

Ronak, "Bunu söylemek vatana ihanet olur," diye belirtiyor. "Öyle olur," diye kabul ediyor. "Ama gerçek değişmez."

"Evet, o heriften nefret ediyoruz," diyor Evert.

Çocuklar ona kızgın bir bakış attığında omuz silkiyor. "Ne var? Biliyoruz."

Sylred iç geçirir. "Tact, Evert."

Ronak başını sinirli bir şekilde sallayarak, "Ve belki biraz da itidal," diye ekliyor.

"Bütün gece burada dikilebiliriz ya da sadede gelebiliriz. Ben bu saraydan siktir olup gitmeyi tercih ederim. Alınmayın," diye ekliyor Evert prensese sonradan.

"Onun için üzgünüm," der Ronak prensese. "Ne zaman susması gerektiğini bilmiyor."

"Oldukça iyi. Onun dürüstlüğünü canlandırıcı buluyorum," diye itiraf ediyor. "Fae sarayında açık dürüstlük göremezsiniz. Ama dediğiniz gibi sadede geleyim. Emelle'den benim için casusluk yapmasını istedim. İsyan girişimlerime yardımcı olması için. Senin de bu davaya katılacağını umuyorum."

Genfinler bunu beklemiyordu. Sylred'in kahverengi gözleri büyüdü, Ronak'ın çenesi sıkıştı ve Evert alay etti. "Bir dakika, Emelle'i casus olarak mı istiyorsun?" diye güler. "O casusluk için uygun değil."

"Hey!"

"Haklı," diye katılıyor Ronak.

"Tebrikler," diye çıkıştım. "Yine pislik olarak biliniyorsun. Ve sen," diyorum Evert'i göstererek. "Dikkat et."

Prenses Soora sert bir şekilde, "Emelle ile yaptığım anlaşmanın bu konuşma üzerinde hiçbir etkisi yok," diye cevap verdi.

Yanına sokuldum. "Evet, bu doğru. Hatunlar siklerden önce gelir. Birbirimizden ayrılmayız."

"Davama katılmanızı ummanın yanı sıra, Prens'in onu tanıdığını size bildirmek için de buradayım. Dün geceki toplantıda."

"Kahretsin," diye küfrediyor Evert, elini saçlarında gezdirirken. "Bizi asla beslemeye çalışmamalıydı. Kılık değiştirse bile göze çarpıyor."

"Ne oldu?" Sylred endişeyle sorar.

Prenses Soora'nın yüz ifadesi mutsuzlaşıyor. "Onu ve lamassu muhafızım Okot'u kraliyet locasına davet etti.

itlaf. Onu tanıdığını kimseye söylememişti, belki Chaucel hariç."

"Ve?"

"Tam olarak emin değilim ama onu olayın ortasında tutukladı. Yaşadığından ya da öldüğünden emin değildi. Onu sürükleyerek hücrelere götürdüler ve orada sorgulandığını duydum. Ondan ne öğrendiklerini bilmiyorum. Ama hücresine geri döndüklerinde ortadan kaybolduğunu biliyorum."

Sylred kaşlarını ovuşturarak, "Evet, yine Peçe'de," diyor.

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Siz onun çapaları olduğunuz için, itlafın sonunda hepiniz por- talden geçtiğinizde fiziksel formunu koruyamadı."

Adamların hepsi sertleşti. Eek. Kedi çantadan çıktı.

Yüz ifadeleri farklı derecelerde kızgınlığa dönüşüyor. Keşke şu anda tırnaklarımı yiyebilseydim. Ya da kolumu kaşımayı. Ya da midemdeki bu gerginliği gidermek için fiziksel bir şey yapabilmeyi. Adımlarımı hızlandırmaya çalışıyorum ama adımlarınızın ağırlığını hissedemediğinizde bunun pek faydası olmuyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Evert kuşkuyla sorar. "Tamam, sakin ol Vezüv Yanardağı. Belki *prensesin* yanında patlamazsın lanet olası diyarın," diye tısladım. "Biraz daha saygılı ol."

Prenses Soora, tüm zarafetine rağmen, bir pislik gibi davrandığı için kafasını kestirebilecek olmasına rağmen, onun patlamasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor bile.

Başını öne eğiyor. "Sana hiç söylemedi mi?"

"Açıkla. Lütfen," diye dişlerini gıcırdatıyor Ronak.

"İşte bu yüzden hepinize bu kadar yakın kalmak zorundaydı. Görünüşe göre, Prens onu fiziksel hale getirmek için ham büyüsüyle ona vurduğunda, üçünüz ona dokunup onu fiziksel dünyaya demirlemeseydiniz etkileri geçecekti.

"Sizden çok uzak kalırsa ya da sizin varlığınız olmadan çok uzun süre geçirirse, solmaya başlardı. Burada kaldığı süre içinde solmaya başladı. Okot'u onun yanına vermemin nedenlerinden biri de buydu; böylece ortadan kayboluşunun gidişatını takip edebilecekti. Her ne kadar saklamaya çalışsa da bu onu da hasta etti. Geçitten geçtiğinizde,

Aradaki mesafenin çok fazla olduğunu ve Peçe'nin içinde kaybolduğunu düşündüm."

Evert başını sallayarak gökyüzüne bakıyor. Ronak'ın yüz ifadesini okuyamıyorum çünkü her zamanki gibi taş gibi görünüyor. Benden nefret mi ediyor? Tanrım, umarım etmiyordur. Onlarla kalmak istemem sadece çapalarıma ihtiyaç duymamla ilgili değildi.

"Hayır, bize söylemedi," diyor Sylred sessizce. "Lanet olsun, Scratch," diye tersliyor Evert. "Özür dilerim," diyorum, azarlanmış hissederek.

"Bizi kullanıyordu," diyor Ronak.

Başımı kararlılıkla sallıyorum ve kendimi unutarak kollarına tutunmaya çalışıyorum. "Hayır, yemin ederim."

Evert onun yüzünü işaret eder. "Yaptığı şey bu değildi. Onda en kötüsünü görmeye çalışmayı bırakın."

Sylred düşünceli görünüyor. Ronak'a, "Eğer bizimle sadece bizi dayanak noktası olarak kullanmak için kalmak isteseydi, bunu bize söylemesi daha mantıklı olurdu," diyor.

Ronak alay ediyor. "Öyle mi? O zaman bunu *yapmamasının* arkasındaki sebep ne? bize anlatır mısın?"

Keşke şu anda onun aptal suratına üfleyecek biraz Anti-Lust'ım olsaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde cevap veren Prenses Soora oldu. "Bu bilgiyi sizden faydalanmak için sakladığına inanmıyorum. Ondan edindiğim izlenim hiç de bu yönde değil. Aslında, size söylemediğine inanıyorum çünkü sadece doğru nedenlerle sizinle kalmak istediğini bilmenizi istedi. Tüm kaygısızlığına rağmen, aslında oldukça düşünceli biri."

Ronak homurdanır ama başka bir şey söylemez.

Çenemi kibirle kaldırıyorum. "Bu doğru. *Düşünceliyim,* seni kıç kafalı."

"Sebepleri ne olursa olsun," diye devam ediyor Prenses Soora, "sanırım onu geri getirmeye yardımcı olabilecek birini bulmuş olabilirim."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Gerçekten mi?" "Kim?" Evert talep ediyor.

"Çoğu kişi ona Boynuzlu Kanca der."

Çocuklar ona kuşkuyla bakar. Sylred, "O bir hırsız," diye belirtiyor.

Bunu inkar etmiyor. "Öyle. Ama bu diyarda nam salmasının bir sebebi var. İhtiyacınız olan her şeyi elde etmenin bir yolu var. Bu durumda, onu geri getirmek için gereken büyüyü bulabileceğine inanıyorum. Bir kez yapıldıysa, tekrar yapılabileceği tartışmaya açık. Prensten sihrini kullanmasını isteyemeyeceğimiz çok açık olduğuna göre, benzer sihre sahip ve istekli birini bulmalıyız."

"Tekrar sürgün edildiğini duydum."

"Boynuzlu Kanca birçok kez sürgün edildi ve hapsedildi. Her seferinde kaçtı," diye belirtiyor.

Ronak, "Emelle ile ilişki kurarak kendini büyük bir riske atıyorsun, onu bir casus olarak istesen bile," diyor.

Bir omzunu kaldırıyor. "Her gün risk altındayım. Ayrıca çok iyi bir karakter yargıcıyımdır. Onda son derece dürüstlük ve sadakat görüyorum ki bu da isyanın üyeleri için tam da ihtiyacım olan şey."

Sırıtıyorum. Tamamen kankayız.

Sylred bir nefes üflüyor. "Kimse hırsızı nerede bulacağını bile bilmiyor."

"Hayır, ama bu alemde nasıl seyirci isteneceği iyi bilinir."

"Evet, yaşlı koruya çok değerli çalıntı bir nesne getir."

"Gerçekten de."

Evert gözlerini devirir. "O gösterişli bir pislik."

"Öyle olabilir, ama aynı zamanda onu geri almak için tek şansınız da olabilir. Ama bir şekilde onun etrafta olmasını sağlamanız gerekecek, gerçi bunu nasıl başaracağınız konusunda hiçbir fikrim yok."

Evert sırıtıyor. "Merak etme, bizi çoktan buldu."

Prenses Soora etrafına bakınır. "Ne, o burada mı?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun?"

Sylred yüzünü buruşturur. "Ayrıntıları bilmek istemezsin, inan bana. Sadece onun varlığından haberdar olmamızı sağlayan aşk tanrısı kurnazlığı olarak bırakın."

"Çok farkında," diye mırıldanıyor Evert.

"...Pekala." Prenses Soora etrafına bakınıyor. "Bir de muhafızlarımdan Okot var." Onlara dikkatle bakıyor. "Bir grup oluşturdular.

kısa bir süre içinde yakın bir ilişki kurduk."

"Evet, dostlar. Duyduk," diyor Evert kuru bir sesle.

"Evet, o da kaçırıldı ama nerede tutulduğu ya da gerçekten hayatta olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm dikkatli araştırmalarım boş çıktı."

Üzerime bir acı dalgası çöküyor. "Olamaz, Okot," diye fısıldıyorum. Bunların hepsi benim suçum.

"Daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım ama şimdilik çıkmazdayım," diyor. "Gitmem gerekiyor. Zaten çok uzun zamandır yoktum. Oh, neredeyse unutuyordum." Duraksıyor. "Havasız bir yatak odasından nefret ederim, ya sen?"

Ona deliymiş gibi bakıyorlar. Ben de öyle bakıyorum, çünkü: merhaba, rastgele.

Yılmadan devam ediyor. "Aslında o kadar nefret ediyorum ki, bu akşam yatak odamın penceresini açık bıraktım. Sarayın bu tarafında da pek fazla muhafız devriye gezmiyor," diyor sohbet edercesine. Durduğumuz yerin yakınındaki bir ağaç korusunun yanından geçerek saray duvarlarını işaret ediyor. "Orası benim pencerem. Biliyor musun, bu gece tuvalet masamda yanlışlıkla *çok değerli* bazı *eşyalar* bıraktığıma eminim?"

Evert kaşlarını çatar, şaşkındır. "Uh, tamam..."

Ronak ona gözlerini devirir ve nefesinin altında "Aptal" diye mırıldanır.

Sylred, "Hırsıza götürmek üzere bir şeyler 'çalmamıza' yardım ediyor," diyor.

Evert'in yüzünde farkındalık belirir. "Oh."

Yanağını okşadım. "Önemli değil. Sen güzelsin. Akıllı olmana gerek yok."

Prenses uzaklaşmaya başlar. "Boynuzlu Kanca ile bir görüşme ayarla. Seninle konuşması için şahsi hizmetçim Duru'yu göndererek mümkün olduğunca iletişim halinde olacağım. Başka hiçbir iletişim aracı olmayacak, anlaşıldı mı?"

Hepsi başını sallar. "O halde size iyi şanslar dilerim. Peki ya Emelle?" diyor gece havasına seslenerek. "Umudunuzu kaybetmeyin. Yakında görüşeceğiz."

Kararlılık içime yerleşiyor. Sözleri bir vaat gibi ve tekrar görünmez olduğumdan beri ilk kez, geri dönmek için gerçek bir şansım olduğunu hissediyorum.

Kesin olan bir şey var ki, yapacağım son şey de olsa Okot'u bulup kurtaracağım.

BÖLÜM 25

İnsanlık âleminde, "akıl akıldan üstündür" ve "sen bilmezsin" gibi pek çok süslü söz duydum.

ve "Gerçekten gerçekten gerçekten zig-a-zig-ah istiyorum."

Dediğim gibi. Süslü.

Ancak görünmez bir aşk tanrısı olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların her zaman aslında kastetmedikleri süslü sözler söyledikleridir. Tıpkı kutsal evlilik yeminleri eden, ancak ertesi hafta çalışma masasının üzerinde bir çalışan mikseri sırasında bu yeminleri bozan adam gibi.

Ancak bazı sözler gerçekten samimidir ve bu sözler derinize işler ve sizinle kalır - çünkü gerçekten bir şey ifade ettiklerini bilirsiniz.

Okot'un benimle konuştuğu her kelimeyi düşündüğümde böyle hissediyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanımadığımız tamamen doğru. Hayatıma bir şekilde girdi. Ama ben o çarpmayı sevdim. Yumruğumu geri istiyorum.

Benimle konuştuğunda, söylediği her süslü kelime doğruydu. Bunu anlayabiliyordum. Eşi olduğumu söylediğinde, samimi davranıyordu. Bana sevgilim dediğinde ciddiydi.

Süslü sözlerine doyamadım. Onu tutacağımı söylediğimde ciddiydim. Bu yüzden onu geri almalıyım.

"Doğru," diyor Evert, Prenses Soora'nın açık penceresine bakarak. Prenses çoktan gitmiştir, bu yüzden sadece özel pencerenin etrafında duran çocuklar vardır.

Şimdi avluda. "Sanırım gidip onun bazı eşyalarını çalacağım," diyor ve saray duvarına doğru adım atmaya başlıyor.

Ronak ve Sylred bekler, Evert'in duvarın yakınındaki bir ağaca zahmetsizce tırmanmasını ve ardından prensesin balkonuna atlamasını izlerler.

İçeride kaybolur ve kısa bir süre sonra dışarı çıkar. Ağacı bırakıp balkon korkuluğunun tepesine tırmanıyor ve sonra atlıyor.

"Vay anasını."

Ama çömelerek dört ayak üzerine düşer, kuyruğu arkasında dik durur.

Doğru. Yarı kedi.

Çalımlarla geri döndüğünde, elinde tuttuğu ışıltılı kolyeyi gösterir. "Hadi gidelim."

Saray arazisinden ayrılıyor, kapıdan çıkıp Highvale şehrine doğru yürüyoruz. Gecenin bu geç saatinde, dükkanların ve lokantaların çoğu kapalı ama gece hayatı tüm hızıyla devam ediyor. Gece fae'leri dışarıda, gece kafelerinde içkilerini yudumluyor ve gece kulüplerinde dans ediyorlar.

Adamların arkasında süzülüyorum, adımları kaldırım taşlarına çarpıyor. Adamlar sokakta ilerlerken sessizler ve sonunda *Hellfire & Hounds Inn'*e giriyorlar.

"Gerçekten mi? Ben olsam sokağın aşağısındaki *Snug & Dandy Inn'i* tercih ederdim ama ne yapalım, meyveleriniz bol olsun."

Hancı, itlaftan kurtulmayı başaran infa- mous genfinleri karşılamak için neredeyse kendini paralıyor. Bir sürü zırıltıdan sonra onlara en iyi odasını verir.

Üst kata çıktığımızda burnumu kırıştırdım. "En iyi odası burası mı? Burada *gerçekten* cehennem ateşi yanmış gibi görünüyor," diyorum yanık izlerine ve is lekelerine bakarak.

"Huh," diyorum duvardaki yanmış bir taslağı inceleyerek. Açıkça birinin siluetini uzlaşmacı bir pozisyonda gösteriyor. Ayrıca başın üzerinde ikinci bir çift el daha var. Sırıtıyorum. "Birisi kesinlikle bu duvara karşı ateşli bir seks yapmış."

Sadece bir iblisin sevebileceği duvarlar dışında, alan çok kötü değil. En önemli kısım ise oldukça temiz görünen üç yatağın olması.

Gözlerden uzak oldukları için yorgunluklarının üzerlerine çöktüğünü görebiliyorum. Bunca zaman maskelerini çıkarmamayı başardılar ama şimdi maskelerini çıkardılar.

Fiziksel yaraları iyileşmiş, saçları kesilmiş ve banyo yapmış olabilirler ama itlaf yarışmasının yorgunluğu hâlâ üzerlerinde. Çocuklar botlarını tekmeliyor ve soyunmaya başlıyorlar.

"Ah. Doğru. Sanırım geri dönmeliyim?"

İzlemeye devam ediyorum. Çünkü, evet. Onları ilk gördüğümden beri tamamen çıplak hayal ediyordum. Görünmezliğin avantajları var. Röntgenci kıçımı yataklardan birine tüneyip gösteriyi izliyorum.

Evert önce resmi ceketini, sonra da gömleğini çıkarıyor. Soluk teni ay ışığında daha da solgun görünse de kaslı karın kasları ve göğüs kaslarının yanı sıra siyah saçlarından oluşan küçük mutlu bir iz vaat edilmiş topraklara doğru uzanıyor.

Kesinlikle vaat edilmiş topraklara gitmek istiyorum.

Eğilerek pantolonunu indirmesini bekledim. Büyük bir hayal kırıklığına uğradım ama yapmadı. "Alay et."

Sylred ve Ronak da tişörtlerini çıkarmış. Sylred daha zayıf, Ronak ise yontulmuş granit ve şişkin kaslara sahip. Tükürüğüm olsaydı, çenemden aşağı damlardı.

"Vay, vay, vay. Sürgün sonrası sana çok yakışmış."

Hayal kırıklığıma rağmen pantolonlarını çıkarmıyorlar. Sadece biraz surat astım.

"Dikiz şovunun tadını çıkar, Scratch?"

Sıçradım. "Ne? Hayır, sizi soyunurken falan izlemiyordum," diyorum aceleyle, beni görmediklerini ya da duymadıklarını unutarak. Evert beni yakaladığını biliyormuş gibi kıkırdıyor. "Sen tam bir pislik suratsın."

Ronak yataklardan birine uzanmadan önce, "Buralarda takıldığını unutup duruyorum," diye mırıldanıyor.

"Ben de öyle. Tabii... belki de bizi takip etmedi," diyor Sylred.

Evert homurdanıyor. "Elbette bizi takip etti. Değil mi, Scratch?"

Madem sordu.

"Lanet olsun! Şunu yapmayı kes! Retorikti. Burada sikiştiğini biliyorum," diyor ereksiyonuna kaşlarını çatarak.

Sylred ve ben kıkırdıyoruz. Ronak'ın da dudağının seğirdiğine eminim.

Evert ve Sylred diğer iki yatağa yerleşiyor ve kısa süre sonra nefes alış verişleri yavaş yavaş düzeliyor. Ben de Evert'in yanındaki yatağa uzanıyorum. Kendimi tam olarak konumlandırırsam, hayaletimsi bedenimin dış hatları birbirine değiyormuş gibi görünüyor. Uykusunda kıpırdanıyor, bir kolunu belimin olduğu yere atıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, sadece onun tarafından böyle tutulmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Sonra Okot'un yaptığı zamanı hatırlıyorum.

Gecenin geri kalanında Evert'in yanında yatıyorum, hissediyormuş gibi yapıyorum ve Evert de beni hissediyormuş gibi yapıyor. Ne? Çok yalnızım. Ayrıca sıkıldım. Uyumayı özledim. İnsanları uyurken izlemek Edward vampirinin anlattığı kadar eğlenceli değil.

Ronak sabahları ilk uyanan kişi. Bu beni şaşırtmıyor. O oturur oturmaz, garip bir geyik alarmı çalıyor olmalı, çünkü diğer ikisi de uyanıyor.

Çocuklar hızlı bir şekilde dün geceki gibi süslü kıyafetler giyerler. Neredeyse senkronize hareket ediyorlar, küçük alanda her zaman birbirlerinin farkındalar, biri botlarını almak için kenara çekiliyor, diğeri kollarını kollarından geçirirken eğiliyorlar.

Aşağı inip sokağa çıktıklarında, güneş gökyüzündeki yüksek noktasından zar zor yaklaşmaktadır. Yumuşak sarı ve maviler etrafında bir halka oluşturuyor, bir irisin içinde büyüyen bir gözbebeği gibi karanlığı uzaklaştırıyor.

"Nereye gidiyoruz ki?" Beni duyamamalarından nefret ediyorum.

Highvale şehrinden hep birlikte çıkarlar. Güneş artık gökyüzünde bir iğne ucu kadar değil de bir greyfurt kadar belirdiğinde hâlâ yürümektedirler. Artık daha fazla Fae uyanmıştır, bu yüzden adamlar şehri çevreleyen ormana doğru ilerlerken bolca bakış alırlar.

Neredeyse ilk sıra ağaçların altına adımımızı atar atmaz, uğursuz bir *sessizlik* üzerimize çöküyor. Ağaçlar da eski görünümlü, budaklı kökleri ve kaba gri kabukları var. Daha da kötüsü, ağaç kabuklarının üzerinde sanki bizi izleyen gözler varmış gibi görünen siyah halkalar var.

"Tamam, süper ürkütücü göz ağaçları. Bu rahatlatıcı, değil mi?" Çocuklar ilerlemeye devam ediyor. "Tanrım, neden hepiniz bu kadar sessizsiniz? Cidden, uyandığınızdan beri tek bir kelime bile etmediniz."

Bunun doğal olduğunu sanmıyorum. Olamaz. Muhtemelen ses kutuları için kötüdür. Ya da dilleri için. Dil bir kas, değil mi? Çalıştırılması gerekir. Bahse girerim dilim tamamen yırtıktır. Yani, kaslar söz konusu olduğunda, bunu kesinlikle kazanırım.

Sanırım adamlar tam olarak nereye gittiklerini biliyorlar, çünkü adımları hiç tereddüt etmiyor ya da duraksamıyor. Tüm bu yolu yürümek zorunda kalsaydım, şimdiye kadar nefes nefese kalırdım. Ve muhtemelen bacaklarıma kramp girerdi. Ayrıca ayaklarıma da kramp girerdi. Ve mide krampları. Muhtemelen tüm kramplar. Kimin ne dediği umurumda değil, yürümek çok zor.

Ormanda küçük bir açıklığa ulaşıyoruz ve orada sadece Yaşlı Ağaç olarak sınıflandırılabilecek bir şey var. Bunu biliyorum çünkü etraftaki diğer tüm ağaçlardan daha büyük ve yaşlı bir adama benziyor. Ve yanında "Yaşlı Ağaç" yazan bir tabela var. İşte bu kadar.

"Oh. Sanırım şu Boynuzlu Kanca hırsızını arıyoruz, ha?"

Çocuklar Yaşlı Ağaç'ın ortasına oyulmuş grotesk yüze bakarlar. Göz yerine siyah düğümler var. Yaprakları gerçekten tüylerimi ürpertiyor. Eğer yaprak olarak sınıflandırılabilirlerse, ki bundan şüpheliyim. Korunun geri kalanı gibi yeşil yapraklar yerine, Mürver Ağacı'nın boğumlu dallarından gri saçları andıran uzun gümüşi beyaz teller çıkıyor.

"Tamam, şu işi yap, nesneyi as, buluşma iste ve şu balon standını patlatalım, çünkü burası ürkütücü," diye fısıldıyorum. Aptallığımı yeniden fark ederek homurdanıyorum. "Aptal aşk tanrısı. Zaten kimse seni duyamazken fısıldıyorsun."

Korunun etrafında dolanan bir hayalet görüyorum. "Şey, şu adam hariç. Hey, hayalet!"

Beni görmezden geliyor. Rakamlar.

Evert elini cebine atar ve Yaşlı Ağaç'a yaklaşır. Prenses Soora'nın 'çalınan' kolyesini bir dala asar. Bu iş bittiğinde, üç genfin kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde sıraya dizilir.

Sonsuza kadar bekleyeceğiz.

Ya da muhtemelen 20 dakika.

Eğer orman bu kadar sessiz ve durgun olmasaydı, yukarıdaki hafif hareketi fark edemeyebilirdim. Bir saniye, hiçbir şey. Bir saniye, hiçbir şey.

Ardından gri bir el aşağı uzanır ve dalda asılı **d u r a n** kolyeyi kapar.

BÖLÜM 26

"Hey! Buraya gel!" Evert haykırıyor. "Git kendi malını çal!"

Ağaca atlayıp tırmanmaya hazırlanıyor ama Ronak onu durdurmak için kolunu uzatıyor. "Bekle."

Her şey yolunda ama beklemek zorunda değilim. Bu yüzden biraz keşif yapmaya karar verdim çünkü ben böyle bir baş belasıyım.

Bekle, birinin peşinden koşarsam tekrar mı olur? Ağaca tırmanırken başımı kendime doğru sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, katı bir "keşif" görevini neyin şart koştuğunu bilmiyorum. Sadece adamlar etrafta önemli sinsi işler yaparken gaza geliyorum ve uygun göründüğü için kafamda "keşif" gibi görev kelimeleri dolaştırıyorum. Belli ki biraz casusluk terimleri çalışmam gerekiyor.

Belki de fırsatım varken daha fazla askeri insanı gözetlemeliydim. Gerçi bir keresinde acemi birliğinde görev yapmıştım. Orada pek fazla romantizm közü yoktu ama tüm o tatbikatları ve bağırış çağırışları izlemek hoşuma gidiyordu. Çok iç gıcıklayıcıydı. Ama bunun tek nedeni tatbikatları falan benim yapmıyor olmamdı. Bu berbat olurdu.

Ağacın tepesine ulaştığımda, kolyemizi çalan fae'ye yetişiyorum. Tehlikeli bir şekilde en yüksek dala tünemiş, dizlerini göğsüne bastırarak çömelmiş. Ağacınkine tıpatıp benzeyen düz, gümüşi saçları ve ağaç kabuğunun rengine uygun bir teni var. Ağaca bu kadar uyum sağlaması çok esrarengiz.

Ellerini ağzının etrafında kavuşturup garip ıslık ve tıkırtı sesleri çıkarıyor, kolyenin altın zinciri hâlâ parmaklarında dolanıyor.

Başını eğerek bekliyor ve sonra dilini havaya doğru savuruyor ve ben şaşkınlıkla biraz çığlık atıyorum. "Vay canına, bu şey bir gözü bile çıkarabilir." Çok uzun ve tümsekli ve yeşil bir balçıkla kaplı. İğrenç.

Bir süre sonra, ikimiz de cevap ıslıklarının uzaklardan geldiğini duyuyoruz. Görünüşe göre tatmin olmuş olan fae ayağa kalkıyor ve bir örümcek maymunu gibi dallardan aşağı sallanmaya başlıyor, ta ki Yaşlı Ağaç'ın dibine çömelip adamlara bakana kadar.

O zaman tamamen çıplak olduğunu fark ettim. *Her şeyi* görebiliyordum. Meme uçları ağaç kabuğu gibi görünüyor. Ve halı kesinlikle gümüş telli perdelerle eşleşiyor.

Dönüp genfinleri işaret ediyorum. "Eğer herhangi biriniz onu kontrol ederse, bana yardım edin, sizi uykunuzda şehvetten öldüreceğim."

Görünüşü karşısında şaşkınlıkla açılmış birkaç göz dışında, erkekler bakışlarını sabit bir şekilde boynunun üzerinde tutuyorlar. Sanki onları kendi ereksiyonlarıyla öldürmeyi düşündüğümü biliyorlar.

"Jetonunuz kabul edildi," diyor onlara, sesi beklediğimden çok daha derin ve törpülenmiş.

Çıplak ayaklarının ve bacaklarının hafifçe parıldadığını fark ediyorum ve sonra artık gri değil, orman zeminine uyacak şekilde kahverengi ve yeşil oluyorlar. Üst kısmı hala gri, bu yüzden gerçekten garip görünüyor.

"Sen bir chameleen'sin," diyor Sylred ses tonunda bir parça hayranlıkla.

Fae başını sallıyor ve pazılarına dolanmış üç parça örgülü ağaç saçı çıkarıyor. "Bunları gözlerinin üzerine tak."

Adamlar birbirlerine bakıyor ve sonra tüylü kör kıvrım şeylerini itaatkâr bir şekilde kafalarına bağlıyorlar. Tatmin olmuş bir şekilde ıslık çalıyor ve iki şameleen dişisi daha birden ortaya çıkıyor. Onlar da çıplak. "Siz çocuklar kamuflaj kıyafeti falan yapamaz mısınız? Bu hiç profesyonelce değil."

Üç bukalemun da genfinlerimin ellerinden tutup onları ileri doğru çekmeye başlıyor. İçimi mantıksız bir öfke kaplıyor. Yoğun kıskançlık beni biraz şaşırttı, eğer dürüst olursam, *ama-Ronak onun kıçını mı kontrol ediyor?*

Etrafında uçuyorum ve tam yüzüne geliyorum ve sanki biliyor gibi. Gözleri hemen yukarı fırlıyor. Ona ters ters bakmaya devam ettiğimde içimden bir hırıltı kaçıyor.

Lanet olsun. Görünmez yeni çağımda tuzlu olmaya başladım.

"Bu senin tek uyarın, İlk Değil." Yüzünü işaret ediyorum. İçimden geçip gidiyor. Bedensel olsaydım çok daha korkutucu olurdum. "Bunu sonra konuşuruz!" Sylred ve Evert geçerken onlara bakıyorum. "İkinizi izliyorum."

Bukalemunlar bizi küçük mürver ağaçlarından oluşan bir çembere götürüyor. Lider Evert'in elini bırakıyor ve bir ağaca doğru ilerliyor. Avucunu düğümlerden birine yerleştiriyor ve sihirli bir orman büyüsüyle zemin aniden açılarak sert topraktan yapılmış bir merdiven boşluğu ortaya çıkıyor.

"Boynuzlu Kanca şimdi seni görecek," diyor, hareket ederken teni çevresine uyum sağlayacak şekilde değişiyor.

Üçü merdivenlere doğru ilerlerken Sylred ona "Teşekkür ederim," diyor. Aşağı inmeye başladığımız anda üzerimizdeki zemin tekrar kapanıyor.

"Bu rahatlatıcı," diye mırıldanıyorum.

Adamlar neredeyse yerin altına gömüldüğümüz için hiç endişeli görünmüyorlar. Şok edici.

Burası zifiri karanlık olmalı, ancak dışarı çıkan Yaşlı ağaç kökleri yumuşak fosforlu mavi bir parıltı yayıyor. Merdivenlerin dibinde dar bir geçit bekliyor. Çocuklar aşağı inmek için başlarını eğmek zorunda. Sonunda bir kapı vardır. Ronak yumruğunu sıkar, bir kez vurur ve herhangi bir cevap beklemeden içeri girer. Sylred bıkkınlıkla iç çeker.

İçerideki oda çok garip.

Tavandan ve duvarlardan sarkan farklı boyutlarda kancalar var ve çalıntı olduğunu tahmin ettiğim her türlü eşyayı tutuyorlar. Çoğu mücevher ama giysi ve silah da var.

Ortada duran, parlayan kökler tarafından mavi renkte aydınlatılmış, gümüş bir maske takan bir adam. Her iki yanında, üstten başlayıp çeneye doğru kıvrılan dört boynuz vardır. Maske dudaklarını ve gözlerini bile kapatıyor, görmesi ve konuşması için sadece küçük yarıklar bırakıyor

içinden. Asılı duran ağaçlarının ortasında dururken ona bakınca lakabını çok iyi anlıyorum.

"Hoş geldiniz," diyor. Evert ve Sylred onu çevrelerken Ronak kollarını kavuşturur. "Ah, genfinler. Daha önce sizin türünüzle iş yapma zevkine eriştiğimi söyleyemem."

Ronak, "Genfinler hırsızlarla uğraşacak kişiler değildir," diye yanıtlıyor.

Sylred bıkkın bir şekilde bir kez daha iç çeker ama Boynuzlu Kanca sadece güler. "Gerçekten de öyle. Yine de buradasınız ve kendiniz hırsızsınız," der ve başını Evert'in elindeki kolyeye doğru sallar.

Evert parmaklarını açık tutuyor, ama onu uzatamadan Boynuzlu Kanca eliyle bir hareket yapıyor ve boyun bağı ona doğru zumlanıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum. "Çocuklar. Eşyalara dokunmadan hareket ettirebiliyor. Buna ne deniyordu? Tele-bir şey. Telefon, tele-pazarlama, telgraf, teleskop, telepatik... Yaklaştığımı biliyorum."

"Sen telekinetiksin," diyor Ronak.

"İşte bu kadar!"

Boynuzlu Kanca kolyeyi ellerinin arasında ileri geri savurur. Ronak'ın sözlerini duymazdan geliyor ve mavi ışıkta daha iyi inceleyebilmek için kolyeyi yüzünün önünde gezdiriyor. "Bu oldukça değerli. Ayrıca arkasında kraliyet kuyumcusunun arması var. Gerçekten de çok değerli."

Elini tekrar salladı ve kolye uçarak üstümüzdeki boş bir kancaya asıldı. "Pekâlâ, hizmetlerimi hak ettiniz. Ama önce, sadece değerli bir eşyaya değil, aynı zamanda çalınmış olmasına da ihtiyaç duymamın nedenini biliyor musun?"

Sylred cevap veren kişi. "Çünkü sırlarla ticaret yapıyorsunuz."

Fae başını sallar. "Aynen öyle. Ağırlığına değen her iyi hırsız bir şeyler bulabilir ve mücevherlerle ödeme alabilir," diyor ve sergilenen birçok eşyayı işaret ediyor. "Ama büyük bir hırsız, alınacak en değerli şeylerin sırlar olduğunu bilir. Hizmetlerim karşılığında çalıntı bir eşya istediğimde, bu sadece ödeme almak için değil, aynı zamanda senin benim üzerimde bir sırra sahip olacağın gibi benim de senin üzerinde bir sırra sahip olmamı sağlamak içindir. Sen kraliyet ailesinden çaldın. Bu benim sana karşı avantajım."

Çocuklar onu dikkatle izliyor ve biraz etkilendiğimi söylemeliyim. Tamam, çok etkilendim.

"O zaman bana sırrını söyle," diye devam ediyor. "Bu kolyeyi nasıl çaldın?"

"Saraydaki itlaf başlangıç balosu sırasında," diye yumuşak bir şekilde anlatıyor Evert. "Herkes meşgulken dışarı çıktık ve prensesin balkonuna tırmanıp açık penceresinden içeri girdim. Bu onun tuvalet masasının üzerindeydi."

Fae başını eğiyor ve göremesem de gülümsediğinden eminim. "Prensesin kolyesini burunlarının dibinden mi çaldınız? Siz üçünüz çok kötü bir şey istiyor olmalısınız. Pekâlâ. Dinliyorum."

Adamlar birbirlerine bakıyorlar ve benim sinirlerim birkaç kademe yükseliyor. Eğer bize yardım edemezse...

Sylred boğazını temizliyor. Bu konuda en iyisi olduğu için şarküteri meselelerinde hep o konuşur. Ronak korkutucu mağara adamı konuşmasına çok sık giriyor ve Evert sadece çok fazla *sikiş* diyor.

"Tanıdığımız biri Peçe'de kapana kısıldı. Onu oradan çıkarmak istiyoruz."

Fae şaşkınlıkla geri çekiliyor. "Peçe'de mi?" Başını sallar. "İmkansız."

"Öyle değil," diyor Sylred sakin bir sesle. "Daha önce inanılmaz bir ham güce sahip bir fae tarafından dışarı çıkarılmıştı. Büyü, onu burada tutan diğer fiziksel varlıklara demirlemesine neden oldu. Ne yazık ki, aralarındaki mesafe çok büyük olduğunda bu çapalarla olan bağları koptu ve Peçe'ye geri dönmek zorunda kaldı. Onu geri getirebilecek ve daha güvenli bir şekilde demirleyebilecek birini bulmanız gerekiyor."

Boynuzlu Kanca maskenin altından düşünceli düşünceli çenesini ovuşturmaya başlar. Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde küçük odanın içinde dolaşmaya başlarken hiçbir şey söylemiyor.

Vücudu tüm genfinlerimden daha zayıf ve o da daha kısa ama yine de benden daha uzun. Vücuduna ve sesine bakılırsa, genfinlerin yaşlarında gibi görünüyor, ama fae'ler tuhaf yaşlanır, bu yüzden gerçekten kim bilebilir? "Bunu en başta yapan fae - tahmin ediyorum ki bir

Ondan bunu tekrar yapmasını istemek gibi bir seçeneğiniz var mı?" diye soruyor.

Ronak sert bir şekilde "Hayır." diyor.

"Bunu düşünmem gerek," diye yanıtlıyor

Fae. "Bunun şimdi yapılması gerekiyor."

Boynuzlu Kanca iç çeker, Ronak'ın artan öfkesinden hiç de korkmuş değildir. "Evet, evet, bir şey isteyen herkes onu *hemen* ister. Sorun şu ki, diyarda bu seviyede ham büyüye sahip olduğunu bildiğim tek bir fae bile yok."

Evert küfrediyor, Sylred beni görmeye çalışır gibi etrafına bakınıyor ve Ronak'ın yumrukları sıkılıyor. "Eğer zamanımızı boşa harcıyorsan-" diye başlıyor, tehditkâr bir adım atarak.

Fae ellerini kaldırıyor. "Sakin ol. *Tek* bir fae olmadığını söyledim. Bununla birlikte, büyülerini birleştirme yeteneğine sahip bir çift fae biliyorum. İhtiyacınız olan şeyi yapabilirler. Ama yabancılarla pek görüşmezler. Biraz ikna etmek gerekecek."

"O zaman onları ikna et," diye tersliyor Evert.

"Vay, vay. Siz üçünüz bu fae'nin Peçe'den çıkmasını istiyorsunuz. Bir dişiydi, değil mi?"

Hiçbiri cevap vermiyor ama sesindeki neşeyi duyabiliyorum. "Her zaman bir dişidir." Tekrar Ronak'a döndü. "Pekâlâ, senin için bir toplantı ayarlayacağım. Anlaştık mı?"

Ronak ve Evert başlarını sallamaya başlarlar ama Sylred onların sözünü keser ve öne çıkar. "Pek sayılmaz." Diğerleri şaşkın bir bakış paylaşır.

"Öyle mi?" diyor Boynuzlu Kanca. "Sen de mi başka birini imkânsız bir yere hapsettin? Belki de yeraltı dünyasında bir su perisi?"

"Bu lanet olası bir şaka değil," diye homurdanıyor Evert.

Fae'nin gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. Üç genfinden korkmaması aslında etkileyici bir şey. "En içten özürlerimi sunarım," diyor, elini kalbinin üzerine koyarken ses tonundaki eğlence belli oluyor. "Lütfen devam edin," diyor Sylred'e.

"Bu ilk iş için bir görüşme ayarlamak dışında pek bir şey yapmanıza gerek olmadığından, sizden ikinci bir iş de talep ediyoruz. Ve getirdiğimiz paha biçilmez simgeye dayanarak, bu talep fazlasıyla adil olmalı."

Boynuzlu Kanca birkaç vuruş boyunca cevap vermiyor ve bu beni biraz korkutuyor. Yani, ya Sylred onu kızdırdıysa ve şimdi bize yardım etmeyi reddedecekse? Ama çocuklar ona bakıyorlar, buzdaki salatalık arabası kadar soğukkanlılar ve o da sonunda yumuşuyor.

"Pekala. Bu *ikinci* iş nedir?" Pek memnun olmuşa benzemiyor.

Sylred, "Prensesin kişisel koruması esir alındı. Nerede olduğunu bilmemiz gerek."

Aman Tanrım. Şu an onu öpebilseydim, öperdim. Okot'u anlamadı. Genfinler için bir hiç olsa da Sylred onun *benim* için bir şey olduğunu biliyor. "Şu anda senden çok hoşlanıyorum."

Boynuzlu Kanca mizahsızca güler. "Kraliyet ailesi zindanlarını doldurmaya bayılır. Bak ne diyeceğim, bu ikinci işi senin için yapacağım. Çünkü elimden geldiğince prensi kızdırmayı seviyorum," diye mırıldanıyor topuklarının üzerinde geri dönerken.

Prense karşı ihanet etme fikri onu gerçekten heyecanlandırmıştı. "Nereye ve ne zaman götürüldü ve adı ne?"

"Okot. O bir lamassu," diye yanıtlıyor Sylred. "Prensesin kişisel muhafızlarından biri."

"Ve itlafın üçüncü gününde seyirci locasından alındı," diye bitiriyor Ronak.

Boynuzlu Kanca parmaklarını şıklatır ve gülümser. "Siz itlaftan kurtulan infa- mous genfins'siniz! Bilmem gerekirdi. Beş yıllık sürgündü, değil mi? Ben bir kez sürgün edilmiştim... ya da on iki kez."

Ona bakakaldım. On iki kez mi? Kraliyet ailesini kızdırmaktan hoşlandığı konusunda şaka yapmıyormuş.

Tekrar yapacağı için heyecanlı görünüyor. "Tamamdır. Peçeli dişini geri almak için bir toplantı ayarlayacağım ve senin için bu lamassuyu bulacağım. Böyle verici bir ruh halinde olduğum için şanslısın."

Elini uzatır ve Sylred elini sıkar. "Şimdi git. Ben sizi ararım. Oh, bu toplantı hiç olmadı, falan filan," der adamlara elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. Gen- finler dönüp toprak merdiven boşluğuna geri dönerler.

Onlar tepeye ulaşmadan tavan açılıyor ve sonra yine ürkütücü ormandayız.

"Ne düşünüyorsun?" Evert sessizce sorar. Ronak gözlerini ormanda gezdirir.

"Burada olmaz. Çok fazla göz ve kulak var."

Evert, "Çok fazla çıplak kıçlı bukalemun demek istiyorsun," diyor.

Göğsüne bir Flirt-Touch yumruğu indiriyorum. Titriyor. "Scratch, bana cilveli şeyler yapma. Kır çiçekleri toplamak istiyorum

ve sana şarkı söylemek bana göre değil."

Sylred sırıtıyor. "Bu yüzden sana onunla vurdu."

"Ben ne yaptım ki?"

Sylred ona aptalmış gibi bakar. "Çıplak bukalemunlar hakkında konuştuk."

Evert ellerini havaya kaldırır. "Çıplaklardı! Fark etmemek zordu."

"Söylenecek yanlış şey," diye mırıldandı Sylred.

Evert'e tekrar yumruk attım. İki kez. Tüm vücudunu sallıyor ve yağmurda mahsur kalmış bir kedi gibi kaçmaya çalışıyor. "Kesin şunu!"

Dilimi ona doğru uzattım, çünkü bu konuda çok olgunum.

BÖLÜM 27

The Horned Hook üç gün boyunca bize geri dönmedi. Ve belki bu uzun bir süre gibi görünmüyor, ama sen Peçe'nin içinde sıkışıp kaldım ve ne duyabiliyorum, ne görebiliyorum, ne de hissedebiliyorum... Yeme, içme, uyuma ya da *başka bir şey* olmamasından bahsetmiyorum bile, evet, çok uzun sürüyor. Her gece çocuklar uyurken saraya uçuyorum ve hapishane kulelerini araştırıyorum. Her gece Okot'u bulamadan geri dönüyorum.

Beklemenin üçüncü gününde çocuklar bile huzursuzlanmaya başladı. Beş yıldır boş bir adada yasaklı oldukları ve evlerine gidemedikleri için bunu anlayabiliyorum. Şimdi onları evlerinden daha da uzun süre uzak tutmuş oluyorum ve bunun için kendimi kötü hissediyorum.

Ama sonunda Boynuzlu Kanca'daki adam mektupla haber yolladı. Evet. Heyecan bölümünde tam bir hayal kırıklığı. Cansızlıktan bahsediyoruz. Sanırım dramatizmini Elder-Tree-naked- chameleen-secret-stairwell-maskeli-hırsız spieline saklıyor. Her neyse, notta sadece bir yer belirtilmiş. Hangi işlerden bahsettiğini söylemiyordu. Yani beni muhtemelen geri getirebilecek olan fae'ye ya da Okot'un tutulduğu yere gidiyor olabiliriz. İkisi de içimi heyecan ve korkuyla dolduruyor.

Sylred biraz da şaşkınlıkla, "Yer burada, krallık adasında," diyor.

"Nerede?" Ronak sorar.

Sylred'in sarı kaşları birbirine yaklaşıyor. "Finitsal Harabeleri." "Harabeler mi?" Ronak yankılanır.

Sylred omuz silkiyor. "Öyle yazıyor."

"O zaman gidelim," diyor Evert, botlarını çekerek.

Harabelere giden yol görünüşe göre adamların yürümek istediğinden daha uzundur, çünkü kasabada bir araba kiralarlar. Şoför harabelere gitme isteklerine şaşırmış görünse de gönülsüzce kabul eder.

Sylred ve Evert bir tarafta otururken, Ronak diğer sırayı kaplıyor. Ronak'ın başını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalmasından ve dizlerinin sürekli birbirine çarpmasından da anlaşılacağı üzere, üçü için de alan sıkışıktır.

"Sence Emelle'i iyileştirebilecek fae burada mı?" Sylred özellikle kimseye sormuyor.

Ronak omuz silkiyor ve nefesinin altından bir ses çıkarıyor. Evert gözlerini ona diker. "Neyin var senin?"

Ronak başını çevirip onunla yüzleşir. "Ne demek istiyorsun?" Evert onun yüzünü işaret eder. "Bu. Bu ses tonu. Bu da ne böyle?"

"Benim ses tonum yok."

"Evet, sanırım biliyorsun."

"Çocuklar..." Sylred iç çekiyor.

"Hayır, taşaklarını neyin burktuğunu bilmek istiyorum." "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

Evert kollarını kavuşturur. "Çıkar ağzındaki baklayı, Alfa. Son birkaç gündür ne söylemek istiyorsan söyle artık."

"İyi," diye homurdandı Ronak. "Burada ne işimiz var Evert?"

"Lanet olası bir arabaya bindiğimizin senin için bile açık olması gerektiğini düşünüyorum."

"Aşk tanrısını kastediyorum."

Evert alay ediyor. "*Aşk* tanrısı *mı?* Birdenbire onun adını bile söyleyemiyor musun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama görünüşe göre işimin bitmesi konusunda ciddi olduğumu söylediğimde ne demek istediğimi anlamamışsın. Etrafta dolaşan bazı genfin kadınlarını kovalamak için eve geri dönmeyeceğim. Ben onu seçtim."

Kutsal marinara sosu anası. Zavallı küçük görünmez kalbim bayıldı.

"O bir genfin değil!" Ronak kükrer.

Evert öne doğru eğilip yüzüne bakar. "Ne olmuş yani? Sen de onu istiyorsun. İstediğini biliyorum. Ve bahse girerim hayvani tarafın da istiyordur. Bahse girerim onu çoktan seçti ve sen sadece işaretleri görmezden geliyorsun. Hayvan tarafın ona tepki veriyor. Onu korumak için bir sürü hayvana saldırdı. Ama sen bir ahmak gibi davranıyorsun ve onu sahiplenip sahiplenmeyeceğini kendin görmek için dışarı çıkmasına izin vermiyorsun. Sorun ne lan?"

Ronak kollarını havaya kaldırarak ellerinin tersiyle vagonun duvarlarına vuruyor. "Kanatlarımızı alamayacağız ve kovan büyümüzü de alamayacağız. Bir genfin eşi olmadan olmaz. Geri döndüğümüzde halkımıza liderlik etmemiz gerekiyor. Bir genfin eşini reddederek temel dayanaklarımızdan birini terk edersek, onlardan herhangi biri bizi nasıl yeniden izleyecek? Zaten çok az soydaşımız var. Bunun için bizi reddedecekler, Evert."

Evert umurunda değilmiş gibi omuz silkiyor. "Hayatımı bir avuç Delsheen pisliği için yaşamıyorum. Eğer umursadığın şey buysa - politik ve güç- o zaman devam et. Eminim sen ve Syl kendinize uygun bir genfin dişisi bulabilirsiniz ama ben Scratch'le kalacağım."

Ronak'tan yayılan öfke tüm arabayı titretiyor. "Onun zaten bir eşi var!"

"Lanet olası lamassu. Biliyorum," diye kuru bir şekilde cevap verir Evert. "Umurumda değil.
Onu ilk ben gördüm. Lanet olası lamassu sıraya girebilir."

"Bizi terk edip *onlarla* bir sürü oluşturmaya razı olduğunu mu söylüyorsun?" Ronak kuşkuyla sorar.

"Seçimin size ait olduğunu söylüyorum," diye karşı çıkıyor Evert. "Ya gücü seçin ya da Scratch'i seçin. Bu kadar basit. Ben seçimimi çoktan yaptım. Başından beri bu konuda açık oldum."

"Tanrım," diye inliyorum. "Siz aptallara ayrılmayacağınızı daha kaç kez söylemem gerekiyor!"

Evert benimle olmak istiyor. Beni *seçiyor.* Ve içimde büyük bir parçam sevinçten zıplıyor ve çığlık atıyor. Ama başka bir yanım da aralarına girme konusunda umutsuzluğa kapılıyor. Bunun olmasına izin verememem.

"Peki ya onun tehdidi?" Sylred soruyor. "Kovanımız dağılırsa bir daha hiçbirimizle konuşmayacağını söyledi."

Evert'in yüzü küstahlaşıyor ve omuz silkiyor. "Benimle konuşmayı kesebilir. Bir günlüğüne. Bundan sonra karşı koyamayacak. Ben yapacağım

Bundan eminim."

"Ukala pislik," diye homurdandım. "Yanılıyorsun." Tamamen haklı.

"Peki ya sen?" Ronak meydan okuyor, siyah
Sylred'e baktı.

Sylred bu ani incelemeden kesinlikle rahatsız görünüyor. "Bence bu konuşmayı Emelle olmadan yapmamalıyız," diyor yumuşak bir sesle.

"Aww, teşekkürler." Dahil edilmek her zaman güzeldir.

Evert onu görmezden gelir. "Tek engelin bu mu gerçekten?" diye sorar Ronak'a. "Bilmek istiyorum. Gerçekten sadece politik saçmalıklar ve güçler mi?"

İlk başta Ronak'ın cevap vereceğini sanmıyorum. Dişlerini en azından bir ya da iki azı dişini kıracak kadar sert sıkıyor. "Evet," diye homurdanıyor sonunda.

"Huh." Bu beni şaşırttı. Belki de...

"Yani ondan hâlâ 'nefret etmiyor' ya da kin gütmüyorsun?"

Evert ısrar ediyor. "Hayır."

Ona biraz daha yaklaştım. "Bu benim hakkımda söylediğin en tatlı şey."

Evert, "Sadece bu olduğunu sanmıyorum," diye karşı çıkıyor.

"Bence sen aslında
onun *gibi*. Asıl sorun da bu."

Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor. "Anlamıyorum." "Sen
neden bahsediyorsun?" Ronak tersledi.

"Delsheen'in yaptıklarından sonra başka bir fe-erkeğe güvenmek istemiyorsun. Siyasi nedenlerle iyi olacak bir eş bulmaya kararlıydın, hepsi bu. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmediğinden emin olacaktın. Ama Scratch'i seviyorsun. İşte *bu* yüzden bunca zamandır bir pislik gibi davrandın. Senin üzerinde böyle bir güce sahip olmasını istemiyorsun. Hayvanının da ondan hoşlanmasına içerliyorsun."

Başımı Ronak'a çeviriyorum. "Bu doğru
mu?" Çenesi geriliyor.

Evert'in sesi alçalır. "Siktir et hepsini Ronak. İstediğimiz kişiyle istediğimizi yapalım. Onu istediğini biliyorsun. Hepimiz istiyoruz. Aşk tanrısı ya da lanet bir iblis olması fark etmez. Adamıza düşmesinin bir sebebi var."

"Kış üstü düşmedim-"

"Politikayı siktir et. Dış görüşlerin ve güçlerin canı cehenneme. Onlar olmadan da yeterince güçlüyüz. Bu kovandan ayrılmak istemiyorum ve sen de sevmediğin bir genfin dişisiyle çiftleşmek istemezsin," diyor. "Her şeyi göze alalım. Hayatında bir kez olsun, bir şeyi yapmak istediğin için yap. Yapman gerektiği için değil."

Ronak ona bakıyor, sanki Evert'in sözlerini yavaşça gözden geçiriyor.

"Peki ya sen, Tune?" Evert, Sylred'e bakarak sorar. Sylred boğazını temizler. "Biz bir sürüyüz. Birlikte kalmalıyız-

er. Ve Emelle... Sanki çoktan bizim bir parçamız olmuş gibi hissediyorum."

Ronak elini kısa saçlarında gezdirir ve iç çeker. İçindeki tüm mücadele dışarı sızmıştı. "Beni istemeyecek." Bunu o kadar sessiz söylüyor ki neredeyse onu duymuyorum.

"Belki de ona sormalısın," diye öneriyor Sylred.

Tereddüt bile etmedim. Kucağına tünüyorum -ki bunu batmadan yapmak zor, ama başarıyorum çünkü hayranlık duyuyorum- ve yüzüne büyük bir Şehvet patlaması üflüyorum. Tüm vücudu kasıldı.

Evert ve Sylred gülmeye başlar. "Bana yapmadığı zaman komik oluyor," diyor Evert.

"Çok komik," diyor Ronak kuru bir sesle, bir yandan da elleriyle kasıklarını kapatıyor.

"Yani. Bunu yapıyor muyuz?"

Ronak, "Hayvanımın karar vermesi gerekiyor," diye yanıtlıyor.

Evert onu sallıyor. "Evet, evet. Bunun için endişelenmiyorum. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Ronak koltuğunda kayar ve ikisinin arasına bakar. Sonra başını sallar.

Kafasını sallıyor! "Tamam."

Evert sırıtıyor.

"Tamam."

İkisi de Sylred'e bakar. "Tamam," diye taklit eder.

Çocuklar beni eş olarak kabul etmeye karar verdiler. Benim için sorun yok.

Başım duygularla dolup taşıyor ve tüm vücudum patlayacakmış gibi hissediyorum. Bu lanet genfinler beni seçiyor. Teşekkürler

Tanrılar. Ve tam zamanı.

Eğer gerçekten bir eş bulmalarına yardım etmek zorunda kalsaydım, muhtemelen birini Aşk Oku ile şişlerdim. Zaten ben çok daha iyi bir eş olacağım.

Evert başını vagonun duvarına yaslar ve gözlerini kapatır. "Duydun mu, Scratch? Seni tutuyoruz. Bu pisliklerin kabul edeceğini biliyordum. Sadece an meselesiydi."

Sylred ve Ronak da uyuyacakmış gibi arkalarına yaslandılar.

Onlara kaşlarımı çatıyorum. "Böyle bir bomba atıp sonra da uyuyamazsınız. Kendinizi benim süper huşu dolu aşk tanrısı kovanıma bırakamazsınız." Yani, yapabilirler ama konumuz bu değil.

Kocaman bir nefes alıyorum ve sonra pembe dallar arabanın içini duman gibi doldurana kadar içimdeki tüm Şehvet-Nefesi parçacıklarını dışarı üflüyorum. Üç çift genfin gözü de birden açılıyor.

"Lanet *olsun*, Scratch."

Ronak elleriyle aletini kapatırken Sylred rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Çok fazla," diye mırıldanıyor.

"Hak ettiğini buldun," diyorum kibarca, eğilip paketlerinin dizilişine bakmaya çalışarak. "Ve evet. Sizi kovanıma kabul edeceğim. Ama bazı şartlar olacak. Bunu daha sonraki bir tarihte konuşacağız. Beni görebileceğin zaman. Ve beni duyabildiğinde. Ve bana orgazm yaşattığında."

"Bu mutlu olduğu ya da sinirlendiği anlamına mı geliyor?" Sylred soruyor.

Evert sırıtıyor ve tekrar arkasına yaslanıp pantolonunun önünü düzeltiyor. "Onu tanımak mı? Muhtemelen ikisi de."

Ronak, "Aletim bu tür bir cezayı kaldıramaz," diye homurdanıyor.

"Buna alışın," diyor Evert kuru bir sesle. "Az önce eş olarak bir aşk tanrısı seçtik. İçimden bir ses siklerimizin kolay kolay kalkmayacağını söylüyor."

Bununla birlikte, üç genfin de kahkahalara boğuldu. "Çok komik," diye mırıldandım. "Acayip komiksiniz."

Ama yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Çünkü bu âleme geldiğimden ve bu üç seksi genfin kuyruklu adamı gördüğümden beri umutsuzca istediğim şeyi elde ettim. Onlara neyi kaçırdıklarını göstermek için tekrar görünmez olmam gerekti. Ben.

BÖLÜM 28

The Finitsal Harabeleri adanın en ucunda, etrafında kilometrelerce uzunlukta hiçbir şey bulunmayan bir yerdir. Bir zamanlar Buradaki yapılar muhtemelen devasa sütunları ve ufalanan heykelleriyle etkileyiciydi, ancak şimdi sadece iç karartıcı görünüyor. Bir zamanlar büyük ve görkemli bir bina olan bu yer şimdi yıkılmış bir moloz yığını.

Arabacı bizi bıraktı ve Ronak ona ne kadar para teklif ederse etsin kalıp beklemeyi reddetti. Ayakkabısına yapışmış boktan kaçmaya çalışır gibi uzaklaşmadan önce buranın perili olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Teknik olarak, burası perili. Ama normalden daha fazla değil. Etrafta amaçsızca dolaşan, tutarsız düşünceler mırıldanan birkaç hayalet görebiliyorum. Peçe'de benimle birlikte bulunan tek varlık olarak, pek çok hayaletle karşılaştım.

Çok kötü konuşuyorlar ve etraflarında olup bitenler hakkında hiçbir fikirleri yok. Şimdiye kadar onları görmezden gelmeye alışmıştım ama bir heykelin etrafında dönen birkaç dişi fae hayaleti ve yıkılan binanın yanında birkaç erkek fae daha görebiliyorum.

Hayaletlerin yanı sıra, burası doğal olmayan bir şekilde soğuk bir havaya sahip; sanki burada hava pek de iyi değilmiş gibi.

"Kimsenin bulmasını istemediğin bir mahkûmu saklamak için iyi bir yer," diyor Sylred acımasızca.

Ronak onaylarcasına homurdanıyor. "Ayrılın."

Ronak yıkılmış binaların en büyüğüne, Evert heykellere doğru yönelir ve Sylred çitlerin arkasından dolanır.

aşırı büyümüş bir bahçe.

Okot'un burada olabileceğine dair bir işaret aramak için yavaşça etrafta süzülüyorum, ama burası dokunulmamış ve unutulmuş görünüyor. Yıllardır buraya kimse gelmemiş gibi görünüyor.

"Bu tarafa!"

Dönüyorum ve sütunların yanından geçip Sylred'in sesinin geldiği yöne doğru zum yapıyorum. Bahçenin zeminine çömelmiş, devrilmiş bir sütunun yakınındaki bir noktadaki kiri siliyor. İlk başta ne yaptığını göremiyorum, ta ki tekrar kaydırana ve tuzak kapısını fark edene kadar.

Ronak ve Evert neredeyse aynı anda farklı yönlerden bahçeye girip Sylred'in yanına gelirler. Sylred sütunu itmeye çalışır ama sütun bir ton ağırlığında olmalı çünkü yerinden kımıldamaz.

"Ronak?" Sylred kenara çekilerek söylüyor.

Ronak kapıya doğru ilerler ve tek eliyle kapıyı hiç çaba harcamadan kolayca kenara iter. Tuzak kapısının kolunu çekmek için hamle yaptığında Sylred onu durdurur. "Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Evert homurdanıyor. "Ve ondan önceki zaman."

"Ve muhtemelen birkaç kez daha," diye ekliyor Sylred dostça.

Ronak homurdanıyor. "Kolların her zaman bu kadar kırılgan olması benim suçum değil."

"Her seferinde onları koparıyorsun. O zaman lanet kapıları açmak için daha uzun süre uğraşmak zorunda kalıyoruz. Bu kısmı biz halledelim."

Ronak kenara çekilir ve Sylred güçlü bir hamleyle tuzak kapısını açmayı başarır. "Aşağıya doğru bir iniş var. Belki üç metre kadar."

"Önce ben gideceğim," diyor Ronak. Çömeliyor ve sonra karanlık boşluğa doğru sıçrıyor. Bir süre sonra diğerlerini de peşinden çağırır.

Alan zifiri karanlık olmasına rağmen onların önünde süzülüyorum. "Siz nasıl bir şey görüyorsunuz?" Arkama baktığımda üç çift parlayan genfin kedi gözü görüyorum. "Tabii ki karanlıkta görebiliyorsunuz."

Toprak tünel sıkışık ve kısa ama bir süre sonra daha geniş bir alana açılıyor. Tavanda, birkaç zayıf güneş ışığının içeri süzülmesine izin veren eski bir eğri ve çatlak cam parçası var ve bu manzara beni durduruyor.

"Aman Tanrım!"

Okot'un zincirlenmiş halde oturduğu duvara doğru koşuyorum. Yere yığılmış, düzensiz nefes alıyor, yüzü ve kolları morluklarla kaplı.

Önüne yerleşiyorum, ellerimi yüzünde gezdiriyorum ve tam içinden geçtiklerini fark ediyorum. "Okot," diye fısıldıyorum boğuk bir hıçkırıkla.

Kafasını kaldırdı. "Emelle?"

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Okot?"

Bir an için bana doğru baktı. Sonra kırmızı çerçeveli gözleri başka yöne kayıyor ve adamların üzerine düşüyor. "O burada. Onu hissedebiliyorum. Nerede o?" diye mırıldanıyor. "Yaralandı mı? Güvende mi?"

Sylred, "O... Peçe'ye geri döndü," diyor.

Cevabın anlaşıldığından emin değilim, çünkü Okot anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve sonra başını göğsüne yaslıyor. Ronak öne atılıyor ve zincirleri çekip çıkarıyor.

"Hadi seni buradan çıkaralım."

Okot başını kaldırır ve Ronak onu sabitlerken kendi ayakları üzerinde durmaya çabalar.

Sylred, Evert'e, "Buradan tek başına çıkamaz," diye mırıldandı. "Geri dönüp bir at ya da araba bulabilirsem kiralayacağım."

Evert acımasızca başını sallar. "Biraz yiyecek ve su da alın. Şehre döndüğümüzde bir şifacı bulmamız gerekecek." Sylred başını sallar ve koşarak uzaklaşır.

Ronak'ın yardımıyla Okot geçitten aşağıya indirildi ve yüzeye çıkarıldı. Güneş ışığında ne kadar kötü durumda olduğunu görebiliyorum. Çürüklerle kaplı olmasının yanı sıra, ölümcül derecede solgun ve çatlak, kanayan dudakları var.

Ronak onu yıkılmakta olan binaya doğru yatırır. Okot'un gözleri kapalı ve nefes almakta zorlanıyor.

"Durumu kötü," diye mırıldanıyor Ronak.

Evert'in dudakları ince bir çizgi halinde. "Belli ki bunca zamandır orada aç ve susuz kalmış. Ve lamassuslar güçlerinin çoğunu güneş ışığından alırlar. Hayatta kalmaya ancak yetecek kadar yiyeceği varmış. Çok fazla demir teması da var."

Ben onun yanında dururken, onlar asık suratla onu izliyorlar. Yüzümü boynunun kıvrımına koyarken onun kokusunu alabiliyormuş gibi yapıyorum. Benim tatlı, nazik

Boğa Fae bu şekilde cezalandırıldı, korkunç bir şekilde ölüme terk edildi, hepsi benim yüzümden.

Sylred boş bir arabayı çeken atlarla geri gelene kadar iki saat boyunca acı içinde bekliyoruz. Ronak, daha hantal ve tartışmasız daha ağır olmasına rağmen Okot'u hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıyor. Okot'u dikkatlice arabanın arkasına yerleştiriyor ve Sylred arabayı sürmek için geri atlıyor.

Evert onu destekliyor ve boğazından aşağı biraz su döküyor. Çoğu çenesinden aşağı damlıyor ama boğazının biraz kıpırdadığını, birkaç değerli yudum aldığını görüyorum.

"Sakın ölmeye cüret etme," diyorum ona sertçe. Bunu talep edersem, belki beni dinler.

BÖLÜM 29

Hana dönüş yolu acımasızca uzundu.

Geri döndüğümüzde, çocuklar fazladan bir oda kiralayıp Okot'u arka merdivenlerden gizlice çıkaracağız. Bir şifacı geliyor ve bazı hileli parlayan büyü saçmalıkları yapıyor ve şimdi tek yapabileceğimiz beklemek.

Yatakta Okot'un yanındaki yerimden kıpırdamıyorum. Tam bacaklarının arasına tüneyip nefes aldığından emin oluyorum (alıyor), renginin daha iyi göründüğünden emin oluyorum (görünüyor) ve uyanmasını diliyorum (uyanmadı).

Bir şekilde tünelde onunla birlikte olduğumu hissetmiş gibiydi ki bu çok *saçmaydı*. Tabii sadece sayıklamadıysa. Çoğunlukla öyle olduğundan eminim. Yaklaşık yüzde doksan eminim. Yani, eminim, ama eksi bir "ya olursa" ile. Daha önce hiç kimse beni Peçe'de hissetmemişti. Eğer doğruysa bu harika olurdu.

Ertesi gün uyanmaya başladığı an, tam oradayım, yakından ve kişisel olarak. Hâlâ bacaklarının arasına tünemiş, muhtemelen çılgın bir sapık gibi görünerek eğiliyorum, ama umurumda değil çünkü zaten beni göremiyor.

Gözlerini açmak için büyük çaba harcıyor ve yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakınıyor.

"Tanrılara şükür," diye nefes alıyorum.

Doğrulmaya çalışır ama tekrar yatağa düşer. "Burada bekle."

Doğruca onun odası ile genfinlerin odasını ayıran duvara uçuyorum. Öğle yemeği yiyorlar, hiç tanımadığım diğer cinler hakkında konuşuyorlar.

yakınlaştırmaya geldiğimde duydum.

"Hey, genfins! O uyandı. Chop, chop, git dostumla ilgilen."

Yemeye devam ediyorlar. Onları Şehvet-Nefesi ile patlatıyorum ve sadece iyi bir önlem için vücutlarına birkaç Flört-Dokunuşu yapıyorum. "Hadi ama! Yüzünüzü daha sonra doldurabilirsiniz!"

Cevabım cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış üç inilti oldu.

Bekleyin.

"Lanet *olsun*, Scratch!"

İşte orada.

"Bu ne içindi?" Ronak paketini kucaklayarak soruyor. Ve bu sanki büyük bir paket gibi. İnsan diyarındaki bir postaneye gitse, o şeyi göndermek için fazladan para ödemesi gerekirdi. Penis gönderdiklerinden değil. Hiç sanmıyorum.

Tamam, odaklan.

Sylred'in yüzünde bir buruşturma ve yanaklarında hoş bir kızarma var. "Belki de bize bir şey söylemeye çalışıyordur."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Evert elindeki yemek tabağını iterek tersliyor. "Lamassu muhtemelen uyanıktır. Gidip kontrol edelim."

Evert, "Üç tane hard- ons'u olan lanet *arkadaşını* kontrol etmemiz gerekiyor," diye yakınıyor. "Bu hiç de garip değil."

"Haydi," diyor Sylred, kapıyı açarak.

Onu dışarı kadar takip ediyorlar ve içeri girmeden önce Okot'un kapısını çalıyorlar. En azından şimdiye kadar oturmayı başarmıştır. Ayağa kalkmaya başlar ama Sylred onu durdurur. "Bizim yüzümüzden ayağa kalkma."

Okot başını sallayıp üçünün arasına bakıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "O iyi mi? Nerede o? Yakınlarda, onu hissedebiliyorum."

Ağzım açık kaldı. Yani hayal *görmüyordu*. Bu eşleşme çok güçlü bir şey olmalı. Henüz onaylamadık bile. Bu sadece bir lamassu gücü mü yoksa Okot'a özgü bir şey mi bilmiyorum ama içimi ısıtıyor.

Ona doğru uçuyorum ve elimi kalçasına koymaya çalışmadan önce oturuyorum. Aşağı baktı ve kaşlarını çattı.

Gözlerim açıldı. "Vay be. Bunu hissedebiliyor musun?"

Çocuklar merakla onu izliyor. "Ne hissediyorsun?" Sylred sorar.

Okot doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor. "Emin değilim ama onu yakınımda hissediyorum. Onu... burada hissediyorum," diyor elini benimkinin üzerine koyarak.

Gülümsüyorum ve başımı omzuna yaslıyorum, bir parçamın onun içinden geçmesini umursamıyorum. "Aramızdaki bağı teyit ediyoruz," diyorum ona. "Tekrar katılaştığımda ben de bunu teyit edeceğim."

Çocuklar onun kalçasındaki eline bakıyorlar ve sanki... sanki onlar da beni hissetmek istiyorlarmış gibi bakıyorlar.

Okot boğazını temizler ve tekrar genfinlere hitap eder. "Onu hayal kırıklığına uğrattım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yapmadın!"

Ronak başını sallar. "Hayır, prensin adamları tarafından tutuklandın. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Okot yumruklarını sıkıyor ve kederli bir ifadeyle kucağına bakıyor.

"Bize olan biten her şeyi anlatabilir misin?" Sylred sorar.

Okot başını kaldırmadan cevap veriyor. "İçkimin içinde bir şey vardı. Kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Bir de baktım ki beni kraliyet locasından çıkarıyorlar, sonra da başıma bir çuval geçiriyorlar. Savaşmaya çalıştım ve onları kolayca alt edebilmeliydim ama o içkideki her neyse beni etkisiz hale getirdi. Lamassu hayvan formuma bile geçemedim. Uyandığımda, beni bulduğunuz yerdeydim."

"Evet, o zaman bu senin hatan değil," diyor Evert. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Okot'un daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmasını beklediğim son kişi oydu. "Senin yapabileceğin bir şey yoktu."

"Ona ne yaptılar?"

Ronak çenesini sıkar. "Bilmiyoruz. Ama onu geri almak için birileriyle görüşmeye çalışıyoruz."

Okot ayağa kalkar ve başını eğerek onlara selam verir. "Hayatımı kurtardınız ve ben yapamadığımda dostuma göz kulak oldunuz. Size borçluyum."

Evert ellerini ceplerine sokar ve sırıtır. "*Bizim*." Okot

kaşlarını çatar. "Ne?"

"O *bizim* eşimiz. Dördümüzün de. Bu senin için sorun olur mu?" Ses tonu zorlayıcı.

Okot'un cevabını beklerken gerginlikten tırnaklarımı yemeye çalışıyorum. Ama o sadece başını sallıyor. "Ona da söylediğim gibi, benim kalbim onda. Eğer sen de onunkine sahipsen, ben de buna saygı duyarım."

Evert onu sırtından alkışlar. "Güzel. Ama uyarayım, konuşmak istediğinde ya da bir şey yaptırmak istediğinde ya da sırf yapabildiği için şehvetle nefes alıp vermeyi seviyor. Lanet partiye hoş geldin. Aletin asla rahat edemeyecek."

Okot sadece sırıtıyor. "Bununla yaşayabilirim."

Evert karanlık bir şekilde kıkırdar. "Güzel. O zaman kızımızı geri alalım."

BÖLÜM 30

W Bir gün sonra Boynuzlu Kanca'dan ikinci mektubu alıyoruz. Sylred, "Geçitten gitmemiz gerekecek," diyor. "Çünkü biz uçamaz."

Evert, "Ama o zaman Scratch geride kalacak," diye belirtiyor.

"Uçabilirim," diyor Okot. "Seni oraya kadar takip edeceğim, o da benimle gelebilir."

"Sen geride kalmalısın. Görünmemelisin," diyor Sylred ama Okot başını sallıyor.

"Hayır. Ben gidiyorum. Yakalanmayacağım."

Sylred tartışmak ister gibi görünüyor ama Ronak başını hafifçe sallayınca Sylred vazgeçiyor.

"Ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum. Ya ona bir şey olursa?" Evert kaşlarını çatarak sorar.

"Ne gibi? Yaralanamaz ya da Peçe'ye yakalanamaz," diye belirtiyor Ronak.

"Bela onu takip ediyor," diye yanıtlıyor Evert. "Ya kendini kaptırırsa? Dikkati dağılır, her yere Şehvet saçmaya başlar ve birkaç fae'nin kıçına Aşk Okları fırlatırsa? Dikkatinin ne kadar kolay dağıldığını biliyorsun. Tutkusu onu yoldan çıkarabilir ve o zaman izimizi kaybeder."

Elimdeki Aşk Oku ile oynamayı bırakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Sylred göz kırpıyor. "Böyle bir şey var mı?"

Öfkelendim. "Hayır! Şey... evet. Ama şu anda, hayır. Kendi aptal kaprislerime kapılmayacağım. Ben Japon balığı değilim. Benim de bir

dikkat süresi." Oku bir sopa gibi parmaklarımın arasında döndürmeye devam ediyorum. "Ve düşünmene içerliyorum, bak!" Heyecanla bağırıyorum, pencereye doğru zum yapıyorum. "Şu aşağıdaki fae tek boynuzlu ata biniyor!"

Tamam. Ne demek istediğini anlıyorum.

"Gitmemiz gerek," diyor Ronak arkamdan. "Zaman kaybediyoruz."

"Peki," der Evert. Parmaklarını havada şıklatıyor ve
benim için etrafta. "Scratch. Şu anda burada bizi dinliyor olsan iyi olur. Ama eğer cilveli cilveli konuşuyorsan ya da siz aşk tanrısı her ne halt ediyorsanız, her ihtimale karşı yatağın üzerine bir de harita bırakacağım. Eğer buradaysan, ki olsan iyi olur, lanet lamassu'nu takip et. Okot'a oraya nasıl gideceğini söyle Syl."

"Icidel'e gitmemiz gerekiyor," diye açıklıyor Sylred.

"Biliyor musun?" Okot başını öne eğiyor. "Adını duymuştum."

"Buradan çok uzakta değil. Tek yapmanız gereken bu adadan doğrudan yukarı uçmak. Buz ve karla kaplı bir ada bulana kadar yaklaşık beş ya da altı ada geçeceksiniz. Biraz kuzeyde olacak. Üzerinde bir sürü dağ var ve ada diğerlerinden farklı olmalı. Sizinle en yüksek dağın dibinde buluşacağız."

"Anlıyorum."

"Peki ya Emelle?" Sylred odadaki boş alana garip bir şekilde bakarak şöyle diyor. "Oraya vardığında bizden birine bir Şehvet-Nefesi gönder ki bizimle olduğunu bilelim. Okot'un seni hissedebildiğini biliyorum ama emin olmak istiyoruz. Sen orada olmadan her ne yapacaksak yapamayız."

Kendimi pencereden uzaklaşmaya ve onu selamlamaya zorluyorum. "Emredersiniz, kaptan."

Genfinler vakit kaybetmeden odadan ayrılır ve bir geçit bulmak için şehre doğru yola çıkarlar. Sadece yüksek fae'ler geçit açma yeteneğine sahiptir ve o zaman bile bu nadir bir güçtür. Onları şehrin merkezindeki portal dükkanına kadar takip ediyorum ve adamım, burası çok süslü.

İçeride mermer zeminler ve yaldızlı duvarlar var, köşede hafifçe çalan bir müzisyen var ve bir masanın üzerinde küçük parmak yiyecekler ve peri şarabı şişeleri var.

Odanın arka tarafında, kitap okuyan, son derece sıkılmış ve her şey için fazla iyi görünen yüksek bir fae var.

gerçek. Genfinler içeri girdiğinde okumaktan başını kaldırmıyor bile.

Ronak, Evert ve Sylred onun önünde bir duvar gibi durur. Fae onları görmezden gelmeye devam edince, Sylred liderliği ele alıyor. "İyi günler. Bir geçit için buradayız."

Fae iç çeker ve bir sayfa çevirir. "Belli ki. Önce altın, sonra konuşma."

Ronak ona yumruk atacakmış gibi görünüyor ama Sylred hızla kafasına bir kese para fırlatıyor. Fae beklediğimden çok daha büyük bir ustalıkla parayı yakaladı. Hâlâ kitabından başını kaldırmadı.

Keseyi elinde ileri geri savuruyor, sanki sadece tutarak değerini anlayabilirmiş gibi. Altın yaldızlı vitrinine baktığımda, muhtemelen bunu yapabileceğini fark ediyorum.

"İyi. Kaç tane ve nereye?" diyor ve sonunda ayağa kalkıp kitabını yere bırakıyor. Yerini altın bir sikkeyle tutuyor. İşte bu pahalı bir kitap ayracı.

"Üç kişiyiz. Icidel'e gidip gelebileceğimiz bir geçide ihtiyacımız var."

"Peki," diyor tekrar, sanki bu büyük bir rahatsızlıkmış ve onun *işi* değilmiş gibi. "Bir saat açık tutacağım."

Bileklerinin bir hareketiyle elinde mavi ve beyaz renkte bir girdap beliriyor ve bir hareketle yerden tavana kadar yayılıyor. Tekrar yerine oturur ve adamlar içeri girip gözden kaybolurken okumaya devam etmek için kitabını eline alır.

Onlar gider gitmez, Okot'un beklediği binanın arkasındaki ara sokağa doğru süzülüyorum. Yanına yaklaştığımda homurdanıyor ve başını sallıyor.

"Evet, seninleyim koca oğlan," diye onaylıyorum, başını okşayarak.

Benim dokunuşumla havaya fırlıyor ve ben de kolayca onun peşinden gidiyorum. Highvale şehri çok altımızda kalana kadar yükseliyoruz, yükseliyoruz, yükseliyoruz. Yanından geçerken adaları sayıyorum ama bunu yapmama gerek yok çünkü Icidel'i çok uzaklarda görebiliyorum. Altında kaya ve toprak olan diğer yüzen adaların aksine, bu ada tamamen buzdan oluşuyor.

Zirveye ulaştığımızda inanılmaz yüksek dağlar ve karla kaplı bir manzara görüyorum. En yüksek dağı kolayca tespit ediyoruz ve onun tabanına doğru ilerliyoruz. Genfinlerimi hemen fark ediyorum. Karda göze çarptıkları için çok da zor olmuyor.

Okot ve ben yanlarına indik. O erkek formuna geri dönmekle meşgulken, Ronak'ın yüzüne biraz Şehvet üflüyorum. Boğazını temizliyor ve hafifçe kızarıyor.

Evert kaşlarını kaldırdı. "Sanırım o

burada?" "Evet."

Evert karanlık bir şekilde kıkırdar. "Hadi gidelim."

Dağın dibinde bulunan küçük kulübeyi şimdi fark ediyorum. Kapıya ulaştıklarında Ronak kapıyı çalıyor. Daha çok zavallı kapıyı yumrukluyor ve ahşap hafifçe bükülürken duyulabilir bir kıymık sesi çıkarıyor.

Çocuklar ona baktığında, sadece omuz silkiyor. "Hay aksi."

Evert gözlerini devirir. "Gücünü topla, tamam mı?"

O cevap veremeden, kapı uçarak açılıyor ve bizi karşılamak için iki Fae orada duruyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. "Onlar... kıçlarından birbirlerine yapışmışlar. Kıçları sıkışmış. Popo yanaklarından. Çıplaklar. Penisleri. Penislerini görebiliyorum. Birbirlerinin aynısı." Nedense bunların hepsinin söylenmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Onlar böyle açıkta dururken başka tarafa bakmakta zorlanıyorum. "Ben sadece... Sence aynı anda hem kaka hem de çiş yapıyorlar mıdır? Yoksa içlerinden biri mi bunu üstleniyor? Peki ya seks? Ya da oturma? Biri oturmak isterken diğeri istemezse ne olur?"

Evet, biliyorum. Yine saçmalıyorum.

"Genfins," ikisi de aynı anda söylüyor. Çok garip. "Biz Plik-ve Plak'ız. İçeri gelin. Biz de sizi bekliyorduk." Bakışları Okot'un üzerine düşer. "Sizi beklemiyorduk."

Okot, onlar omuz silkip onun da içeri girmesine izin verene kadar onlara öylece bakar.

"Bunların benim fiziksel kaderimi ellerinde tutan fae'ler olmasından endişe duymalı mıyım?" Kimseye sormadım.

Ronak içeride yürürken neredeyse onun içindeyim, çünkü fae penisleri bana bakıyor. Şüpheye düştüğünüzde, sizi haydut penislerden koruyacak güce sahip olan adamdan şaşmayın. Bunu bir tişörte yazmalıyım.

Popo yanaklarından yapışık olmalarının yanı sıra, fae kardeşlerin kafalarının tepesinde dönen geyik kulakları ve domuz burnunu andıran burunları vardır. Soldaki kardeşin bir kanadı, sağdaki kardeşin ise başka bir kanadı var. Uçmak çok zor olmalı.

Bir hareket fark ettiğimde gözlerimi ahşap masalarına doğru çeviriyorum. Ayaklarını masaya dayamış, ellerini maskeli başının arkasına koymuş, orada oturan Boynuzlu Kanca. Çocuklar da onu fark ediyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" Evert soruyor.

Ellerini ve ayaklarını aynı anda yere koyar ve dik oturur. "Bu benim en sevdiğim genfinler değil mi? Görüyorum ki lamassu'nu bulmuşsun," diyor başını Okot'a doğru eğerek. "Bir şey değil."

Evert tam bir şeyler söyleyecekken Sylred omzuna vurarak onu susturur. "Teşekkür ederim. Ama burada ne işin var?"

Boynuzlu Kanca gösterişli bir şekilde ayağa kalkar. "Ben bir sır tüccarı ve paha biçilmez şeylerin koleksiyoncusuyum. Peçe'ye sıkışmış bir dişiniz var. Bunca yıldır bu sırrı hiç duymadım ve inanın bana, binlercesini duydum. Bugünkü varlığımı ödemenizin ikinci yarısı olarak sayın."

Diğer adamlar yaklaşırken Ronak öfkeyle, "Bu anlaşmanın bir parçası değildi," diye homurdanıyor.

"Kuyruklarınızı birbirine karıştırmayın," diyor Boynuzlu Kanca neşeyle. "Söylemeyeceğim. Bu sır tamamen kendi merakım için."

Adamlar onu dövüp karlı adadan aşağı atmayı düşünüyor gibi görünüyorlar ama o sadece gülüyor. "Evet, evet, beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi deneyebilirsiniz. Dörde karşı bir ve hepsi bu. *Ya da*... Elini sallayarak sandalyelerin ve masanın ters dönmesini ve aralarında bir bariyer görevi görmesini sağlıyor. Bu, telekinezi gücünün neler yapabileceğini gösteren iyi bir görsel. "Siz dördünüzü yenebilir ve bu sırada mükemmel mobilyaları mahvedebilirim, bu da Plik ve Plak'ın sinirleneceği ve büyük olasılıkla dişinize yardım etmeyi reddedeceği anlamına gelir."

Birbirlerine bakarlar. Ronak hâlâ bu olasılıkları değerlendirmek istiyor gibi görünüyor. Boynuzlu Kanca sessiz konuşmalarını böler ve şöyle der: "Üçüncü seçenek Plik ve Plak'ın

Onlardan yapmalarını istediğim şeyi yapacaklar ve sonra hepimiz mutlu yolumuza devam edeceğiz. Daha az yıkıcı ve şiddet içeren bir seçim gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?" diye soruyor ve ellerini sallayarak tüm mobilyaların yerli yerine dönmesini sağlıyor.

Cevap verecek olan Okot'tur. "Onun hakkında kimseye bir şey söylemeyeceksin." Bu bir soru değil.

Boynuzlu Kanca başını eğiyor. "Sana söz veriyorum."

Evert onun kişisel alanına giriyor. "Eğer güvenimizi sarsarsan, seni avlar ve öldürürüm."

Maskenin arkasını göremiyorum ama gözlerini devirdiğinden eminim. "Evet, evet. Yaralama, işkence, ölüm. Riskleri biliyorum."

"Peki," diye tersler Ronak. "Hadi devam edelim."

BÖLÜM 31

Dikkatimizi tekrar Plik ve Plak'a çevirdiğimizde, onları mutfakta rastgele nesneleri çıkarıp yerleştirmekle meşgul görüyoruz.

her şey masanın üzerinde.

Birleştirilmiş vücutlarını hareket ettirme şekilleri büyüleyici. Dört kol ve dört bacakla bile bir kez bile bükülmüyorlar. Ayrıca, bilirsiniz, sallanan penisler. Onları unutamam.

Kıçları yapışık ikizler, sürekli bir sohbet akışı sürdürürken sırayla her kelimeyi konuşurlar. Bu kafa karıştırıcı ama tamamen eğlenceli.

"Beyaz olanı al, evet. Ve sonra mükemmel olacak. Ama ya-evet, evet, bunu hesaba katmalıyız. Eminim ki

-"Oh, bu uygun olacaktır."

Birbirinden kopuk konuşmaları arasında gidip gelmek başımı döndürüyor.

Çocuklar birbirlerine bakarlar. "Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Ron-ak sorar.

Plik ve Plak hareket etmeyi bırakıp aynı anda boyunlarını çevirerek ona bakarlar. "Elbette biliyoruz. Sence neden

-Hazırlıyor muyuz? İhtiyacınız olan büyük sihir, iyi sihirlerimizin birleşiminden geliyor. Perdeye dokunabilen ham büyü. Bu basit bir büyü değil. Bu bir fee büyüsü bile değil. Bu, bu alemin ötesine ulaşabilecek kadar güçlü bir büyü. Onun içinden. Yabancılara pek sık yardım etmeyiz ama Boynuzlu Kanca istediğinde dinlemek gerekir. Boynuzlu kafasında çok fazla sır dolaşıyor.

-Onu görmezden gelmek için. Şimdi sessiz olun ve bırakın da çalışalım; böylece kadınınızı Peçe'den çıkarmaya ve huzurlu hayatlarımıza geri dönmeye çalışabiliriz."

Çıkardıkları bir sürü şeyi karıştırıp iğrenç görünümlü bir kokteyl yapıyorlar. Her biri bir fincan alıp içindekileri boşalttığında beni şaşırtıyorlar. İkizlerden biri siyah ve dumanlı bir şey içerken, diğeri beyaz ışığa benzeyen bir şeyle dolu bir fincan içiyor.

"Ne yapıyorlar?" Sylred sorar.

Plik -ya da Plak, hangisi olduğundan emin değilim- cevap verir. "Ben ölüm içiyorum."

Ona ve dumanı tüten bardağına bakakaldım. "Kimsenin *ölümüne* içmemesi gerektiğine eminim!"

Tam ben bunu söylerken Plik (ya da Plak) yere yığılıyor. Nefes almıyor, vücudunun üst yarısı masanın üstüne dayanıyor. Hepimiz onun yapışık poposuna bakıyoruz ama o hareket etmiyor.

"Az önce ne oldu?" Evert soruyor.

Plak (ya da Plik? Tanrılar, bu kafa karıştırıcı) neşeyle içkisini içmeye devam ediyor. "Plik daha yeni öldü tabii ki."

"*Ne*?"

Plak beyaz ışığın son damlasını da fincandan boşaltır ve iç çeker. Artık üzerinde yumuşak bir parıltı vardır. Ölü ikizine bakar ve kendi yarım kıçını kaşır.

"Bana neden kendini öldürdüğünü açıklayabilir misin?"

Plak gözlerini devirir. "Dramatik olma. Ölmek için kendini öldürmedi. Ölümü içti çünkü Peçe'ye ulaşmamızın ve dişinizi bulmamızın tek yolu bu. Yaşayanların içeri girmesine izin verilmiyor."

Oh. Bu gerçekten mantıklı.

"Tamam... ama kardeşin ölü kalmayacak mı?" Sylred araya girer. Plak ona göz kırpıyor.

Boynuzlu Kanca kahkaha atıyor ve bizi dönüp ona bakacak kadar ürkütüyor. "Şu anda yüzlerinizi görmelisiniz," diye soluk soluğa bağırıyor.

"Asla korkma," diye yanıtlıyor Plak. "Birbirimize bağlıyız." "Evet, bunu görebiliyoruz," diyor Evert.

Plak önce yapışık popolarına sonra tekrar arkalarına bakar. "Evet. Ama hayır. Yaşam güçleri birbirine bağlı olan tek fae olduğumuzu kastetmiştim. O da benim gibi birçok kez öldü. Birimiz yaşadığı sürece, diğerimizi hayata geri çekiyoruz. Yakında Death's Hollow'da yürüyecek. Dişini bulduğunda bir büyü yapacak, ben de onu yaşayanlar âleminden besleyeceğim ve o da dişini geri getirecek." Düşünceli bir şekilde çenesine vurur. "Ya da... bu başarısız olacak ve o geri gelmeyecek. Her iki durumda da."

Tamam o zaman.

Birden zavallı ölü Plik'in içinden bir gölge çıktığını gördüm. Hayır, gölge değil. Onun görünmez hayalet formu. Vücudundan dışarı süzülüyor ve garip bir şekilde bütün olarak kardeşinin yanında duruyor. Öbür dünyada onun için yarım bir popo yok, bu da bir şeydir.

Kollarını iki yana sallayıp etrafına bakınıyor ve gözleri hemen bana takılıyor. "Ah. Sanırım dişi olan?"

"Umm, evet. Evet, benim. O benim. Ben dişiyim."

"Hmm." Beni tepeden tırnağa inceliyor, gözleri kanatlarıma takılıyor. "Sen bir hayalet, melek ya da iblis değilsin. Nesin sen?"

"Yeniden bir vücuda sahip olmaya gerçekten hazırım."

Daha fazlasını söylememi bekliyor ama ben ağzımı kapalı tutuyorum ve sonunda pes ediyor. "Peki. Hadi o zaman."

Yanına süzülüyorum ve ellerini göğsüme koyuyor. Tam olarak dokunmuyoruz ama *bir şeyler* hissedebiliyorum, ellerinin bana dayandığı yerde bir tür karıncalanma hissi.

"Ne-"

"Şşşt!" Plik tersledi.

Ağzımı kapatıyorum ve hem onun hem de kardeşinin gözlerinin konsantrasyon içinde sımsıkı kapalı olduğunu görüyorum.

Aniden, kardeşinin parlayan ışığı bir fincan kahve gibi ondan buharlaşmaya başlar. Buhar da ölü Plik'in bedenine batıyor. Sonra hayalet Plik'in vücudunun etrafında da beliriyor. On drilin ondan bana dokunduğu noktaya doğru ilerlemeye başlamasını izliyorum.

"Bu biraz acıtabilir," diye mırıldanıyor.

Uyarı, dayanılmaz bir acı bana çarpmadan önce zar zor söyleniyor. Karanlık görüşümü kaplıyor ve çığlıkları duyabiliyorum.

Oh, bekle. O benim.

Canlı canlı yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Aniden ortaya çıktığı gibi, yakıcı acı gitti.

Düşüyorum. Evet. Dizlerim gerçekten yere çarptı. Bundan dolayı hissettiğim acı dünyadaki en hoş şey, çünkü bu tek bir anlama geliyor.

"O geri döndü!"

Kimin söylediğinden emin değilim ama aniden yerden kaldırılıp sert ve sıcak bir göğse bastırılıyorum. Kendimi toparlayamadan bir koldan diğerine doğru çekiliyorum, bu sırada başka bir beden sırtıma bastırıyor, sadağımı ve yayımı itip kakıyor.

Sonra tekrar çekiliyorum ve farklı kollar etrafımı sarıyor, tekrar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni tutuyor. Yavaşça nefes alırken burnunu boynumda hissediyorum.

Okot.

"Sevgilim."

Ben de koklayabilmek için yüzümü hafifçe çeviriyorum. Evet. Hâlâ *harika* kokuyor. Bu şeyi şişeleyip yüzüme sıkmak istiyorum.

Sonunda beni bıraktığında, adamlarımı görebilmek için bir adım geri çekiliyorum. Ama dört yüzün mutluluktan öfkeye dönüşmesini izliyorum.

Yüzüm kızarıyor ve istem dışı bir adım atarak onlardan uzaklaşıyorum. "Ne..."

Evert aniden yüzüme bakıyor, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Kim. Kim. Kim. Yaptı. Bunu."

Göz kırpıyorum. "Ne yaptın?" Sonra tüm acıyı fark ettim. Yüzümdeki. Kollarım. Karnım. Kanadım. "Ah. Bu."

"Evet, lanet olsun."

Okot soluma, Sylred sağıma ve Ronak da arkama doğru yaklaşıyor. Sanki dört iri yarı erkek canavar tarafından barikat kurulmuş gibiyim. Görünmez olduktan sonra birdenbire böylesine yoğun bir ilginin merkezinde olmak korkutucu. Gözleriyle buluşmak için mücadele ederken içimden küçük bir ürperti geçiyor.

"Ne oldu Emelle?" Sylred koluma dokunarak sessizce soruyor.

"Seni kim incitti?" Okot soruyor, sesi öfkeli. Onu daha önce hiç görmemiştim.

daha önce kızgındı. Gözlerindeki kırmızı halkalar titreşiyor.

"Fark etmez," diyerek kendimi koruyorum. "İyileşeceğim. Ayrıca, okum ve yayım yeniden elimde. Bu oldukça heyecan verici, değil mi?"

"Hayır. Önemli," diyor Ronak, dikkatlerini dağıtma çabamı görmezden gelerek.

"O haklı. Anlat bize, Scratch."

"Prens beni tutuklayıp hücreye koyduğunda, Chaucel ve muhafızlarını beni sorgulamaları için gönderdi."

"Seni dövmek. Seni dövmesi için onu gönderdi."

"Eh. Anlambilim." Eski kaşıntımın olduğu yerde kolumu kaşımaya başladım. Tanrıya şükür bu sefer başka bir kaşıntıya yakalanmadım.

Okot başını eğiyor. "Sende pire var mı?"

Bu Evert'in bir kahkaha atmasına neden oldu. Ona ters ters bakıyorum. "Hayır," diye cevap veriyorum Okot'a. "Sadece kaşınmayı seviyorum. Bir kız asla çok dikkatli olamaz. Bir kaşıntı hissettiğinde her zaman hemen kaşımalısın. Güven bana."

Ronak kaşlarını çatarak, "Cildin kızarıyor," diye gözlemliyor.

Kolumdaki kırmızı çizik izlerine bakıyorum. "Evet." Eli uzanıyor ve bileklerime kenetleniyor, ön-
hareketlerimi izliyor. Ona suratımı
astım. "Oyalanmayı bırak ve anlat
bize."

Yüzümdeki bir tutam saçı savuruyorum. "İyiyim. Evet. Birkaç darbe aldım. Beni biraz hırpalamak, incitmek ve korkutmak istediler. Bilirsin, İşkence 101."

"Kim yaptı bunu?" Okot tekrar sorar.

Tereddüt ediyorum ama dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar veriyorum. "Gammon'du. Chaucel bir soru sorar, ben cevaplardım ve sonra Gammon beni döverdi. Çok uzun sürmedi. Ben iyiyim."

"Cezalandırılacak," diye yemin eder
Okot. "Yardım edeceğim," diye
ekliyor Evert.

Ronak, "Bence hepimiz onu ziyaret etmeliyiz," diye ekliyor.

"Bakın, cinayet işlemeye başlamanız çok hoş ama şimdi yapmasak olur mu? Henüz hiçbirinizin intikam almak için tehlikeli bir göreve çıkmasını istemiyorum. Daha yeni döndüm ve açım. Beni besleyin."

Sylred kıkırdıyor ve başımın üstünü öpüyor. "İşte bizim kızımız."

Kenara kaydıklarında, Plik'in hayalet formunun bedenine geri döndüğünü görebiliyorum. Aynı anda Plak da parlayan son ışığını kaybediyor. Plak'tan Plik'e bir ürperti geçiyor ve sonra Plik'in yüzükoyun yatan formu aniden tekrar dikleşiyor. İkizler birbirlerine aynı şekilde sırıtarak bakarlar. "Aferin kardeşim," der ikisi de aynı anda.

"Teşekkür ederim," dedim onlara. "Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama teşekkür ederim."

"Hâlâ bize bağlı mı?" Ronak sorar.

"Evet, çapasını çözemiyorum. Denedim. Ama artık sizin yakınlığınıza bağlı değil. Sadece sizin hayatlarınıza. Hepiniz ölürseniz o da ölecek. Tıpkı bizim birbirimize bağlı olduğumuz gibi," diyorlar birbirlerine seslenerek.

"Bu iyi haber," diye sırıtıyorum. "Arada bir bu pisliklerden kurtulabileceğimi bilmek güzel."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Evert sert bir şekilde.

Boynuzlu Kanca'yı unutmuştum, ta ki adamlarımın arasından geçip önümde durana kadar. Gümüş boynuzlu maskesine bakıyorum. "Ben de sana teşekkür ederim," diyorum. "Okot'u ve beni kurtardın."

Cevap vermek yerine bakmaya devam ediyor. Ayaklarımın üzerinde beceriksizce kayıyorum. "Umm..."

Bir başka garip durgunluktan sonra başının arkasına uzanır ve maskesini çıkararak herkesi şok eder.

Kutsal nemli makaronlar.

BÖLÜM 32

F Maskesini masaya asan Boynuzlu Kanca gözlerini bana kilitliyor. Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını hissediyorum.

"Sen," diye nefes alıyorum.

Adamlarım bir bana bir ona bakıyor, sonra tekrar geri dönüyorlar. "Neler oluyor? Birbirinizi tanıyor musunuz?" Evert soruyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Sylred ekliyor.

Adını hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Biraz kilo aldığından beri çok farklı görünüyor. Dolgunlaşmış, artık zayıf ve hastalıklı görünmüyor. Onu ilk gördüğümde ölümün eşiğinde olduğunu düşünmüştüm. Ama haklıymışım. Pislik içinde olmadığı ve bir iskelet gibi görünmediği zamanlarda çok yakışıklı.

Gümüş teni çok daha sağlıklı, beyaz saçları daha temiz ve gümüş gözleri daha parlak görünüyor. Ama en çok aklımda kalan kafasından çıkan ve kulaklarının altından kıvrılan gri kıvrımlı boynuzları.

"Belren?"

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve başını sallıyor. "Kırmızı kanatların, pembe tenin ve saçlarınla seni neredeyse tanıyamayacaktım," diye ekliyor. "Ama tüm bunların ve çürüklerin altında bile sen olduğunu görebiliyorum."

"Pekâlâ, birinizin bize birbirinizi nereden tanıdığınızı söylemesi gerekiyor."

"Arachno'nun adasındaydı," diye açıklıyorum. "Kaçmama yardım etti." "Teknik olarak birbirimize yardım ettik," diye araya giriyor Belren. "Ben onu
hançerinle kendimi ağdan kesip çıkaracağım."

"Doğru."

Başını eğip beni değerlendiriyor. "Bana yarı yüksek fae olduğunu söylemiştin ama değilsin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Yüz ifadesi gerginleşir. "Peçe'nin içine hapsolmadın. Sen oraya aitsin, değil mi? Nesin sen?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Ronak araya giriyor. "Bir gün için bu kadar sır yeter."

Belren'in yüzü yumuşar ve sırıtır. "Yeterince makul."

"Kaçtığına sevindim," diyorum ona.

"Hep öyle yaparım," diyor göz kırparak. "Ben gidiyorum. Yapılacak işler, gasp edilecek fae'ler ve hepsi bu. Peçeli dişinizin tadını çıkarın," diyor kapıya yönelirken. Uzun gümüş kanatlarını mavi gömleğinin mükemmel bir şekilde dikilmiş yarıklarından sırtından dışarı itiyor. "Temasta olacağım, Emelle."

Evert onun gidişine gözlerini devirir. "Ne?"

diye sordum.

"Hiçbir şey. Sen. Arkadaş edinmeyi

bırak." Gülüyorum. "Ne? Neden?"

"Çünkü. Şimdi gidelim." Elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çekmeye başladı.

Plik ve Plak'a el sallamak için arkamı dönüyorum ama Evert gözlerimi kapatıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

"Onlar çıplak. Sakın bakma."

Tekrar güldüm. "Umm, ben hep buradaydım. Her şeyi gördüm zaten."

"Penislerini hayal etmeyi bırak, Scratch."

"Yapmıyorum!"

"Şu anda yapıyorsun, değil mi?" Lanet olsun.

Öfkelendim. "Bu öylece görmezden gelebileceğin bir şey değil."

Evert homurdanıyor. "Çıplak bukalemunlar gibi mi demek istiyorsun?"

Yüzüme bir kaş çatma yerleşiyor. "Hayır, kesinlikle değil. Bu tamamen farklıydı," diye kibirli bir şekilde savunuyorum. "Bekle, onları hayal mi ediyorsun?"

Sadece gülüyor.

Beni dışarı çekiyor ve hepimiz geçide geri dönmeden önce Sylred ve Okot'un ikizlere teşekkür ettiklerini duyabiliyorum. "Onu geçitten geçirelim mi?" Evert soruyor.

Ronak başını sallar. "Çok tehlikeli. O ve Okot görülemez. Uçmak daha güvenli olacaktır."

"Katılıyorum," diyor Sylred. "Ama akşama kadar beklemeliler. Şu anda gökyüzünde çok fazla nöbetçi var."

"Onu terk etmiyorum," diye ısrar ediyor Evert.

"Peki," diye yumuşadı Ronak. "Sylred ve ben şimdi gideceğiz, sen ve Okot burada onunla kalabilirsiniz. Bu gece geçidi senin için yeniden açacağız Evert, Emelle ve Okot ise hava karardığında geri dönecekler."

"Kulağa hoş geliyor."

"Bu geceye kadar iyi olacak mısın?" Sylred bana soruyor, gözleri yaralarımın üzerinde geziniyor.

"Mm-hmm. Evet. Tabii ki. Tamamen iyi." Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Elimden geldiğince iyileştirmeye çalışırım," diyor Evert.

"Tamam. Akşam görüşürüz," diyor Sylred.

O ve Ronak portaldan geçip kaybolmadan önce bana başlarıyla selam veriyorlar.

Evert ve Okot'la yalnız kaldığımda, beklentiyle ikisine de bakıyorum. "Aç olduğum konusunda şaka yapmıyordum."

Okot kıkırdıyor ve sonra Evert ile bakışıyor. Bensiz sessiz bir konuşma yapıyorlar gibi görünüyor, bu garip çünkü yeni tanıştılar, ama her neyse.

Bir süre sonra Okot bana dönüp şöyle dedi: "Siz ikiniz yetişin. Yapmam gereken bir şey var. Elimden geldiğince çabuk döneceğim ve yiyecek getireceğim, sevgilim."

Beni başımın üstünden öpüyor ve ben nereye gittiğini soramadan uzaklaşıyor.

Evert ceketini çıkarıp bana giydiriyor. İçine sokuluyorum. "Mmm. Sıcak."

Beni kollarının arasına aldı. Kısmen acıdan, kısmen de şaşkınlıktan biraz irkiliyorum. Etrafımdaki kar ve buza bakıyorum ve titriyorum. "Nereye gideceğiz?"

"Seni ısıtabileceğim bir yer."

"Plik ve Plak'a biraz onların evinde takılıp takılamayacağımızı sormak istemez misin?"

Homurdanıyor. "Hayır."

Evert bir şekilde bir dağın yamacında, altında oturup kar ve buzdan korunabileceğimiz kadar yer olan küçük bir kaya rafı buluyor. Beni yere bırakır bırakmaz iyileştirici dokunuşuyla ellerini üzerimde gezdirmeye başlıyor. Tüm çiziklerim, kesiklerim ve yaralarım birbirine dikilmeye başlıyor.

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Gerçek bir şifacı olsaydım, kırık kanadını ve iç yaralarını da iyileştirebilirdim."

Bu hissettiğim kendini küçümseme mi? Evert'e o kadar benzemiyor ki kalbim sıkışıyor. "Beni görebileceğinden çok daha fazla şekilde iyileştiriyorsun, Stitch."

Mavi gözleri yüzüme yerleşiyor. "Buraya gel," diyor boğuk bir sesle.

Beni kaldırıyor ve kucağına yatırıyor, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim açık olacak şekilde ona sarılıyorum.

"Merhaba," diyorum biraz nefes nefese.

Gamzelerini göstererek bana sırıtıyor. "Merhaba."

"Beni özledin mi?" Fısıldıyorum.

"Hiçbir fikrin yok."

"Tekrar görünmez olmak hoşuma gitmedi."

Sanırım yüzümdeki endişeyi görebiliyor, çünkü beni daha sıkı kavrıyor. "Dur. Peçe sana sahip değil. Benim lanet olası."

Sonra o beni öper. Ya da ben onu öperim. Kimin başlattığından emin değilim ama dudaklarımız birleşiyor ve ben onun içine o kadar sert düşüyorum ki hatırladığım tek şey o oluyor.

Açmamı beklemiyor ve izin istemiyor. Dili bir talep gibi ağzımın içine giriyor ve ağzımın kontrolünü ele geçiriyor.

Elleri kıçımı kavrıyor ve ben de utanmadan ona sürtünerek içimde biriken basıncı yatıştırmaya çalışıyorum. Bana karşı inliyor. Titreşimi başımdan ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Daha fazlasını istiyorum. Gerçekten burada olduğumun ve bedenimin bana ait olduğunun hatırlatılmasını istiyorum. *Her şeyi* hissetmek istiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Yaralısın," diye hatırlatıyor bana.

"Umurumda değil," diyorum ciddiyetle. "*Lütfen*, Evert."

Ondan tam olarak ne yapmasını istediğimi bilmiyorum ama o istiyor gibi görünüyor. Ellerinden birini aramıza sokuyor ve eteğimin altından geçiriyor. Sıcak avuçları çıplak bacağımda geziniyor.

Yavaşça. Acımasızca.

Kalçamı kabaca avuçluyor ve enfes bir acıyla sızlamasına neden oluyor.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum.

Ağzıma karşı karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Parmaklarımı amında mı istiyorsun, Scratch?"

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor. "Evet."

Elini kalçamdan çekiyor, sadece dikkatini çekmek için nefes nefese kalan noktayla oynaşıyor. Dudağını sertçe ısırıyorum.

Tıslıyor ve sonra kıkırdıyor. "Kuduz aşk tanrısı. Bunu ödeyeceksin."

"Alay etmek yok," diye sızlanıyorum.

Saat beş yönündeki cızırtılı gölgesini boynuma sürtüyor ve beni ürpertiyor. "Seni istediğim kadar kızdıracağım. Seni o kadar azdıracağım ki dizlerinin üzerinde nefes nefese kalıp bana yalvaracaksın. Ama sadece iyi bir kız olursan sana istediğini vereceğim," diyor, parmakları hala klitorisimin üzerinde zar zor geziniyor. *Neredeyse* temas işkence gibi.

Uzanıp parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçiriyorum ve zorla çekiyorum. Karşılık olarak kıçıma acıtacak kadar sert bir tokat atıyor. İnledim.

"Yaramaz küçük şey," diye uyarıyor. Ellerimi tutuyor ve zorla indiriyor. "Ama cezalandırılmayı seviyorsun, değil mi? Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Şimdi elbiseni aşağı it. O güzel göğüslerini görmek istiyorum."

İtiraz etmeye başlıyorum, o da parmaklarını klitorisimden tamamen çekerek benden yarı hıçkırık, yarı hırıltılı bir ses çıkmasını sağlıyor. "Evert!"

Kaşlarını çatıyor ve kıçımı çimdikleyerek beni zıplatıyor. "Sana söyledim. Uslu dur, ben de sana istediğini vereyim. Şimdi bana karşı utangaç olma, aşkım. Onları görmeme izin ver."

Parmaklarının işini yapmamasına kızarak ve başka bir şey yapamayacak kadar sinirlenerek aceleyle korsajımın bağlarını çözüyorum ve elbisemi aşağı çekiyorum. Göğüslerim dışarı fırladığında Evert hiç vakit kaybetmeden onları yakalıyor ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor. Hemen sertleşiyorlar ve karnımdan aşağı bir zonklama gönderiyorlar.

Gözlerimi kapatıp başımın geriye düşmesine izin veriyorum, dokunuşunun getirdiği zevk sarsıntılarını seviyorum. "Mmm. Bu mükemmel göğüsler benden bu kadar uzun süre saklanmamalıydı."

Avuçlarına doğru eğildim.

Bir eliyle uzanıp çenemi kavrıyor ve başımı tekrar aşağı indiriyor. "Bana bak. Bu sadece sen ve ben, Scratch. Sana dokunuşumu izlemeni istiyorum. Amını kimin parmakladığını ve seni kimin bu kadar ıslattığını görmeni istiyorum."

Yutkunuyorum, kirli konuşmasıyla büyüleniyorum ve söylediği gibi yapıyorum. Memnun bir sırıtışla, bir eliyle göğüslerimle oynamaya devam ederken, diğeri klitorisime doğru inmeye başlıyor.

Evet.

Sonunda parmağı klitorisime bastırıyor ve aman tanrım, yanmaya başlıyorum.

O beni okşadıkça ben de ona daha fazla sürtünüyorum, sert ereksiyonunun kıçımda yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. "İşte böyle. İyi bir küçük aşk tanrısı gibi elimde kendini becer," diyor kulağıma karşı.

"Evert," diye inliyorum.

Dudağımı ısırıyor. "Ne istiyorsun? Bana ne istediğini söyle. Bunun için bana yalvar." Beni sıcak, karışık bir ihtiyaç karmaşasına dönüştürdü ve bunu biliyor.

"Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum," diye inliyorum. "Söyle," diye hırlıyor.

"Lanet olası pislik," diye bağırıyorum ve bu sefer meme ucuma acı veren bir çimdik atıyorum. "Tamam! Parmaklarını içimde istiyorum. Beni onlarla becer, lütfen!"

"Aferin kızıma." Aynen böyle, parmağı içime daldı, sürekli kaygandı. Memnuniyetle homurdanıyor. "Benim için çok ıslaksın."

Başparmağı klitorisimle oynamaya devam ederken parmağı içime girip çıktıkça inliyorum.

"Aman Tanrım..."

"İşte bu kadar. Hazırsın, değil mi?"

Tek yapabildiğim inlemek ve kıvranmak.

"Amın sırılsıklam ve daha fazlası için yalvarıyor." Bir parmak daha ekliyor, ikisini de içimde kıvırıp pompalıyor ve ben çok ama çok yaklaşıyorum.

Ve bu *çok* iyi hissettiriyor.

Diğer elini saçlarıma götürüyor ve yumruk yapıyor. Ona küfretmek ya da inlemek için ağzımı açtığımda, içime daha da hızlı pompalamaya başlıyor.

"Seni parmaklarımla becermemi seviyorsun, değil mi?"

Omuzlarını tutuyorum, tırnaklarım sırtına batıyor. "Evet!" "Güzel. Şimdi benim için gel, Scratch. Her yerine boşaldığını hissetmeme izin ver.
Elim."

Ve biliyorum. Tanrım, istiyorum.

Adını haykırdığımda, vücudum elinin içine giriyor ve zevkten çılgına dönüyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözlerim kapanıyor, başım geriye atılıyor, tüm vücudum lezzetli bir zevkle kasılıyor.

Tüm aptal aşk hayatım boyunca bunu bekledim. Bu yoğun mutluluk anını hissetmek için. Yıllardır içimde bastırdığım yalnızlık ve arzular Evert'in dokunuşuyla dışarı fırlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğüm gibi olmayacağından endişelendim. Kafamda çok fazla kurguladığım için endişelendim. Ama hayır. Düşündüğüm her şey ve çok çok daha fazlası.

Bedenime geri döndüğümde, göğsüne doğru kıvrılmıştım ve elleri yaralarımı incitmemeye dikkat ederek beni sarmıştı. Parmakları tembelce sırtımı ovuyor ama göğsünden gelen ses beni ürpertiyor. Çıkardığı sesi iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Şaşkınlıkla gözlerimi açıyorum. "Sen... mırlıyor musun?"

Ses tekrar yükselmeden önce sadece bir saniye duraklıyor. Sırıtıyorum ve yüzüne bakabilmek için arkama yaslanıyorum. "Aman Tanrım, *öylesin*! Kesinlikle mırıldanıyorsun! Bu çok sevimli."

Başımın arkasını aşağı doğru itiyor, böylece tekrar göğsüne yaslanmak zorunda kalıyorum. "Hiç de sevimli değil."

Parmaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Öyle sayılır."

"Hayır, öyle değil. Genfin mırıltısı fena bir şeydir. Bunu sadece eşimiz için yaparız."

"Çok sevimli," diye kıkırdıyorum.

"Eğer bir daha öyle dersen, duracağım."

"Hayır! Durma. Bana kendimi...Bilmiyorum. Güvende. Mutlu. İçimde hissedebiliyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi ses. Hiç durmanı istemiyorum," diyorum ona daha da sokularak.

Kendini beğenmiş sırıtışını hissediyorum.

"Genfin arkadaşı avantajları." "Bir şeyler

için iyi olacağını biliyordum."

Kıkırdıyor. "Orgazmdan daha fazlasını mı kastediyorsun?"

Mırıldanıyorum. "Bu konuda oldukça iyisin. Bu konuda otoriter bir pislik olsan bile."

Ukalaca sırıtıyor. "Hoşuna gitti. Ayrıca, bu sadece başlangıçtı. İyileştikten sonra asıl eğlence başlayacak." Kaşlarını sallıyor.

Ona bakmak için yüzümü yukarı çeviriyorum. "Bana ilk orgazmımı yaşatacağın için kendini beğenmişsin, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki şaka yapıyorum. Bunu tüm o piçlerin yüzüne vuracağım."

Başımı sallıyorum ve göğsüne doğru gülüyorum. "Küstahlığın bir yana, sen olduğun için memnunum," diye sessizce itiraf ediyorum.

Ve öyleyim. Evert benim köşemdeki ilk kişiydi. Adasına iner inmez onunla bir bağ kurdum ve donuk yüzüyle flört ettim.

Mırıltısı bir kademe daha yükselirken başımın tepesini öpüyor. "Ben de, Scratch. Ben de."

BÖLÜM 33

O Kot saatlerce geri gelmedi. Hava karardıktan sonra, elinde sulu bir çorba ve bir bardak su ile mini mağaramıza geri dönüyor. bir somun ekmek.

"Nereye gittin?" Evert'in yaktığı ateşin yanında uyukladığım yerden doğrulup sordum.

Yemeği bıraktıktan sonra Okot yanıma geliyor. "Al, sevgilim," diyor ve bana beze sarılı bir şey uzatıyor.

Onu kucağıma koyuyorum ve bu gizemli eşyanın ne olduğunu öğrenmek için etrafına sarılmış bezi açmaya başlıyorum. Onu ortaya çıkardığımda tek yapabildiğim bakmak oldu.

Ve bak.

Ve biraz daha bak.

Gözümü kırptığımda hâlâ orada olduğunu görünce ona bakıyorum. "Ummm. Bu bir el. Kopmuş bir el. Üzerinde hala kan var. Ve kemik dışarı çıkmış. Tırnak etleri berbat görünüyor," diye saçmalıyorum. "Bana kesik bir el verdin... Neden?"

Gururla işaret ediyor. "Gammon adındaki muhafız. O eliyle sana vurdu. Şimdi o el senin."

Farkına varıyorum ve nefesim kesiliyor. "Aww, benim için elini mi kestin?" Mırıldanıyorum.

Sırıtıyor. "Yaptım, sevgilim. Kimsenin sana zarar vermesine izin yok."

Kesik elin hâlâ kucağımda olduğunu unutarak ayağa fırladım. Yerde yuvarlanışını izliyoruz. Hah. Bu düşündüğümden daha uzağa gitti.

Kollarımı Okot'un boynuna doladım. "Teşekkür ederim!"

Onu dudaklarından öpüyorum. Okot tereddüt bile etmeden kocaman eliyle boynumu kavrıyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

"Ne oluyor lan?" Evert'in mırıldandığını duydum. "Adamın birinin elini kesip papatyaymış gibi sana getirdiğinde böyle mi tepki veriyorsun?"

Okot'tan uzaklaşıyorum, dudaklarım onun yoğun ilgisinden dolayı pembeleşmiş ve şişmiş. "Çok tatlı, değil mi?" Işıldıyorum.

Evert başını sallıyor ve uzaklaşıyor, ama o giderken "deli aşk tanrısı" sözlerini duyduğuma eminim.

"Belli ki hiç ona yardım eden biri olmamış," diyorum bilgece.

Okot başını sallar. "Belli ki."

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu çok tehlikeliydi, Okot. Yakalanabilirdin."

"Beni hiç görmedi."

"Elini kesmeyi başardın ve o seni hiç görmedi bile, öyle mi?"

Başını sallıyor. "Doğru."

Hah. Etkilendim mi yoksa çekindim mi bilemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Okot ve Evert sorunsuz bir şekilde anlaşıyor ve küçük mağaramızda zamanımızı beklerken sohbet kolayca gerçekleşiyor.

Yine de Evert'le geçirdiğim zaman için kendimi biraz suçlu hissetmemekte zorlanıyorum. Okot bilseydi üzülür müydü?

Biri diğerinin önündeyken ne yapmanın uygun olacağını ben de bilmiyorum. Evert'in eline dokunursam, Okot kıskanır mı? Okot'un boynuna sarılırsam, Evert kızar mı? Bilmiyorum ve bu beni öldürüyor. Bu benim için yeni bir alan ve kimsenin incinmesini istemiyorum.

Evert odun aramak için dışarı çıkıp Okot'la beni yalnız bıraktığında onun yanına yerleşip omzuna yaslanıyorum. Ben ateşin ışıltısının tadını çıkarırken o saçlarımı okşuyor ve beni içine çekiyor.

Konuyu açarken gözlerinin içine bakamıyorum, bu yüzden alevlere bakmaya devam ediyorum. "Okot... tüm bunlar için gerçekten iyi misin? Eğer değilsen kızmayacağım. Anlayışla karşılarım. Sen mükemmel bir eşi hak ediyorsun. Eğer istemiyorsan paylaşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Devam etmeden önce bir an saçlarımla oynamayı bırakıyor. "Sen benim mükemmel eşimsin. Lamassus normalde seninle

ama bu fae'ler için duyulmamış bir şey değil. Birçok ırk eşlerini paylaşır."

Tırnaklarımı karıştırıyorum. "Yani gerçekten rahatsız olmadın mı? Sadece kırgın ya da üzgün olmanı istemiyorum. Bunu mahvetmek ya da bencilce davranmak istemiyorum. Seni önemsiyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Burada sadece ben yokum. Senin de söz hakkın var. Hiçbir konuda baskı altında kalmanı istemiyorum."

Başımın üstünü öpüyor. "Sen şefkatli bir eşsin ve seni bulduğum için şanslıyım. Genfinlerden rahatsız olsaydım sana söylerdim. Ama söylemiyorum. Endişelenecek bir şey yok. Beşimiz artık bir takımız."

"Biz bir sürüyüz," diye düzeltiyor Evert, alevlerin üzerine atmak için biraz daha odunla içeri girerken kulak misafiri olduğunu gizleme zahmetine girmeden.

"Bir sürü," diye kabul ediyor Okot. "Siz bizimsiniz, biz de sizin. Bize olan sevginizde utangaç olmanıza gerek yok."

Kirpiklerimin altından onlara bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Okot başını sallıyor.

"Gerçekten."

"Kendini tutmasan iyi edersin, Scratch," diye azarlıyor Evert beni. "Beşimiz artık bir sürüyüz. Beni duyuyor musun? Utangaçlığa yer yok. Bunu çoktan aştık. Ayrıca, tanıştığımız ilk gün seks istediğini açıkça itiraf eden sen değil miydin?"

Omuz silkiyorum, umursamadan. "Gerçek bir bedenle ilk günümdü. Sen de aynısını yapardın. Bir sürü orgazm istiyorum."

İki gamzesini de göstererek gülüyor. "Çok talepkârsın, değil mi?"

Gülümseme sırası bende ama aralarına bir kez daha bakıyorum. "Yani bu gerçekten iyi mi?"

"Evet, Scratch," diyor Evert, beni aralarına sıkıştıracak şekilde oturarak. "Şimdi bu kadar endişelenmeyi bırak ve sadece kovanımızın tadını çıkar."

"Emelle'in Covey'i. Covey Şehvet ve Aşk. Aşk Tanrısı Covey. Covey Cu- pid," diye saçmaladım. "Hmm. Takım ismimiz üzerinde çalışacağım."

Evert omuz silkiyor. "Sonunda birinciliği *benim* kazandığımı hatırladığın sürece bize ne dediğin umurumda değil. Her zaman bahsettiğin ilk öpücüğün ben oldum.

Sürgün adası. Ve şimdi ilk orgazmını yaşadım. İşte böyle."

"Sonunda birinciliği kazandın. Her ne kadar beni ilk öpücüğüm için kandırmış olsan da."

Ukalaca sırıtıyor ve arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koyuyor. "Evet."

Okot kıskanmak yerine saçlarımı yana tarıyor ve bana doğru eğiliyor. "İlk öpücüğünü çalmış ve bunun için sürgün adasında birincilik kazanmış olabilir ama eşleşmemizi onayladığımızda, senin içine giren ilk kişi ben olacağım. Bu, kazanmayı dört gözle beklediğim bir unvan."

Midemin çukurunda sıvı ısı birikiyor ve boğazımı yüksek sesle temizliyorum. Bu adamlar benim ölümüm olacak. Biri çok fazla uyarılmaktan ölebilir mi? Bunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Evert sadece gözlerini devirir. "Lanet olası lamassu."

BÖLÜM 34

Ronak, Evert'i almak için bir portalla geri dönerken ben de Okot'un boğa formunun sırtına binerek krallık adasına gidiyorum. Altında başarıyoruz

Gecenin karanlığında kimse bizi fark etmeden Sylred'in bizim için açtığı arka kapıdan gizlice hana giriyoruz. Odalarımıza güvenle girdiğimizde herkes rahat bir nefes alıyor.

Yatağın kenarına oturduğumda Okot yayımı ve sadağımı sırtımdan indirmeme yardım ediyor. Çok fazla salladığımda kanadımdaki acıdan yüzümü buruşturuyorum.

Sylred, "Ona bir şifacı bulacağım," diyor.

"Hayır. Şifacı kanatlarını görür ve onu tanır. Bu riski göze alamayız," diyor Ronak. "Adanın her yerinde onunla ilgili ilanlar var."

Bu benim için yeni bir haber. Zaten ağrıyan midemde endişe düğümleniyor. "Ona bak," diyor Sylred, bir öfke parıltısıyla beni işaret ederek.

"Kanadı kırık ve muhtemelen bazı iç yaralanmaları var. Sürekli 'iyiyim' diyor olabilir ama hepimizin onun saklamaya çalıştığı yüz buruşturmalarını fark ettiğimizi biliyorum. Bir şifacıya ihtiyacı var. Evert ancak bu kadarını yapabilir."

Sylred haklı, bir şifacıya ihtiyacım var. Kanadım acıyor, yüzüm bir lokumdan daha şiş ve Gam- mon'un yumrukları yüzünden karnım ağrıyor. Ama Ronak da haklı. Bir şey olmasını ve hepimizin tekrar ayrılmasını riske atmak istemiyorum ve kesinlikle prensin beni yakalamasını istemiyorum.

"Şifacıyı yeterince şaşırtabileceğim," diye söz veriyor Sylred.

Ronak onu düşünür. "Aletlerinden hiçbiri sende değil. Pozitif misiniz? Çünkü değilse..."

"Eminim."

Ronak sonunda başını sallar ve sallar sallamaz Sylred odadan çıkar.

"Umm, ne?"

"Sylred'in gücü," diye açıklıyor

Evert. "Oh, şu ses şeyi mi?"

"'Şeyler' derken onun bir Ses Yatıştırıcı olduğunu kastediyorsanız, o zaman evet."

Banshee çığlıklarını nasıl savuşturduğunu hatırlıyorum. "Şifacının beni hatırlamamasını sağlayabilir mi?"

"Tam olarak değil. Daha çok şifacının o kadar güçlü duygular hissetmesini sağlayabilecek ki, sizi iyileştirmeye yetecek kadarının dışında hastalığınıza odaklanamayacak. Aletler olmadan o kadar güçlü değil ama seni koruyacaktır. Merak etmeyin."

Ronak temiz bir mendil çıkarır ve onu parçalara ayırmaya başlar. "Al bakalım." İki parçayı bana, iki parçayı da Okot'a uzatıyor. "Sylred'in gücü senin üzerinde de işe yarayacak. Bunları kulaklarınıza takın. Tamamen engellemez ama yardımcı olur."

"Peki ya siz çocuklar?"

Başını sallıyor. "Bir kovan bağı paylaştığımız için gücü bizi olumsuz etkilemiyor. Onun büyüsü zaten bizim bir parçamız. Çiftleşme törenini tamamladığımızda senin de bir parçan olacak."

Okot aynısını yaparken ben de küçük kumaş parçalarını buruşturup kulaklarıma tıkıyorum. Hâlâ duyabiliyorum ama her şey boğuk.

Sylred geri döndüğünde, yanında Okot'un yaralarını saran şifacıdan farklı bir şifacı vardır. Fae ağarmış ve hafifçe kırışmış ama alnından çıkan iblis benzeri boynuzlarla pek uyumlu olmayan nazik bir yüzü var.

Çocuklar şifacı için kenara çekildi ama benim gözlerim Sylred'in üzerindeydi. Odaya girer girmez mırıldanmaya başladı. Bunu bilmemin tek nedeni dudakları kapalı olmasına rağmen boğazının hareket ettiğini görebilmem.

Ne tür bir melodi mırıldandığını duyamıyorum ama şifacının gözlerinin kanatlarımla *çok* ilgiliyken hafifçe donuklaştığını görebiliyorum.

Şifacı bir şeyler mırıldanıyor, sonra elleri önce şişmiş yüzümde, sonra kaburgalarımda ve karnımda, sonra da kollarımda ve bacaklarımda geziniyor. İçimde ağır, güçlü bir büyü gücünün dolaştığını hissediyorum. Bir kısmı buz gibi soğuk, bir kısmı alev gibi sıcak. Kanadıma geldiğinde, kemiğin yerine oturduğunu hissediyorum ve gözyaşlarım yanaklarıma düşerken zayıf bir çığlık atıyorum.

Şifacıya tekrar baktığımda, gözleri tam olarak odaklanamıyormuş gibi uzaklara bakıyor. Gözlerini kırpıştırmaya ve başını sallamaya devam ediyor ama Sylred ıslık çalıyor, benim bile duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Ve... vay canına.

Güzel müzik.

Islık çalmak harika bir şey. Bunu daha önce nasıl bilemedim? Aslında, bayılıyorum. Hiç durmasını istemiyorum. Dudaklarımı birbirine kenetleyip katılmaya çalışıyorum ama aslında nasıl ıslık çalınacağını bilmiyorum, bu yüzden sadece kocaman bir nefes üflüyorum ve küçük bir tükürük uçup şifacının üzerine düşüyor.

Hay aksi.

Her şey yolunda. Müzik o kadar güzel ki her şey yolunda. Gülümsüyorum ve şifacının yanağını okşuyorum.

Şifacının büyüsü geçip tekrar ayağa kalktığında hafifçe tökezliyor. İçimden bir kıkırdama yükseldi.

Ben tekrar ıslık çalmayı denerken Sylred onu odadan dışarı çıkardı. Hayır. Hala yapamıyorum.

Kapı kapandığı anda biri kulağımdaki bezi çekip alıyor.

"Tamam mı, Scratch?"

Başımı yana eğip Evert'e bakıyorum ve yüzüme aptalca bir gülümseme yayılıyor. "Mm-hmm. Çok iyi. Çok, çok iyi."

Kıkırdıyor ve ayaklarının üzerinde hafifçe sallanan ve diğer tarafta ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak kapıya bakan Okot'a bakıyor.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Şaşkınlıkla soruyorum. "Dudaklarım tuhaf hissediyor. Ve yine acıktım. Ayrıca, sanırım sarhoşum. Sarhoş muyum?

Sarhoş mu? İçki içmeden sarhoş olunabilir mi? Hatırlayamıyorum."

Ronak sırıtıyor. "Biraz yemek sipariş edeceğim. Hemen dönerim."

Vücuduma ve omzumun üzerinden kanadıma bakıyorum. "Hey! İyileştim! Bu ne zaman oldu?"

Evert sadece gülüyor, ben de göğsüne bir şaplak atıyorum. "Bana gülmeyi kes. Komik olan ne ki?"

Elimi tutuyor ve göğsüne yaslıyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Biraz daha yedikten sonra uyuyabilirsin."

Yemek ve uyku. En sevdiğim iki şey.

BÖLÜM 35

"Onun ekmeği *en iyisi*" diyorum, sıcak somundan bir parça daha ağzıma atarken.

Dilimin üzerinde adeta eriyor. Onu nektarale denen bir şeyle yıkıyorum ve ardından tabağımdaki mor meyve parçasını mideye indiriyorum. "Bu meyve en iyisi," diye inliyorum.

Sylred, kahverengi gözleri yanlardan kırışarak, "Ekmek hakkında bunu zaten söylemiştin," diyor.

Evert, "Bunu neredeyse içine çektiği et hakkında da söyledi," diye ekliyor.

Okot, "O da peri şarabının büyük bir hayranı," diyor.

Ronak ona eğlenerek bakar. "Sarhoş oldu, değil mi?"

Okot gülüyor ama ben ona ters ters bakınca hemen susturuyor. Ona sırlarımı söylememesini hatırlatmaya çalışıyorum ama ağzım o kadar dolu ki tutarsızca mırıldanıyorum.

Evert sırtını duvara yaslamış, ben yemeğimin son kısmının tadını çıkarırken yere tünediğim yerin karşısında oturuyor. "Bu kadar hızlı yiyip içmeye devam edersen kendini hasta edeceksin."

Yerdeki boş tabaklarıma bakıyor ve oburluk görüyor. Ben başarı görüyorum.

Göz kamaştırıcı bir zekâyla karşılık vermek için ağzımı açıyorum ama midem sıkışıyor ve boğazım güçlü bir sesle düğümleniyor. O kadar ani ki beni ürkütüyor ve tam ağzımdan ilk hıçkırığım çıkarken Peçe'ye giriyorum.

Az önce göründüğüm alana ağzı açık bakan dört adama şok içinde bakıyorum.

Bir anlık sessiz şokun ardından Sylred, "Az önce..." dedi.

"Hiccup'ın kendisi görünmez mi? Evet." Evert tabaklarımdan birini alıp kalan yemeklerden kendine yardım etmeye başlarken şöyle diyor.

Ona ters ters baktım. "Seni göt (hıçkırık) deliği. Yemeğimi yemeyi (hıçkırık) kes." Aman Tanrım. Zaten yarım yüzyıldan fazla süren bir kaşıntıyla uğraşmak zorunda kaldım. Eğer bir gün bile hıçkırıkla uğraşmak zorunda kalırsam, kelimenin tam anlamıyla bir aşk tanrısı teğet geçeceğim.

"Umm, endişelenmeli miyiz?" Sylred girişimde

bulunuyor. Evert yemeğimi yemeye devam ediyor.

Göt herif.

"Emelle?" Ronak diyor ki. "Kendini tekrar içeri sokmaya çalış."

Alay ediyorum. "Oh, evet, parmaklarımı (hıçkıra hıçkıra) şıklatacağım ve (hıçkıra hıçkıra) kendimi fiziksel (hıçkıra hıçkıra) aleme geri fırlatacağım, sanki hiç önemli değilmiş gibi!" Daha fazla drama için parmaklarımı şıklatıyormuş gibi yapıyorum.

Parmaklarım kendiliğinden geçmeyince göz kırpıyorum. "Oh."

Genfinler tüm fiziksel ihtişamımla bana sırıtıyor. Tanrıya şükür hıçkırıklarım da geçti.

Vücuduma bakıyorum ama gözüm kanadıma takılıyor. "Ne oluyor be?" diye bağırdım.

Sağ kanadımın kenarında, tüm kırmızı tüylerimin arasında büyüyen tek bir siyah tüy var.

Evert ona dokunmak için öne doğru uzanır. "Bu çok garip."

"Gözleri," der Sylred aniden. "Gözlerine bak." "Gözlerimin

nesi var?" Tiz bir sesle soruyorum.

Hepsi daha yakından bakmak için eğilir. "Artık mavi değiller."

"Ne? Ne renk bunlar?" Soruyu cevaplamaya yardımcı olacakmış gibi gözümü dürtüyorum.

"Onlar bir ç e ş i t ... tüm renkler mi?"

Yüzüm kızardı. "Ne demek *bütün* o lanet renkler, Sylred?"

Yatağımın başucundaki masadan küçük bir ayna uzatıyor, ben de alıp yüzüme tutuyorum. Gözlerim gerçekten de tüm renkleri barındırıyor. Prizmalara benziyorlar, sürekli ışığı yansıtıyorlar ve ışığın parçaları bir gökkuşağı gibi parlıyor. "Ne. Ne. Cehennem."

Ronak, "Yani yanlışlıkla Peçe'ye giriyor ve sonra siyah bir tüy ve farklı gözlerle geri dönüyor," diye özetliyor. "Bu çok garip."

Okot yanıma geldi ve önümde diz çöktü. "İyi hissediyor musun, sevgilim?"

Aynayı yere bıraktım ve kendimi değerlendirdim. "Evet, sanırım öyle."

Genfinlere ters ters bakmak için etrafına bakıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, siz çocuklar benim neredeyse arkadaşlarım olma konusunda gerçekten berbatsınız. Okot sizden *çok* daha iyi biri," diyorum onlara.

Parmağımla Sylred'i işaret ediyorum. "Sen. Senin iyi biri olman gerekiyordu. Senden daha iyisini beklerdim. Hıçkırarak görünmez olduğumda gülmemen gerekiyordu. Bu tüy ve göz rengi meselesini şimdilik masaya yatıracağım çünkü daha fazla çılgınlığı kaldıramam ama şu andan itibaren hepinizin başı belada. İşte böyle."

Kendimi Okot'un kucağına bırakıyorum ve genfinler şu anki iltimas gösterime gözlerini kıstığında zaferle sırıtıyorum.

"Ben değilim. Başım belada değil," diyor Evert.

"Evet. Sen bile. Ben görünmez oldum ve sen orada öylece oturup yemeğimi yedin."

Homurdanıyor. "Lütfen. Bana kızgın kalamazsın. Bu dostum benim."

Sylred boğazını temizler. "Eşlerden bahsetmişken..."

Ronak, "Kendi adamıza dönmeli ve çiftleşme sere- monyasına başlamalıyız," diye ekliyor.

Sahte bir sıkıntıyla iç çektim. "Hmm, bilmiyorum... Biraz kur yapmaya ihtiyacım olacak."

Üç çift göz bana göz kırpıyor. "Kur yapmak mı? Kur yapmak da ne demek?"

"Bilirsiniz, romantizm. Aşk. Flört. *Güzel* şeyler," diye vurguluyorum. "Oh, işte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Evert. Okot'u işaret ediyor.

"Sen. Bu senin hatan. Bu kadar centilmen olmayı bırak. Bizi kötü gösteriyorsun."

İlk başta bunun Okot'u kızdıracağını düşünüyorum ama sonra kolumda onun gürleyen kıkırdamasını hissediyorum. "Tek duyduğum başımın belada olmadığı," diyor kendini beğenmiş bir omuz silkmeyle.

Ona sırıtmak için dönüyorum. "Bu doğru. Ve bağımızı teyit etmemiz gerekiyor."

Siyah gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalar canlanıyor, renkleri ve boyutları titreşiyor. "Sen... bağımızı onaylamaya hazır mısın?"

Oh. Bunu özel olarak mı söylemeliydim? Diğerleri için işleri garipleştiriyor muyum? Kahretsin, bu kovan arkadaşı olayını nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Çabucak ayağa kalkıyorum ve dört adam da benimle birlikte ayağa kalkıyor. "Tamam, Okot ve Evert'in benimle bu konu hakkında konuştuğunu biliyorum ama bence hepimiz konuşmalıyız. Ya da en azından biraz tartışmalıyız... bilirsiniz. Çünkü bu iş garipleşmemeli. Eğer tuhaflaşırsa, ölürüm. Yani, gerçek anlamda değil ama ne demek istediğimi anladınız, değil mi? O yüzden bunu konuşmalıyız. Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olalım. Aynı fikirdeyiz, değil mi? Evert ve Okot öyle dedi ama emin olmak istiyorum. Hepiniz benim arkadaşım olacaksınız ama kimsenin bana kızmasını, kıskanmasını ya da gücenmesini istemiyorum.
-"

Ronak bana acıyor ve sözümü kesiyor. "Emelle. Dur. Nefes al."

Kocaman bir nefes alıyorum. Saçma sapan konuşmalarımın bazen gerçekten etkileri oluyor. Oksijen eksikliği gibi.

İri gözlerim daha fazla komut için Ronak'a odaklanıyor. Adam bir ordunun başında falan olmalı. Ondan kesinlikle bir alfa havası alıyorum. Bu unvana kilitlenmiş durumda. Onu üniforma içinde hayal ederek aşağı yukarı bakıyorum. Aynen öyle. Adam *kesinlikle* bir ordunun başında olmalı. Bütün gün bana emir yağdırmasına izin verirdim. Ve tüm gece boyunca da.

"Emelle."

Tamam.

Odaklan.

"Hmm?"

"Dördümüz de neyi kabul ettiğimizi biliyoruz," diyor sakince. "Birbirimizi eşiniz olarak kabul ediyoruz ve bu kovanda düşmanlık olmayacağına dair size söz veriyoruz."

Hepsinin arasına baktım. "Gerçekten mi? Öylece mi? Beni paylaşmanızın gerçekten bir sakıncası yok mu? Çünkü söylemeliyim ki, son altmış yıldır insanlar aleminde dolaşıyorum ve orada böyle bir şey yoktu."

Sylred omuz silkiyor. "Üçümüz her zaman paylaşacaktık, bu yüzden bizim için doğal. Ve biz fae'yiz, insan değil."

"Ve genfin süper güçlerini ya da her neyse onu alamamakla *gerçekten* sorunun yok mu?" Ronak'a bakıyorum. "Bu konuda olumlu olmana ihtiyacım var, İlk Değil."

İçlerinde gerçekten emin olmadığım tek kişi o.

Onu okumak bir Dostoyevski kitabını okumaktan daha zor.

"Eminim," diyor basitçe, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Ve bana İlk Değil demeyi keser misin? O aptal ilk öpücük komplosu uzun zaman önce bitti."

"Hayır, yapamam. Bu bir evcil hayvan ismi. Her neyse, ölüm fermanını imzalamak üzereyken benimle eş olmak istediğinize *emin* misiniz? Prens benden nefret ediyor. Arkadaşım olduğunuzu öğrenirse..."

"Dediğim gibi, neyi kabul ettiğimizi biliyoruz."

Bir nefes üfledim. "Tamam. Yani... bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Evert inliyor. "Bunu daha kaç kere söylememiz gerekiyor? Bunu gerçekten yapıyoruz. Buna alışın."

BÖLÜM 36

"S Bu nasıl işliyor? Plan nedir?"

"Bizimle bir genfin ritüelinde çiftleşmeniz gerekiyor." Sylred açıklıyor.

Okot, "Ve benimle olan bağınızı ayrıca teyit etmeniz gerekecek," diyor.

Bana doğru bastırılmış bir sürü çıplak vücut hayal ediyorum ve...evet. Kanımın biraz daha hızlı pompalanmasını sağlıyor. Evert bana ilk orgazmımı yaşattığından beri, daha fazlası için tamamen hazırım.

Ronak etrafına bakınarak, "Herkes kabul ederse yarın ana adamıza gideceğiz," diyor. Herkes başını sallıyor. "Eşimiz olduğunda seni daha iyi koruyabileceğimiz için törenimizi mümkün olan en kısa sürede tamamlamalıyız."

Evert iç çeker. "Evet. O zaman git lanet olası lamassu ile çiftleş. Bağınız onaylandığında o da sizi daha iyi koruyabilir. Sonra yarın ilk iş, çiftleşme törenimizi gerçekleştirmek için adamıza gidiyoruz. Lanet olası lamassu'nun seni uzun süre tek başına tutmasına imkan yok," diyor ve Okot'a bok yiyici bir sırıtış fırlatıyor. Boğa adamım sadece kıkırdıyor.

"Bana uyar," diyorum.

Ron- ak, "Yarın yola çıkmak için gerekli hazırlıkları yapacağız," diyor. Beni tamamen şoke eden bir hareketle bana doğru yaklaşıyor ve parmaklarıyla çenemi kavrıyor. Bu ani temas içimdeki ateşin alevlenmesine neden oluyor. "Yakında görüşürüz," diyor, sesi alçak, gür ve açlıkla dolu. *Vay, Nelly.* Okunamaz olmaktan çıkıp

Buharlı bir sahnenin ortasında açık bir vücut yırtıcı kitap olmak.

Ben daha bir yanıt oluşturmaya çalışamadan, o uzaklaşıyor ve odadan çıkıp gidiyor. Aman Tanrım, Ronak benden tamamen uzak duruyormuş. Anlaşıldı. Her zaman pislikler.

Sonra Sylred geliyor, beni kucaklamak için kendine çekiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Ronak'ın yanına gitmek üzere odadan çıkmadan önce göz kırparak "İyi eğlenceler," diyor.

Sıradaki Evert benim alanımı işgal ediyor. Ronak ve Sylred'in aksine, Evert kendini tutmuyor. Beni başımın arkasından kavrıyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve yüzümü ona doğru çevirecek kadar sert bir şekilde geriye çekiyor. Mavi gözlerinde gördüğüm saf arzu karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor.

Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda eğiliyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ellerim önce senin üzerinde ve *içindeydi*. Bunu unutma, Scratch," diyor alçak ve seksi bir mırıltıyla. Yutkunuyorum ve nefes almanın gerçekten zorlaştığını fark ediyorum. "Seni paylaşıyor olabilirim ama hâlâ *benimsin*. Adama geldiğin anda bunu biliyordun."

Kulağıma bir ısırık atarak geri çekiliyor, yüzümdeki ifadeyi görünce ukala bir sırıtış yerleşiyor yerine. "Lamassu. Kızımıza iyi bak," diyor Okot'a ve kapının arkasından kapanmasına izin vererek dışarı çıkıyor.

Titrek bir nefes aldım. Tanrım. Bu üçü çok yoğun.

Okot'un arkamdan geldiğini ve beni döndürmek için ellerini omuzlarıma koyduğunu hissediyorum. Yüzümü kocaman ellerinin arasında tutuyor. "Emin misin? İstemiyorsan bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

Başımı salladım. "Eminim. Ben de istiyorum. Görünmez olur olmaz anladım. Belki seni uzun zamandır tanımıyorum ama seni tanıyorum. Neyin önemli olduğunu biliyorum. Senin gibi bir eşe sahip olduğum için şanslıyım, Okot. Sen sadık, nazik ve güçlüsün. Ve ateşlisin," diye ekliyorum. "Ateşli kısmını unutamayız."

Kısık bir kahkaha attı. "Sen mükemmelsin."

"Yani..." Küçük yatağa bakıp aniden gerginleştiğimi hissederek söylüyorum. Onlarca yıl boyunca ne olduğunu diledim, istedim ve arzuladım.

ama şimdi elimde olduğu için biraz panikliyorum. Tanrım, ya bu işte *kötüysem*?

"Bu işte asla kötü olamazsın," diyor Okot, hâlâ yanaklarımı avuçlarken.

"Bunu yüksek sesle mi
söyledim?" "Evet."

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Ağzım çok sinir
bozucu." Sırıtıyor. "Aynı fikirde değilim."

Sanki bana göstermek istercesine, yavaş ve şehvetli bir öpücük için ağzını benimkinin üzerine koyuyor. Başımı eğiyor ve ben de dudaklarımı onun için ayırıyorum, dilinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Ayrıldığımızda yatağa doğru gitmeye başlıyorum ama beni durduruyor. "Çiftleşme bağımızı bir arka sokak hanında, bizim için çok küçük bir yatakta onaylamayacağım. Seni çok uzun süre bekledim ve sen bu oda için çok değerlisin," diyor. "Kanatlarını kaldır ve beni takip et."

"Ama biri bizi görebilir."

"Kimse bizi görmeyecek," diye söz veriyor.

Onu handan çıkarken takip etmeden önce hızla kanatlarımı içeri çekiyorum. Şehrin sokakları karanlık ama ay, ayaklarımın takılıp düşmemesine yetecek kadar ışık yayıyor. Etrafımızı saran serin havanın ve Okot'un sıcacık parmaklarının benimkilere dolanmasının tadını çıkarıyorum. Sokaklarda bir sürü başka fae var ama kimse bize aldırış etmiyor ve gölgelerden ayrılmamaya dikkat ediyoruz.

Beni karanlık bir ara sokağa çekerek, hiç uyarmadan boğa formuna bürünüyor. Başını yana salladığında gülümsüyorum. "Sana binmemi ister misin?"

Başını sallıyor ve burnundan homurdanıyor. Üzerine tırmanabilmem için diz çöküyor ve kalın, parlak kırmızı yelesinden tuttuğumda bizi gökyüzüne fırlatıyor. Batıya yönelmeden önce gittikçe daha yükseğe uçuyor. Gecenin içine doğru uçuyoruz, ben sadece havanın ve yıldızların tadını çıkarıyorum, o ise güçlü kanatlarını durmadan çırpıyor.

Bir süre sonra yavaşlamaya başlıyor ve etrafıma bakıyorum. Geceleyin görmek zor, ama o bizi yaklaştırdıkça buranın çiçeklerle dolu bir ada olduğunu görüyorum. Yüz binlerce beyaz çiçek adeta parlıyor.

ay ışığı altında. Tüm ada onlarla kaplıdır. Güzel adanın ortasında gürül gürül akan tembel bir pınar kıvrılıyor.

Okot hemen yanına iniyor, çimenli zeminde diz çöküyor, böylece ben de kayabiliyorum. Ayaklarım yere değdiği anda çiçeklerin tatlı kokusu etrafımı sarıyor. Ellerimi yumuşak yaprakların üzerinde gezdiriyor ve derin bir nefes alıyorum. Kalbim boğazımda Okot'a bakıyorum. Önce bana yıldızları verdi, şimdi de çiçeklerden oluşan bir ada veriyor.

"Bu..."

Normal formuna geri döndü ve elini mohawk'ında gezdirerek bana dikkatle bakıyor. Gergin olduğunu fark ediyorum ve biraz daha eriyorum.

"Beğendin mi? Bu iyi mi?"

Ona doğru adım atıyorum ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Bu mükemmel."

"Hayır, sana söyledim. *Sen* mükemmelsin, sevgilim." Kalın kollarını bana doluyor ve yemin ederim, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Saçlarımı omzumun üzerinden itiyor ve beni içine çekerken yüzünü boynuma yaslıyor. "Bu diyardaki tüm çiçeklerden daha güzel kokuyorsun." Boynumdan aşağıya doğru öpmeye başladığında içimi bir ürperti kaplıyor ve gözlerim dalıyor. Bir eliyle boynumu yoğurmaya başla-

Omuzlarıma dokunarak kaslarımın onun dokunuşu altında erimesini sağladı.

Becerikli parmaklarıyla elbisemin bağlarını gevşeterek kumaşı yavaşça omuzlarımdan aşağı indiriyor. Telaşsız, sanki istersem onu durdurmama izin veriyor. Durdurmuyorum.

Kendine özgü hareketiyle, diğer eli boynumu çevreliyor ve başparmağı boğazımın tabanını nazikçe okşuyor. Bu beni savunmasız hissettirmesi gereken bir tutuş. Herhangi bir güçle nefes borumu ezebilirdi. Ama avuç içi boynumu kavrarken başparmağını nazikçe o noktaya sürtmesi kendimi güvende ve topraklanmış hissetmemi sağlıyor.

Köprücük kemiğim boyunca ve göğüslerimin kabarıklığı üzerinden öpmek için hareket ettiğinde, kollarım boynuna dolanarak ona yapışıyorum. Elbisemi yumuşak bir hareketle vücudumdan itiyor ve yere düşmesine izin veriyor. Beni çiçeklere doğru indiriyor ve sırtım yumuşak çimlere çarpıyor. Onu kendime çekiyorum, artık beklemek istemiyorum.

Ağzının benimkiyle yeniden birleşmesi için. Hemen kabul ediyor ve boğazından memnun bir ses çıkarıyor.

Bir elini boynumda tutarak diğerini göğsümde gezdiriyor. Meme uçlarım ilgiden ve gece havasından çakıllaşıyor ve her bir göğsümü okşayarak inlememe ve ona karşı eğilmeme neden oluyor. Ereksiyonunun pantolonunu zorladığını hissedebiliyorum ve bacağımı yukarı kaldırıp içine bastırıyorum. Çakıllı bir inilti duyuyorum.

Eli göğüslerimden aşağı, kalçalarımın arasına doğru kayınca ürperiyorum. Külotumu indiriyor, ben de bacaklarımı kaldırıp külotumu tekmeleyerek çıkarıyorum. Artık tamamen çıplak olduğum için geri çekiliyor ve ay ışığında çıplak vücudumun her santimini inceliyor.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kırmızı halkalı gözbebekleri parlıyor. "Çok güzel. Çok güzel, sevgilim."

O da erkeksi, süper seksi bir şekilde. Hantal, güçlü vücudu, parlak kırmızı mohawk'ı, yoğun gözleri ve piercingli burnu. Ama ben onu daha çok görmek istiyorum. Her yerine dokunmak istiyorum.

"Şimdi de sen."

Arkasına uzanıyor, gömleğini başının üzerinden çekiyor ve fırlatıp atıyor. Sonra pantolonunun bağını çözmek için ayağa kalkıyor ve ben dirseklerimin üzerine oturup onu açlıkla izliyorum. Göğsü geniş ve kaslı, birkaç soluk yara izi mükemmel etini gölgeliyor. Botlarını tekmeliyor ve pantolonunu indiriyor, kumaşı tek bir hareketle savuruyor.

Sonra benim ona olduğum kadar o da bana karşı çıplak kaldı. Ona bakıyorum, retinalarıma kazınmış görüntüye göz kırpıyorum. Ve aniden, gözlerim bacaklarının arasındaki pitona kilitlenince vücudum çığlık çığlığa duruveriyor.

Vajinam perdeleri kapatıyor ve evde değilmişim gibi davranıyor. "Umm... Hayır. Bu işe yaramayacak," diyorum, kalçalarım otomatik olarak kapanırken başımı sallıyorum. "Bu senin sikin mi?" Sanki önce emin olmam gerekiyormuş gibi soruyorum. Başımı kendime doğru sallıyorum. "Yani, onun senin sikin olduğunu biliyorum. Sana bağlı olduğunu görebiliyorum ama..."

Ama hayır. Çok fazla hayır.

BÖLÜM 37

Wokot kaşlarını çatarak önce bacaklarının arasına, sonra da bana baktı. Biliyorum ki az önce onun özenle yarattığı tüm ve bu konuda kendimi kötü hissediyorum, ama...

Kafası karışmış görünüyor, zavallı adam. "Daha önce hiç görmedin mi?" diye soruyor bana.

Başımı eğdim, hâlâ ona bakıyorum. "Evet. Hayır. Yani, evet bir tane gördüm. Binlerce. Hatta belki milyonlarcasını. İşimi hatırlarsın. Çok fazla seks izledim. Teknik olarak konuşmak gerekirse, bu benim gerçek bedenimde gördüğüm ve benim için olan ilk şey. Ama..."

"Ama?" Ne olduğundan emin değilmiş gibi bana bakıyor.

"Çok şey gördüm. Büyükler, küçükler, karanlık olanlar, aydınlık olanlar. Dar, kalın, buruşuk, pürüzsüz, sert, yumuşak. Anladınız işte."

Bunların hepsini birden hayal ediyormuş gibi irkiliyor. "Maalesef."

Hâlâ gözlerimi kasıklarından sarkan uzantıdan alamıyorum. Onu işaret ediyorum, ama o da beni işaret ediyor. "Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyor. Ensesini kaşıdığında, onu da utandırdığımı fark ediyorum. Hızla ayağa fırlıyorum ve pazularını tutuyorum.

"Özür dilerim. Her şeyi berbat ediyorum. Biliyorum, ben bir aptalım. Büyük olacağını biliyordum, çünkü *devasa* bir *boğaya* dönüşüyorsun, ama sadece büyük değilsin. Çok büyüksün. Benim için çok büyüksün. Ve bunu sadece kendinizi daha iyi hissetmeniz için söylemiyorum. İnan bana, daha önce

Adam sosisli sandviçten farksızken ego şişirme numarası yapan bir sürü kadın vardı. Ama ben burada ciddiyim."

Sadece bana bakıyor.

"Bakın, bu şey önemli bir şeyi yırtacak, bundan eminim," diyorum ellerimi kasıklarımın önüne koyarak. "En iyisi daha en baştan uygulamalı bir kural koymayı öğrenelim. Piercing konusuna hiç girmeyeyim bile. Onlara fazla önem verdiğimi sanma," diyorum, sikinin başından parlayan dört metal çiviyi işaret ederek.

"Sen nasıl oldu da... biliyor musun? Boş ver. Hem burnunu *hem* de penisini deldirmeyi başardığına göre acıdan hiç anlamıyorsun. Ve düzgün bir acı ölçeri olmayan biri muhtemelen benim kadınsı oyuklarımı delmemeli."

Artık utangaç olmayan Okot, komik olduğumu düşünüyormuş gibi bana gülümsüyor. Kaşlarımı çattım. "Bu bir şaka değil, Okot. Bu bir kod-vajina kırmızı alarmı."

Uzun zamandır seks yapmayı dört gözle bekliyordum. Ama bu düşündüğümden çok daha ürkütücü. Normal boyutlarda olsaydı bile, ki değil, biraz ürkütücü olurdu. Neden önce uçan boğa fae'yle hanky-panky yapmaya karar verdim? Ne çaylakça bir hata.

Okot ellerini yanaklarıma götürerek bakışlarımı bacaklarının arasındaki dünyanın sekizinci harikasından ayırmaya zorluyor. O şey bana bakıyor, metal piercingleri nazlı nazlı göz kırpıyor.

Nabız gibi atan kırmızı gözleriyle karşılaştığımda usulca gülümsüyor. "Seni asla incitmem."

"Bilerek değil ama-"

"Sadece rahatla, sevgilim. Bırak seninle ben ilgileneyim. Yavaşça gideceğim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yırtılıyor. Kağıt mendil gibi. Şu şekil bulmacalarından biri gibi. Büyük daireyi küçük daireye sığdıramazsın, Okot. Bir türlü girmiyor."

Boynunu yana doğru eğiyor ve beni yüzümü ona doğru yaklaştırmaya davet ediyor, böylece güzel bir koku alabiliyorum. Ben de öyle yapıyorum. Gözlerimi kapatıp kocaman bir nefes alıyorum ve onun içimi ısıtan kokusunun beni sarmasına izin veriyorum. Alev alev yanan ateş. Yaz mevsimi. Baharatlar. Tanrım, harika kokuyor.

Kokusu vücuduma ulaşır ulaşmaz sakinleştiğimi hissediyorum. Nefes boğazımdan aşağıya, göğsüme doğru ilerliyor ve sonra tüm uzuvlarıma ve hatta zihnime sızıyor.

Geri çektiğimde saçımı okşuyor. "Daha iyi misin?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Mm-hmm." "Güzel," diyor sessizce. "Hazır mısın?"

"Sığacağından emin misin? Gerçekten mi?" Şüpheli bir şekilde sordum.

Yumuşakça gülümsüyor. "Evet, uyacak. Ama ne zaman istersen duracağım."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam o zaman. Küçük çıldırma için özür dilerim." "Üzülme. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Biliyorum," diyorum avuçlarımı göğsünde gezdirerek. "Ama ben istiyorum. Sadece... yavaş git."

Beni başımın üstünden öpüyor. "Gözlerini kapat ve uzan."

Dediğini yapıyorum ve çıplak vücudu benimkinin üstüne geliyor. Ezilmemem için ağırlığını benden uzak tutuyor. Kokusunu istediğim kadar içime çekebilmem için boynunu bana doğru açık tutmaya dikkat ediyor.

Nefes alıp vermeye devam ediyorum, beni çok iyi yatıştıran eşinin kokusunun tadını çıkarıyorum. Beni tekrar okşamaya başlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Eli, büyük boyutuna ve kalçalarına rağmen inanılmaz derecede nazik. Dokunuşu çıplak kollarımı, göğsümü, karnımı, köprücük kemiğimi sıyırıyor ve sonra parmakları kafa derimi yoğuruyor ve... evet, eridim. Gerginliğim unutuldu. Saçlarımla oynamak benim reset butonum olmalı.

Otomatik olarak ellerim sırtında geziniyor. O beni öperken ulaşabildiğim her yere dokunmaya çalışıyorum. Öpücüğü sahiplenici ve daha fazlasını istememe neden oluyor. Elini göğüslerime doğru kaydırıyor ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdiriyor, vücudumda kıvılcımlar çakıyor.

"Evet," diye mırıldandım.

Elini ağzıyla değiştiriyor. Dili göğüs ucumda gezinir gezinmez yüksek sesle inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Cevap veremiyorum. Altında kıvranıyorum ve o da meme ucumu ağzına alıp emerek beni ödüllendiriyor. Aynı zamanda

Kalçalarını kasıklarıma bastırıyor, göbeğime karşı inanılmaz bir baskı oluşturuyor.

"Mmm..."

Ağzı göğüslerimle sevişmeye devam ediyor ve sonra elini düz karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasındaki noktaya doğru hareket ettiriyor. Beklentiyle sıkılaşıyorum.

Gidiyorum, gidiyorum,

gidiyorum... *oraya.* "*Evet.*

Tam oraya."

Klitorisimin etrafında dönüyor, üzerine doğru miktarda baskı uyguluyor. Beni o kadar çok çalıştırıyor ki ıslaklığın yayılmaya başladığını hissedebiliyorum. Kalçalarım açgözlülükle ileri atılıyor.

Elleri, ben arkama yaslanana, ağzım sessiz bir yalvarışla açılana ve sonra orgazm beni vurana kadar beni çalıştırmaya devam ediyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kanatlarım dışarı fırlıyor. Gırtlaktan gelen bir inilti boğazımdan kaçıyor ve kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlar görüyorum.

Çırpınmalar sona ermeden önce, Okot kendini açıklığımla hizalıyor ve yavaşça içime girmeye başlıyor. Orgazmım dalga dalga yayılıyor ve sonra tek hissedebildiğim onun uzunluğunun beni doldurması oluyor. Dudağımı ısırıyorum ve yavaş gitmeye çabalarken yakışıklı yüzünü izliyorum. Bana karşı dikkatli davranıyor ve bu iyi bir şey çünkü gerçekten büyük.

Hafifçe dışarı çekiyor ve sonra öncekinden birkaç santim daha içeri itiyor. Sınırlarımı zorladığını hissediyorum ve geriliyorum.

"Rahatla," diye kulağımı yatıştırıyor.

Boynumu yalamaya ve kemirmeye başlıyor, biraz geri çekilip tekrar içeri girerken beni ürpertiyor.

Çok doluyum. Çok doluyum ve daha fazlasına dayanabilir miyim bilmiyorum. Acıyor ama aynı zamanda daha fazlasını arzulayan bir zonklama da var. Başka bir hamleyle sonuna kadar itiyor. Çıkardığım ses yarı zevk, yarı acı. Duraklıyor, vücuduma alışması için zaman veriyor.

"Hey, seni yakaladım," diyerek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

Bir elini boynumda tutuyor, sanki onun tarafından topraklanmış hissetmem gerektiğini biliyormuş gibi ve diğer elini aramıza yerleştirerek klitorisimde tekrar arzu uyandırıyor. İlk başta, çok hızlı bir şekilde çok fazla gibi geliyor, ama sonra içimde hareket etmeye başlıyor ve sinir uçlarım tutuşuyor.

Aleti içimde tatlı bir noktaya çarptığında başım yere düşüyor. "*Oh.* Bu..." Piercingler. Evet. Ben sadece karar verdim

piercinglerin harika olduğunu söyledi. İstediği kadar penis piercingi yaptırabilir.

Artık sadece dolu ve gergin hissetmiyorum. Şimdi, eliyle karıştırdığı ısı, yaptığı her itme hareketiyle içimde de canlanıyor. Delikli siki içimdeki o noktaya her çarptığında, sıcaklık artıyor. Neredeyse tamamen dışarı çekiyor ve sonra tekrar, daha sert bir şekilde itiyor, sırtımı eğmeme ve haykırmama neden oluyor.

Hissettiriyor... Tanrım, *hissettiriyor*. O kadar çok his var ki zar zor dayanabiliyorum. Gözlerim yaşarıyor ve Okot'un onları öpüp uzaklaştırdığını hissediyorum, bir şekilde acıdan ya da korkudan ağlamadığımı biliyor.

İçimde canlanmasını sağladığı sıcaklık, klitorisimde yarattığı ateşle birleşiyor ve sanki patlamak üzereymişim gibi hissediyorum. Kalçalarım onunla buluşmak için yukarı kalktığında ve parmaklarım sırtına girdiğinde ondan memnun bir inilti geliyor.

"Daha hızlı."

İkinci kez söylenmesine gerek yok. İçime dalmaya başladı. Defalarca, delikli aleti o lezzetli mükemmel noktaya çarpıyor ve asla bitmesini istemiyorum, yine de zirveye ulaşmak için çaresizim.

Tam o mükemmel zirveye ulaştığımda, burnunu boynumun kıvrımına gömüyor ve başım otomatik olarak dönüyor, böylece ben de onun kokusuyla sarmalanabiliyorum. Kokusu aniden her yerde, her zamankinden daha baş döndürücü. Kokusunun eşsiz sıcaklığı, içimde yarattığı sıcaklığı besliyor. Tadını alabiliyorum, hissedebiliyorum, duyabiliyorum. Kendi başına bir varlık haline geldi ve nabız gibi atarak zevkimi tavan yaptırıyor.

İticileri daha sert ve daha çılgınca büyüyor. "Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor.

Beni yere çarpıp aynı anda klitorisimi çimdiklediğinde, yıldızları görmemi sağlayan ilahi bir orgazmla çözülüyorum. "Evet!"

Kendi zevkimin dalgaları tekrar tekrar içime çarparken onun sertleştiğini ve içimde serbest kaldığını hissediyorum. Tüm bedenim titriyor ve iç çekiyor.

Tanrım, bu hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Bunu sonsuza kadar yapmak istiyorum. Bir seks rotasyonuna kaydolmak istiyorum, böylece her hafta alabileceğim orgazm sayısını en üst düzeye çıkarabilirim. Cupid covey'im harika bir fikirdi. Kendi kişisel haremime sahip olmak süper verimli.

Gözlerimi tekrar açabildiğimde Okot'un yanaklarıma, boynuma, göğüslerime ve dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurduğunu görüyorum.

Parmaklarımı tembelce saçlarının arasından geçirirken diğer elimle çıplak sırtını aşağı yukarı okşuyorum. İçimden çıktığında bir sancı hissediyorum ama bir çimdikten daha acı verici bir şey değil. Bu gerçekten şaşırtıcı. Benim dar kadınsı çukurum, eğer kendim söylersem, müthiş derecede uyumlu.

Okot ayağa kalktı ve beni kollarına aldı. Yıkanmak için bizi dereye götürüyor. Kocaman elleri her yerime dokunuyor, tenime sevgi dolu okşamalarla su damlatıyor. Hiç utanmıyorum ve onun da utanmadığı çok açık. Suyun içinde, olması gerektiği gibi gururlu ve uzun boylu duruyor. Vücudu gözler için bir ziyafet.

İkimiz de derede dururken, benim önüm onunkine yaslanmışken, kollarını koruyucu bir çember şeklinde bana doluyor.

"Hissettin mi?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Eş kokusunu kastettiğini anlamak için sormama gerek yok. "Evet. Çok yoğundu."

"Hayatım boyunca eş bağlarını doğrulamakla ilgili şeyler duydum," diyor, sesi uzaklardan geliyor. "Yine de ben bile hazırlıklı değildim. Duyduklarımdan çok daha fazlasıydı."

"Artık seni hissedebiliyorum," diye itiraf ediyorum, göğsümdeki bir noktayı işaret ederek. "Bu normal mi?"

Başımın üstünü öpüyor. "Evet. Bu eşleşmemizin teyidi. Sana dair hislerim de güçlendi."

"Bu çok etkileyiciydi. Ve pe- nis piercingleri için tamamen yeni bir takdirim var."

Kıkırdaması bedenimde gümbürdüyor ve beni gülümsetiyor. Boynunu ovmak için gerildiğini hissediyorum ve sonra vücudu sertleşiyor.

"Sorun nedir?" Uzaklaşarak soruyorum.

Elimi tutup boynuna götürüyor, ben de başımı kaldırıp hareketi takip ediyorum. "Beni işaretledin."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum ve avucumla kapattığı noktayı izliyorum. Elimi teninden kaldırdığımda gözlerim açılıyor. Tam boynunun kıvrımında -onu koklamak için en sevdiğim yer- benim aşk tanrısı işaretim var. Sağ kolumun iç kısmında, bileğimin hemen altında işaretli olan aşk tanrısı numarasının aynısı şimdi onun tenini işaretliyor. "ML" gümüşi beyaz Romen rakamlarıyla bir marka gibi yukarı kalkıyor.

"Aman Tanrım." Tepkisini ölçmek için başımı kaldırıp ona bakıyorum ama hiç de tuhaf görünmüyor. "Özür dilerim. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Kızdın mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Deli mi? Eşim beni kendisininmişim gibi işaretledi. Neden k ı z a y ı m ki?"

Boynundaki izi hafifçe takip ediyorum. "Bilmiyorum. Çünkü herkes bunu görebilecek. Çünkü bu normal değil."

Elimi tutuyor ve parmaklarımı öpüyor. "Senin işaretini taşımaktan gurur duyuyorum. Ve seninle ilgili hiçbir şey normal değil. Başka türlü olmasını istemezdim."

Gülümsüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Piercingli kötü çocuk dış görünüşünün altında bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

"Sadece seninle, sevgilim."

"Yine şanslı olmaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdıyor ve nemli saçlarımı düzeltiyor. "Keşke yapabilseydim ama şimdi seni genfinlere geri götürmeliyim. Yapmam gereken bir şey var."

Yüzümdeki gülümseme hemen kayboluyor. "Ne yapman gerekiyor?"

"Gidip Prenses Soora ile görüşmeliyim. Ona rapor veriyorum ve isyanla birlikte çalıştığı her gün daha da tehlikeye giriyor. Hayatta olduğumu ve bizi nasıl bulabileceğini bilmesi gerekecek ve yeni emirlerimi ondan almalıyım."

Dudağımı dişlerimin arasında sıkıyorum. "Gitmeni istemiyorum. Birileri seni görecek. Kocaman olmuşsun. Ve saçların parlak kırmızı. Uyum sağlayamazsın."

"Kimse beni görmeyecek," diye beni temin ediyor. "Bunu çok uzun zamandır yapıyorum."

"Bundan hoşlanmadım."

"Siz farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Yenilgiyle iç çektim. "Söz mü?"

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Söz veriyorum. Şimdi seni geri götürelim."

Beni dereden çıkarıyor ve tekrar giyinmeden önce çabucak kurulanıyoruz. Hayvan formuna geçtiğinde, sırtına tırmanıyorum ve sıkıca tutunuyorum.

Uçuş çabucak bitiyor ve beni hanın arka tarafında, adamların zaten beklediği yerde bırakıyor. Okot geri çekilmeden, vedalaşmak için burnunu koluma dayıyor.

"Bu da ne böyle?"

Evert'in Okot'a baktığı yere bakıyorum. Hayvan formundayken, Okot'un boynundaki beyazımsı aşk tanrısı izim daha da belirginleşiyor.

"Oh, eşleşmemizi onayladığımızda onu işaretledim sayılır."

Çocuklar bana baktı. "Onu işaretledin mi?"

"Evet. Benim aşk tanrısı numaram, biz... bilirsin işte, ondan sonra çıktı." Bana bakmaya devam ediyorlar, ben de kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturuyorum. "Ne? Bunun olacağını biliyor değildim ki. Eğer tereddütlerin varsa..."

"Tereddüt etmiyoruz," diye sözümü kesiyor Evert.

"Bak, garip olduğunu biliyorum..." Utanmış hissederek söylüyorum. "Benimle ilgili pek çok şey tuhaf. Gözlerimin rengi değişti, artık siyah bir tüyüm var, hıçkırarak görünmez oldum... Ben bir ucubeyim, bunu kesinlikle anlıyorum ve-"

"Kazı." "Ne?"

"Kapa çeneni."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Sylred bana acıyor. "Çok kıskandık."

"Sen-ne? Hayır. Gerçekten mi?"

Evert, "O güzel kıçını içeri sok," diyor. "Ve yukarı çıkarken kimseyi işaretlememeye çalış."

Gerginliğim hemen dağılıyor. Okot'un homurdanması üzerine ona dönüyorum ve başını okşuyorum. "Dikkatli ol."

Homurdanıyor ve yeri eşeliyor. Tekrar havaya sıçrıyor, kanatları onu gökyüzüne kaldırıyor. Onun gölgeli siluetini artık göremeyene kadar izliyorum.

Sylred kollarını arkamdan bana doladığında ağladığımı fark ediyorum. "O iyi olacak." Başımı sallayarak burnumu çekiyorum ve sonra beni içeri götürmesine izin veriyorum.

Bir kez daha görünmeden arka merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Odanın içinde beni bekleyen başka yiyecekler de var. Bu sefer, tatlılardan oluşan bir koleksiyon.

"Bütün bunlar da ne?"

Ronak bir battaniyeyi silkeleyip tabakların önüne yere seriyor. "Henüz doğru dürüst tatlı yemediniz. Sürgün adasındaki ballı meyvelerimiz pek sayılmazdı."

Üçü de battaniyenin üzerine oturuyor ve heyecanla bana bakıyorlar. Genfinlerim... tatlı mı davranıyor? Gözlerimi kısıyorum ve onlara şüpheyle bakıyorum.

"Bize öyle bakma," diye gülüyor Sylred.

"Hayır, bize güvenmemekte haklı," diye itiraf ediyor Evert, ellerinin üzerine yaslanarak. "Tüm Şehvet Nefesleri için onu geri alamadık."

Çenemi kaldırıyorum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Başka nasıl iletişim kurabilirdim ki?"

Başını sallar. "Masum rolü yapma. Benim üzerimde işe yaramaz."

Omuz silkiyorum. Denemeye değerdi.

"Yani bu bir rüşvet mi, yoksa sadece dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?"

Sylred uzanıyor ve beni kucağına çekerek şaşırtıyor. Anında ona karşı gevşiyorum. "Bunu daha çok bir ödül gibi düşün."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne için bir ödül?"

"Bizi eş olarak kabul ettiğiniz için. Bu bizim sana kur yapmamız."

"Hmm." Etrafımdaki utanç verici sayıdaki plakaya bakıyorum. "I onaylayın."

Sylred ellerini kollarımda gezdiriyor. "Güzel. Şimdi ilk hangisini denemek istersin?"

Farklı seçeneklere odaklanıyorum ama gözlerim anında belirli bir tepsiye takılıyor. "Bu..."

"Çikolatalı pasta. Çikolata kaplı çilekler, çikolatalı tartlar, çikolatalı fondan ve çikolatalı mus," diye sıralıyor Evert. "Kısıtlı zamanımızda bulabildiğimiz tüm çikolatalı tatlılar bunlar."

Daha listeyi bitirmeden ağzımın suyu akmaya başladı. Ne kadar yiyebileceğimi...

"İnsanları izlerken hep çikolatanın ne kadar güzel göründüğünden bahsederdin," diye açıklıyor Ronak. "Artık kendin denemenin zamanı geldi diye düşündük. En çok hangisini seveceğini bilemediğimiz için hepsini aldık."

İnanamayarak çocuklara bakıyorum. "Bu... gerçekten güzel."

Evert sırıtır ve çikolata kaplı çilekten bir ısırık alır. Sylred'e bakar. "Sana beladan kurtulacağımızı söylemiştim."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Çenendeki salyalar öyle."

Ona gönülsüzce vuruyorum ama o sadece kaşlarını sallıyor. "Devam et, yüzünü kalbinin içeriğine kadar doldur."

Gözlerimi tekrar çikolataya çeviriyorum ve onların kendini beğenmiş sırıtışlarını görmezden geliyorum. İlk orgazmımı Evert ile yaşadım. Sonra Okot'la ilk kez seks yaptım. Şimdi de beni çikolata yağmuruna tutuyorlar. Ben aptalca mutlu bir aşk tanrısıyım.

BÖLÜM 38

"S Yoksa çiftleşme ritüellerini başlamadan mahvederim," diye kulağıma tıslıyor Evert.

Hemen Evert'in vücuduna karşı kıvranmayı bırakıyorum. "Kusura bakma. Uyuyamıyorum."

Yaklaşık üç saattir Evert'le yatakta yatıyorum, zihnim uyumayı bile düşünemeyecek kadar gergin.

Ronak karanlıkta, "Ona çok fazla şeker verdik," diyor.

"Sanırım son tarttı. Kaç tane vardı?" Sylred cevaplıyor.

"Üç," diye yanıtlıyor Evert.

Ronak, "Hayır, sanırım dörttü," diye itiraz ediyor.

Evert bunu düşünür. "Huh. Evet, belki."

Ona dirsek atıyorum ve bir "oof" sesi çıkarıyorum. "Benim hakkımda konuşmayı kes."

"O zaman git uyu."

Oflayıp pufluyorum, ona karşı tekrar kıpırdanıyorum. "Yapamam," diye sızlanıyorum. "Okot için endişeleniyorum."

Evert kıpır kıpır olan bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıştırmak için kalçalarını kullanıyor. Kollarını bana daha sıkı sarıyor, böylece kollarım hareket edemiyor. "Lanet olası lamassu iyi olacak."

"Onun adı 'lanet olası lamassu' değil, biliyorsun. Sadece adını söyleyebilirsin."

Evert'in omuz silktiğini hissediyorum. "Kendi yolumu daha çok seviyorum."

Yüzüncü kez gözlerimi kapatıyorum ve uykuya dalmaya çalışıyorum. Heyecan gözlerimin üzerinde bir maske gibi asılı duruyor ama ona teslim olamıyorum. Yuvarlanmak istiyorum ama Evert beni esasen hapsetmiş durumda, bu yüzden onun yerine kalçalarımı hareket ettiriyorum. İnlediğini duyuyorum ve sonra aniden yataktan yukarı itiliyorum, içimden şaşkın bir çığlık çıkıyor.

"Artık bununla başa çıkamıyorum." Beni üç uzun adımda odanın öbür ucuna taşıdığını hissediyorum. "Bir de yanında kıvranırken uyumayı dene. Bu tam bir işkence." Beni bırakıyor ve bir sıçrayışla başka birinin yatağına düşüyorum.

"Hey!"

Başım kaslardan oluşan sağlam bir kolun üzerine düşüyor ve bir diğeri belimi sarmak için hareket ediyor.

Kaskatı

kesildim

.

Ronak.

Tepkimi hissediyor ve duraklıyor. İkimiz de donup kalıyoruz çünkü bana hiç yakın bir şekilde sarılmamıştı. Çenemi tutması dışında bana hiç dokunmamıştı.

Boğazını temizliyor, sesi sessiz odada çok yüksek çıkıyor. "Sylred ile yatmayı mı tercih edersin?"

Evert'in geri çekilen adımlarının duraksadığını duyuyorum ve sonra Sylred bu garip değiş tokuşa tanık olurken kendi yatağında kayıyor.

"Hayır, ben sadece..."

Bir yanım ondan uzaklaşmak isterken, diğer yanımın ona yaklaşmak istemesini nasıl açıklayabilirim?

Bu rahatsız edici anda rehin tutulan Evert, Sylred'e bir pil fırlatır. "Hadi, pislik. Susadım ben."

Sylred inliyor ama yataktan kalkıp Evert'le birlikte odadan çıkarken başka bir şikâyette bulunmuyor. Arkalarından kapıyı kapattıklarında Ronak ve ben yalnız kaldık. Onunla daha önce hiç yalnız kalmamıştım. Aramızda o kadar çok şey var ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun dokunuşuna verdiğim tepkinin paniklemek olmasından nefret ediyorum. Keşke zamanı geri alıp bunu düzeltebilseydim.

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Garipleştirdim."

Dürüst itirafım onu bir kahkaha atmaya itiyor ama aynı zamanda kolunu belimden çekip göğsüne koyuyor. Sadece

Hâlâ temas ettiğimiz kısım, başımın onun diğer kolunu yastık olarak kullanması. Aramıza daha fazla mesafe koymaya zorlamaktan nefret ediyorum.

"Hayır, en başından beri sana pislik gibi davranmam benim hatam. Bunu unutmanı bekleyemem."

Tırnağımı sinirli bir şekilde ısırıyorum. "Sanırım hâlâ... Bilmiyorum. Beni gerçekten istediğinden emin değilim." Sesim kendi kulaklarıma bile küçük ve kırılgan geliyor.

İç çekiyor ama öfke ya da hayal kırıklığıyla değil. Sessizce yan yana uzanıyoruz. Bu berbat bir şey. Ağır ve daraltıcı ve tek istediğim aramızdaki bu garipliğin ortadan kalkması. Ama yine de bunu görmezden gelmeye devam edemeyiz. Eğer bu eş olayını gerçekten yapacaksak, aramızdaki havayı temizlemeliyiz.

"Sylred ve Evert'le ilk tanıştığımda on iki yaşındaydım," diyor, sesi beni biraz rahatlatıyor. "Onlar benden küçüktü. Zaten iki yıldır adadaydım, bağ kuracağım covey- kardeşleri bulmayı bekliyordum. Beklemek için uzun bir süre sayılırdı. Çoğu sürü birkaç ay içinde oluşur. Tanıştıktan sonra organik olarak oluşurlar. Tanışır tanışmaz yerine oturan bir şey. İki yıldır farklı çocuklarla tanışıyordum ama hiçbiri benim kovanım için değildi. Bu yüzden bekledim. Eğitim aldım. Evimi çok özlüyordum. Daha başlamadan başarısız olmuşum gibi hissediyordum. Kolay olması gereken tek şeyi yapamıyordum. Diğer çocuklar bu konuda acımasızdı. Kovanı olmayan bir alfaydım. Şaka gibiydim."

Acı acı homurdanıyor ve ben onu, başarısızlığından nefret eden bir çocuk olarak hayal edebiliyorum. "Üzgün olmalısın. Yalnız."

"Öyleydim," diye itiraf ediyor. "Ama sonra Sylred ve kısa bir süre sonra da Evert geldi. Birlikte bir kovan oluşturmak için iyi genfinlerdi. Kansız değillerdi ama sayılan diğer yönlerden asillerdi. Alfa olacağıma dair bir his vardı içimde ama **bununla** birlikte gelen ezici beklentileri beklemiyordum. Kovanımızın rütbeleri hızla yükseldi. Birlikte doğal olarak yetenekli savaşçılardık ve kovan büyümüz bize kolayca geldi. Bizden yıllar önce kurulan diğer genç kovanlar bizimkiyle aynı har- mony'yi paylaşmıyordu. Gurur duyuyordum. Başarımızın benim sayemde olduğunu hissediyordum. Çünkü bunu ben istemiştim."

Sözlerinden etkilenerek yüzümü ona dönüyorum, ellerimi başımdan ayırıyorum ki karanlık siluetine bakabileyim.

"Ve sonra eğitimimizden mezun olduk. Bir eş bulma isteğimizi büyüklerimize sunma zamanı gelmişti. Delsheen benim tek seçeneğimdi."

Onun adını duymak bile burnumun nefretle kırışmasına neden oluyor. "Neden? Genfin dişilerinin nadir olduğunu biliyorum ama daha iyi olan başkaları da olmalıydı. O berbat biri."

Omuz silkiyor. "Soyluydu. Büyük bir genfin evinden geliyordu. Zengin. Güzeldi. Ve evet, onu unvanı için seçtim. Onunla çiftleşerek zaten şanlı olan kovanımızı daha da yüksek bir statüye çıkarabileceğimi biliyordum. Birçok hatasını görmezden geldim. Diğer şeylerin yanı sıra zalim, açgözlü ve sadakatsizdi, ama bunu görmeme izin vermedim. Evert beni uyarmaya çalıştığında onu dinlemedim. Kendimi onun en iyisi olduğuna inandırdım. O kendinden başka kimseyi sevmezken ben kendimi onu sevdiğime inandırdım. Bunun nedeni de çocukken şakacı bir alfa olmamı hala telafi etmeye çalışıyor olmamdı."

Sesi kısık ama tavana bakmaya devam ediyor ve karanlıkta bile çenesinin büküldüğünü görebiliyorum.

"Son çiftleşme törenimizin arifesinde onu prensle birlikte bulduğumda kendimi kaybettim. Birdenbire yeniden on yaşındaydım, bir kovanım yoktu ve tamamen yalnızdım. Bir bağ kuramayan alfa çocuğuydum. Bu sefer, bir eş bağı. Tutunmaya çalıştığım tüm gururum beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Beni kör etmişti. Buna bir de hissettiğim ihanet eklenince... işte bu yüzden kendimi kaybettim.

"Krallığın prensine ve müstakbel eşime saldırdım ve umurumda değildi. Onları öldürmek istedim. Prens beni büyüsüyle durdurmasaydı öldürebilirdim. Bizi sürgün ettiklerinde, kovanımı kırdığımı biliyordum. Evert'in benden nefret ettiğini, Sylred'in benden hoşlanmadığını biliyordum. Ama kendim hakkında hissettiklerimin yanında bunların hiçbir önemi yoktu."

"Arkadan bıçaklayan bir kaltak olması senin suçun değildi."

Başını iki yana sallar. "Gururlu bir piçtim. Kovanımın beni affetmesine hizmet etmediğimi biliyordum, bu yüzden affedilmeyi istemedim. Geri çekildim. Evert'in benden nefret etmesini istedim. Sylred'i hayal kırıklığına uğratmaya devam etmek istedim. Çünkü bunu hak etmiştim."

Bu itiraf beni ağlatıyor. Söylediğim hiçbir şeyin ona ulaşamayacağını biliyorum. Sadece eylemler. Sadece birazcık

Tereddütle, başımı göğsüne yaslamak için hareket ettiriyorum ve kolumu ortasına doluyorum. Hafifçe sertleştiğini hissediyorum, ama sonra kolu sırtıma dayanmak için yukarı çıkıyor.

"Kendimden nefret ettiğim uzun bir beş yıldı. Evert benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Birbirimize patladığımızda Sylred hep arada kalıyordu. Bir zamanlar güçlü olan kovanımız dağılmıştı. Ve sonra küçük kırmızı kanatlı bir iblis adamıza indi."

Göğsüne karşı gülümsüyorum. "Beni bir okla vurdun."

Kendi gülümsemesinin çatladığını duyuyorum. "Her zaman okla." "Tarihi doğru tasvir etmek önemlidir."

"Hâlâ iblis olmadığına ikna olmuş değilim."

Gülüyorum ve onu çimdikliyorum ama teni kaslı göğsüne o kadar gergin ki zar zor kavrayabiliyorum.

"Beni kıçımın üstüne fırlatmakla tehdit eden vahşi bir rüzgar gibiydin. Açının ne olduğunu bilmiyordum. O kadar sertleşmiştim ki seni göremiyordum bile."

Boğazımdaki kalın yumruyu yutuyorum. "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi görüyorum ki sen Delsheen değilsin ve ben de eskiden olduğum genfin değilim," diye itiraf ediyor. "Kendimi ya da sürümü kanıtlamak zorunda değilim. Bunu görmem için deli bir iblis gerekti."

Başımı kaldırıyorum ve çenemi onun göğsünde dengeliyorum. Bana bakmak için yüzünü çeviriyor ve karanlıkta birbirimizi inceliyoruz.

"Hâlâ bir pisliğim ama beni kabul edersen seninim. Ve eğer vermezsen, o zaman... Kovanımı senin yetenekli ellerine bırakacağım."

Ağzım şok içinde açıldı. Ronak'ın benimle bu şekilde konuşmasını hiç beklemiyordum ve onu istemediğimi söylersem kenara çekileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Başka türlü asla belli etmese de kalbinin çılgınca atışından ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyorum. Ne de olsa onun gücü kuvveti. Zayıflık göstermeyi sevmez.

Gömleğinin üzerinden görünen köprücük kemiğinin açıkta kalan kısmını hafifçe izliyorum. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Teni dokunuşumun altında sıçrıyor. "Yeniden başlamamızı istemiyorum ama yolumuza devam etmemizi istiyorum. Arkadaş olarak. Tamam mı?"

Yavaşça başını sallıyor, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Tamam."

Bana kendini bu kadar açtığına göre, ben de bunun karşılığını vermek istiyorum. "Biliyorum çok şaka yapıyorum ama bilmenizi isterim ki konu hepiniz hakkında hissettiklerime geldiğinde tamamen ciddiyim," diyorum ona. "Bu diyara ilk kez geldiğimde, gördüğüm ilk faeler sizdiniz. Ve sizi gördüğümde... Bilmiyorum, sanki size doğru çekilmiş gibiydim. Sanki ilk gördüğüm hep sen olacakmışsın gibi. Beni koruyacağını biliyordum. Eğer bir şekilde sana ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti," diyorum ona. Sonra da muzipçe gülümsüyorum. "Sonra beni bir okla vurdun ve tam bir pislik olduğun ortaya çıktı. Sanırım o konuda yanılmışım."

Sırtımda duran eli aniden hareket ediyor ve yüzgeçleri yan tarafıma saplanıp beni acımasızca gıdıklamaya başlıyor. Onu uzaklaştırmak için ciyaklıyor ve tekmeliyorum ama tabii ki işe yaramıyor çünkü çok güçlü.

Ne kadar kaçmaya çalışsam da bana saldırmaya devam ediyor. Kahkahalarım o kadar yüksek ki Evert ve Sylred koşarak içeri giriyorlar ve beni histerik bir halde, yarı yatakta yarı asılı halde buluyorlar. Ronak bana merhamet gösterip durunca yere yığılıyorum, hâlâ kahkahalarımı bastırmaya çalışıyorum.

"Sen. Lanet olası. Piç," diye soluyorum.

"Anladığım kadarıyla ikiniz öpüşüp barışmışsınız?" Evert soruyor.

Sylred feneri yakıyor, böylece artık karanlıkta kalmıyoruz ve ben de sırtımı yatağa yaslayarak yere uzanıyorum. "Öpüşme olmadı ama bu Birinci Olmayan'ın ok olayı için verdiği cezanın bir parçası."

"Seni bir daha gıdıklamak zorunda bırakma beni."

Ayağa fırlıyorum ve Sylred'in etrafından dolanıp arkasına saklanıyorum. Ronak alaycı bir kaş kaldırıyor. "Gerçekten mi? Seni benden koruyacağını mı sanıyorsun?"

Evert öğretti. "Kötü seçim, Scratch. Eğer bir şey olursa, Syl kenara çekilecek ve böylece siz ikiniz 'aranızı düzeltebileceksiniz'. İnanın bana, biliyorum. Pislik herif kendini büyük ve kudretli bir barış koruyucusu sanıyor."

Sylred, Evert'e gözlerini devirerek, "Kapa çeneni," der.

"Bekle," diyorum, arabadaki konuşmalarını hatırlayarak. "Hâlâ alfa hayvanı erkeğinin beni reddetme ihtimali var ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak, değil mi?"

Birbirlerine bakarlar. "Şey..."

"O zaman şöyle yapalım." Ellerimi çırpıp birbirine sürterek bir ayağımdan diğerine zıplıyorum. "Onu dışarı çıkar, Ronak. Ben hallederim. Hayvanının aklını başından alacağım. Hayvanın benim harika olduğumu düşünecek. "Delsheen de kim?" diyecek.

Ronak gülüyor ve gözlerini deviriyor ama ben bile onun sinirli olduğunu görebiliyorum. Endişeli. Çünkü hayvani tarafının beni reddetme ihtimali var. Bu gerçekten berbat olurdu.

"Hadi," diye ısrar ediyorum. "Yap şunu! Sana vurmam falan mı gerekiyor?"

Ronak kaşlarını çatar. "Ne? Neden bana vurmak istiyorsun?"

"Hayatını tehdit etmek gibi mi? Şalteri indirmek için böyle mi çalışıyor? Bu bir Dr. Jekyll, Bay Hyde olayı mı? Yoksa ortaya çıkıp oynamasını sağlayacak sihirli sözcükler mi var?"

Ronak elini yüzüne sürüyor. "Hayır. Bunların hiçbirini yapma. Onu dışarı çıkması için çağıracağım."

Kollarımı indiriyorum. "Bu hiç hoş olmadı. Sana vurmak zorunda kalmayı tercih ederdim."

İç çeker ve gözlerini kapatır, ama gözlerini kırpıştırarak tekrar açtığında gözleri saf altın rengindedir ve parlamaktadır. Odanın içinde dolaşıp manzarayı inceliyorlar. Sırtını hafifçe kamburlaştırmış, sanki aniden saldırmaya hazırlanıyor gibi.

"Hey, kedicik, beni hatırladın mı?" Mırıldanıyorum. Ona bir adım daha yaklaşırken, "Ben senin dost canlısı komşun aşk tanrısı," diyorum.

Bana odaklanıyor ve hırlıyor. İzlerimde donup kaldım. Welp. Bu iş planlandığı gibi gitmiyor. Genfin etrafımda dönmeye başladı, havayı kokluyordu.

Kıpırdamayan dudaklarımın arasından konuşarak, "Ne yapacağım?" diyorum. "Onunla konuşmaya devam et," diye öneriyor Sylred.

"Doğru. Konuşmaya devam et. Bunu yapabilirim. Bu konuda çok iyiyimdir," diyorum. "Ee, alfa genfin canavar adam? Ben Emelle. Tanıştığımıza memnun oldum. Daha önce doğru düzgün tanıştığımızı sanmıyorum. Beni canlı canlı yemeye çalışan canavarlarla yaptığın şeyi gerçekten beğendim. En iyi işlerinden biriydi. Çok alfa-ish ve etkileyiciydi. Bir sürü... kan ve kırılan kemikler. Gerçekten, birinci sınıf hayvan işi."

Hayvanı arkamda duruyor, o kadar yakın ki göğsünden gelen sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Peki ya Delsheen'de yaptığın şu büyüme olayı? Klasik. Bunun tekrarını isterdim. Altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. Ya da elbisesine. Her neyse."

Boynuma yaklaşıyor ve kulağıma doğru alçak sesle hırlıyor.
Gözlerimi yukarı çevirdiğimde Evert ve Sylred'in endişeli göründüğünü görüyorum. Kahretsin.

"Umm... yani evet, her neyse... Düşünüyordum da, belki onun yerine beni eş olarak seçebilirsin? Ben süper eğlenceliyim. Delsheen'den çok daha eğlenceliyim. Kanatlarım da daha iyi, değil mi?" Gergin bir kahkahayla soruyorum.

"Ayrıca, seksten iyi olduğuma eminim. En azından ben öyle düşünüyorum. Muhtemelen. Belki de Okot'a bir anket yaptırmalıyım? Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu ama belki de numara yapıyordu? Bekle, erkekler numara mı yapıyor? Bunun sadece kadınlara özgü bir şey olduğunu sanıyordum ama tamamen yanılıyor olabilirim. Mesleğim göz önüne alındığında bu utanç verici olurdu. Neyse, demek istediğim, eminim bir sürü harika aşk tanrısı kovanı seksi yaşayacağız."

Hayvanı önümde daireler çiziyor ve bana bakıyor. Göğsünden gelen alçak bir homurtu sesi kalbimin korkuyla çarpmasına neden oluyor.

"Çocuklar!" Tıslıyorum. "Ne yapacağım ben? Hiçbir şey işe yaramıyor. Sanırım beni yemek üzere!"

"Ronak. Geri gel," diyor Sylred kararlı bir
şekilde. "Bekle," der Evert. "Bak."

Birden bir şeyin beni sardığını hissediyorum. Belime dolanıp beni ona doğru çekerken bile kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Aşağıya bakıyorum. Kuyruğu. Bu onun kuyruğu. Delsheen'in dokunmasına bile izin vermediği kuyruğu.

Beni tekrar öne doğru çekiyor ve göğsüne yaslandığımda mırıldanmaya başlıyor. Eğer beni tutmasaydı, rahatlayarak yere yığılırdım. Mırıltısı aniden kesiliyor, kuyruğu düşüyor ve yüzüne baktığımda Ronak geri dönüyor.

Titrek bir nefes üflüyorum. "Gördün mü?" Zoraki bir güvenle söylüyorum. "Tamamen anlaştık. Hiç şüphem olmadı."

Ronak eğlenerek kaşlarını kaldırıyor ama ben onun yüzündeki rahatlamayı da görebiliyorum.

"Vay canına. Bir an için endişelendim," diye itiraf ediyor Evert.

Sylred alçak sesle ıslık çalar. "Bunun bittiğine sevindim."

Ronak başını sallar. "Hayvanım... agresiftir. Sizi korkuttuysa özür dilerim."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi davranıp kaçıyorum. "Psh. Lütfen. Ben kolay kolay korkmam. Ayrıca, senin hayvanın bana bayılıyor."

Evert, "Kuyruğunu bir boa yılanı gibi etrafınıza doladı," diye belirtiyor. "Kesinlikle senden hoşlanıyor."

Bunun üzerine canlandım. "Gerçekten mi? Delsheen'e ne yaptı?"

Ronak sanki hatırlıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Zar zor ucunu tutmasına izin verdi. Daha önce hiç dokunmaya başlamamıştı."

Pratik olarak preen yapıyorum.

Evert inliyor. "Bunları ona anlatma. Şimdi kendini beğenmişlik falan yapıyor."

Sylred onu görmezden gelir. "Emelle, biraz uyumaya çalışmak ister misin?"

Başımı salladım. "Şaka mı yapıyorsun? Şu an uyuyamıyorum. Ronak'ın alfa hayvanı beni tamamen boa-kısıtladı."

Evert yüzünü buruşturdu. "Bunu bir daha asla söyleme." Omuz silkiyorum.

"Sanırım artık gitmeye hazırlansak iyi olacak. Bu gece hiçbirimiz uyuyamayacağız gibi görünüyor."

Kapımızın aniden çalınması hepimizi sarstı. Başlarımız rahatsız edici sese doğru savruluyor ve beni panik kaplıyor. Sesimiz çok yüksekti. Biri duydu. Biri gördü. Gardiyanlar benim için geldiler.

Evert'in nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. "Siktir." Aynen benim düşüncelerim.

BÖLÜM 39

"Birinin yaklaştığını duymalıydım," diye tısladı Ronak. "Dikkatim çok dağınıktı."

Tırnaklarımı Sylred'in koluna geçirdiğimi, parmaklarımı derisinden sıyırmaya başlayıp elini güven verici bir şekilde benimkinin içinden geçirdiğinde fark ediyorum. Ronak kapıya yönelirken Evert koruyucu bir hareketle önüme geçiyor. Ben Evert'in arkasından dışarı bakarken o diğerlerine bakarak kapıyı bir santim açıyor.

Hemen bir kavga sesi gelmediğinde biraz rahatlıyorum.

"Eee? Bütün gece orada kuyruğunu sallayarak mı duracaksın yoksa bütün han salona gelip beni burada dikilirken görmeden önce kenara mı çekileceksin?"

Hızla Evert'in etrafından dolanıyorum. "Duru?"

Ronak'ı iterek geçer ve Ronak kapıyı arkasından kapatır. Adamlar kısa boylu ocakçı kadına güvensizlikle bakıyor. "Bu Duru, Prenses Soora'nın hizmetçisi. Beni sarayda sakladı," diye açıklıyorum. "Biz kankayız."

Duru gözlerini deviriyor. "Biz değiliz." "Eh. Öyleyiz ama."

Duru'nun dikkati çoktan benden uzaklaştı. Şimdi odanın her tarafına saçılmış kirli tabaklara gözlerini dikmiş bakıyor. Hemen ortalığı t o p l a m a y a başlıyor.

"N'aber Duru? Şafak öncesi ev araması da neyin nesi?"

Yenmemiş tüm yemekleri bir tepsiye yığarken, kirli tabakları ve çatal bıçak takımlarını düzgün bir şekilde istiflemeye başlıyor. "Beni prenses gönderdi, tabii ki."

"Ne dedi?"

"Lamassu eşin ona döndüğünü söylemiş. Seni uyarmak istemiş. Sabah olduğunda şehirde aktif bir arama yapılacak. Şafakta planlanmış bir gizli arama var. Şehirdeki her binaya baskın yapılacak, portal dükkanları kapatılacak ve gökyüzü gözetlenecek. Hemen ayrılmanız gerekiyor."

Önlüğünün cebinden boş bir çuval bezi çıkarıp yenmemiş tüm yiyecekleri içine atmaya başlarken tüm bunları gerçekçi bir tonda söylüyor. Bunu bitirdikten sonra bir temizlik bezi çıkarıyor ve temizlenmiş tabakları parlatmaya başlıyor. Dördümüzün yapabildiği tek şey bakmak. Temizlik gücüyle adeta vızıldıyor. Kıvırcık saçları bile biraz çatırdıyor.

"Tamam. Uyardığın için teşekkürler."

"Hmph."

"Artık temizlemeyi bırakabilirsin."

Bana bir bakış bile atmıyor. "Öylece durma.
Acele edin. Şafağa sadece birkaç saat kaldı."

Açıkça azarlanan genfinler harekete geçti. Onlara patronluk taslama yeteneğinden etkilendim. "Güzel. Dikkatlerini çekmek için her zaman suratlarına Şehvet üflemem gerekir."

Yatakları yapmaya başlarken beni görmezden
geliyor. "Prensese benim için bir şey söyleyebilir
misin?" Bir yastığı kabartıyor. "Neymiş o?"

Ona yaklaşıyorum. "Okot bahsetti mi bilmiyorum ama sanırım artık kendi isteğimle görünmez olabilirim. Emin olmak için pratik yapmaya başlayacağım ama eğer yapabilirsem, yardım istediği konuda ona yardım edebilirim," diye sessizce söylemeye çalışıyorum ama tabii ki genfinler duyuyor.

"Ne şeyi?" Ronak kaşlarını çatar.

Duru'nun yanından doğruluyorum ve battaniyenin köşesinden çekiştirerek ona yardım ediyormuş gibi yapıyorum. Elimin tersini tokatlıyor ve tekrar düzeltiyor. "Önemli bir şey değil. Sadece ona yardım etmemi istiyor. Hatırladın mı? Casusluk işleri?"

"Neyle?" Evert ısrar eder.

I Öksürük ve konuşmakolarak hızlı bir şekilde olarak I olabilir. "Prensin ne sakladığını görmek için, adadaki gizli silahı ele geçirmek istiyor."

"Pardon? O da neydi öyle?" Sylred sorar.

İç çekiyorum. "Prensin ne sakladığını görmek için süper gizli silah alanına gizlice girmemi istiyor," diye tekrarlıyorum. "O zaman neyin peşinde olduğunu öğrenebiliriz."

Genfinler bana ters ters bakıyor. "Kesinlikle hayır."

Ronak'a gözlerimi deviriyorum. "Görünmez olacağım. Her şey yoluna girecek."

Kollarını kavuşturur. "*Eğer* bunu tekrar yapabilirsen. Ya geri dönemezsen? Ya da hâlâ oradayken geri dönersen ve biri seni fark ederse? Bunun için tam olarak eğitilmemişsin. Casusluk incelik ve eğitim gerektirir."

"Tamamen kurnazım."

Evert homurdanıyor.

"Harika bir süper casus olacağım. En iyisi. İşim bittiğinde bana casusluk ödülleri verecek."

Ronak elini yüzüne götürür.

"Bu tehlikeli, Emelle," diyor Sylred nazikçe.

"Bunu biliyorum. Ama beni kurtardı ve gerekmediği halde prensten sakladı. Anlaşma buydu çocuklar. O bana yardım edecek, ben de ona. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını fazlasıyla yerine getirdi. Ona isyanda yardım edeceğime d a i r söz verdim."

Duru, şu anda toz almakta olduğu pencerenin önündeki yerinden, "Şşşt! O kadar yüksek sesle konuşma," diye çıkışıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Genfinlere geri dönüyorum. "Dikkatli olacağım. İnanın bana, yakalanmak istemiyorum. Prens tam bir maşa. Ama sözümden dönemem. Ayrıca, yardım etmek istiyorum."

Ronak, "Bunu bir sürü olarak tartışmamız gerekiyor," diyor. "Kararları böyle alırız. Birlikte."

"Evet, bunu çiftleşme törenimizden *sonra* yapacağız," diye araya giriyor Evert.

"Gitmeliyiz. Hemen adamıza gidelim. Emelle burada güvende değil," diyor Sylred.

Duru, temizleyebileceği başka bir şey var mı diye etrafına bakınarak doğrulur. "Evet. Acele et ve git. Kontrol için sizi genfin adasında ziyaret edeceğim."

Bulaşıkları kollarına yerleştirdikten sonra döner ve birinin kapıyı açmasını bekler.

"Onları burada bırakabilirsin," diyorum. Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Bırak onları-Hayır. Hayır." Sanki bu düşünce bile onu tiksindiriyormuş gibi başını kararlılıkla sallıyor. "Gitmesi gerekenler sizlersiniz. İhtiyacımız olan son şey sizin tekrar hapsedilmeniz ve sorgulanabilmeniz. Ayrıca, genfinlerin kral adasında kalmaya devam etmesi prensin gözünden kaçmadı. Daha fazla kalırsanız, şüpheleri daha da artacaktır. Adanıza dönmeniz gerekiyor."

Gitmeden önce onu durdurdum. "Bekle, Okot ne olacak? Nerede o?"

"Majestelerinin onun için bir işi
vardı." "Ne işi?"

Yüzünde açık bir kızgınlıkla bana bakıyor. "Prensesimi sorgulamaya cüret edemem. Onu bir şey yapması için gönderdi ve o da bunu yapmak için gitti. Tek bildiğim bu. Şimdi aptallaşmayı bırakın ve hepiniz yakalanmadan ve ben prensesime basit talimatları bile yerine getiremediğinizi söylemek zorunda kalmadan gidin."

Sylred onun için kapıyı açıyor ve o da tek kelime etmeden dışarı çıkıyor. O gittikten sonra dördümüz bakıştık. Başlangıçta planımız Okot'un dönmesini beklemekti, böylece ben de onunla uçabilecektim. İkimiz de şehirde görünemeyeceğimiz için genfinlerle daha sonra adalarında buluşacak ve bir geçide binecektik. Ama şimdi, Okot'un ne zaman döneceğini bilmediğimiz ve baskın şafak vaktine ayarlandığı için bu işe yaramayacak gibi görünüyor.

"O kadar yolu tek başına uçamaz. Zaten günler sürer ve en güçlü uçucu o değil," diyor Sylred.

"Tek başına uçmayacak. Çok tehlikeli," diye ısrar ediyor Evert.

"Biz şehre girerken görünmez olmayı deneyebilir misin? O zaman ilk iş olarak bir portal kiralayabiliriz ve sen de o kısım için geri dönebilirsin," diyor Ronak.

"Bilmiyorum. Biraz pratik yapayım." Bir nefes veriyorum ve gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum. Nefesimin altında fısıldıyorum. "Ben görünmezim, ben görünmezim, ben görünmezim..."

Tek gözümü açarak genfinlere bakıyorum. Onlar da hâlâ kaskatı duran bedenime bakıyorlar. "Lanet olsun."

"Sadece 'Ben görünmezim' diye tekrar edince işe yarayacağını mı sandın?" Evert yüzünde bir sırıtışla soruyor.

"Buna bir şeyi gerçeğe dönüştürmek denir, Evert," diye çıkışıyorum. "Mm-hmm. Peki bu normalde senin için nasıl sonuçlanıyor?"

"İlk kez deniyorum ama işe yarayacağından eminim."

Kahkahasını zar zor tutuyor. "O zaman elbette." Elini uzatıyor. "Lütfen devam edin."

Gözlerimi tekrar kapatıp kendimi Peçe'ye geri dönerken hayal ediyorum. "Ben rüzgar gibiyim. Görünmezim!"

Vücudumu tekrar kontrol ettiğimde hâlâ kaskatı kesilmiştim. "Allah kahretsin!" "Sana biraz daha yemek söyleyelim mi? Bakalım seni ikna edebilecek miyiz?

görünmezliğe dönüştürür müsün?" Evert alay ediyor. "Ha ha," diyorum kuru bir sesle.

Evert, "Sanırım yaptığınız şeyin işe yaramayacağına karar verdik," diyor.

Sinirli bir şekilde nefes alıyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye çıkışıyorum. "Neden görünmez olmayı denemiyorsun ve ne kadar kolay olduğunu görmüyorsun?"

Bok yiyici sırıtışı hâlâ yerindeyken, "Rüzgâr gibi görünmezim!" diye seslenirken sesimin korkunç bir taklidini yapıyor.

Ona ters ters baktım. "Sesim öyle gelmiyor."

Bir omzunu kaldırıyor. "Bence iyi bir taklitti."

"Bunu bir daha yaparsan, ayağımı kıçına sokuyormuş gibi yaparım."

Sadece gülüyor. Tehditlerim üzerinde çalışmalıyım.

Ronak bakışlarını Evert'e çeviriyor ve sonra aniden öne çıkıyor. Kollarımdan tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Muhtemelen Evert'e yumruk atmayayım diye diğer herkesi engelliyor.

"Odaklan, küçük iblis," diyor sessizce.

"Odaklanıyorum," diye karşılık veriyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, beş yaşında bir çocuk gibi davrandığım için beni azarlamıyor. "Gözlerini kapat," diyor yatıştırıcı bir şekilde. "Güzel. Şimdi vücudunun yavaşça solduğunu hayal et," diyor, sesi sabit ve yumuşak. "Önce ayaklarının gitmeye başladığını hissedeceksin. Sonra bacaklarınıza, karnınıza, göğsünüze ve omuzlarınıza yayılıyor."

Sesi beni tamamen sakinleştiriyor ve neredeyse kendimden geçmiş bir hale sokuyor. "Başın en sonda ve şimdi her şey hafif ve maddesiz. Tüm bedenin görünmez. Bedenin Perde'nin içinde nasıl kaybolacağını çok iyi biliyor. Ona güven."

Ağırlıksız hissediyorum. Bir an için işe yaradığından emin oluyorum ama gözlerimi açıp doğrulayamadan Ronak'ın nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Evert'in adını fısıldadığını zar zor duyuyorum ve sonra...

Şimşek hızıyla biri beni arkamdan yakaladı ve "BOO!" diye bağırdı.

"Ah!" Evert'in ödümü koparmasından dolayı bir metre havaya sıçradım. Sanırım biraz da işedim. Ama yere indiğimde...*inmedim*.

Evert'in ukala bakışlarını görmek için döndüm. Benim kaybolduğum noktaya bakıyordu. "İşe yaradı." Ronak başının arkasını kaşıyor. "Sanırım bunun için ürkmesi gerekiyor."

"Sizi pislikler!"

İkisinin de aptal suratlarına şehvet üflüyorum ve ardından gelen hırıltıların tadını çıkarıyorum. Yarı şehvet delisi, yarı sinirli.

"Size yardım ettik," diye belirtme ihtiyacı duyuyor Ronak.

Sylred neşeyle kapıyı açarak, "Haydi, hapşırarak tekrar görünür hale gelmeden gidelim," diyor.

"Peçe'de hapşırma olmaz, çok teşekkür ederim."

Onlar aceleyle aşağı inerken ben de peşlerinden süzülüyorum. Dışarıdaki gökyüzü şimşeğe hazır, ufuk karanlık bir çürük gibi.

"O yüksek fae dişisinin orada olacağından emin misin?" Sylred soruyor. "Öyle olsa iyi olur. Ona bir portalın değerinin üç katını ödedim."

Evert diyor ki.

"Onun sağduyusu için para ödüyoruz. Sadece bir por- tal açması için değil," diyor Ronak ona.

"Evet, evet."

Sessiz sokaktaki tüm kapalı dükkânların önünden geçiyoruz. Çocuklar gözlerini dört açıyor. Duru'ya göre saray askerleri yakında kasabaya girecekmiş.

Ana yolun sonuna kadar gidiyoruz ve sonra adamlar bir ara sokağa sapıyorlar. Parlak beyaz panjurları olan, taştan yapılmış iki katlı küçük bir evin önünde duruyorlar. Ronak kapıyı çalıyor. İçerisi tamamen karanlık olmasına rağmen kapı hemen açılır. Hiç de ürkütücü değildir.

BÖLÜM 40

"C İçeri gel, içeri gel," diye fısıldıyor telaşlı bir ses.

Ben içeri kadar süzülmeden kapıyı kapattı.

İçeri girebilmek için ağaçların arasından uçmak zorunda kaldım. Yüksek fae kadını tüm perdeleri kapatıyor ve ancak bunu yaptıktan sonra tek bir mum yakıyor.

Evi küçük ama düzenli ve üç büyük genfin, çiçek desenleri ve kısa tavanlarla dolu oturma odasında tamamen yersiz görünüyor. Sarı teni ve mor renkli saçlarıyla yaşlı bir kadın.

Elini uzatıyor. "Erken geldiğiniz için fazladan bir altın yeterli olacaktır." Evert tartışmaya başlar, ama Ronak onu susturur ve ona bir-

Diğer para.

Onu kapıyor ve elbisesinin ön kısmına, göğüslerinin arasına gömüyor.

Burnumu kırıştırıyorum. "Bunun hijyenik olduğunu sanmıyorum."

"Doğru," diyor altın yüklü göğüslerini okşayarak. "Seni nereye götürüyorum?"

"Sağduyunuz için size çok ama çok iyi para ödedik," dedi Ronak ona.

Sarı gözlerini deviriyor. "Evet, evet. Sen hiç burada değildin, seni hiç görmedim ve kesinlikle portal açmıyorum çünkü bunu yapmak yasaları çiğnemek olur, çünkü iznim yok. Bu benim ilk seferim değil. Şarkıyı ve dansı biliyorum. Şimdi bana nereye gitmek istediğinizi söyleyin ki ben de sizi evimden çıkarayım ve varlığınızı unutayım."

Çok arkadaş canlısı.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Ronak ona yerini söyler ve o da sihrini kullanarak kendi adalarına bir portal açar. Hiçbiri geçitten geçmeden önce Ronak ona bir altın daha uzatır. "Gözlerini kapatman ve ben söyleyene kadar bir daha açmaman için bir altın daha."

Yine gözlerini deviriyor ama parayı kapıp korsesinin içine sokuyor. "Eğer yılanını eteğimin altına sokmayı planlıyorsan, bil ki ilgilenmiyorum," diyor kibirli bir şekilde.

Evert kuru bir sesle, "Yılanlarımız sizin lanet eteklerinizle hiçbir şey yapmak istemiyor," diyor. "Şimdi arkanızı dönün ve gözlerinizi kapatın."

Ellerini kalçalarına koyarak adamın dediğini yapıyor. "Acele et, olur mu? Çayım soğuyor."

Genfinler sanki bir şey bulmaya çalışıyorlarmış gibi odanın etrafına bakarlar. "Ah. Doğru. Ben."

"Ya yapamazsa..." Sylred mırıldanıyor.

"Yapacak," diyor Ronak kararlı bir şekilde.

"Yapmak zorunda." Peki, tamam o zaman. Baskı

yok.

Tüm gücümle tekrar görünür hale gelmeye odaklanıyorum. Bu sefer, bedenime odaklanmak yerine, an-şorlarımdan hissettiğim çekime odaklanıyorum. Plik ve Plak'ın üzerimde kullandıkları büyü yüzünden, fiziksel bedenime dönmek kendimi Peçe'ye dönmeye zorlamaktan daha kolay görünüyor. Bu gerçekten de ironik, zira benim sorunum Peçe'yi *terk edememekti*.

Beni erkeklere bağlayan o görünmez ipleri hissediyorum. Onları zihnimde tutup çekiyorum. İşte böyle, geri döndüm. Sylred bana rahatlamış bir şekilde göz kırpıyor.

Başka bir siyah tüy çıkarıp çıkarmadığımı görmek için sağ kanadıma bakıyorum ama çıkmamış. Kanadımın kenarında hâlâ bir tane var. Vay be.

Sonra Evert sol kanadımı işaret ediyor. Başımı çevirip kaşlarımı çatıyorum ve orada, sağ taraftakinin tam aynısı olarak filizlenen siyah tüyü fark ediyorum.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Evert başını sallıyor. Tek kelime etmeden elimi tutuyor ve beni geçide doğru çekiyor. Sadece ikinci kez geçiyorum, bu yüzden hâlâ alışamadım.

Bu. Kendimi hemen bir şelalenin altında yürümüş gibi hissediyorum ama bana nem değmiyor.

Sonra düşme hissi, vertigo beni vuruyor. Neyse ki Evert beni hala tutuyor çünkü bir sonraki anda yerçekimi beni tekrar etkiliyor ve onun vücuduna çarpıyorum.

Düşüşümü engelliyor, bir şekilde dik durmayı başarıyor. Yeni çevremize göz kırpıyorum ve önce Sylred'in sonra da Ronak'ın arkamızdaki portaldan geçişini izliyorum. Bir saniye sonra garip girdap kayboluyor.

Ayağa kalkıp etrafıma bakıyorum. Neredeyse şafak söküyor ama hala bir ormanın ortasında olduğumuz dışında pek bir şey göremeyecek kadar karanlık. "Neredeyiz biz?"

"Kanatlı Orman," diye cevaplıyor Ronak. "Başkentimiz Rochbrook'a birkaç saatlik yürüme mesafesindeyiz. O yüksek fae'ye güvenilmemesi ihtimaline karşı bizi çok yaklaştırmak istemedim."

"Oh," diyorum gelişigüzel, kolumu kaşıyarak. "Yani sadece yürüyecek miyiz? Birkaç saat mi? Ormanın içinden başkente kadar mı? Bu... evet, kulağa hoş geliyor," diyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. "Yürümek canlandırıcı bir şey, değil mi? İnsanlar buna yemin ediyor. Ben değil ama, bilirsin işte... insanlar. Eminim saatlerce yürümek harika olacaktır. Ayaklarım ağrımayacak bile. Hayır. Kesinlikle olmaz. Muhtemelen bundan sonra yürümeyi eğlenceli bir hobi olarak edineceğim."

Çocuklar birbirlerine bakarlar. "İşiniz bitti mi?" Evert sorar. "Evet."

Dönüyor ve sırtı bana dönük olacak şekilde önümde diz çöküyor. "Atla."

Tereddüt etmedim. Sırtına atlıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Kalçalarımdan tutup beni yukarı kaldırıyor.

Memnuniyetle iç çektim. "Sadece beni anlıyorsun."

"Sadece bütün sabah şikayet ettiğini duymak istemiyorum."

"Şikayet etmiyorum..." Ben de karşılık veriyorum. "O kadar."

"Tabii ki bilmiyorsun, *Scratch*. Kaşıntın geçti mi?"

Hala kolumda var olmayan kaşıntıyı kaşıyan elime kaşlarımı çatarak bakıyorum. Artık kendi kendine kaşınıyor. Buna kendini koruma diyebilirsin.

"Yürümekten nefret ettiğini biliyoruz," diyor Sylred, dikkatimi ona çekerek.

"Yani, *nefret etmiyorum*. Sadece rahatsız edici buluyorum. Yerçekimi, uzuvlar, kaslar ve denge, sürekli vücudunuza girip çıkarken alışması zor şeyler," diye savunuyorum.

Ronak arkamızdan, "Bu şekilde saçma sapan yemekler yemeye devam edersen ve Evert'in seni böyle taşımasına izin verirsen, sen farkına bile varmadan lamassu'ndan daha büyük olacaksın," diyor.

"Yine de buna değecekmiş gibi hissediyorum."

Ronak homurdanıyor. "Yerleşir yerleşmez seni tekrar eğiteceğimi biliyorsun, değil mi?"

Evert'in sırtına doğru inliyorum. "*Nooooo*."

"Evet," diye neşeyle karşı çıkıyor, sanki egzersiz yapmaktan korkmam onu eğlendiriyormuş gibi. "Senin deyiminle 'müthiş bir süper casus' olmakta ısrar edeceksen, o zaman yürümek gibi şeyler yapmalısın. Benim eğitimim kendi başının çaresine bakabilmeni sağlayacak."

"Bunu bahane olarak kullanıyorsun çünkü bana işkence etmeyi seviyorsun. Ayrıca şişmanlamayayım diye."

Kıçıma vurduğunu hissediyorum. "Molanın tadını çıkar, küçük iblis." "Çok kabasın."

Sylred, "Demek bir siyah tüyün daha var," diyerek sızlanmalarımıza ara verdi.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Evet. Gözlerim aynı mı?" Sylred onları inceliyor ve başını sallıyor. "Hâlâ çok renkli."

Öfkeyle başımı sallıyorum. "Anlamıyorum."

Sylred, "Peçe'den her dönüşünüzde bir şeyler değişiyor gibi görünüyor," diye belirtiyor.

"Belki de Plik ve Plak bana bir şey yapmıştır?"

Yanımızda Ronak'ın yüzü kararıyor. "Eğer yaptılarsa, onları doğduklarına pişman edeceğim."

Ölümcül ses tonuyla gözlerim açılıyor. "Sakin ol, seni çılgın alfa. Bu sadece bir düşünceydi. Aslında bana sinsi bir şeytani büyü yaptıklarını sanmıyorum. Ama eğer yaptılarsa, sen süper korkunç genfin şeylerini yaparken seni alkışlayan ilk kişi ben olacağım."

Bana bir bakış fırlattı. "'Süper korkunç gen- fin şeyleri' gibi şeyler söylediğinde, aslında kulağa korkutucu gelmiyor."

Şahsen, artık kaslarına baktığımda, onları bana zarar vermek için nasıl kullanabileceğini düşünmüyorum. Benim dokunuşumla nasıl toparlanabileceklerini düşünüyorum. Bir şeyler kaldırırken nasıl da seksi bir şekilde geriliyorlar. Onunla ellerim arasında kıyafet engeli olmadan nasıl hissedeceklerini...

"Ne oluyor lan?"

Evert o kadar şiddetli bir şekilde sarsılarak duruyor ki neredeyse yere yuvarlanıyordum ama Ronak'ın güçlü kolları düşmeme fırsat vermeden beni yakalıyor.

Ronak beni yere bıraktı ve ona sinirli bir bakış attı. "O da neydi öyle? Ona zarar verebilirdin."

Evert dönüp beni işaret ediyor. "Elimde değildi! Az önce beni şehvetten öldürdü. O bokun derimi yüzdüğünü hissedebiliyordum."

Yüzünün kızardığını ve göz bebeklerinin açlık hissiyle büyüdüğünü fark ediyorum. Burnumu havaya kaldırıp kokluyorum. Evet. Çok tahrik olmuş. Kokusunu bir mil öteden alırdım. Ama bekle.

"Ben yapmadım!" İddia ediyorum.

Pantolonunun önünü işaret ediyor. "Evet, açıkça yaptın!"

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Ben yapmadım," diye tekrarlıyorum. "Kirli düşüncelerin için beni suçlama."

Biraz daha tartışmak için ağzını açıyor ama Sylred aramıza girerek onu durduruyor. "Bekle. Bak."

Üç genfin de bana bakıyor ve ben onların bakışları altında kendimden emin bir şekilde nefes alıyorum. "Ne?" Talep ediyorum.

"Sen... sızıntı yapıyorsun."

Aynı anda hem yüzüm kızarıyor hem de utanıyorum. *Sızıntı mı?* Bacaklarımın arasına bakıyorum. Neden bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda sızıntı olup olmadığını kontrol edeceğim ilk yerin orası olması garip geliyor.

Tekrar ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun?" Sylred tersliyor ve yüzümü işaret ediyor. "İşte! Gördünüz mü?"

Diğerleri başlarını sallıyor, hâlâ bakıyorlar.

Salyalarım akıyor mu diye ellerimi çenemde gezdiriyorum. Salyam akmıyor. Sonra burnumu, gözlerimi ve kulaklarımı kontrol ediyorum. Hiçbir yerde sızıntı yok. Şimdi

Sinirlenmeye başlıyorum. "*Ne* sızdırıyorsun? Bana öyle bakmayı kes!" "Üzgünüm," diyor Sylred çabucak. "Şehvet sızdırıyorsun."

Ona göz kırpıyorum. "Umm...hayır değilim." "Yine yaptın."

Hayal kırıklığı içinde iç çektim ve o zaman onu gördüm. Pembe dallar ağzımdan dışarı süzülüyor. Çabucak dağılıyor ama oradaydı. "Oh. Sızdırıyorum."

"Neden bilmeden Şehvet'i sızdırsın ki?" Ronak sorar.

Sylred kaşlarını çatarak ağzıma bakıyor. "Belki de bunun siyah tüylerle ve gözlerinin değişmesiyle bir ilgisi vardır. Peçe'den her döndüğünde ona bir şeyler oluyor gibi görünüyor."

Bu çok garip. Şehvet mi sızdırıyorum? Bu iyi bir şey olamaz. Aşk tanrısı güçlerim daha önce hiç bozulmamıştı. Her zaman olması gerektiği gibi çalıştılar. Ve Sylred haklı. Fiziksel bedenime döndüğümde tek korelasyon varmış gibi görünüyor. Düşünceli bir şekilde alt dudağımı sıkıyorum.

"Şunu kapatabilir misin?" Sylred öneriyor. "Deneyeceğim."

Aşk tanrısı güçlerimi hissedip hissetmediğimi görmek için gözlerimi kapatıyorum. Her zaman oradaydılar. Hiçbir zaman üzerinde durmam gereken bir şey olmadı. Ama şimdi konsantre olduğumda, içimde kullanılmayı bekleyen Şehvet Nefesi'ni hissedebiliyorum. Onu göğsümün derinliklerine geri çekiyorum ve bir tıpayla tıkandığını hayal ediyorum.

Gözlerimi açtım. "İşe yaradı mı?" Nefesimi dışarı üfleyerek soruyorum. "Evet, sanırım oldu."

"Arıza yapıyorum," diye homurdanıyorum, ayaklarıma bakıyorum ve çimleri tekmeliyorum.

Sylred parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Hey. Sorun yok."

"Emo bir ergen gibi siyahlar saçıyorum ve ağzımdan Şehvet akıyor. Bu kesinlikle iyi *değil.* Kırıldım."

Kahverengi gözleri yumuşuyor ve çenemi hafifçe ovalıyor. "Sen kırılmadın. Sadece değişiyorsun. Bunu çözeceğiz. Ama bunların hiçbiri gerçek bir zarara yol açmıyor."

Sanırım bu doğru. Beni korkutmak ve Evert'i istemeden sertleştirmek dışında bir zararı yok.

Kollarımı kaldırıyorum. "Şimdi beni kim taşıyacak?"

Evert başını sallar. "Hayır. Ben bırakıyorum. Eğer bana o boktan bir dalga daha vurursan, kasabaya utanç verici bir yürüyüş olur."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor, niyetinin bu olduğunu biliyorum. Her zaman ortamı nasıl yumuşatacağını bilir.

Ronak beni kaldırıyor ve siyah bir tüy kadar hafifmişim gibi sırtının üzerinde sallıyor. Bacaklarımı beline doluyorum, ama vücudu o kadar geniş ki, kalçalarım protesto için sıkışmadan iyi bir kavrama yapmakta zorlanıyorum. "Çok büyüksün," diye homurdanıyorum.

Kıkırdamasını göğsümde hissedebiliyorum. "Bunun değerini sonra anlayacaksın."

"Çok pissiniz."

"Bunu söyleyen de neredeyse tanışır tanışmaz bize evlenme teklif eden kız."

Omuz silkiyorum. "Gerçek bir vajinaya sahip olacağım için heyecanlıydım," diye kestirip atıyorum. Ronak neredeyse tökezliyordu.

Ben kazandım.

BÖLÜM 41

Yürüyoruz - daha doğrusu onlar yürüyor ve ben sırtlarına biniyorum - uzun bir süre. Güneş ilk kez ortaya çıkıyor ve ışıl ışıl parlıyor. Rochbrook şehri göründüğünde ve orman seyrelmeye başladığında üstümüzde.

Bu noktada Sylred'in sırtındayım ve ona karşı uyuyakaldığımı söylemekten utanmıyorum. Kendimi uyanmaya zorlarken sinsice çenemdeki salyayı siliyorum.

"İyi uyudun mu?" Evert yanımdan çekiştiriyor. "Mm-hmm. Evet. Sorduğun için teşekkürler."

"Şehre kendi başına yürüyebileceğini mi düşünüyorsun? Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta ama seni zorlamak istemeyiz," diyor Ronak.

Sylred'in sırtından kayıyorum. "Bununla başa çıkabilirim," diye ciddi bir şekilde söyleniyorum, uzaklara bakarak. Genfinlerin sırıtan üç yüzüne dönüp baktığımda kaşlarımı çatıyorum. "Oh. Benimle alay ediyordunuz. Ha ha."

"İşi çok kolaylaştırıyorsun."

"Böyle devam edersen, Ronak, hiç de *kolay* olmayacak," diye meydan okuyorum.

Yüzündeki eğlence azalıyor ve kahverengi sakalını sıvazlıyor. "İnan bana, çiftleşme töreni bir kez başladığında, olacaksın."

Sözleri içimde bir sıcaklık patlamasına neden oluyor. Bacaklarımı birbirine yaklaştırmak için yer değiştiriyorum. Hareketi fark ediyor ve sırıtıyor. Pislik herif.

Arkamı dönüp onlardan uzaklaşıyorum. Birkaç dakika sonra şehrin güzel bir manzarasını görüyorum ve bu garip bir şekilde harika.

Normal taş evler yerine her şey ahşaptan yapılmış.

Toprağın üzerine inşa edilen her ahşap bina bir kubbedir, ahşap güzel bir gerilimle bükülür. Ahşap o kadar iyi cilalanmış ki güneş parıldıyor. Kubbeler çok uzun değil, bu yüzden yaşam alanlarının çoğunun yeraltı inleri olduğu anlaşılıyor. Şehrin merkezinde birkaç tane daha büyük, yer üstü kubbesi ve dev bir ahşap yumurtaya benzeyen bir kubbe var.

"Huh."

"Ne düşünüyorsun?" Sylred aniden yanıma gelerek soruyor.

"Tüm kubbelerin toprağın bir parçasıymış gibi görünmesini seviyorum. Küçük ahşap tepeler gibi görünüyorlar. Bazıları küçük görünüyor ama gerçekten büyük olanlar da var" diye not düşüyorum.

Gülümsüyor, kahverengi gözleri yüzünün kenarlarında kırışıyor. "Gen yüzgeçleri genellikle inlerini genişletir, geniş ailelerini onlarla birlikte yaşamaya davet eder, bu yüzden bazıları bu kadar büyüktür."

"Peki, nereye gidiyoruz?"

Sylred işaret ediyor. "Beyaz çiçekleri olan şu ağacı görüyor musun?" Gözlerimi kısıyorum. "Tepenin yanındaki mi?"

"Evet. Şu yamaca inşa edilen kubbe bizim."

Bulunduğum noktadan kubbe büyük görünüyor ama devasa değil. Burası güzel bir yer, yamacın içine bu şekilde yerleşmiş ve etrafını çevreleyen ahşap bir çit ile bir bahçe görebiliyorum. En yakın komşu yaklaşık beş yüz metre doğuda ve onları ayıran bahçe ve ağaçlar bolca mahremiyet sunuyor. Evert ve Ronak bize katılıyor ve genfinlerimin üçü de gururla kuyruklarını seğirtiyor.

"Bunu siz mi yaptınız?"

Ronak başını sallar. "Eğitimden mezun olduğumuzda. Bir eş için konseye başvurmadan önce Genfinlerin inlerini elle inşa etmeleri gerekir. Evimize bir eş alana kadar inlerimizde asla yaşanmaz. Kutsal bir alan olarak kabul edilirler."

"Yani orada hiç yaşamadın mı?" Şaşırarak sordum. Arazi çok bakımlı görünüyor.

Ronak başını sallar. "Hayır. Genfin erkekleri eş bulana kadar toplu konutlarda yaşar. Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta. Burada ilk kez kalacağız."

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, bu uzun zamandır bekledikleri bir şeydi. Bana bakıyorlar ve vereceğim tepki konusunda gergin olduklarını görebiliyorum.

Ronak ensesini ovuşturuyor. "Bazıları kadar büyük değil ama arazi iyiydi ve diğer inlere çok yakın değildi ve-"

"Bayıldım."

Ortak bir rahatlama nefesi alırlar.

Sylred bana tekrar gülümsüyor. "Güzel. Burada kendini evinde hissetmeni istiyoruz. Olur mu?"

"Evert ve ben yaşlılarla konuşup tören için ihtiyacımız olan şeyleri almaya giderken sen de ona etrafı gezdir. Kanatlarını kaldır," diye talimat verdi Ronak ve ben de kaldırdım.

Yollarımızı ayırıyoruz, ben Sylred'in yanında kasabanın etrafında dolanırken, Evert ve Ronak doğrudan merkeze, yumurta binasına doğru ilerliyor.

Arazilerine vardığımızda küçük yamacı dönüp sırıtıyorum. "Yakından daha da güzel." Kapıya doğru koşuyorum ve kapıyı açıyorum. "Şu bahçeye bak! Burada ne kadar çok şey yetişiyor."

"Evet, inşaatı bitirdikten sonra Ronak bir bekçi tuttu."

Sanki bir işaretmiş gibi, yaşlı bir genfin erkeği elinde bahçe küreğiyle köşeyi dönüyor. Bizi görünce bir an için durdu. "Lordum Sylred!" diyor tanıyınca. "Sizi birkaç gün daha beklemiyordum."

Sylred ona sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Önceden haber göndermediğimiz için özür dilerim."

Fae başını sallıyor ve küreği çitin yanındaki kovaya bırakıyor. "Özür dilemene gerek yok. Sonunda aramıza döndüğün için herkesin ne kadar memnun olduğunu anlatamam."

"Teşekkür ederim, Fenian. Sizi Emelle ile tanıştırmak isterim. Onu eşimiz olarak almaya karar verdik."

Gülümsüyorum. "Merhaba."

Genfin ağzı açık dehşet içinde bana bakıyor.

Gülümsemem duraksıyor. Vay be. Bir kıza hoş karşılandığını hissettirmek için nasıl bir yol.

Kekeliyor. "Sen... o... eş mi? Ama o bir genfin değil."

"Hayır, değil," diyor Sylred basitçe. "Ama yine de o bizim seçilmiş eşimiz ve bir eşin saygısını hak ediyor," diye nazikçe azarlıyor.

Fenian'ın kendine gelmesi bir an daha alır. "Elbette lordum. Bağışlayın beni. Sizi rahat bırakacağım. İninizdeki her şey tam olarak söylendiği gibi. Yiyecek stokları tamamlandı ve istediğiniz giysiler getirildi. Bahçeniz de çok iyi durumda."

"Bunu görebiliyorum," diyor Sylred takdirle. "Teşekkür ederim Fenian.
Burası harika görünüyor."

"Rica ederim lordum. Birkaç gün içinde bahçeyle ilgilenmek için geri döneceğim. Bana ihtiyacınız olursa haber gönderin."

"Yapacağım."

"İyi günler," diyor başını sallayarak. Aceleyle uzaklaşmadan önce bana bir bakış fırlatıyor, kuyruğunu altına sıkıştırıyor.

Kapıdan geçip gözden kaybolduğunda nefesimi üflüyorum. "Bu çok garipti."

"Genfinler asla genfin olmayan eşler seçmezler. Buna alışmak biraz zaman alacak ama üstesinden geleceklerdir."

Dudağımı ısırıyorum. "Ya
yapmazlarsa?" Omuz silkiyor. "O
zaman yapmazlar."

"Ama bunlar senin halkın Sylred. Benim yüzümden seni dışlamalarını istemiyorum. Zaten çok şeyden vazgeçiyorsun. Güçlerinden, kanatlarından, politik kazançlarından..."

Sylred yükselen paniğimi bastırmak için yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Emelle. Nefes al. Rahatla." Bunu yaptığımda, devam ediyor. "Neyle karşılaşabileceğimizi biliyorduk. Buna gözlerimiz açık karar verdik. Bunu biz seçtik. Önemli olan tek şey kovanımız. Daha başlamadan başkalarının fikirlerinin bizi mahvetmesine izin verme. Tamam mı?"

İsteksizce başımı salladım. "Tamam."

Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Ben daha derinleştiremeden bitti ve gülümsemesi beni bilerek daha fazlasını ister halde bıraktığını kanıtlıyor. "Bir saniye burada bekle."

Evin sonuna kadar yürüyüp köşeyi dönüyor ve beni bahçede yalnız bırakıyor. Etraftaki güzel çiçeklere ve sarkan meyvelere bakıyorum ve burayı ilk gösterdiğinde fark ettiğim beyaz çiçekli ağacın altında ahşap bir kuş banyosu olan bir yer buluyorum. Hemen altında bir bank var ve o bankta oturduğumu hayal edebiliyorum.

Burada vakit geçirmek, güneşi ve rüzgarı yüzümde hissetmek, bitkileri koklamak ve toplayacağım tüm meyvelerle karnımı doyurmak.

Sylred geri döndüğünde kolları bronzlaşmış kollarına doğru kıvrılmıştı ve gömleğinin üzerinde su damlaları vardı. "Bir su birikintisiyle kavga mı kaybettin?"

"Bir su kuyusu. Ve ben kazandım," diye gülümsüyor.

Elimi tutarak beni bahçeden geçiriyor ve ön kapıya doğru çekiyor. Kapıya ulaşmak için bir dizi basamak inmemiz gerekiyor ve sonra kapının diğer tarafında bir dizi basamak daha var.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, ahşap zeminlerin üzerinde yürüyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Çalışma odası sıcak ve davetkâr, duvarlarda dairesel pencereler ve tavanda bir tavan penceresi var. Her yer temiz kokuyor, sadece kullanılmadığı için biraz küf kokuyor. Odanın en ucunda bir şömine, solunda bir mutfak ve çok sayıda kitap rafıyla donatılmış hoş bir oturma alanı var.

"Tuvalet şu kapının ardında," diyor Sylred işaret ederek. "Alt katta ekstra odalar ve yiyecek deposu olan bir bodrumumuz var, ofis mutfağın yanındaki kapıda ve yatak odamız da bu kapıdan geçiyor."

Yatak odamız.

Bizim. Yatak

odamız.

Bu beni neden bu kadar etkiledi bilmiyorum ama etkiliyor. Üç ateşli genfin erkeğiyle çiftleşeceğim ve bahçe ve yatak odamız gibi şeylerin tadını çıkaracağım. Yayım ve oklarım dışında daha önce hiç bana ait bir şeyim olmamıştı. Şimdi, arkadaşlarımla paylaşacağım bir yatak odam ve benim için inşa ettikleri bir sığınak evim var. Onu yanağından öpmek için parmak uçlarımda duruyorum.

"Bu ne içindi?"

Bir omzumu kaldırıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Öylesine." Memnun bir bakışla beni ileriye götürüyor ve yatak odamızın kapısını açıyor. İçeride neredeyse oturma odası kadar büyük bir alan var. Ortada devasa bir yatak var, tüy gibi beyaz bir battaniyeye karşı farklı renklerde yastıklar. Bu odanın içinde de başka bir şömine ve duvarlara işlenmiş güzel oymalı raflar ve çekmeceler var. Tepedeki büyük dairesel tavan penceresi tüm odayı aydınlatıyor. davetkar bir ışık içinde.

Kendimi yastık gibi yatağa atıyorum, kollarımı ve bacaklarımı uzatabildiğim kadar uzatıyorum ve ellerimi ipeksi örtülerin üzerinde gezdiriyorum. "Aman Tanrım, bu çok rahat."

Sylred ellerini ceplerine sokuyor ve bana gülümsüyor. "Onayladığınıza sevindim."

"Şu yastıklara bak. Yüz tane falan var." "Bir düzine,

ama kim sayıyor ki?"

Ona bir tane attım. Yüzüne çarpmadan yakalıyor. "Çok

büyük. Hiç bu kadar büyük bir yatak görmemiştim."

"Genfinler eşlerinin yanında uyurlar. Bu, koruma içgüdümüzün bir

parçasıdır.

Bunu yapabilmek için geniş bir yatağa ihtiyacımız var."

Ve başka şeyler yapmak için, eklemediği şey budur.

Doğrulup kavisli tavana bakıyorum. "Tüm bunları sizin inşa ettiğinize inanamıyorum. Sürgün adasında beni oyalıyordunuz."

"Yasak adamızda eşimizin bir kopyasını inşa etmeyecektik," diyor kaşlarını çatarak. "Sadece bizi beş yıl boyunca idare edecek kadarını inşa ettik."

"Ve bir antrenman sahası," diye ekliyorum.

"İnanın bana, bu gerekliydi. Eğer sinirlerimizi atabileceğimiz bir antrenman sahamız olmasaydı, Evert ve Ronak birbirlerini öldürebilirlerdi."

"Zavallı Sylred, hep ikisinin arasında kaldı."

Oturdu ve ayak bileğimi tuttu. Terliklerimi çıkarıp kemerlerimi yoğurmaya başladı. Ve evet, biraz inledim. O kadar iyi hissettiriyor ki.

"Kovanımın yanında kalmamın bir sakıncası yok," diyor sessizce, tam da ayağımda yarattığı mutluluktan gözlerim kapanırken.

"Kesinlikle barış bekçisi olmaya devam etmelisin. Tanrılar biliyor ki o iki pisliğin buna ihtiyacı var," diyorum ve kemerimin özellikle dar bir noktasına vurduğunda inliyorum. "Profesyonel bir ayak lastiği olmalısın," diye iç geçiriyorum.

"Sana bir soru sorabilir

miyim?" "Mm-hmm,"

diyorum ona.

"Aşk Oklarınızı geri aldınız ama onları bizim üzerimizde kullanmadınız..."

"Ben öyle bir şey yapmazdım. Şehveti sadece komik olduğu için kullanıyorum."

Gülümsediğini duyuyorum. "Biliyorum. Ama neden okları kullanmıyorsun? Görünüşe göre diğer pek çok kadın Ronak'ı kendine getirmek için bir tane kullanırdı. Başından beri güçlerini bizi baştan çıkarmak için kullanabilirdin. Ama yapmadın. Neden?"

Ovalamaya devam ederken omzumu silkiyorum. "Hissettiğiniz her şeyin sadece sizden gelmesini istiyorum. Aşk tanrısı güçlerimle hiçbir şeyi etkilemek istemiyorum. Sonunda biri bana aşık olduğunda, hiç şüphesiz onu hiçbir şekilde zorlamadığımı bilmek istiyorum."

Gülümsediğini hissedebiliyorum ama ayak masajına odaklanmış durumdayım. "Bu senin için çok onur verici."

"Evet," diye iç geçirdim. "Ben tamamen onurluyum.

Sürtünmeye devam et." Gülerek ayaklarımı okşuyor ve sonra bırakıyor. "Sonra görüşürüz. Hadi gel." İnliyorum ve gözlerimi açıyorum. "*Hayır.* Ayaklara dokun. Masaj yap."

"Temizlenmek isteyeceğini düşündüm. Hazırsan sana banyoyu göstereyim ve sipariş ettiğimiz kıyafetleri getireyim."

Kirli, yırtık elbiseme bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Dayak yediğim zaman da dahil olmak üzere, itlafın son gününde giydiğim elbisenin aynısı, bu yüzden üzerinde biraz kan lekesi bile var, bu da çocuklar tarafından fark edilmedi.

"Evet. Temiz olsa iyi olur."

Yatak odamızdan çıkıp tuvalete kadar onu takip ettim. "Vay be."

Buranın daha önce harika olduğunu düşünmüştüm ama şimdi mükemmel. Açık tuğla duvarın yanında kocaman bir küvet ve diğer tarafta çiçeklere bakan bir pencere var. Bir köşede tuvalet, diğer köşede ayaklı lavabo ve makyaj masası ve lavabonun üzerinde uzanan süslü bir ayna var. Ayaklarımın dibindeki mermer fayans gri ve muhtemelen parlak.

"Bu çok güzel."

Sylred sanki burayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakıyor. "Bunu inşa etmek biraz zamanımızı aldı," diye itiraf ediyor. "Tüm malzemeleri diğer adalardan aldık. Bu odanın daha lüks hissettirmesini istedik. Eşimizin rahatlayabileceği bir yer."

Banyo kesinlikle rahatlatıcı görünüyor. Küvetin yanındaki duvardan çıkan gümüş musluğu gördüğümde ağzım açık kalıyor. "Evinizde su tesisatı mı var?"

Gülümsüyor. "Artık bizim için dışarıda banyo yapmak yok." "Su soğuk mu?"

Başını sallıyor ve ben heyecandan neredeyse ışınlanıyorum. "Dışarıda, bu duvarın diğer tarafındaki ateş çukurunun üzerinde bir su kabı var," diye açıklıyor. "Sana bahçede beklemeni söylediğimde, leğeni dolduruyor ve senin için ateşi yakıyordum. Suyu çabucak ısıtacak ve sonra banyonu doldurabilirsin."

"Siz genfinler dahisiniz."

"Banyolardan her zaman çok etkilenmişimdir." "Şey, evet. Banyolar harika."

Sylred makyaj masasına doğru yürür ve bazı çekmeceleri açar. "İhtiyacın olan her şeyi burada bulabilirsin. Temiz havlular, sabunlar ve... hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü başka kızsal ıvır zıvır."

"Bir yolunu bulacağım."

"Sana kapının dışında temiz kıyafetler bırakacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

"Teşekkürler."

O gidince iğrenç elbisemi hızla çıkarıp yere yığıyorum. Sonra makyaj masasının çekmecelerini karıştırıp envanteri kontrol ediyorum. Saç fırçaları, taraklar, tıraş bıçakları, makaslar, sabunlar, kakalar, saç yağları, losyonlar, parfümler ve daha fazlası beni bekliyor.

Stoklarımı seçtikten sonra musluğun vanasını çeviriyorum ve buharlı suyun küvete fışkırmaya başlamasını izliyorum. Biraz sabun ve parfüm dökerek banyoya girmekte ve suyun altında erimekte tereddüt etmiyorum.

Bitirdiğimde yıkanmış, temizlenmiş, parfümlenmiş, yumuşatılmış, ovulmuş ve pırıl pırıl olmuştum. Hatta onları da yıkayabilmek için kanatlarımı dışarı çıkardım ve küvetin onları alacak kadar büyük olduğunu görünce çok heyecanlandım. Ayrıca bir ya da üç genfin de rahatlıkla sığabilirdi. Sadece söylüyorum.

Kurulandıktan sonra kendimi o kadar çok losyonla köpürtüyorum ki cildim neredeyse losyonla doluyor. Sonra saçlarımı dikkatlice tarıyorum.

düğümler yüzünden çok uzun, ama sonunda kollarım düşmeden önce omzumun üzerinden örmeyi başarıyorum.

Sylred'in bana bıraktığı kıyafetleri aldığımda güzel, rahat bir elbise giyiyorum. Toplama sırasında giydiklerim gibi süslü değil ama basit ve hafif bir keten, kıvrımlarıma tam oturuyor ve hatta arkada kanatlarım için açıklıklar var. Bu lanet olası genfinler her şeyi düşünmüşler.

Memnun bir şekilde banyodan çıkmaya başladım... ve duvara çarptım. "Ah," diye mırıldanıyorum, incinmiş alnımı ovuşturarak.

Aptal aşk tanrısı benliğime not: Peçe'nin içinde değilken duvarların arasından süzülüp gidemem. Tanrım. Görünmezliğe girip çıkmak kafa karıştırıcı. Ve beni yaralanmaya eğilimli yapıyor.

Kapı kolunu tuttum, adamlarımın bunu görmediğine şükrettim.

Sylred'i aramak için banyodan çıkıyorum, ancak oturma odasındaki manzara karşısında duruyorum. Sandalyede uzanmış oturan figüre bakıyorum. Fae beni artan bir eğlenceyle izlerken ağzım birkaç kez açılıp kapanıyor.

Sonunda beynim ağzımı konuşturmayı başardı. "Umm..." Vay canına, Emelle. Bunca zaman sonra, bulduğum şey bu mu?

Ayaklarını masaya dayamış, ellerini başının arkasında birleştirmiş bir halde bana sırıtmaya devam ediyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sonunda Boynuzlu Kanca'ya sordum. Belren sırıtıyor. "Sana da merhaba."

Burada durmaya devam etmeli miyim? Yoksa oturmalı mıyım? Ne yapacağımı düşünürken dalgınca kolumu kaşıyorum. Kesinlikle odaya girmeli ve karşısına oturmalıyım, değil mi? Yoksa onu kovmam mı gerekiyor? Burası bizim aşk yuvamız sayılır, değil mi? Tanrım, bu sosyal durumlarla başa çıkamıyorum.

"Bana katılmaz mısın?"

Yönlendirildiği için minnettar bir şekilde neredeyse koşarak ilerliyorum. Oturduğumda, onun sırıtan bakışları altında gergin bir şekilde kıpırdanmaya başlıyorum. Kollarımı kolçaklara rahatça yerleştiremiyorum. İki kolumu da iki yana koyunca sanki bir tahtta oturuyormuşum gibi hissediyorum. Ama onları kucağıma koymak da tuhaf hissettiriyor. Belki birini kolçağa, diğerini kucağıma koyarsam o zaman-

"Seni son gördüğümden daha iyi görünüyorsun."

Normal davranmaya çalışarak yavaşça nefes alıyorum. "Evet, dayak yemiş ve işkence görmüş gibi görünmeyi pek beceremiyorum," diye espri yapıyorum.

Beni içine çekerken rahatça sallanmaya devam ediyor ve kızarmama neden oluyor. "Kes şunu," diye çıkışıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Neyi durdurmak?"

"Bana öyle bakıyorsun. Beni korkutuyorsun." Belren gülüyor. "Sana nasıl bakmalıyım?"

Sinirlenerek ona bir bakış attım. "Burada ne işin var? Sylred nerede?"

"Hangi genfin bu?" "Güzel olan."

"Ah, sarışın kedi. Bilmiyorum. Onu hiç görmedim."

Kaşlarımı çattım. "O zaman seni kim içeri aldı?"

Becerikli ellerini kaldırıyor. "Ben yaptım." "İçeri zorla mı girdin?"

"Bir kapı kolunu çevirdim. Bu kırmak sayılmaz. Teknik olarak dokunmadım bile," diyor ve bana telekinezi sihrini hatırlatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar ediyorum. "Nasıl olduğunu görmeye geldim."

"Oh. Neden?" Şüpheyle sordum.

Gri dudaklarına karşı mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Odanın etrafına bakar. "Güzel bir genfin yuvası. Sanırım buraya onlarla eş bağını kurmak için geldin?"

"Umm, evet."

"Hmm."

Hmm? Bu "hmm" da ne demek oluyor?

Tam soracaktım ki ön kapı açıldı ve üç genfim de içeri girdi. Belren'i fark ettiklerinde oldukları yerde durdular ve yüz ifadeleri ölümcül bir hal aldı. Harika.

BÖLÜM 42

"W Ne oluyor lan?" Evert soruyor.

Üçü de kızgın gözlerini bana çevirdi.

"Hey, bana bakma. Banyodan yeni çıktım ve onu burada buldum," diyorum ellerimi havaya kaldırarak.

Ronak bakışlarını fae'ye geri çeviriyor. "Eşimiz yıkanırken inimize izinsiz mi girdin?"

Belren ayaklarını masadan kaldırır ve ayağa kalkar. "Sakin ol, alfa kedi. Sanki o yıkanırken ben anahtar deliğinden bakıyormuşum gibi davranıyorsun. Cezbedici bir görüntü ama benim bir onurum var. Ayrıca ben pencereden gözetlemeyi tercih ederim."

Genfinlerimin onu yumruklamasını engellemek için aralarına atlamak zorunda kalıyorum. "Seni aptal," diye omzumun üzerinden ona tıslıyorum. "Böyle şeyler söyleme!"

Belren sadece güler. "Üzgünüm, dayanamadım. Ayrıca, henüz onların eşi değilsin."

Üç genfin de homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, Tanrım. Lütfen onları kışkırtmayı bırak." "Peki," diyor hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, odanın içinde dolaşmak için dönerek. "Gerçekten neden buradasın?" Ona soruyorum, genfinleri tutmaya dikkat ederek arkamda.

"Prens şehri araştırmaya başladı. Askerleri sizi barındırdığından şüphelenilen on üç fae'yi tutukladı."

Midem bulanıyor. "Ne?"

Belren başını sallayarak raftan bir kitap alır, sayfalarını çevirir ve yerine koyar. "Evet, içlerinden biri kaldığınız hanın sahibiydi ama neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Hancının sunacak pek bir şeyi yoktu."

Çocuklarla bakıştık. "İşkence görmüş mü?"

Belren bana bakıyor. "Bu sorunun cevabını gerçekten istiyor musun?"

Evet, biliyorum demek için ağzımı açmaya başlıyorum ama Ronak önüme geçiyor. "Yeter. Buraya gelip onu üzme."

"Bilmeye hakkı var. Prens onu aramaktan vazgeçmeyecek. Muhafızlarından birinin onu o hücreden gizlice çıkarmaya yardım ettiğini ve aynı muhafızın lamassu'yu serbest bıraktığını düşünüyor. Şimdiden on muhafız idam edildi."

Nefesim göğsümü terk ediyor ve boğazımı tutuyorum. "Aman Tanrım..."

On Fae. Öldü. Benim yüzümden. Belki on üç masum fae daha onu takip eder.

Sylred ona, "Kes şunu," diye çıkışır.

Belren yüzümü inceliyor, ifadesi yumuşuyor. "Özür dilerim. Bilmen gerektiğini düşündüm. Rehavete kapılmamak çok önemli. Kimseye güvenemezsin. Diğer genfinlere bile. Prens, itlaftan sonra neden krallık adasında kaldığınızdan ve hemen eve dönmediğinizden şüpheleniyor. Onu saklamanız akıllıca olur," diyor çocuklara.

"Bize eşimizi nasıl koruyacağımızı söylemeye kalkma," diye homurdanıyor Ronak. "Onu hayatımız pahasına koruyacağız."

"Eğil evlat," diyor Belren. "Seni uyanık kalman için uyarmaya geldim.

Kimseye güvenme."

"Sen bile mi?" diye sordum. Gümüş gözleri tekrar bana kayıyor. "Ben bir yalancı ve hırsızım. Özellikle de ben."

Kapının çalınması bizi böldü ve Sylred kapıyı açmak için uzaklaştı. Ronak ve Evert önümde durarak beni görmelerini engelliyor. Sylred odaya geri döndüğünde, arkasında yaşlı bir genfin erkeği var. Uzun gri bir sakalı, beyaz benekli bir kuyruğu ve ona uygun tüylü kanatları var.

O tutar dışarı a Kadeh ve a Kese için Ronak. "As istediniz."

"Teşekkür ederim, Elder."

"Hâlâ genfin olmayan bir eş almanı tavsiye etmiyorum. Bu bir hata, Ronak."

Genfinlerimin arkasından sinsice yaklaşıyorum.

Ronak'ın cevabı serttir. "Endişelerini duydum."

"Nerede o?"

"Rahatsızım," diye yalan söylüyor.

Yaşlı adam iç geçirir. "Genfin olmayan birini eş olarak almak işleri değiştirecek. Senin sürün bir gün ihtiyar olarak başa geçecekti. Meclis şimdi buna karşı oy kullanabilir," diyor ve beni daha da suçlu hissettiriyor. "Nadir dişilerimize saygı duyulur. Genfin çocuklarına gıpta edilir. Kendi türünüzden biriyle çiftleşmeye karşı çıkmanız genfin doğanıza karşı çıkmaktır."

Ronak, "Zaten her kovan için yeterli sayıda genfin dişisi yok," diye belirtiyor. "Bizim bir yabancıyı eş olarak almamız, başka bir kovanın da kendine bir genfin dişisi almasına yardımcı olacaktır. Belki de bu daha sık gerçekleşmeli."

"Yok oluruz," diye şiddetle karşı çıkıyor yaşlı adam. "Zaten sayımız her yıl azalıyor."

"Kararımızı verdik."

Yaşlı adam tekrar iç geçirir. "Pekâlâ. Sizi men edemem. Ama bu kendi başınıza tamamlayacağınız bir çiftleşme töreni. Normalde olduğu gibi açık bir kutlama olmayacak."

"Şenlikler umurumuzda değil."

Yaşlı adam nefesinin altında başka bir şey mırıldanır ve sonra gitmek için döner. Kapıdan çıkmadan önce, "Ne olursa olsun, geri döndüğüne sevindim. Kovanınız çok özlendi."

"Teşekkür ederim, Elder."

Kapı kapanıyor ve ben alt dudağımı ısırarak ayaklarıma bakıyorum. Ronak ve Evert tekrar bana dönüyorlar ama onlara bakamıyorum.

"Sanırım bu bir hata olabilir," dediğimi duyuyorum. "Bunu yapmana izin veremem. Beni seçmeni istedim, ama gerçekten anlamadım. I

senden ne istediğimi anlamadın. Okot beni almaya gelene kadar kalacağım ve sonra... gideceğim."

"Siktir et," diye tersliyor Evert. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bu iyi bir fikir değil. Bu tür bir fedakarlık... benden nefret etmene neden olacak ve ben bununla başa çıkamam."

Ronak'ın eli çenemi kavrıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Dur."

Elinden kurtulduğumda içimi bir öfke kaplıyor. "Hayır, durmalısın. Bakıcınızın bana nasıl baktığını görmeliydiniz. Beni her tanıştırdığında böyle olacak. Ve şimdi, güçlerinizi ve kanatlarınızı kaybetmenin yanı sıra, büyükler olarak yerinizi de kaybedeceksiniz. Ayrıca, size küçük genfin bebekleri veremem!" Yüksek sesle ekliyorum. "Aman Tanrım, tek başıma genfinlerin ölmesine neden olacağım. Herkes benden nefret edecek. Bütün bir fae türünü öldüren aşk tanrısı olarak hatırlanacağım!"

Ronak'ın bakışları benden uzaklaşıyor. "Nefes nefese kalmadan önce kutuyu getir."

"Hallediyorum," diye yardımsever bir şekilde cıvıldıyor Sylred.

"Ne kutusu? Kutuya ihtiyacım yok," diye çıkışıyorum kollarımı sallayarak. "Hayatlarınızı mahvetmemem ya da her yerdeki tüm genfinlerin çöküşü olmamam gerekiyor."

"Scratch. Biraz aşırı tepki veriyorsun."

"Her zaman böyle dramatik midir?" Belren soruyor. Ona ters ters bakıyorum. Hâlâ burada olduğunu tahmin etmiştim.

"Hemen hemen, evet," diye cevaplıyor Evert.

Koluna bir yumruk attım ve sonra elimdeki acıyla irkildim. Kasları neden bu kadar sert?

Sylred bir anda elinde bir kutu çikolatayla belirir.

Ona ters ters bakıyorum. "Çikolata bu duruma yardımcı olmayacak," diye çıkışıyorum.

Kutudan bir tane çıkardı ve ben onu durduramadan ağzıma attı.

"Sylred, bu... *Mmm*. Bu gerçekten çok iyi," diyorum çiğnerken.

"Ona biraz daha ver," diye talimat veriyor Ronak.

Sylred, ben daha ilkini bitirmeden bir tane daha ağzıma atıyor. B u n u n üzerinde serpme var. Ve bu bir

Çilekli merkez mi? Nefis. Sylred bana bir tane daha uzattı. Ooh. Duble çikolata.

Üç tane daha içtikten sonra Sylred kutuyu yere bıraktı. "Daha iyi misin?" Dudaklarımda kalan çikolatayı büyük bir memnuniyetle yalıyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Belren etkilenmiş görünerek, "Bu... ilginçti," diyor. "İşe yarayan sadece çikolata mı?"

"Hayır," diyor Evert. "Her türlü yiyecek, gerçekten."

"Huh," diye cevaplıyor düşünceli bir şekilde, kıvrılmış boynuzunu okşayarak. "Çiftleşme törenine başlamaya hazır mısın?" Ronak sorar.

Gözlerim büyüdü. "*Şimdi* mi? İhtiyarın az önce söylediği her şey ne olacak? Söylediğim her şey mi? Arızalı olduğumu da unutma."

"Arızalı mı?" Belren cıvıldıyor. Onu görmezden geliyoruz.

"Bunu konuşmuştuk. Hâlâ seni seçiyoruz," diye cevap veriyor Sylred. Kollarımı öfkeyle kavuşturuyorum, alt dudağım dışarı fırlıyor. "İyi o zaman."

"Seni *tuttuğumuz* için cidden surat mı asıyorsun?" Evert kuşkuyla soruyor.

"Kapa çeneni. Bir çikolataya daha ihtiyacım var."

Sanki bunu bekliyormuş gibi, Sylred ağzıma bir tane daha atıyor. Karamel. Nefis.

"Bizi hâlâ istiyor musun?" Ronak açık açık soruyor.

"Şey, evet, ama-"

"Ama hiçbir şey. Bilmemiz gereken tek şey bu. Hazır mısın, değil misin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, ben hazırım! Ama siz pisliklerden biri benden nefret etmeye başladığı anda taşaklarınızı tekmeleyeceğim ve bu anı tekrar aklınıza getireceğim."

Evert ağzına bir yer mantarı atar. "Anlaşıldı. Şimdi yapalım şu işi, Scratch. Korkma."

"Korkmuyorum." Kesinlikle korkuyorum. "Kesinlikle korkuyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. O sadece gülümsüyor, çikolatalarımdan birini daha yerken iki sevimli gamzesini de gösteriyor. "Tamam, belki biraz korkuyorum," diye rahatladım. "Ama..."

"Korkmana gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyiz. Biz geri adım atmıyoruz, sen de gitmiyorsun," diyor Sylred ve ağzımdaki

çikolatadan daha fazla erimeme neden oluyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Hepsi bana karşılık veriyor. "Arabadaki gibi," diyorum sırıtarak. "'Tamam' artık tamamen bizim olayımız."

Evert başını sallar. "Bu bir şey değil."

"Kesinlikle bir şey."

Ronak Belren'e döner. "Madem buradasın, sen de bir işe yarayabilirsin."

Belren ellerini birbirine sürterek son derece eğlenmiş görünüyor. "İyi bir çiftleşme törenini her zaman sevmişimdir. Bunu yatak odasına taşıyalım mı?" Kaşlarını sallıyor.

"Çiftleşme kısmı için kalmıyorsun," diye tersliyor Ronak. "Sadece şu lanet kadehi tut," diyerek kadehi onun eline tutuşturuyor.

Ronak keseyi açar ve içinden küçük bir bıçak, bir şişe berrak sıvı, kurutulmuş bir bitki ve rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkarır. "Şimdi, normalde çiftleşme töreni birkaç gün içinde gerçekleşir. Bir dans, çiftleşme ininin törenle açılması, bir ziyafet ve son olarak da kadehin içilmesi olurdu. Yeminler yaşlılar tarafından okunur ve halka açık bir etkinlik olur" diye açıklıyor.

"Tüm saçmalıkları atlıyoruz," diye ekliyor Evert.

Ronak tüm sıvı şişesini kadehin içine döker ve ardından otları ezerek içine atar. Bıçağı eline alıp kendini kesmek için avucuna bastırır. Kestiği yeri kadehin üzerinde tutar ve bıçağı uzatmadan önce birkaç damla kanın kadehe damlamasına izin verir. Diğer ikisi de aynısını yapıyor.

Sylred elimi tutuyor. "Başkalarının fikirlerini unut," diyor sessizce. "Güçleri, politikayı ve nüfusu unut. Tamam mı?"

"Tamam."

Başını sallayarak bıçağı alıyor ve parmağımın ucuna küçük bir kesik atıyor. Fincanın üzerinde tutarak, parmağımı ağzına götürüp emmeden önce birkaç damla kanımın fincana düşmesini bekliyor.

Bu samimi hareket ve dilini kesiğimin üzerinde gezdirirken gözlerindeki aç bakış, karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oluyor. Yeniden kiraladığında, parmağımın mı yoksa kadınlık organımın mı daha çok zonkladığını bilmiyorum.

"Al, oku bunu, Azgın Fahişe," diyor Evert, parşömeni Belren'e doğru iterek.

"Bu *Boynuzlu Kanca*," diyor test edercesine. Evert omuz silkiyor. "Her neyse."

Belren gözlerini devirir ama telekinetik büyüsünü kullanarak parşömeni açar ve yüzünün önünde yüzdürür.

Ronak kadehi ondan alır. "Hazır mısın?" diye tekrar sorar.

Koyu renk gözlerinin bana bakışı, onu adasında ilk gördüğüm anı hatırlatıyor. Ama şimdi, benim içimi görmek yerine, bana bakıyor.

Tam burada ve şimdi diğer tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp bunun tadını çıkarmaya karar veriyorum. Tüm aptal aşk hayatım boyunca, şu anda sahip olduğum şeyleri bekledim ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ben onları seçtim, onlar da beni seçti, önemli olan da bu.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Hazır."

BÖLÜM 43

Belren genfin çiftleşme yeminlerini okumaya başlar ve bu moment sanki çok aniden gelmiş gibi hissettirir.

uzun zaman oldu.

Kadehten ilk içen Ronak olur.

Belren, "Etinizin kesilmesiyle artık birbirinizin içinde ikamet ediyorsunuz," diye okuyor.

Ronak kupayı Evert'e uzatıyor.

"Kan kana, hayatını eşininkiyle aynı hizaya getirirsin. Gücünüzü, kuvvetinizi ve sadakatinizi içtenlikle verirsiniz."

Evert beni izlerken içiyor. Bakışlarının yoğunluğu yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Yudumunu yutar yutmaz Sylred'e uzatıyor.

"Bu törenle eşinizi onurlandıracağınıza yemin ediyorsunuz. Bu sözle, kovanınızı hayatınız pahasına besleyecek ve koruyacaksınız. Bu içki ve çiftleşme ile son nefesinize kadar birlikte olacağınıza yemin ediyorsunuz."

Sylred içiyor ve sonra bana uzatıyor. Yere baktığımda kanımızla kırmızıya boyanmış az miktarda sıvı kaldığını görüyorum.

"Eş bağınız güçlü olsun. Tanrılar birlikteliğinize gülümsesin. Bu içkiyle, bağınız oluşuyor."

Okumayı bitiren Belren, ben fincanı geri devirirken başını kaldırıp bakıyor. Bir yudumda yutmadan önce her damlanın ağzıma akmasına izin verdim.

Ronak bardağı elimden alıyor. "Bitti," diyor sesi titreyerek.

Sıvı boğazımdan aşağı iner inmez, vücudumdan bir telaş geçiyor ve kendimi... karıncalanıyor gibi hissetmeye başlıyorum. O içkinin içinde ne vardı öyle?

Belren neşeyle, "Bu benim gitme işaretim," dedi ve büyüsünü kullanarak parşömeni Sylred'e fırlattı. "Emelle, benimle çıkmak ister misin?"

"Elbette," diyorum, sesim titrek ve tuhaf.

Merdivenlerin dibinde durarak kapıya doğru ilerliyorum. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Son boyanın da akıp gitmesine sevindim," diyor hareketi izlerken. "Çok..."

"Pembe mi?"

"Aynen öyle. Ben senin doğal pembe saçlarını tercih ederim."

Gergin bir şekilde ayak sürüyorum. "Hey, buraya gelip bana her şeyi anlattığın için teşekkürler. Olanlardan nefret etsem de bilmeliyim. Ne de olsa ben sorumluyum."

Belren ellerini ceplerine sokar. "Seni üzmek için söylemedim. Bilmek istediğim için söyledim."

"Evet, biliyorum."

Arkamızda giderek artan bir kargaşa var ve oturma odasından gelen sesler üzerine ikimiz de arkamızı dönüyoruz. Adamlarım... kanepelerden yastıkları çekip odanın bir köşesine yığıyorlar.

Ronak ve Sylred pencereleri örten perdeleri indirmeye başlarken, Evert kolları dolu bir şekilde yatak odasından çıkıp battaniyeleri yığının üzerine atıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, onları izlerken yerimde çakılıp kalıyorum. "Umm... Ne yapıyorlar?"

Belren'in ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Sanırım senin ısı yuvanı inşa ediyorlar."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Şimdi ne diyeceksin?"

"Genfin çiftleşme içeceğinin doğal dürtülerini harekete geçirdiğini duymuştum. Yeni eşleriniz bir süre saf içgüdülerle yönetilecek. Bu içgüdülerin bir kısmı onları sığınacakları güvenli ve rahat bir yer bulmaya itiyor."

"Oh."

Sırıtışı büyüyor. "O içki sayesinde hepiniz birlikte kızışmak üzeresiniz. Hayvani tarafları bunu size layık gördüğünde sizi ısı yuvasına getirecekler. Görünüşe bakılırsa bunu çok ciddiye alıyorlar."

Hızla dolmakta olan köşeye dönüp bakıyorum. Görünüşe göre tüm evi bulabildikleri her bir kumaş ve minder parçasından arındırıyorlar. Giysilerinin bile kullanıldığını görüyorum. Evert battaniyeleri sıkıştırmaya başlıyor, böylece kocaman, kabarık, çok renkli bir yumuşaklık topu gibi görünüyor.

"Yani... rahat görünüyor."

Belren kıkırdar. "Böyle düşünmene sevindim, çünkü seni yaklaşık bir hafta boyunca rehin tutmak üzereler."

"*Ne*?" Gıcırdıyorum.

Bana göz kırpıyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Kapıdan çıkarken omzunun üzerinden "İyi eğlenceler," diyor. Büyüsünü kullanarak kapıyı kapatıyor ve arkasından kilitliyor.

Yüzüm kızardı. "Bekle, *ne*?"

Sonra bir de baktım ki biri arkamdan gelip beni omzunun üzerinden atmış. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum, kollarım tutunmak için çırpınıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Cevap alamadım. Odanın diğer ucuna götürüldüm ve beni kimin taşıdığına bakamadan "ısı yuvasına" atıldım.

Sert ahşap zeminlere inmek yerine, tüm yastık ve battaniye yığınlarından sanki lanet bir zıplama eviymiş gibi geri sıçrıyorum. "Oof."

Evert, Ronak ve Sylred benden hemen sonra yuvaya tırmandılar. Sandalyelerin üzerine perdeler örerek minderli merkezi çevrelemek için çocuk kalesi tarzında duvarlar bile yaptılar. Yuvaya hoş bir kapalı alan hissi veriyor.

Birden kendimi üç katmanlı bir genfin sandviçinin içinde buldum.

İçkiyi aldıktan sonra hissettiğim karıncalanma yüz katına çıktı. Sadece hafif bir karıncalanma yerine, vücudum artık derimin her santiminde elektrik dans ediyormuş gibi hissediyor. Hem sıcak hem de soğuk ve vücudum tamamen şarj olmuş ve... *hazır* hissediyor. Çekirdeğim nabız gibi atıyor.

"Aman Tanrım, sanırım kızıştım."

Genfinler beklentiyle bana bakıyor ve adamım, çok yakınlar. Kişisel olmayan bir yakınlık gibi. Gözlerinin, kedi gözleri gibi bana parlayan an-imalistik genfin altınlarına dönüştüğünü görmeye devam ediyorum. Kuyrukları küçük alanda ileri geri seğiriyor ve göğüslerinden üç set çok gergin mırıltı yayılmaya başlıyor.

Boğazımı temizliyorum çünkü sanki çok güçlü üç yırtıcının merhametine kalmışım gibi bana böyle bakılması korkutucu. Yine de mırıltı güzel. Beni rahatlatıyor, gerginliğimi bastırmaya çalışıyor.

"Umm... bu ısı yuvası çok güzel. Yuvalara göre, eminim bu gerçekten etkileyicidir." Ellerimi yığının üzerinde nazikçe gezdiriyorum. "Çok pelüş. Bir sürü yumuşacık... yumuşaklık. Yuva açma dersi falan mı aldınız? Çünkü bu ilham verici bir şey. Gerçekten. Gurur duymalısınız. Bir şey yapmalı mıyım? Bir şeyler yapmalıymışım gibi hissediyorum. Tenim karıncalanıyor ve ateşim var. Burası sıcak mı?"

Isınan yüzümü yelpazelemeye başladım.

Bana bakmaya devam ediyorlar, hiçbir şey söylemiyorlar, ama şimdi beni de okşuyorlar. Okşuyorlar. Saçlarımı karıştırıyorlar. Sonra kuyrukları başlıyor. Derimin üzerinde geziniyor, uzuvlarımı sarıyorlar. Çok fazla dokunuyorlar. Odaklanamıyorum ve nefesim düzensizleşiyor.

Vücut ısım daha da yükseliyor. Sanırım buna boşuna *kızışmak* demiyorlar. Ve hala, yoğun hayvan gözleri bana kilitlenmiş durumda.

Doğal olarak, gevezeliğe devam ediyorum.

"Ben bir genfin olsaydım şu anda kanatlarınız çıkmış olurdu, değil mi? Kanatlar. Kanat büyütmek çılgınlık olmalı. Sizin hakkınızda bilmem gereken başka bir şey var mı?" Soruyorum, tam da yaptıkları tüm o güzel okşamalar ve mırıldanmalar yüzünden gözlerim kapanırken. "Sırtınızda tüyler çıkmayacak ve malçlamaya başlamayacaksınız, değil mi? Ya da yumurtlamayacaksınız? Bir dakika. Bu dişiler için geçerli."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Tanrım, yumurtlamayacağım, değil mi? Yani, ben bir gen-fin değilim, ama *siz* gen-finsiniz," diye onlara hatırlatıyorum, çünkü bunun olması gerektiğini hissediyorum

dedi. Dikkatlerini çekmeye çalışıyorum ama beni okşamaya devam ediyorlar ve belli ki hayvani tarafları artık beni dinlemiyor.

Gözbebekleri şişmiş, nefes alışları hızlanmış ve pantolonlarının altından ereksiyonlarının sert hatlarını görebiliyorum.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yumurtlamaktan yana *değilim*. Yoksa bu daha çok bir kedi olayı mı? Bir yavru doğuracak mıyım?" Panikle sordum. "Yumurtlama *ya da* yavru doğurma konusunda *hemfikir* değilim. Alt tarafım ince. Beni dinliyor musunuz? Nar- row kanalım var ve ben...*oh*."

Sevişme, vücudumun her yerinde iz bırakan yumuşak öpücüklere dönüştü. Artık konuşmak bir yana düşünemiyorum bile, çünkü üç ağız üzerimde ve altı el birlikte çalışarak şehvetli uyaranlarla kafayı bulmamı sağlıyor.

Ayrıca durmaksızın mırıldanıyor. Şimdi daha yüksek, daha yoğun. Titreşimler onların bedenlerinden benimkine geçiyor ve beni yavaş yavaş pelteye çeviriyor. Vücudum beklenti ve ihtiyaçla uğulduyor.

Sylred sol kolumu ve sırtımı okşuyor, elektriklenen tenimin her yerinde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Evert boynumun sol tarafını öpüyor ve elini göğüslerimi okşamak için dolaştırıyor.

Ronak arkama geçiyor ve bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle parmaklarını pembe saçlarımın arasından geçiriyor. Evert'in boynuma daha fazla erişmesini sağlamak için başımı kabaca geriye doğru çekiyor.

Battaniyelerden oluşan yuvamızda var olan tek şey onların bana verdiği hisler. Dış dünyayla ilgili tüm düşünceler yok oldu. Geveze ağzım bile susturuldu ki bu bile başlı başına bir başarı.

İlk defa birden fazla kişi bana bu şekilde dokunuyor ve evet, bu harika. Dokunuşlarıyla taptıkları bir tanrıça gibi hissediyorum.

Beni ilk öpen Sylred oldu. Dudaklarımı hafifçe araladığında ağzı yumuşak. Elim gömleğinin kumaşına dolanıyor. O mırıldanırken onu öpmek... *inanılmaz*. Titreşim boğazımdan aşağıya, içime kadar ilerliyor.

Boynumdan daha fazlasını istediği belli olan Evert yüzümü tutuyor ve Sylred'den uzaklaştırıyor, böylece onun yerine ağzımı alabiliyor. Öpüşü tamamen farklıydı. Talepkâr, özensiz ve cehennem gibi sıcak.

Ağzımın içine doğru inliyor. "Sızdırıyorsun."

Evet, şu anda şehvet sızıntısını kapatmamın imkanı yok.

Yastıkların kaydığını hissediyorum ve bir de bakıyorum ki kıyafetler atılıyor. Evert öpüşmeyi kestiğinde ve biri elbiseyi bedenimden kaldırdığında gergin hissetmek için zamanım bile yok, çünkü elleri anında beni tekrar okşamaya başlıyor.

Çıplak tenlerini tenimde hissetmek inanılmaz derecede erotik. Ronak beni kendisine yaslıyor ve sonra Evert'in ağzı ağzımdan aşağıya, göğüslerimin vadisini geçip göbeğime ve kalçalarımın tepesine doğru ilerliyor. Duraksamadan dili ıslak yarığımı yalıyor ve sonra ağzı klitorisime yapışıyor.

Neredeyse yuvadan dışarı atlayacaktım.

Ronak ve Sylred iki yanımda, beni tutuyorlar ve bu sefer Ronak'ın ağzı benimkini yakalarken, eli göğsümde geziniyor. Sylred diğerini ağzına alıyor, dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve beni inletiyor.

Bu çok fazla. Ağzım, göğüslerim ve Evert'in bacaklarımın arasındaki tüm ilgisi utanç verici bir hızla patlamama neden oluyor.

Bir zevk seli içinde boşalıyorum, sözsüzce haykırıyorum.

Ronak ağzımın içine hırlıyor ve sonra geri çekiliyor, beni hala orgazmımın artçı şoklarıyla titrerken bırakıyor.

Sonra bir baktım, Evert uzaklaşmış, Ronak üzerimde tepiniyor, siki girişimi dürtüyor.

Gözleri tamamen altın renginde, göz bebekleri büyümüş, köpek dişleri diş etlerini delmiş. Sylred diğerine saldırmaya devam ederken Evert göğsümle ilgilenmeye başladığında, Ronak sert bir hamleyle içime giriyor.

Kutsal makarna.

Sırtım hem acı hem de zevkle kamburlaşıyor. O büyük ve beni geriyor, ama vücudum da onun için hazır ve nazır. Onun de- manding intrusion beni çok mutlu bir şekilde dolu hissettiriyor. İçimde sallanmaya başladığında, kasları dalgalanıyor, Sylred'in ağzı sertleşmiş meme ucumu bırakıyor ve boynumun yan tarafını yalayıp kulağımı kemiriyor.

Evert'in ve Sylred'in siklerinin kalçalarıma baskı yaptığını hissettiğimde ellerim otomatik olarak onlara uzanıyor. Çifte inilti

Parmaklarımı dudaklarına dolayıp sıktığımda dudaklarından kaçıyor. Evert elimin içine giriyor ve boynumun kıvrımını ısırıyor.

Aletleri kalın, kadifemsi yumuşaklıkta ve çelik gibi sert. Başparmaklarımı uçlarında biriken pre-cum boncuklarının üzerinde kaydırıyorum.

Merakla elimi Evert'in şaftından kaldırıyorum ve başparmağımı ağzıma s o k u p tadına bakıyorum. Gözleri parlıyor ve içinden aç bir hırıltı yükseliyor.

"*Siktir*."

Elimi horozunu tutması için geri çekmeye zorluyor ve ben de hem onu hem de Sylred'i okşayarak buna mecbur kalıyorum.

Ben diğerlerini memnun ederken beni izleyen Ronak'ın itişleri gittikçe hızlanıyor, bakışları daha da yoğunlaşıyor. İçimde beni inleten ve yukarı doğru kıvrılmamı sağlayan bir noktaya çarpıyor.

Kalçalarımı kavrıyor, içime girerken beni daha da açıyor. Dokunuşu o kadar sert ki daha sonra morluklarım olacağını biliyorum ama buna bayılıyorum.

Kendimi sıktığımı hissediyorum ve hayvani bir kükremeyle Ronak içime boşalıyor.

Evert onun yerini almadan önce çekilecek zamanı bile olmamıştı. Kolunu bana dolayan Evert beni yukarı çekti.

"Bir kıza kendini toparlaması için biraz zaman verin," diye söylendim.

Belimden sıkıca tutarak beni kucağına yatırıyor ve anında sikiyle mızraklıyor.

"Hayır."

Beklemek yok. Uyarı yok. Evert istediğini alır ve istediğini yapar. Onun bu yönünü seviyorum.

Yine de içime girdiğinde hareket etmiyor ve ben de kaldıraç olarak kollarını tutuyorum. Sol pazusunun etrafında dikenli bir kol bandı dövmesi var. Bu onun ateşini daha da artırıyor.

Hâlâ içimde hareket etmeyi reddettiğinde, kalçalarımı sertçe sallıyorum. "Kahretsin, Evert."

"Söyle bana," diye kulağıma hırlıyor.

Hiç ona benzemiyor. Bu Evert'in vahşi hayvan tarafı. Bu beni korkutmuyor. Aksine, daha da ıslanıyorum. Hırıltısı içimde kavurucu bir heyecan yaratıyor.

"Becer beni," diyorum, tırnaklarım kollarına batıyor.

Tatmin olmuş bir şekilde kalçalarını aniden yukarı iterek sikinin içimde daha da derinleşmesini sağlıyor ve sırtım arkamda duran birinin göğsüne çarpıyor.

"Evet," diye mırıldandım.

Biri kıçımı avuçluyor, beni kaldırmaya ve Evert'in sikini sürerken beni aşağı itmeye yardım ediyor. Bir başkası klitorisimle oynamak ve lezzetli bir işkenceyle çimdiklemek için etrafıma uzanıyor.

Yukarı kaldırılıyorum ve tekrar tekrar aşağı indiriliyorum. Sert, kirli ve ben buna bayılıyorum. Beni sikmek için birlikte çalışmalarını seviyorum.

Onların genfin hayvanları hırlıyor, hırlıyor ve kulağıma kötü sözler söylüyor. Şehvet içimden patlamış bir balon gibi sızıyor. Ronak çoktan sertleşmiş, kıçıma sürtünüyor ve Sylred hâlâ klitorisimle oynuyor.

"Ben..."

Bir çığlıkla amım onun etrafında kenetleniyor. Evert belimi sertçe kavrıyor ve iğrenç bir hırıltıyla bir kez daha içime giriyor.

Sıcak döllerinin içime fışkırdığını ve kalçalarımdan aşağı akmaya başladığını hissediyorum. Evert'in altın rengi gözleri onaylarcasına parlıyor ve hayvancağız kuyruğunu zafer ilan edercesine sallıyor.

Kucağından indiğimde Sylred'i bulmak için dönüyorum. Ereksiyonunu elime alıyorum ve okşamaya başlıyorum, okşarken hafifçe sıkıyorum. Gözlerini kapatarak inliyor.

Ronak'ın kuyruğu koluma dolanıyor. "Al onu," diye emrediyor, kulağımı tırmalıyor ve beni ürpertiyor. "Onun sikini amına al ve seni becermesine izin ver. Sonra bizim olacaksın."

Bu mümkün olmamalı, ama Ronak'ın sözleri içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Bana sahip olmak için bir saniye daha bekleyemezmiş gibi, Sylred uzandı ve beni üstüne çekti. Hâlâ sikini kavrarken, onu içime doğru yönlendiriyorum.

Kendi uyarılmamın yanı sıra adamların yeniden kiralamalarının bir karışımıyla kayganlaşıyorum, ama Sylred umursamıyor gibi görünüyor. Acı çektiğimi düşünebilirsiniz ama kendi ateşime o kadar kapılmışım ki uyarılma ve zevkten başka bir şeyin farkında değilim.

Kalçalarımı kavrayan Sylred ona binişimi izliyor. Ona sürtünüyorum, gözlerini başının arkasında yuvarlamasına neden oluyorum.

"*Fuuuck*."

Ronak uzanıp tekrar klitorisimle oynamaya başlıyor. Neredeyse çok fazla, zaten çok fazla dikkat çektiği için çok hassas. Elini çekmeye çalışıyorum ama hayvanı bana hırlıyor ve kulağımın altındaki noktayı sertçe ısırıyor.

"Bu am bizim," diye kulağıma hırlıyor ve beni ürpertiyor. "Onu benden uzak tutamazsın."

"Bu çok fazla," diye soluklanıyorum.

"Alacaksın," diye emrediyor alfa ve bu beni daha da tahrik etmiyorsa ne olayım.

Acımasızca, parmağı klitorisimin etrafında dolaşıyor, doğru miktarda basınçla mükemmel noktayı buluyor. "Evet!" Ağlıyorum.

Bu sefer Evert göğsümü avuçlayıp meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken kulağıma geliyor. "Ronak sana dokunurken Sylred'i becermek hoşuna gidiyor mu?"

Ellerimi kaldıraç olarak Sylred'in göğsüne dayayarak onun üstünde debelenmeye devam ediyorum.

"Seni izlemeye bayılıyorum," diye hışırdıyor Evert, meme uçlarıma işkence etmeye devam ederken dişleri omzuma sürtünüyor. "Çok seksisin. Arkadaşların seni sikerken çıkardığın o küçük seslere bayılıyorum. Her zaman istediğin bu muydu? Hayalini kurduğun şey bu muydu? Hepimizin senin amına sahip olması ve seni tekrar tekrar boşaltması mı?"

"Evet!" Kendimi yine tam zirvede hissederek haykırıyorum.

"O zaman iyi bir kız ol ve bizim için tekrar gel," diye kulağıma hırlıyor. "Sylred'in sikini içinde patlayana kadar sağ. Yaramaz bir eş gibi tüm döllerimizin senden damladığını görmek istiyorum."

Bu kadar.

Ronak'ın parmaklarının klitorisime dokunması, Sylred'in sikinin içime girmesi ve Evert'in kirli sözlerinin doruk noktası beni patlatıyor.

Tüm orgazmların anası gibi.

Sırtım kemerli, ağzım çığlık çığlığa açık, boşalıyorum. Benimle birlikte boşalana kadar amım Sylred'in sikinin etrafında kenetleniyor.

İnanılmayacak kadar terli ve yorgun bir şekilde ona doğru yığılıyorum. Vücudum ağır ve jöleli. İstesem bile hareket edemezdim. Gözlerim yorgunluktan kapanıyor ve Sylred'in içimden kayıp gittiğini zar zor hissediyorum.

Biri beni kucağına alıyor ve nazikçe yuvanın ortasına yerleştiriyor. Sıcak bezlerle temizleniyorum, saçlarım terli yüzümden okşanarak uzaklaştırılıyor ve sonra etrafımı saran genfinlerle çevriliyorum.

Üç genfin arkadaşımın ortasında, bacakları ve kuyrukları etrafımda dolanırken, şimdiye kadar yaşadığım en rahatlatıcı uykuya dalıyorum.

Çiftleşme seremonileri müthiş.

BÖLÜM 44

Sonra hatta günler.

Yedi gün seks.

Sayısını unuttuğum kadar çok orgazmla geçen yedi gün. Yedi gün boyunca okşandım, bir yığın cesedin içinde uyudum ve genfin mırıldadı. Mırıltıların gerçekten hayranı oldum.

Bu süre zarfında pek konuşmadılar, çünkü çoğunlukla genfin hayvan taraflarına takılıp kalmışlardı, ama konuştukları zaman da kulağıma edepsiz şeyler homurdanıyor ya da taparcasına övgüler fısıldıyorlardı. Ben böyle şımartıldım.

Uyanır uyanmaz farklı hissettiğimi söyleyebilirim. Ateşim geçti. Artık şarj olmuş hissetmiyorum ya da tüm hafta boyunca beni ele geçiren cinsel açlığın puslu havasında sıkışıp kalmadım. Görünüşe göre içkinin etkisi nihayet geçti ve çiftleşme bağımız tamamlandı. Resmi olarak dört süper ateşli eşim var.

Evet, biraz kendini beğenmişim.

En son ben uyanıyorum ve kendimi büyük yatakta tek başıma buluyorum. Bütün hafta boyunca tuvalet ihtiyacımızı gidermek, birlikte yıkanmak ya da geri dönmeden önce yiyecek ve içecek almak dışında yuvadan ilk kez çıkıyoruz.

Yatak güzel ama sıcak yuvamızda olmayı özlüyorum. Sanki orada sadece seksin olduğu kendi küçük dünyamız vardı. Müthişti. Ve erkekler de harikaydı.

Öğretmen olsaydım, hepsine "Beklentileri Aşıyor" notu verirdim. Sadece dokunuşlarını ve yaptıkları her şeyi düşünüyorum.

bana çıkardıkları sesler... beni kızdırmaya yetti.

Vücudumu esnetiyorum, çılgın seks festivalimizden kalma her türlü ağrı ve acıyı hissediyorum. Cildimde ısırık izleri ve morluklar var ve her birini bulduğumda, oraya nasıl geldiklerini hatırlayarak kızarıyorum.

Kalkıp kıyafetlerimi aldıktan sonra yıkama odasına gidiyorum. Yıkanıyorum, genfinlerin arzusunun misk kokusundan arınıyorum. Temizlenip giyindikten sonra kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Farklı bir insan. Tıpkı Okot'u hissedebildiğim gibi, artık her bir genfini de hissedebiliyorum. Sanki göğsümün içinde çiftleşme bağlarının nabzını hissetmemi sağlayan dört iplik var. Bu hem yabancı hem de tanıdık. Kendimi yeniden tazelenmiş hissederek, erkekleri aramak üzere tuvaletten çıkıyorum.

Artık çiftleşme sersemliğini üzerimden attığım için Okot'un sürekli yokluğuyla ilgili endişelerim aklımın bir köşesinde. Nerede olduğuna dair cevaplara ihtiyacım var.

"İkinci kaptanımı bulmam gerek!" Köşeyi dönüp oturma odasına girerken sesleniyorum.

"Ona ikinci kaptan deme," diye seslendiğini duyuyorum Evert'in açık pencerenin dışından.

Ön kapı açılır ve Sylred ile birlikte merdivenlerden inip odaya girerler.

"Neden olmasın? Önce o benim eşim oldu. Bu onu benim ilk eşim yapar."

"İkinci kaptan onu en sevdiğin kişi gibi gösteriyor. Ya da bir denizci.

İkisi de değil," diyor Evert yanıma gelerek.

"Belki de benim favorim odur," diye takılıyorum.

Evert bugün gülünç derecede seksi görünüyor. Dalgalı siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve avuçlarımı üzerinde gezdirmek istediğim koyu renkli kirli sakalları çenesini gölgeliyor.

Bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Gerçekten mi? Lanet olası lamassu senin favorin mi?"

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Belki..."

Evert göz ucuyla Sylred'e bakıyor. "Hatırlat bana -hayvan tarafım anılarla biraz bulanık- ama dün gece bağırdığı şey neydi?"

Sylred gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama yine de gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sanırım şöyle bir şeydi, 'Kutsal naftalinler, siz orgazm konusunda en iyisisiniz. Sizi Orgazm Kralları ilan ediyorum. Sizler benim tüm diyarlardaki en sevdiğim fae'lersiniz, sonsuza dek. Ve sonsuza dek," diye yardımsever bir şekilde ekliyor, ayaklarının topları üzerinde geri dönerek.

Evet, tamam. Söylemiştim.

"Peki," diye kabul ediyorum. "Eğer dürüstlük istiyorsan, o zaman kimse benim favorim değil, çünkü hepiniz benim favorimsiniz. Ama dikkatimi dağıtmayı bırakın. Okot gideli çok uzun zaman oldu. Endişeleniyorum."

Sylred, "Ronak bu sabah ilk iş olarak bazı dikkatli in- quiries yapmak için ayrıldı," diyor.

Bunun üzerine canlandım. "Öyle mi? Nasıl yaptı?"

"Genfinler de yüksek fae prensinin pek büyük hayranı sayılmazlar. Aramızda direnişe katılanlar var," diyor Sylred.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama biz buraya son geldiğimizde 'direniş' birkaç homurdanma ve dağınık toplantıdan öteye gitmiyordu, tek yaptıkları bir araya gelip içmek ve şikâyet etmekti," diye itiraf ediyor Evert kanepeye otururken. "Sürgünümüzden bu yana çok daha düzenli hale geldi."

Ona göz kırpıyorum. "Sanırım bu senden küfür etmeden duyduğum en uzun konuşmaydı."

Uzandı ve beni kucağına oturmam için çekti. Başımı omzuna yaslıyorum. "İstediğim zaman havalı ve boktan konuşabilirim," diyerek beni güldürüyor.

"Hayvan tarafın kesinlikle yapamaz. Bu hafta tek yaptığı pis pis konuşmak ve hırlamaktı."

"Evet, ama dürüst ol. Bunu daha çok seviyorsun."

Tekrar gülüyorum ve koluna hafifçe vuruyorum. Sylred mutfaktan içeri girip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlayınca ben de Evert'in kucağından fırlayıp yemek istediklerimi almaya başlıyorum.

"Vay canına," diye söyleniyor Evert, ani kalkışımdan sonra doğrulup otururken. "Yemekle aramızdaki rekabette hiç şansımız olmadığı çok açık."

Zaten ağzıma birkaç dilim şeftali tıkıştırmıştım, bu yüzden yüzümü buruşturarak özür dilemeye çalıştığımda, sincap yanaklarım ve diğer her şey yüzünden bunu başaramıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Açlıktan ölüyorum."

Sylred, "Aldırma ona," diyor. "Yemek ye. Bu hafta çok enerji harcadın." Göz kırpıyor. Ağzımdaki lokmayı yutuyorum ve sandviç yapmak için biraz peynir ve ekmek alıyorum.

"Bu arada, Ronak döndüğünde tekrar yapabilir miyiz? Bir orgazm daha yaşamak istiyorum. Ayrıca, sanırım bir sonraki cinsel deneyimime geçmeye hazırım."

Evert başını eğiyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Ah, öyle mi? Peki bir sonraki 'deneyim' ne olsun istersin?"

"Şey," diye ciddi bir şekilde başlıyorum. "Çifte penetrasyon tabii ki. Hem kadınsı çukurumu hem de büzüşen yıldızımı kastediyorum."

Sylred ağzındaki yemekten boğulmaya başlarken, Evert'in mavi gözleri açılıyor. Devam ediyorum. "Bu seks olayını bir haftadır yapıyorum, bu yüzden arka kapıdan girmeye hazır olduğumdan eminim. Sadece biraz yağ almamız gerekecek, değil mi?" Beklentiyle onlara bakarak soruyorum.

"Ummm..."

"Peki bunu her zaman birlikte mi yapmak zorundayız? Yoksa teke tek yapmamıza da izin var mı? Sadece kovan seks kurallarını anladığımdan emin olmak istiyorum."

Sylred hâlâ öksürüyor, ama Evert'in gözleri sanki beni de- vour etmek üzereymiş gibi bakıyor. "Sen başka bir şeysin."

Başımı eğiyorum. "'Başka bir şey' harika anlamına mı

geliyor?" Başını sallıyor. "Hayır. Mükemmel demek."

Işınlıyorum.

"Bize doyamıyorsun, değil mi Scratch?"

"İşte bu yüzden seninle çiftleştim, değil mi?" Ben de karşılık verdim.

Öne doğru eğilip elimdeki sandviçi alıyor ve yarısını tek lokmada yiyor. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Belki," diyor lokmanın etrafında. "Ya da belki de bizden gerçekten hoşlandığın içindir."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kızgınlığımız sırasında birlikte yaptığımız onca şeyden sonra tekrar utangaç hissetmemin mümkün olmayacağını düşünürsünüz, ama hissediyorum. Sözleri alaycı ama haklı. Onlardan düşündüğümden çok daha fazla hoşlanıyorum.

Bu sadece seks ya da yalnızlıkla da ilgili değil. Tüm bu çılgınlıkların arasında, kesinlikle hislerime yenik düştüm. Ama ne kadar olduğunu itiraf ederek onları korkutmak istemiyorum.

Ne diyeceğimi düşünemeden, kapı duvara çarparak açıldı.

"Emelle!"

Ronak'ın feryadıyla irkiliyorum, bir tabak yemeği devirip yere düşmesine neden oluyorum.

"Ne oluyor lan?" Evert ayağa fırlayarak tersledi.

Ronak köşeyi dönüp odaya girdiğinde hepimiz öylece bakakalıyoruz. Ve bakar. Ve...

"Ne... ne oluyor lan?" Evert inanamayarak söylüyor.

Ben de aynen öyle düşünüyorum, çünkü Ronak birdenbire bir çift kanat takıyor.

Kanatlar.

Ve bunlar genfin kanatları da değil. Hayır, bu kanatlar parlak kırmızı ve tüylü.

Aşk tanrısı kanatları çıkmış.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Hoppala."

BÖLÜM 45

"A yeni mi çıktılar?" Ben soruyorum.

Ronak bana bir bakış attı. "Hayır, öylece çıkmadılar. Birdenbire Lanet şeyler omurgamı kırmış ve kürek kemiklerimi parçalamış gibi hissettirdi. Gerçekten bayıldım," diyor sinirli bir şekilde. "Bayıldım! Sokağın ortasında lanet olası bir zayıf gibi."

Üçümüz de sırtından çıkan kanatlara bakarken odanın içinde volta atıyor. Masalardan birinin yanından geçerken, yeni çıkan kanadı bir çiçek vazosuna takılıyor ve vazoyu yere düşürüyor. Ona ters ters bakıyor.

Kendi kanatlarımı itiyorum ve ona doğru yürüyorum. Şokta olduğunu biliyorum, o yüzden bunu dikkatli bir şekilde halletmeliyim. Elini tutup onu volta atmayı bırakmaya zorluyorum. Bana bakıyor, kaşları çatık.

Diğer elimi kaldırıyorum ve yavaşça kanadının kenarını izlemeye başlıyorum. Parmağımı kemerin üzerinde gezdirip yumuşak, tüylü tüyleri hissederek yavaşça okşuyorum ve onu titretiyorum.

Diğer kanadına dokunmaya devam ediyorum ve gerginliğin yavaşça vücudunu terk edişini izliyorum. Ronak'ı kanatların kendisine gerçekten kızgın olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyorum. Beklenmedik şeylere kızgın. Sürprizlerle karşılaşmaktan hoşlanmaz. O bir alfa. Kontrolü sever.

Bu onu hazırlıksız yakaladı ve ortaya çıkmalarının acısı onu bayılttığı için tepkisi anlaşılabilir. Eşi olarak benim görevim bunun kötü bir şey olmadığını görmesini sağlamak.

"Sana yakışmışlar" diyorum. Ve yakışıyor da. Mümkün olmamalı ama onlarla daha da seksi görünüyor. "Benimkilerden çok daha büyükler," diyorum kanat açıklığına bakarak.

"Beklediğimden daha ağırlar," diye itiraf ediyor isteksiz bir sesle.

"Evet, bir de bana sor," diyorum. "Benimkilere benzedikleri için mi onlardan nefret ediyorsun? Garip tüylü genfin kanatların olmasını ister miydin?

yerine?"

"Hayır. Nedeni bu değil... Onlardan nefret bile etmiyorum. Sadece-"

"Beklenmedik."

"Evet."

Gülümsüyorum. "İtiraf et, bu oldukça harika."

Dudağının kenarı seğiriyor.

Ronak artık o kadar kızgın olmadığından, diğer çocuklar daha iyi görebilmek için yaklaşırlar. "Seni gören oldu mu?" Sylred sorar.

Ronak başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Sanırım sadece birkaç saniyeliğine bayıldım. Yolda kimse yoktu. Kanatları gördüğümde hemen yoldan çıktım ve buraya gelmek için ormanın içinden arka yolu kullandım."

"Yani," diyor Evert, sandviçi tekrar eline alıp bir ısırık daha alarak. "O lanet lamassu'yu aşk tanrısı numarasıyla işaretledi ve şimdi onun kanatlarına sahipsin." Sylred'e bakıyor. "Sana da garip bir şey oldu mu?"

Sylred başını sallar. "Hayır."

"Huh."

Sylred, "Neredeyse üzerimizde iz bırakıyor gibi," diyor. "Bizi işaretlemek için kendinden parçalar veriyor. Onun eşi olduğumuzu göstermek için."

Bunu duymak beni biraz gururlandırıyor ve tüylerimi kabartıyor.

Evert bana sırıtıyor. "Sahiplenici küçük şey, değil mi?" "Siz benim dostumsunuz."

Mavi gözleri sanki bunu duyunca beni yatak odasına götürmek istiyormuş gibi parlıyor. "Emin ol öyle yapacağız."

Söz konusu kıç hemen canlanır çünkü sıkıdır ve fark edilmekten hoşlanır.

Ronak'a dönerek, "Yani," diye girişimde bulundum. "Senin kanatların var. Onları en çok isteyen sendin," diye belirtiyorum.

Kollarını göğsünün önünde kavuşturup kanatlarını indirip kaldırarak ağırlıklarını test ediyor. "Belki."

"Ve onları sana verdim."

Homurdanıyor. "Bunu bilerek yapmadın ki."

"Demek istediğim, istemeden de olsa sana istediğin şeyi veriyorsam, bu eş olayında harika olduğum açık. Ayrıca bunu... uygun buluyorum," diye ekliyorum sırıtarak.

Kara gözlerini bana dikiyor. "Nasıl yani?"

En iyi Ronak taklidimi yapıyorum. Yani sesimi alçaltıyorum ve yüzümü abartılı bir şekilde buruşturuyorum. Ayrıca omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıyorum ve daha fazla dramatik etki için pazularım kocaman ve kaslıymış gibi davranıyorum. "Ben Ronak. Benim adama indin ve kırmızı kanatların var. Sen bir iblis olmalısın! En iyisi seni bir okla vurup bağlayayım ve bir pislik gibi davranayım," diyorum alaycı bir şekilde. Ona ışınlanıyorum ve doğal sesime dönüyorum. "Şimdi kimmiş iblis?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Bana bir kez daha pis pis bakıyor, "Seni boğacağım" der gibi bir hareket yapıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden, "Bu lanet şeyleri nasıl uçuracağımı öğrenmem gerek," diyor.

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. "Öğrenmeye çalışırken bana ne kadar sert davrandığını hatırlıyor musun? Ne kadar zor olduğunu anlamak üzeresin. Bu mükemmel bir intikam."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Kanadı duvardaki bir tabloya çarpıyor ve yere düşmesine neden oluyor. Ona renkli küfürler ediyor.

"Kırmızı tüylerin çok güzel! Çatık kaşlarını gerçekten ortaya çıkarmışlar" diye sesleniyorum geri çekilen sırtına.

Kapı arkasından kapanmadan önce, "Lanet olası kırmızı tüyler," diye homurdanıyor.

Evert kıkırdar. "Muhtemelen bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin."

Ronak'ın neyi ceza olarak sayacağını düşünüyorum. "Şaplak gibi bir şeyden mi bahsediyoruz? Çünkü bunu zaten yaptık ve bana uyar."

Bana göz kırpıyor ve sonra Sylred'e bakıyor. "Ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum."

"Bu onun cazibesinin bir parçası."

"Bağlamak da iyidir. Ama iple değil. Siz zaten beni iple bir ağaca bağladınız, bu da benim için her şeyi mahvetti."

Evert'in dudağı eğlenerek seğiriyor. "Anlaşılabilir." "Bir evcil hayvan alabilir miyiz?"

Konuyu aniden değiştirmemle yüzüne bir şaşkınlık yayıldı. "Ne?"

"Bir evcil hayvan. Bir tane alabilir miyiz? Küçük bir köpek yavrusu gibi? Hep bir evcil hayvan istemişimdir."

Kaşlarını çatıyor. "*Her zaman* mı? Her zaman bir evcil hayvan mı istiyordun, yoksa şimdi mi aklına geldi ve bir tane istediğine karar verdin?"

Beni çok iyi tanıyor. "O kısım önemli değil. Bir tane alabilir miyim?"

Burnunun kenarını sıkıyor ve iç çekiyor. "Hayır."

"Neden?" Suratımı astım.

"Bilmiyorum, belki de vatana ihanetten arandığın ve üç genfinle bir lamassu boğası arkadaşın olduğu içindir. İhtiyacın olan tüm hayvanlar biziz, güven bana."

"Ama yavru köpekler çok tatlı." Sylred'e baktım. Neden Evert'e sordum ki? Aptal aşk tanrısı benliğime not: Her zaman bana büyük olasılıkla evet diyecek olan eşle anlaş. "Yavru bir köpeğim olsun istiyorsun, değil mi?" Ona yarı seksi, yarı yalvaran bir bakış atmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

Sylred'in gözleri yumuşar. "Şey..."

Evert'in eli aşağı iniyor, tüm yüzümü kaplıyor ve beni görmemi engelliyor. "Hayır. Sakın güzel olandan faydalanmaya kalkma. Cevabım hayır."

Avucunun içine doğru iç çektim. "İyi. Parti bozan."

Ronak'ın küfrettiğini ve dışarıda bir saksının yere çarpma sesini duyuyoruz. Sırıtıyorum.

Sylred bana gülümsüyor. "Bundan keyif alıyorsun, değil mi?"

"Elbette keyif alıyorum." Biraz böğürtlen toplayıp kapıya yöneliyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Bunu kaçıracağımı mı sanıyorsun? Hayatta kaçırmam. Oturup onun uçmayı öğrenmek için verdiği mücadeleyi izleyeceğim. Hazır başlamışken, belki ona bir engel parkuru inşa eder ve ona bağırmaya da başlarım."

Sylred'in kaşları kalkıyor ve Evert'e bakıyor. "O da intikamcı küçük bir şey."

Evert birkaç kraker alıp arkamdan geliyor. "Evet. Şimdi biraz içki alın ve gidip alfanın kıvranışını izleyelim."

BÖLÜM 46

Ronak'ın uçmayı öğrenirken düşüp yanmasını izlemekten büyük keyif alıyorum. Gülümsememi bile bastıramıyorum. O mücadele ettiğinde benim kına yakmam. Sanki karma bana gülümsüyor.

Bu gösterinin tadını çıkarıyorum... ta ki yirmi dakika içinde ustalaşıp bana pis pis sırıtana kadar. *Sonra da* bana alıştırma yaptırıyor. Ve *bana* gerçekten işaretler veriyor.

Evet, zaferim kısa sürdü. Ve şimdi sırtım ağrıyor.

Oturma odasındaki rahat koltuğa çöküyorum, bacaklarım kolun üzerinden sarkıyor. "Bu kadar iyi uçmayı nasıl bu kadar çabuk öğrendin?" diye soruyorum.

Ronak sanki en büyük köpekmiş gibi etrafta kasıla kasıla dolaşıyor. Ya da en iyi kedi-kuş-şey. "Tüm hayatım boyunca eğitim aldım. Ayrıca, genfinlerin vücutlarının kanatlı olması gerekiyor. Eğitim sırasında özel egzersizler yaparak onların ortaya çıkışına hazırlanıyoruz. Gerçi bunlar normalde genfin kanatlarından biraz daha ağır."

Onun kanatları sırtına doğru düzgünce katlanmışken, benimkiler arkamda yayılmış ve ezilmiş durumda. Tüylerimden birkaçı dışarıya düştüğü için bükülmüş. Doğrulup onunki kadar düzenli görünmeleri için tüylerimi kabartmaya çalışıyorum. Evert hareketi yakalıyor ve sırıtıyor.

"Hey, Okot hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Henüz değil, ama araştırma yaptım."

Başımı salladım. "Hey, sence-"

Ronak birden önümde beliriyor ve eliyle ağzımı kapatıyor. Üç adam da gergin, vücutları ön kapıya doğru dönük.

Ronak elini yüzümden çekmeden önce bana bir bakış atıyor. Diğerlerine sessiz bir işaret yaparak kitap rafındaki bir noktaya ilerliyor ve gizli bir bölmeyi açıyor. Sessizce gizli silahları Sylred ve Evert'e uzatıyor ve sonra bana oklarla dolu bir sadakla bir yay vererek beni şaşırtıyor.

Kalbim göğsüme çarparak onu alıyorum, kanatlarımı emiyorum ve olabildiğince sessiz bir şekilde sırtımdan geçiriyorum. Ronak anlamadığım birkaç el hareketi daha yapıyor ama adamlar başlarını sallayıp sessizce farklı yönlere doğru ilerliyorlar. Sylred koridora gidiyor ve tavandan bir merdivenin indiği başka bir gizli paneli açıyor. Tavandaki delikten yukarı doğru kayboluyor ve paneli yumuşak bir klik sesiyle arkasından kapatıyor.

Evert evin arka tarafında kayboldu. Ronak eğiliyor ve yüzünü kulağımın hemen yanına koyuyor. "Etrafımız sarıldı," diye nefes alıyor. Başını eğerek duraklıyor. "Dışarıda en az bir düzine var. Hemen görünmez olmalısın."

Başımı sallıyorum, yüzümdeki kan çekilmiş. "Hayır, yardım edebilirim," diyorum, çoktan bir ok çıkarıp takmaya başlamıştım.

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Evet, yapabilirsin," diye fısıldıyor. "Ama uzun menzilli bir silah için sürpriz unsuruna ihtiyacın var. Görünmez ol, arkalarına geç ve saldırdıklarında indirebildiğin kadarını indir. Tereddüt edemezsin. Dışarıda size karşı büyü kullanacak fae'ler olacaktır. Eğer ateş edemiyorsan, görünmez ol. Anladın mı?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Bir saniye beni inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Güzel. Şimdi yap, küçük iblis. Bunu yapabilirsin."

Aklımı kaçıracak kadar korkmuş bir halde bedenimi tekrar Peçe'nin içine itmeye odaklanıyorum. Alnımdan terler boşanıyor ve Ronak'ın tekrar hareketlendiğini duyuyorum, kılıcını elinde tutarak pencereye doğru ilerliyor.

Gözlerimiz bir saniyeliğine buluşuyor ve ardından gök gürültüsünü andıran bir çarpışma sesi duyuluyor, tahta ve cam kırıkları yere saçılıyor. İçeri daldım

Peçe.

Sarmaşıkların kırık pencereden fırlayıp Ronak'a ulaşmasını dehşet içinde izliyorum. Sarmaşıklar ona dokunamadan onları kesiyor ve hayvani yanı kükreyerek ortaya çıkıyor.

Fae'ler kapıdan içeri dalıyor, silahlarını kaldırmışlar. Sekiz, on, on iki tanesi koşarak içeri giriyor, hepsi de tam zırhlı. Ama zırhlarındaki işaretler beni donduruyor. Pelerinlerinin mor rengi ve göğüs zırhlarındaki menekşe rengi damga beni dehşete düşürüyor.

"Hayır..."

Prenses Soora'nın adamları olamaz. Olamaz. Bizi tutuklamaları için onları buraya gönderdiyse, o zaman başından beri düşmanımdı demektir. Bu nasıl olabilir? Bana yardım etti. O... Neler döndüğünü anlamıyorum.

Sarmaşıkları kontrol eden toprak perisi bir saldırı daha başlatırken, yüksek bir fae büyüyle rüzgârı odanın içine savuruyor. Hissedemiyorum ama Ronak'ı ittiğini, kılıcı elinden koparmakla tehdit ettiğini, kitapları ve mobilyaları yere düşürdüğünü görüyorum. Kitapların sayfaları kopuyor ve çılgınca etrafa savruluyor.

Sarmaşıklar sonunda Ronak'ın bacağını sarmayı başarır ve o sarmaşıkları kesip uzaklaştırmaya çalışırken bir diğeri arkasından yaklaşıp kılıcının kolunu sarar. Bunu yaptığı anda bir asker öne çıkıyor ve Ronak'ı silahını bırakmaya zorlamak için kılıcını koluna saplıyor. Ama sanki Ronak bunu hissetmiyor bile.

Vahşi bir canavar gibi tekrar kükrüyor ve sarmaşıkları gücüyle koparıp atıyor. Kılıcını önündeki askerin boğazına geçirdiği anda sarmaşıklar paramparça bir şekilde yere düşüyor. Erkek, kırmızı hıçkırıklar ve ıslak öksürükler içinde yere yığılıyor.

Dışarıda daha fazla kavga sesi duyduğumda hala işe yaramaz bir aptal gibi burada süzülüyordum.

Sylred ve Evert.

Ronak saldırıya geçer ve diğer solculara saldırmaya başlar ve sayıca az olmasına rağmen muazzam gücünü kendi avantajına kullanır. Tek bir yumrukla birini odanın öbür ucuna uçurup duvara çarpmasını sağlıyor. Erkek yere yığılıyor ve bir daha kalkamıyor.

Rüzgâr gücüne sahip yüksek fae bağırarak emirler yağdırıyor ama diğer askerler şimdi gergin görünüyor. Toprak perisi bile geri çekilmeye başladı. Yüksek fae gözlerinde cinayetle ilerliyor. Ronak'a karşı bir saldırı başlatıyor, Ronak'ın yaptığı her hareketin altını oymak için rüzgârını kullanıyor.

Ronak'a bu kadar vahşice saldırınca, adamları geri teper. Ronak'ı dizlerinin üzerine iten bir hava patlamasıyla, yüksek fae kılıcının kabzasıyla Ronak'ın kafatasına vurarak onu sersemletir. Diğer dört asker yaklaşıp onu yere yatırıyor. Demir barakaların yüksek fae'nin eline geçtiğini ve Ronak'a uzandığını görüyorum. O piçin ona demir saplamasına izin veremem.

Hepsinin arkasından mutfağa uçuyorum ve nişan alıyorum. Ok ve yayı hissedemiyorum, henüz değil, ama sorun değil. Tek yapmam gereken onu hizalamak. Rüzgarın esiş şekline de ekstra dikkat ediyorum.

Atışımı tam olarak yüksek fae'nin açıkta kalan boynuna nişanladığımda, çapamın bağlantılarını çekiyorum ve bedenime geri dönüyorum. Gergin yay kirişini hissettiğim anda, oku fırlatıyorum.

Hedefimi mükemmel bir şekilde vurdum. Rüzgâr aniden kesiliyor ve kâğıtlar uçuşarak yere düşüyor, tam o sırada yüksek fae yüzüstü kan gölüne düşüyor ve nefessiz kalıyor. Kalan askerler dönüp bana bakıyor. "Kahretsin."

Bir ok daha atmak için hamle yapıyorum ama ellerim o kadar kötü titriyor ki oku yerleştirmem çok uzun sürüyor. Askerlerden biri bana doğru koşuyor ve omzuyla göğsüme vurarak beni geriye doğru savuruyor. Acı içinde yere düşüyorum, göğsümdeki hava boşalıyor.

Üzerime abanıyor ve hançerini boğazıma dayarken ağırlığı paniğimi daha da artırıyor. Donup kaldım.

"Oku bırak," diye emretti.

Elimde olduğunu ve onu bıçaklamaya çalıştığımı fark etmemiştim bile. Hemen düşürdüm ve yere çarpmasına izin verdim.

"Demirler," diye bağırıyor omzunun üzerinden.

Başka bir asker gelip ellerimi ve ayak bileklerimi hemen zincirliyor. Demir güçlerimi bastırmak için işe yaramıyor ama ağır ve hantallar.

Asker üzerimden inip beni ayağa kaldırıyor. Ronak beni gördüğünde altın rengi gözleri parıldadı ve öfkeli bir hırıltı çıkardı.

Köpek dişleri dudağını ısırıyor. Beş asker tarafından tutulmasına ve boynuna, göğsüne, kollarına ve bacaklarına sarmaşıklar dolanmış olmasına rağmen, askerlerin beni tartakladığını görmek ona yeni bir adrenalin patlaması yaşatıyor ve onları fırlatıp atmaya, bana ulaşmaya çalışıyor.

Ne yapmam gerektiği konusunda içten içe mücadele ediyorum. Şu anda görünmez mi olmalıyım? En önemli sırrımı ve savunma aracımı ele vermiş olurum ama Peçe'ye girmezsem adamlara yardım edemem. Askerler beni onlara karşı koz olarak kullanacaklar. Hepimizi hapse atacaklar ve sonra ne olacak? Kendimi bir hücreden çıkarabilsem bile, adamlarımı aynı şekilde kurtaramam.

Kararımı verip odaya bakıyorum. Her silahı ve askeri not ederek derin bir nefes alıyorum. Nefesimi tam olarak veremeden kendimi Peçe'nin içine geri itiyorum. Demir prangalar da benimle geliyor. Lanet olsun.

Ronak'ın yanına gelene kadar odanın içinde uçuyorum ve tekrar görünür hale geliyorum. Artık ileri geri geçiş yapmak çok daha kolay. Mutfaktaki yerimden nereye gittiğime dair bağırışlar duyulmadan önce, bir askerin kılıcını çoktan kapmış ve onu şaşırtmıştım.

Ronak'ın sağ kolunu tutan sarmaşıklara doğru savuruyorum. Kılıcı kestiğim anda, Ronak'ın serbest elindeki kılıcı ona veriyorum ve tekrar görünmez oluyorum. Ve bir saniye bile erken değil, çünkü sol- dier'in eli bana uzanmaya çalışıyor. Onun yerine parmakları havayı kavrıyor.

Odanın diğer tarafına uçuyorum, görünür hale geliyorum ve başka bir askerin suratına yumruk atıyorum. Onu her şeyden çok ürküttüm ama burnunu tutmak için kılıcını düşürdü. Kılıcı hızla kaldırıyorum, elim kılıcın etrafına dolanıyor, tam o sırada başka bir fae arkamdan sürpriz yapıyor ve beni duvara çarpıyor.

Panik içimde kabarıyor ve sonra yakıcı bir öfke onu ele geçiriyor. Bu öfke o kadar ani ve o kadar sıcak yanıyor ki sanki damarlarıma yayıldığını ve ellerimden fışkırmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Bu yanan enerjiyi kullanmalıyım. Kullanmak *zorundayım*. Saf bir içgüdüyle hareket ederek, kulakları yırtan bir çığlıkla etrafa uzanıyorum ve fae'nin kafasını tutuyorum.

Yanan ellerim kafatasını kavradığı anda, bir çekme hissi oluyor ve sonra ondan bir şey çekip çıkarıyorum.

Gri bir sis gibi çıkıyor. Gözleri kocaman açılmış, ağzı sessiz bir çığlık atıyor. Bir saniye sonra vücudundaki son sisi de çektim ve öldü. İşte böyle.

Ayaklarımın dibinde yere düşüyor. Tek yapabildiğim bakmak. Ellerim artık yanmıyor. Gri sis kayboldu.

Az önce ne halt ettim ben?

BÖLÜM 47

Başımı kaldırdığımda Ronak'ın geri kalan solcuları dışarı çıkardığını görüyorum. Zor nefes alarak yaralarını ve kanını inceliyorum,
yüzündeki korkunç vahşi ifadeyi izliyorum. Ama tüm bedenimin titremesinin nedeni ondan korkmam değil. *Kendimden* korktuğum için.

Farkına varmadan bir müzik sesi duyuyorum. Pencereye doğru döndüğümde Sylred'in gücünü kullanarak dışarıdaki askerleri itaat etmeleri için kontrol ettiğini görüyorum. Evert kapıdan içeri giriyor, kılıcını kaldırmış.

Kıpırdamayan cesetleri ve ikimizi görünce silahını indirdi. Bana bakarak, "Tamam mı, Scratch?" dedi.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Evert beni dikkatle izledikten sonra tekrar Ronak'a bakıyor. "Ronak, hayvanını bırak ve dışarı çık. Yardıma ihtiyacımız var."

Birkaç saniye sürer ama Ronak sonunda titrer ve altın rengi gözlerini terk eder. Kendini tekrar kontrol altına alırken kasları yuvarlanıyor. Evert'e odaklandığında ellerini esnetiyor ve kanatlarını hışırdatıyor. "Kaç tane?"

"Yirmi. Beşini arka tarafta indirdik. Sylred de biz buluşmadan önce birkaçını haklamıştı. Kontrolü ele geçirmesi biraz zaman aldı ama geri kalanları şu anda seslerine hapsetmiş durumda. Onlarla ne yapmak istiyorsun?"

Ronak yürümeye başlıyor, Evert ve ben de arkasından gidiyoruz. Dışarı çıktığımızda adımlarım duraksıyor. Cesetler etrafa saçılmış, bitkiler

ezildi, çimenler tekmelendi ve her yere kan bulaştı. Huzurlu, güzel bahçemiz mahvoldu.

Ronak hemen sorumluluğu üstleniyor ve Sylred'e ne yapması gerektiğini söylüyor. Bana gelince, çiğnenmiş çiçeklerin arasında dolaşırken şaşkınlık içindeyim. Bir lale yatağı gördüğümde duruyorum. Eskiden beyazdılar. Şimdi kanla kırmızıya boyanmışlar.

Kanlı yapraklara bakıyorum, başka yere bakamıyorum. İki Fae öldürdüm.

Birini boynundan vurdum ve kanlar içinde yere yığıldı. Düştüğünde çıkardığı ses kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Gurgling. Nefes nefese. Kendi kanında boğularak ölmek.

Ama beni asıl korkutan diğer fae'ye yaptığım şey. Yanan ellerimi kafasına dokundurduğumda, **içindeki** yaşamı boşalttım. Yaşam gücünü hiçbir şey yokmuş gibi çektim.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama bir elin omzuma dokunduğunu hissediyorum. İrkiliyorum ve etrafımda dönüyorum ama dokunanın sadece Sylred olduğunu görünce duruyorum.

"Artık bırakabilirsin," diyor nazikçe.

Yere bakıyorum ve hala elimde bir kılıç olduğunu fark ediyorum. Hemen bırakıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum.

Elimden çıkar çıkmaz Sylred bir anahtar çıkarıp bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki demir prangaları çözdü. Hâlâ üzerimde olduklarını fark etmemiştim bile. Kanlı çiçeklere tekrar bakabilmek için başımı çevirmeye başladığımda, avucunu yanağıma vurarak beni durduruyor.

"Gözler benim üzerimde."

Kahverengi gözleriyle buluşuyorum ve kelimeler ağzımdan dökülmeye başlıyor. "İki Fae öldürdüm. Birinin sis ruhunu yüzünden çıkardım. Ruhunu çaldım. Ben bir ruh hırsızıyım. Bir ruh hırsızı. Bir esans hırsızı. I
-"

"Kovanını korudun," diyor Sylred kararlı bir şekilde, sözümü keserek. "Ben bir aşk tanrısıyım. Oklarımı aşkı dünyaya getirmek için kullanmam gerekiyor.

ama onun yerine bir adamın boğazına ateş ettim ve onu öldürdüm. Nişancılığım mükemmeldi. Belli oluyor. Aşk Tanrısı," diyorum kendimi işaret ederek. İç çekiyorum. "Çok fazla kan vardı," diye itiraf ediyorum.

Sadece başını sallıyor, tüm çılgınlıkları anlatmama izin veriyor.

"Kanı gerçekten kırmızıydı. Süper kırmızı gibi. Bunun normal olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bunu kontrol etmelisin," diyorum ona, gözlerim *kocaman* açılmış bir halde. Sesini alçaltmaya çalışıyorum. Onun yerine gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Gerçi diğer adamın kanı akmadı. Ruhu sadece psshh- hh'ye gitti," diyorum dişlerimin arasından garip bir ses çıkararak ve elimi çırpınıyormuş gibi havaya kaldırarak. "Acaba sis ruhu nereye gitti? Sence tavana mı uçtu? Ya da pencereden dışarı mı?"

Nefes nefese kaldım. "Ya da belki bacada sıkışıp kalmıştır? Tanrım, yepyeni aşk yuvamızın bacasını sis ruhuyla tıkadım! Siyah tüyleri ve tuhaf gözleri olan, kötü işleyen, sızıntı yapan bir aşk tanrısıyım ve şimdi insanların bedenlerinden yaşam güçlerini çekip alıyorum!"

Sylred iki elini yanaklarıma koyuyor ve göz göze gelebilmemiz için kendini alçaltıyor. "Emelle, derin bir nefes al. Şok geçiriyorsun. Sadece nefes almalısın. Sesimi dinle. Nefes al ve tut."

Yanaklarımı hava ile dolduruyorum. "Aferin kızıma," diye devam ediyor. "Ben sayarken yavaşça nefes verin. Bir, iki, üç, dört..."

Yavaşça nefes veriyorum. Biraz şehvet sızıyor. Bundan bahsetmiyor. O böyle bir centilmen.

"Aferin kızıma," diyor tekrar.

"Aferin kızıma," diye

tekrarlıyorum uyuşukça.

"Şimdi benden sonra tekrar et: Yapmam

gerekeni yaptım." "Yapmam gerekeni yaptım."

Başını sallıyor. "İyi iş çıkardın Emelle. Sürümüzü korudun. Kendini korudun. O askerler seni yakalayabilirdi. Bunun olmamasını sağlamak için gerekeni yaptın."

"Çalışma odasına girmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum,

gözlerim bulanıklaşıyor. "Girmek zorunda değilsin."

Doğruldu, başımı tutmayı bıraktı ve ellerime uzandı, ama ben kendimi geri çektim.

"Deli misin sen?" Ellerimi arkamda saklayarak bağırıyorum. "Ruhunu senden emip çıkarabilirim!"

Göz temasını kesmeden, kasıtlı olarak arkama uzanıyor ve iki elimi birden tutuyor. Parmaklarını geçirdikten sonra

sertçe sıkıyor. "Bana zarar vermeyeceksin. Kendine güven. Güveniyorum."

Tanrım, bu adam. Rahatlayarak iç çektim.

"Teşekkür ederim." "Şimdi seni taşıyacağım,

tamam mı?" "Nereye?"

"Buradan uzakta," diyor basitçe.

Sertçe yutkunarak kollarımı kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Buradan uzakta olmak kulağa hoş geliyor."

BÖLÜM 48

Ne zaman uykuya daldığım ya da şu anda nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok ama adamlarımı yakınımda hissedebiliyorum, bu da paniklememi engelliyor. Bu Görünüşe göre bir tür barakadayım. Üzerinde uyuduğum kürk yığınından doğrulduğumda dışarıdan gelen sesleri duyabildiğimi fark ediyorum.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum ve hemen adamlarımı küçük bir ateşin etrafında otururken buluyorum. Ormanın derinliklerindeyiz ve gece çökmüş.

Beni fark ettiklerinde, çocuklar ayağa kalktı. Ortalarında durmak için onlara doğru ilerliyorum. "Neredeyiz biz?"

"Ronak'ın topraklarında. Hâlâ adadayız. Henüz oradan çıkmak için güvenli bir yolumuz yok," diye cevaplıyor Sylred. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi."

Ateşin önüne oturuyorum ve Ronak bana bir deri wa- ter uzatıyor. "Yaptığın şey için seninle gurur duyuyorum," diyor, bakışları sabit. "Eşimin tereddüt etmediğini bilmek ani- malimi rahatlatıyor. Çok vahşiydin, küçük iblis. Daha fazla memnun olamazdım."

Bunu bana kısmen yaptığım şeyden utanmamı istemediği için söylediğini biliyorum. Biraz kıpırdandım. "Teşekkürler."

Yanıma oturan Evert, "Çok iyiydin," dedi. "Bu konuda kendini üzme."

"Sanırım Sylred size benim bir ruh emici olduğumu söyledi?"

Evert'in dudakları seğiriyor. Elbette bunun komik olduğunu düşünecektir. "Sürprizlerle dolusun. Ayrıca birkaç yeni tüyün var," diye ekliyor başını eğerek.

Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve sonra inliyorum. "*Beyaz* mı? Şimdi de beyaz tüylerim mi çıkmaya başladı? Bu da ne böyle?" Çığlık atıyorum. "Kanatlarım kahrolası Yemen bayrağına benziyor! Kanayan bir kokarca gibi! Bir-"

"Çikolata."

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır, çikolata gibi değil. Gibi-"

Sözlerimi bitiremeden Sylred yanıma geldi ve ağzıma bir yer mantarı attı.

Dilimde eriyor. "Mmm. Bunun içinde ne var?"

"Hindistan cevizi."

"Çok lezzetli," diye itiraf ediyorum. "Ne yani, artık ceplerinizde kutu kutu çikolata mı taşıyorsunuz?"

"Sadece ben." Sylred göz kırpıyor.

Az önce erimelerimden birini daha engellemiş olması beni şaşırtmadı. Çikolatayla. Bu konuda utanmıyorum bile. Choco- late inanılmaz.

Dudaklarımı yalayarak sakin bir şekilde konuşmayı başarıyorum. "Yani. Ormandaki fil. O askerler Prenses Soora'nın kişisel muhafızlarının üniformasını giyiyorlardı. Okot'un giydiği gibi. Ve Okot hâlâ kayıp." Tüm bu gerçekleri, sanki yüksek sesle söylendiğinde daha fazla açıklık getireceklermiş gibi belirtiyorum.

Evert, "Evet, bana sorarsanız çok uygun," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Okot'un bu olayla bir ilgisi olduğunu ima etmiyordum.

o."

"Evet, öyleydim."

"Hey," diyorum sinirlenerek. "O böyle bir şey yapmaz."

"Onu bir aydan daha az bir süredir tanıyorsun. Hiçbir fikrin yok nasıl biri olduğunu," diye karşı çıkıyor Evert.

Ama başımı sallıyorum. Yanılıyor. Okot'un samimiyetini benimle olduğu her an hissettim. Eşinin kokusundan anladım. Numara yapmıyordu. İmkânı yok.

"Yanılıyorsun. Ve onu suçlamak için bu kadar acele etmemelisin," diye azarlıyorum. "Her neyse, söylemek istediğim şey, neler olup bittiğini bilmediğimiz. Bu yüzden sanırım görünmez olup prensesi gözetlemeliyim."

Ben daha son cümlemi tamamlayamadan Evert başını sallamaya başladı bile. "Kesinlikle olmaz."

"Bu çok tehlikeli olur Emelle," diyor Sylred kaşlarını çatarak. "Ya sende başka bir şey değişirse ya da kendini Peçe'nin içinde tutamazsan? Çok fazla şey ters gidebilir ve yardım edemeyeceğimiz kadar bizden uzakta olursun. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmaz."

"Hepsini anlıyorum," diyorum ayağa kalkarak. "Anlıyorum. Hepsi geçerli endişeler. Ama yine de bunu yapmak zorundayım. Ne haltlar döndüğünü öğrenmeliyiz. Prenses Soora bize ihanet ettiyse, nedenini bilmek istiyorum. Belli ki burada fark ettiğimizden çok daha büyük bir şeyler dönüyor. Bunu yapmama izin ver. Yardım etmeme izin ver."

Ben de Okot'u bulacağım ama bu kısmı söylemeyeceğim.

Evert alay edip başını sallıyor, Sylred ise Ronak'ın sözünü dinliyor. Alfa'nın gözleriyle karşılaşıyorum. Bana bakıyor, hesaplıyor, her şeyi değerlendiriyor. Onun değerlendirici bakışları karşısında geri adım atmadan duruyorum.

Sonunda başını sallar. "Eğer bunu yapmak istiyorsan, seni destekleyeceğim."

"Ciddi olamazsın," diye homurdanıyor Evert, ayağa fırlayarak. "Eşimizin aslanın inine girmesi senin için sorun değil mi? Sen bizim *alfamızsın*. Bu senin için sorun olmaması gereken son şey!"

Ronak sert bir ifadeyle ona bakar. "O haklı. Bilgi almak için en iyi şansımız o. Tehditlerimizin nerede yattığını bilmeliyiz. O mükemmel bir casus. Onu kimse görmeyecek."

"Ben bu konuda iyi değilim," diye karşılık veriyor. "Hem de hiç."

Pazusunu tutup bana bakması için zorluyorum. "Ben iyi olacağım. Görünmez formumda çok hızlı uçabilirim. Saraya gideceğim, prensesi ve prensi gözetleyeceğim, neler olup bittiğini anlayacağım ve geri döneceğim. Kimse beni görmeyecek. Muhtemelen gökkuşağı tüyleriyle geri döneceğim, ama bunun dışında iyi olacağım." Gülümsüyorum, berbat şakamla onun moralini yükseltmeye çalışıyorum. Ama işe yaramadı.

Evert elimden kurtuluyor. "Bu saçmalık ve sorumlusu sensin," diye çıkışıyor ve parmağıyla Ronak'ın yüzünü işaret ediyor.

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor ve gölgeli ormanın içinde kayboluyor. Ne söyleyeceğimi ya da geri adım atmadan bunu nasıl düzelteceğimi düşünemeden gidişini izliyorum. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum, de-

Evert'in duygularına inat. Umutsuzca ihtiyacımız olan bilgiyi almak için en iyi şansımız benim.

İç çekerek Ronak ve Sylred'e dönüyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. Sylred yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. "O iyi olacak.

Mümkün olduğunca çabuk geri dönün."

"Yapacağım," diyorum göğsüne karşı. "Ben harika bir süper casusum, unuttun mu?"

Gülümsüyor ve başımın üstünü öpüyor. Sylred uzaklaştığında Ronak çenemi kavrıyor ve kara gözleriyle bana bakıyor. "Akıllı ol," diyor ciddiyetle. "Kimseye güvenme. İzle, dinle ve sonra geri gel. Kendini açığa vurma, kimseyle yüzleşme ve avantajını kaybetme. Üç gününüz var. Üç gün ve sonra tam olarak bu noktaya geri dönün, bir şeyiniz olsun ya da olmasın."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Üç gün içinde dönmezsen, en kötüsünü düşüneceğiz ve senin için gelip prensesle kendimiz yüzleşeceğiz."

"Hayır, yapamazsın-"

Çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Evet, yapabiliriz. Ve yapacağız da. O yüzden üç günün dolmadan geri gel."

Tartışmanın anlamsız olduğunu bilerek iç çekiyorum. "Tamam."

Beni dudaklarımdan öpüyor, beni yeniden bırakmadan önce dudağımı hafifçe ısırıyor.

Vedalaşmak için Evert'i bulmayı düşünüyorum ama v a z g e ç i y o r u m. Belli ki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var, her ne kadar *benden* uzak olmasını istemesem de.

"Yakında görüşürüz," diyorum küçük bir gülümsemeyle. Tam görünür hale gelmeden önce duraklıyorum. "Bekle... Krallık adası hangi yönde?"

Ronak'ın dudağının kenarı yukarı kıvrılır ve işaret etmek için elini kaldırır. "Doğrudan yukarı çık. Çöl gibi görünen bir adaya geldiğinizde kuzeye gidin. Oradan düz bir atış."

"Doğru."

"İyi şanslar, harika süper casus."

Gülümseyerek görünmez oluyorum ve sonra kendimi havaya fırlatıyorum. Hissettiğimde ağaç sınırını ancak geçmiştim.

Eski, tanıdık bir *çekilme* hissi.

Aşağı doğru inerken o süper yüksek hız trenlerinin nasıl hissettirdiğini hayal ediyorum.

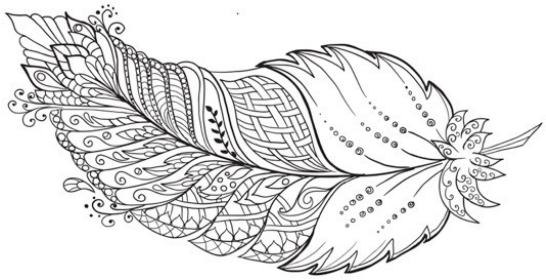
Göz açıp kapayıncaya kadar fae diyarı yok oluyor ve ben uzay ve zamanda sürükleniyorum.

Bir sonraki anda, olmak istediğim en son yerde tükürülüyorum.

Cupidville.

Ve buraya geri çekilmemin tek bir nedeni var. Evet. Başım *büyük* belada.

E İkinci Kitabın Nd'si

BONUS SAHNE

RONAK

Gözlerimi kırpıştırarak açmadan önce, eşimin sıcaklığının kokusu içimi kaplıyor ve burun deliklerimin alevlenmesine neden oluyor. İkisini de açıyorum

Gözlerimi açtığımda onu önümde kıvrılmış, kıçını kasıklarıma dayamış görüyorum. Pembe saçları, başını koyduğu yerde Evert'in göğsüne yayılmış ve Sylred'in bir eli bileğinin etrafında kıvrılmış.

Onu itip kakmamaya dikkat ederek ayağa kalkıyorum ve yuvadan dışarı çıkıyorum. Eşimin yakında tekrar yemek yemesi gerekecek ama önce işemem lazım. Hayvanım şu anda tam kontrol altında değil, bu yüzden dizginleri tekrar ele almadan önce işimi halletmeliyim. Sıcaklığımızın derinliklerinde, tek umursadığı onu becermek.

Tuvalete girip hızlıca işiyorum, zaten yarı sert olduğum için bu tam bir baş belası. Neredeyse dört gündür sertleşmiş durumdayım ve daha ısı döngüsünün ortasındayız.

Tuvalette işim bittikten sonra mutfağa gidip biraz atıştırmalık t o p l u y o r u m . Kızgınlığımız sırasında eşimizi parmaklarımızla besleyebileceğimiz pek çok basit şey stokladığımızdan emin olduk. Ayrıca her şeyi yemesi de yardımcı oluyor.

Bir şeyi ilk kez tattığında nasıl göründüğünü düşününce yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kalın, sulu dudakları bir parça yiyeceğin etrafını ısırıyor, pembe dili dökülen suyu yakalamak için dışarı fırlıyor... ve ben yine taş gibi sertleşiyorum.

Yoğun uyarılmışlığım anında hayvani yönlerimi ön plana çıkarıyor. Genetik alfa tarafım devreye giriyor ve ani-malistik içgüdülerim kontrolü ele alıyor. Yuvaya doğru yürüyorum ve

yanında yemek. Çenemi kaldırıp derin nefes alıyorum. Yuvamıza sinmiş olan karışık uyarılma kokusu beni çıldırtıyor ve sikime daha fazla kan hücum etmesine neden oluyor.

İnliyorum, elim sikimi kavramak için dolanıyor ve tam bıraktığım yerde arkadaşımın çıplak bedenini görüyorum.

Tekrar arkasına yerleşiyorum ve sikim kıç yanaklarının arasına giriyor. Elim yavaşça belinin kıvrımlarında geziniyor. Pençelerim uzamış ama hayvanım onu incitmemeye dikkat ediyor. Yüzgeçlerim meme ucunu kopardığında uykusunda inliyor. Sikim kalçalarının arasında zıplıyor.

Otomatik olarak kıçını geri iterek sikime sürtünüyor ve beni inletiyor. Diğer meme ucunu çimdiklemeye başladım, ikisini de sert ve benim için dikkat çekici hissetmeye ihtiyacım vardı. Muhteşem göğüsleri vardı. Elimi dolduracak kadar, ağzıma almak ve altımda kıvranana kadar emmek istediğim küçük pembe meme uçları var.

İnleyip tekrar bana sürtündüğünde, ondan gelen kayganlığın kokusunu alıyorum. Uyandı ve şimdiden sikimi tekrar istiyor. Hayvanım kulağına karşı memnun bir hırlama sesi çıkarıyor.

Bana dokunmak için arkasını dönmeye çalıştığında, elimle kürek kemiğine vurarak onu durduruyorum. "Kal," diye bağırdım.

İnliyor ve bu ses neredeyse o anda boşalmama neden oluyor.

Kulağını ısırarak, bir kolumu vücuduna doladım. Sonra sert bir hamleyle sikimi tatlı amına soktum.

İkimizin de ağzından zevk sesleri kaçıyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. O kadar sıkı ve ıslak ki. Sıcaklığı vücudunu hazırlıyor ve onu tekrar tekrar almamız için hazır hale getiriyor. O da en az bizim kadar hayvan.

Kalçalarını benimkilere doğru kıvırmaya çalıştığında kıçına bir şaplak indiriyorum. "Hayır. Alfan hareket etmeni isterse sana söyleyecektir."

"Seni pislik," diye tıslıyor, ama amından yeni bir ıslaklık dalgasının aktığını hissedebiliyorum, bu yüzden bundan hoşlandığını biliyorum. Küçük dostumuz hükmedilmekten hoşlanıyor.

Onu sert ve yavaş bir şekilde sikmeye başlıyorum, vücudu onu tutan koluma karşı sarsılıyor. Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve

Pembeleşmiş ve terlemişti, eğilip omzunun kıvrımını yaladım.

"Ronak, lütfen..."

İçimdeki alfa yalvarmasına bayılıyor. Memnuniyetle, kuyruğum bacaklarının etrafını sarıyor ve klitorisine doğru fiske vurmaya başlıyor. İnliyor.

Çıkardığı seslerin ve uyarılma kokusunun diğer erkekleri uyandırmasına şaşırmadım. Alfa'ları tarafından sikildiğini gördüklerinde kendilerini yavaşça sarsarken sikleri çoktan sertleşmiş ve ellerindeydi.

Dikkatinin şimdi onların ve siklerinin üzerinde olduğunu söyleyebilirim. Dili, beklentiyle dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

Ondan çekiliyorum ve o protesto için haykırıyor. "Hayır!"

"Sessiz ol," diye homurdanarak kıçına bir şaplak daha indirdim. "Dizlerinin üzerine çök." Söyleneni yapmak için çabucak ayağa kalktı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, saçlarını avuçluyorum ve onu sırtını eğmeye zorluyorum.

onun içinde. Zevkten çığlık atıyor.

"O güzel ağzını iyi kullan," diye emrediyorum.

Hiç tereddüt etmedi. Başını kaldırmasına yardım ediyorum ve Evert'in aletini bir profesyonel gibi ağzına alıyor. Onu emerken çıkardığı ses taşaklarımı sıkıyor.

Sonra eli Sylred'in sikine uzanıyor ve kalın olmasına rağmen, elinin sikin etrafında tam olarak dolaşamamasını önemsemeyecek kadar onu döndürüp pompalıyor.

Kuyruğum klitorisine sürtünmeye devam ediyor ve onun yakın olduğunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Kokusunu alabiliyorum.

Ama onunla işim henüz bitmedi.

Onunla işim asla bitmeyecek.

Daha önce görmediğim bir hareketle geri çekiliyor ve Evert'i serbest bırakırken dudaklarından bir "pop" sesi çıkıyor. Hayvanı bu kesinti karşısında homurdanıyor ama kadın ona sırıtıyor ve ardından Lust'ı doğrudan adamın sikine üflüyor.

Lanet olsun.

Patlıyor. Sikinden fışkıran döller kızın göğsüne fışkırıyor. Ona arkadan tekrar tekrar çarpıyorum, ama küçük cu- pid bir sonraki Sylred'in aletine üflüyor, onun da kontrolünü kaybetmesini sağlamaktan zevk alıyor.

Sylred inleyip sırtını dölleriyle yıkadıktan sonra, bir elimi onun etrafında kıvırıyorum ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Kuyruğumu uzaklaştırıyorum, parmaklarımla yerini alıyorum ve klitorisine karşı sürtünmeye başlıyorum.

"Yaramaz küçük aşk tanrısı," diye homurdanıyorum kulağına. "Şimdi seni boşaltma zamanım geldi."

Amcığı sikimin etrafında çırpınıyor ve ismimi tekrar tekrar inlemeye başlıyor, bu da hayvanımı son derece memnun ediyor.

Bir başka sert hamleyle çığlık atarak boşalıyor. Daracık amcığı beni de kendisiyle birlikte zirveye taşırken an- imal kükrüyor. Amcığı beni sonuna kadar sağıyor. Orgazmı sona erdiğinde, kollarımda jöleye dönüşüyor. Sylred sözünü sakınmadan öne çıkıyor ve ben çıkarken onu kucağına alıyor. Onu tekrar yuvamıza kolayca yerleştiriyor ve bolca yastığı olduğundan emin oluyor. Evert bir bez alarak yardım ediyor ve onu temizlemeye başlıyor.

Hepimiz yeniden yerleştiğimizde, hayvanım onu beslemek için inisiyatif aldığında beni şaşırtıyor. Homurdanarak, kemirmesi için ona biraz yiyecek uzatıyor.

Bana gülümsüyor ve yemin ederim, o lanet gülümseme beni etkiliyor ve göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Hayvanım hiç duymadığım kadar yüksek sesle mırıldıyor.

Çok renkli gözleri parlıyor ve bize dünyanın en şanslı kızıymış gibi bakıyor. Ama aslında şanslı olan biziz.

Kuyruğum onun bacağını sahiplenici bir şekilde sarıyor. Evert ve Sylred'in kaşlarının şaşkınlıkla havaya kalktığını görüyorum. Bu hareket beni bile şaşırttı. Bu hayvanımın açık bir beyanı: O benim. Alfa hayvanım onu kovanımız için sahiplendi ve asla geri vermeyecek.

Hiçbirimiz değiliz.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlara gerçekten yardımcı oluyorlar!

Bu seri tamamlandı! Kitap 3'e buradan devam edebilirsiniz: Crimes of Cu- pidity.

TEŞEKKÜRLER

Aileme, arkadaşlarıma ve bu seriye şans veren her bir okuyucuya teşekkür ederim.

İnanılmaz derecede

minnettarım. XOXO -RK

AYRICA RAVEN KENNEDY TARAFINDAN

Karanlık Fantezi Romantizm:

Yaldız: Kaplamalı Mahkum Serisi 1. Kitap

Parıltı: Kaplamalı Mahkum Serisi 2. Kitap

Işıltı: Kaplama Mahkum Serisi 3. Kitap

Glow: Plakalı Mahkum Serisi 4. Kitap

Altın: Kaplama Mahkum Serisi Kitap 5

Paranormal Şekil Değiştiren Kitaplar: Addie: Uyumsuzlar Sürüsü 1. Kitap Reese: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 2 J etta: Uyumsuzlar Sürüsü Kitap 3 Rabid (bağımsız)

Paranormal romantizm:

Mezar Hataları: Hellgate Muhafızları Kitap 1

Mezar Sonuçları: Hellgate Muhafızları Kitap 2

Mezar Kararları: Hellgate Muhafızları Kitap 3

Mezar İşaretleri Hellgate Muhafızları Kitap 4

Aşk Tanrısı Dünyası Fantastik Romanslar: Çapkınlık Belirtileri: Kitap 1 Çapkınlık Bağları: Kitap 2 Aşkın Suçları: Kitap 3

Çapkınlık Aşkı İçin: Kitap 4 Cupidity Kutu Seti

Sırf Çapkınlık: Kitap 5 (spin-off) Aşk Tanrısını Düzeltemem (Bağımsız spin-off)

Romcom Stand-Alones:

Nisan Şakaları Uygun

Şekilde Mahkum Edildi

Büyülü Gerçekçilik Romantizmi:

Renkleri Ağlatan Kız

YAZAR HAKKINDA

Raven Kennedy doğma büyüme Kaliforniyalı bir kızdır ve kitaplara olan sevgisi onu kendi dünyalarını yaratmaya itmiştir. Karanlık bir fantezi romanı olan Plated Prisoner Serisi şimdiden bir düzineden fazla ülkede satıldı ve bugüne kadar 1 milyondan fazla kopya satarak uluslararası en çok satanlar listesinde 1 numara oldu. Kral Midas efsanesinden ve bir kadının kendi gücünü bulma yolculuğundan esinlenmiştir. İlk serisi, kendi aşkını arayan bir aşk tanrısı hakkında bir romantik komedi fantezisiydi. O zamandan beri çeşitli türlerde yazmaya devam etti. İster güldürsün ister ağlatsın, ister bir aşk tanrısı ister Kral Mi- das'ın yaldızlı şatosunda yaşayan altın dokunuşlu bir kadın hakkında olsun, okuyucuların destekleyebileceği karakterler yaratmayı umuyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.